

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY AND INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR
SCARLETT ST. CLAIR

QUEEN
OF
MYTH
AND
MONSTERS

ADRIAN X ISOLDE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İçindekiler [Başlık](#)
[sayfası](#) [Telif hakkı](#) [İçerik](#)
[İçerik uyarısı](#) [Cordoba](#)
[Haritası](#)
[Bir İki](#)
[Üç](#)
[Dört](#)
[Beş](#)
[Altı](#)
[Yedi](#)
[Sekiz](#)
[Dokuz](#)
[On On](#)
[bir On](#)
[iki On](#)
[üç](#)
[On Dört On](#)
[Beş On Altı On](#)
[Altı On Yedi](#)
[On Sekiz](#)
[On dokuz](#)
[Yirmi Yirmi](#)
[bir Yirmi bir](#)
[Yirmi iki Yirmi](#)
[üç Yirmi dört](#)
[Yirmi beş](#)
[Yirmi altı](#)
[Yirmi yedi](#)
[Yazarın notu](#)
[Yazar](#)
[Hakkında](#)
[Arka kapak](#)

QUEEN
OF
MYTH
AND
MONSTERS

SCARLETT ST. CLAIR

 Bloom books

Bu e-kitabı Sourcebooks'tan indirdiğiniz için teşekkür ederiz!

Sadece bir tık uzaktasınız...

- Yazarın etkinliklerinden ilk siz haberdar olun - VIP teklifler ve soygunlar
 - Özel hediyeler
 - Ücretsiz ek içerik
 - İnteraktif etkinliklere erken erişim
- En yeni kitaplarımızın önizlemeleri
Mutlu okumalar!

**KAYIT OLMAK İÇİN BURAYA
TIKLAYIN**

kitaplar _ değişim _ Canlı _

Telif Hakkı © 2023 Scarlett St. Clair Kapak ve iç tasarım ©
2023 Sourcebooks Kapak tasarımı Regina
Wamba/ReginaWamba.com
Kapak görselleri © Victor/Adobe Stock,
wimage72/Adobe Stock, thawats/Adobe Stock, 4 Kız 1
Erkek/Adobe Stock, Yura/Adobe Stock Kaynak Kitaplar ve
kolofon Sourcebooks'un tescilli ticari markalarıdır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncı
Sourcebooks'un yazılı izni olmaksızın, eleştirel makalelere
veya incelemelere dahil edilen kısa alıntılar dışında, bilgi
depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere,
herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya
mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar kurgusaldır
veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Herhangi bir benzerlik
yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle ilişkilendirilmesi
tamamen tesadüfidir ve yazarın niyeti bu değildir.

Bu kitapta kullanılan tüm marka ve ürün isimleri ilgili
sahiplerinin ticari markaları, tescilli ticari markaları veya
ticari isimleridir. Sourcebooks bu kitaptaki hiçbir ürün veya
tedarikçi ile ilişkili değildir.

Bloom Books, an imprint of Sourcebooks tarafından
yayımlanmıştır PO Box 4410, Naperville, Illinois 60567-
4410
(630) 961-3900
sourcebooks.com

İçerik

[Ana Sayfa](#)

[Başlık sayfası Telif hakkı](#)

[İçerik uyarısı](#)

[Cordoba One](#)

[Haritası](#)

[İki Üç](#)

[Dört](#)

[Beş](#)

[Altı](#)

[Yedi](#)

[Sekiz](#)

[Dokuz](#)

[On](#)

[Onbir](#)

[Oniki](#)

On üç

On Dört On

Beş On Altı On

Altı On Yedi

On Sekiz

On dokuz

Yirmi Yirmi

bir Yirmi bir

Yirmi iki Yirmi

üç Yirmi dört

Yirmi beş

Yirmi altı

Yirmi yedi

Yazarın notu

Yazar

Hakkında

Arka kapak

Hayatta kalmak zorunda olan bizler

İçerik uyarısı

Bu kitap tecavüz, saldırı, işkence ve bebek kaybı gibi şiddet içeren konular içermektedir. Siz veya tanıdığınız biri zorlanıyorsa, yardım isteyin.

Bunlar sadece birkaç kaynak:

Ulusal Cinsel Saldırı Yardım Hattı - (800) 656- 4673

Ulusal İntihar ve Kriz Yaşam Hattı - 988

Ulusal İntiharı Önleme Yaşam Hattı (Sağır ve İşitme Engelli Seçenekleri) - TTY kullanıcıları için: tercih ettiğiniz röle hizmetini kullanın veya 711'i ve ardından 988'i tuşlayın.

Madde Bağımlılığı ve Ruh Sağlığı Hizmetleri İdaresi Ulusal Yardım Hattı - (800) 662-4357

Bir

Isolda

Kızıl sarayın kapılarının dışında dokuz ceset kazığa oturtulmuştu.

Şimdi onları kütüphane penceresinden görebiliyordu, meşale ışığında parlıyorlardı. Geçtiğimiz iki gün boyunca kazığa oturtma işlemi hakkında çok şey öğrenmişti. Doğru yapılırsa, mahkûmun ölmesinin saatler, hatta günler alabileceğini. Korkunç bir ölümdü ve her bir bedenin yavaşça aşağı kayışını, ağırlığının kaçınılmaz olarak mızrağın ucuyla ağızlarını, boğazlarını ya da göğüslerini delişini izlemek daha da korkunçtu.

Bu arada yoldan geçen herkese onları daha hızlı öldürmeleri için yalvardılar ama kimse yardımlarına gelmedi, ben bile.

Ravenna'ya yapılan saldırıdan sonra krallığımıza ihanet edenler kaçtı ama kocam acımasız bir kraldı. Sadık soylularına avlanma emri vermiş ve onlara katılmıştı. Bir gün içinde, isyanlarında Adrian'ın eski soylularını destekleyen vasalları yakalamışlardı ve şimdi ihanet etmeyi düşünen herkes için korkutucu bir uyarıydılar.

Adrian'ın seçtiği ceza karşısında dehşete kapılmamış olmamın benim ve kim olduğum hakkında ne söylediğini merak ediyordum.

Şimdi bile, izlerken, öfkeden başka bir şey hissetmiyordum, beni incitmeye çalışanlara, beni incitmeye çalışanlara, beni incitmeye çalışanlara öfke duyuyordum.

Gücümü elimden almaya çalıştılar, beni zayıf olarak algıladılar.

Bunların arasında, ölümüne benim elim sebep olan babam da vardı.

Sen gökyüzündeki her yıldıza değersin, demişti Lara'nın taht odasında Adrian beni istediğinde. Babam benim için Kanlı Kral'a karşı savaşmaya hazırdı.

Ben ona krallığını ve Cordoba'nın geri kalanını ele geçirmesi için başka bir yol verene kadar belki de bunu kastetmişti.

Her şeyin nasıl sona erdiğini hâlâ anlayamıyor, kabullenemiyordum. Zihnim bir duygu kasırgasıydı, en büyüğü şoktu. Bedenim ağırlaşmıştı, göğsüm sıkışmıştı, gözlerim kör olmuştu. Uyuşukluğumun içinden öfke ve üzüntü patlamaları geliyordu, her biri bedenimi sarsıyor, beni bitkin düşüren şiddetli sarsıntılar yaratıyordu. Yine de uyuyamıyordum, çünkü gözlerimi her kapattığımda gördüğüm tek şey babamdı, yüzü sevgiden yoksundu, Adrian'inkini de sona erdireceği için benim hayatımı sona erdirme kararlılığına sahipti.

Gün doğmadan kendimi kütüphanede bulmamın nedeni de bu unutulmaz anıydı.

Madem uyuyamıyordum, o zaman biraz araştırma yapabilirdi. Genellikle kütüphaneci Lothian ve sevgilisi Zann'ın arkadaşlığını tercih ederdi ama bu gece cadıların tarihiyle ilgili kitaplara göz atarken sessizlikten memnundu.

Ravenna, ona her zaman istediği gücü vereceğine inandığı Dis'in Kitabı'nı alıp kaçmıştı ama bunun bedeli muhtemelen çok ağır olacaktı.

Tüm büyülerin bir bedeli vardır ama kara büyünün bedeli hayattır.

Yine de iki yüz yıl önce bu bedeli ödemeye hazırdım. Şimdi nedenini merak ediyordum. Hatırlayamıyordum, tıpkı kitaba yazdığım büyülerden hiçbirini hatırlayamadığım gibi. Şimdi buraya, o metinlerden bir şeylerin Yesenia olarak yaşadığım hayata dair anılarımı uyandırması umuduyla kütüphane arşivlerini araştırmaya geldim.

Şimdiye kadar sadece birkaç şey hatırlıyordum. Yüksek Meclis'i ve kız kardeşlerimle kurduğum ilişkilerin çoğunu hatırlıyordum. Ravenna'yı, ihanetini ve Kral Dragos'a olan sadakatini hatırlıyordum. En çok da Adrian'ı ve sessiz bir şekilde birbirimize aşık oluşumuzu hatırlıyordum ama bu anılar, tam olarak kim olduğumu bilmenin verdiği rahatlama hissiyle, garip huzurla boy ölçüşemezdi.

İki hayatım arasında hiçbir çatışma yoktu: Yesenia geçmişten geliyordu, bir zamanlar yaşanmış bir hayattı. Şimdi, ben Isolda Vasiliev'dim, Revekka kraliçesi, Cordoba'nın gelecekteki kraliçesi ve fethetmek için buradaydım.

"Özellikle yalnız uyanmayı sevmiyorum," dedi Adrian.

Döndüğümde onu siyah ciltli kitapların bulunduğu abanoz raflardan birine yaslanmış halde buldum. Altın desenli, uzun, kırmızı bir cübbe giymişti. Saçları gevşekti, omuzlarının etrafına gevşek dalgalar halinde dökülüyordu. Kollarını kavuşturmuştu ve şaka yaparken onu yatağından kaldıran başka bir şey olduğunu biliyordum: endişe.

"Uyuyamadım," dedim.

Kaşlarını çattı ve gözleriyle buluşmak için ayağa kalkmadan önce bakışlarım ağzında oyalandı. Ayrı kaldığımız iki yüz yıl içinde değişen tek şey buydu: gözleri. Bir zamanlar maviydiler ama şimdi beyaz bir kenarları vardı. Hep bunun onun dönüşmesinden sonra olduğunu düşünmüştüm ama Revekka'ya geldiğimden beri tanıştığım hiçbir vampirin gözleri bu şekilde değildi.

"Uyuyamadım," dedi başını öne eğerek. "Yoksa uyuyabilir miydin?"

Cevabı biliyordu, ben de başka bir soru sordum. "Sana hiç Dis'in Kitabı'ndan bahsettim mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Sen de bana Dragos'tan hiç bahsetmedin.

Ona önceki kralın tacizlerinden bahsetmemiştim. Niyetimin bu olmadığını bilmeme rağmen göğsümde garip bir suçluluk duygusu kabardı.

Sessizliğim için bir neden ararken kaşlarımı çatma sırası bana gelmişti.

"Bunu neden yaptın ki?" diye sordu ve elini yanağıma bastırarak yaklaştığında bakışlarına karşılık verdim. "O zamanlar benden çok daha üstündün."

"Dur," dedim, içimdeki suçluluk düğümü büyüyordu. Bu hiç de statüyle ilgili değildi. Adrian bilseydi Dragos'u öldürürdü ve sonunda öldürdüyse bile bu Revekka'ya karşı kazandığı zaferden sonraydı. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun."

"Ah, ama öyleydi," dedi bir adım daha yaklaşarak. Eli boynuma gitti, bedeni bedenime yaslandı. Bakışlarını yakalamak için başımı tamamen arkaya yatırdım. "Ben yüceltilmiş bir muhafızdan başka bir şey değildim, ama sen, sen daha fazlasıydın."

Elimi bileğine doladım, onu uzaklaştırmak için değil, yakınımda tutmak için.

Boğazımda bir şeylerin düğümlendiğini hissederek başımı salladım. Kız kardeşlerimin, meclisimin, yakıldıkları geceki çığlıklarını duymaktan kendimi alamıyordum. O gün, hasadın ve Cordoba'daki tüm cadıların toptan yok edilisinin ilk günüydü.

Derin, ürpertici bir nefes aldım. "Hepsini öldürtmüştüm," dedim.

Adrian, "Dragos'un güce ihtiyacı vardı, bu yüzden güce sahip olan tek insanlara saldırdı," dedi. "Sen sadece sorumluluğu üzerinden atmanın bir yoluydun."

Zar zor nefes alabiliyordum. Adrian kanımı aldığı anda, Dis'in ona yaptığı lanetin sonuçlarını biliyordum sadece, kanımı tatmak hayatlarımızın birbirine bağlı olduğu anlamına geliyordu. Eğer ben ölürsem, o da ölecekti. Geçmişimdeki travmaların beni de rahatsız edeceğini bilmiyordum.

"Onu nasıl öldürdüğünü anlat bana," diye fısıldadım, gözlerini ararken.

Adrian gerildi, parmakları hafifçe tenime bastırdı. Kaçacağımı düşünüp düşünmediğini merak ettim, eğer onun tarafına sıkı sıkıya bağlı olduğuma tam olarak ikna olmadıysa, ama beni ölümden başka uzak tutacak hiçbir şey yoktu.

"Bunu bilmenin sana bir faydası olacak mı?" diye sordu.

Gerçekten bilmiyordum ama yine de cevap verdim. "Evet."

Yine de sessizdi ama konuştuğunda bakışları benimkilerden ayrılmıyordu, sanki Dragos'u idam ettiğini öğrendiğimde nasıl değiştiğini görmek ister gibiydi.

"Kafasını kestim. Bıçak kördü.

Seçtiği silah ya da Revekka'nın eski kralını infaz etmek için seçtiği acımasız yöntem beni şaşırtmadı ve son iki gün nedeniyle Dragos'un boğazını kafası yuvarlanana kadar kestiğini hayal etmekte zorlanmadım....

"Ve onu şu anda hain ölülerimizin bulunduğu kapının dışında bir mızrağın üzerinde tuttum. Vücudu altında kaldı ve kemiklerinden başka bir şey kalmayana kadar parçalara ayrıldı.

Ya kemikler? Dragos'a herhangi bir şekilde gömülme zevkini yaşatacağımı hayal bile etmemiştim.

"Bir dahaki sefere mahkemeye çıktığımızda tahtıma daha yakından bakın" dedi.

Midemin çukurunda bir şey keskin bir şekilde büküldü. Adrian en büyük düşmanının kemikleri üzerine bir imparatorluk kurmuştu. Bir ay önce olsa iğrenirdim ama Adrian'ın sarayındaki hayat, onun acımasızlığı hakkındaki fikrimi değiştirmişti. Burada kırılganlığa yer yoktu, affetmeye yer yoktu. Ya fethedecek ya da ölecektim.

Dragos bize bunu öğretmişti ve hepsini almıştı. Ravenna'yı da.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Bir kaşımı kaldırdım. Adrian düşüncelerimi duyabiliyordu ama her zaman değil. Sanırım babamın ölümünden beri beni saran hissizliği kırmak daha da zorlaşmıştı.

"Anlayamıyor musun?"

"Duygularınız oldukça uysal," diye cevap verdi.

Ona inanmadım. Kaos gibi hissettim ama sormasına saygı duydum.

"Ravenna'nın kemiklerinden nasıl bir taht yaratacağımı düşünüyorum.

Adrian'ın dudaklarının kenarları kıvrıldı ve daha yakına eğildi, konuşurken nefesi dudaklarımdaydı. "Eğer dileğin buysa, kendim inşa ederim.

Sonra sıcak ağız ağızımdaydı ve kolu belime dolandı. O, acımın karanlığında tutunduğum bir çapaydı, his veren tek şeydi ve ben bunu arzuluyordum: onun sıcaklığını, çılgınlığımızı, dikkatimin dağılmasını.

Ona yapıştım, ağız benimkini terk ederken parmaklarım pazılarına gömüldü, dudakları çenemde ve boynumda gezindi, dili tenimi okşadı ve orada dişlerinin sıyrıldığını hissettiğimde nefesim kesildi. Fark etmiş gibiydi ve geri çekildi.

"Beslemek zorunda değilim," dedi, yanağını okşamak için uzanırken. Ama ben seni istiyorum.

Adrian benden ilk beslendiği geceden beri kanımı almamıştı. Ona sorduğumda, "Sana güçlü ihtiyacım var" demişti. Yine de, birkaç saat içinde şafak söktüğünde, son iki asiye avlamak için bir kez daha yola çıkacaktı: eski soyluları Gesalac ve Julian.

Bunun için onun güçlü olmasına ihtiyacım vardı.

"Yeterince iyiyim," dedim,

"Uyumuyorsun," dedi.

"Kimin uykuya ihtiyacı var ki?" dedim, parmak uçlarımda durup kollarımı boynuna dolayarak, "Yapabileceğimiz bu kadar çok şey varken?"

Elleri kalçalarımdaydı ama hareketsizdi.

"-Adrian," dedim, adını nefes nefese fısıldadım ve gözlerim bir kez daha dudaklarında, parmaklarım yanağında gezindi.

"Lütfen."

Ben gözlerine bakana kadar pes etmedi ve ağız benimkiyle çarpıştı. Zihnimin bomboş kalması, son birkaç günün korku ve öfkesinin yerini mutluluk verici bir sıcaklığın alması, içimi doldurup taşırmaması ama buna, ona ne kadar ihtiyacım olduğunun farkına varmam hoşuma gitti.

Adrian'ın parmakları tenime saplandı ve sırtım duvara değene kadar beni yönlendirdi, bileklerimi tuttu, böylece beni sınırsızca öpebildi, dudakları göğüslerime doğru bir yol izledi, o da dikkatle cömertçe kullandı. Geceliğimin kumaşından bile tahrik olmuşum.

Enfesti ve ellerim kısa süre sonra saçlarını okşamak ve ağzını kendime çekmek için serbest kaldı.

Aramızda, Adrian sabahlığını çözdü ve geceliğimi yukarı çekerek bacağımı kaldırdı, dizimin arkasını kolunun üzerine aldı, ereksiyonu sıcaklığıma bastırdı. Derin bir nefes aldım, başım bir iniltiyle geriye düştü, boynumu ortaya çıkardı, orada tenimi öptü ve kemirdi, sesi baş döndürücü bir gürültüydü.

"Tadını seviyorum," dedi ve kendimi çok boş, çok boş hissedene kadar bana sürtündü.

-"Sana içimde ihtiyacım var," dedim, ellerim omuzlarında, umutsuzluğumu gidermek için ihtiyaç duyduğu desteği vermeye hazırdım. "Bana gelişini ver, sonra kanımı alabilirsin.

Nefes nefese güldü. "Oh, Sparrow. Seni tıka basa dolduracağım."

Duvara karşı olan pozisyonumuz, kendini içimde yönlendirirken izleme şansı vermedi, ama onu hissettim, daha derine kayarken ve itmeye başladığında nefes verdim. Her zevk dalgası bir öncekinden daha da yükselirken nefesimi tutamıyordum. Bunun içinde boğuluyordum ve asla su yüzüne çıkmak istemiyordum.

-Adrian, "Isolde," dedi ve ben gözlerimi açtım. Ona sert ve şehvetli bir bakışla baktı. "Bana bak."

Boynumun arkasını kavradı, diğer elini duvara dayadı ve daha derine inerek bana daha sıkı yapıştı. İfademin kontrolünü kaybettim, ağzım inlemeler arasında kaldı, dişlerimi sıktım ve dudacağımı ısırdım. Dudaklarımdan ilk acı çığlığı döküldüğünde Adrian alçaldı, keskin dişleri derimi kesti.

Ona yapıştım, tırnaklarım etine batıyordu. Hâlâ içimde hareket ediyordu ama daha yavaştı, dudaklarının çekişini kalçalarının itişiyile ölçüyordu. Açtığı yaraya dönmeden önce ağzımı öpmek için bir kez geri çekildi ve dudaklarımda kanımın tadıyla, beni karanlığa sürükleyene kadar her acı ve zevk dalgasını takip ettim.

Adrian'ın beni nasıl doldurduğunu, becerdiğini ve ısırıldığını hatırlayarak uyandım ve ruhani ve ilahi bir şeye yükselmişim, beni acıdan mutluluğa götüren bir şeye. Geri dönmek, o gücü yeniden kazanmak istiyordum ama bir kez daha bu kasvetli, kafası karışık bedendeydim.

Yatağa nasıl girdi?

Sağ tarafımda bir hareket oldu ve Adrian'ı Revekka'nın şafağının kan kırmızısı ışığında yıkanan pencerenin yanında dururken bulmak için hareket ettim. Bana bakmak için döndüğünde altın ve gümüş renginde parlayan bir zırh giymişti. Saçları geriye doğru taranmıştı ve yüzünün açılı keskin, gölgelerle şekillendirilmişti.

Vahşiydi, korkunç derecede güzeldi ve şimdiden kırmızıyla yıkanıyordu.

"Sana zarar vermelerini mi bekliyorsun?" Doğrulup battaniyeleri vücudumdan iterken sordum, ağırlıkları olmadan kendimi daha iyi hissediyordum. Adrian'ı hiç zırh giyerken görmemiştim, ne krallığımı almaya geldiğinde ne de Revekka'ya döndüğümüzde.

Bu beni ürküttü ve onun gidişine karşı çıkamayacağımı bildiğim için boğazımda yükselen paniği yutmak için kendimi zorlamak zorunda kaldım. Bu krallığımızın bekası için, Adrian'ın inşa ettiği ve birlikte inşa etmeye devam edeceğimiz şey için gerekiyordu.

Adrian küçük bir gülümseme sundu, sanki endişemin geçerli değil de sevimli olduğunu düşünüyormuş gibi.

"Bu sadece bir önlem," dedi. "Artık ölümlüleri avlamıyorum."

Bugün, Sorin'in topraklarımızın sınırlarının ötesinde izini süremediği Gesalac ve Julian'ı arayacaktı; bu da muhtemelen saklandıkları ve Revekkians tarafından korundukları anlamına geliyordu. Yoksa planlarının bir sonraki aşamasına başlayana kadar sığınak olarak bu topraklara mı güveniyorlardı?

Peki bu plan neydi?

İkisi arasında en çok Gesalac'tan korkuyordum. En çok konuşan oydu ve belki de Adrian'a karşı en büyük kan davasını güden oydu.

Gesalac'ın oğlunu sürekli taciz etmesinden rahatsız olduğum için öldürmüştüm. Bana dokunduğunda yıkıldım ve bıçağı boynuna sapladım.

Adrian işi bitirmişti.

Julian daha az heybetliydi ama o da Gesalac gibi beni düşman olarak görüyordu ve benim hakkımdaki düşünceleri onun dikkatini çekmesine neden olmuştu.

"Onları bulacağınızı düşünüyor musunuz?" diye sordum.

Ciğerlerim göğsümde ağırlaştı, nefesim çok sığlaştı.

Kaçmayı başarırlarsa ne olacağından korkuyordum.

"Belki de," dedi Adrian. "Muhtemelen ölümsüz olma taleplerini reddettiğim krallara sığınacaklardır."

Gheroghe de Vela gibi krallar, annemin halkını fetheden köle kral.

Ayağa kalktım.

"İçlerinden biri vampir doğurabilir mi?" diye sordum.

"Yapabilirler," dedi. "Ve muhtemelen yapacaklar.

Adrian'ın yönetimi altında, kimin ölümsüz olacağına karar verme yetkisi sadece ondaydı. İtaatsizlik eden herkes idam edilirdi ama Gesalac ve Julian ölüm fermanlarını çoktan imzalamışlardı. Kaybedecek hiçbir şeyleri yoktu.

"Ne o zaman?"

Adrian'ın parmakları çeneme dokunurken, "Hepsini öldüreceğim.

Kendisine duyduğu güvenden dolayı rahatlamalıydı ve intikamını alacağından hiç şüphesi yoktu ama çok mu geç kalmıştı?

Adrian beni düşüncelerimden bir öpücükle, dudaklarının nazik bir fırçasıyla çekip kendine yaklaştırdı. Vücutlarımız birbirine yapıştığında tavırlarında bir değişiklik oldu ve dili ağzımın içine daldı, elini saçlarıma bastırdı, dizi istekli kalçalarımı birbirinden ayırmaya zorladı. Vücutlarımızın sürtünmesi kanıma hücum ettirirken boğazıma bir inilti takıldı, beni doldurdu, sıktı, sırılsıklam etti.

Ona dokunmak istedim ama ellerim zırhı tarafından engellendi. Gücümü ve kısıtlamasını sorguladım.

Onu ertelemeye ikna etmek mi?

Ama bunun bitmesini de istiyordum. Gesalac ve Julian'ı yakalamak istedim. İşkencelerini ve ölümlerini görmek istedim.

Adrian düşüncelerimdeki değişikliği hissetmiş olmalıydı çünkü arkasını döndü, ağzı gergindi, gözleri parlıyordu.

"Bugün dinleneceksin," dedi.

Dudaklarım onun emriyle düzleşti ve çok nazikçe saçlarımı çekerek başımı geriye doğru götürdü ve boynumu ortaya çıkardı. Dudaklarını kütüphanede ısırığım yere bastırdı. Artık iyileşmiştim ama anısı tenimde yaşıyordu.

Nefesimi tuttum ve ağzının yumuşak okşayışıyla ürperdim. Göğsümde bir sıcaklık dalgası kabardı ve başımı döndürdü.

Uzaklaşırken beni inceledi, saçımın bir tutamını çevik parmağının etrafında döndürdü.

"Bugün dinleneceksin," dedi tekrar. "Eğer bu gece beni istiyorsan."

"Bana rüşvet vermeye mi çalışıyorsun?" diye sordum.

"Kanını almamalıydım," dedi. "Bunu kaldıramazdın."

"Kendimi iyi hissediyorum," dedim.

"İyi hissetmenin bir önemi yok," dedi. "Bilincini kaybettin."

Kaşlarımı çattım. "Bu neden... kötü?"

Eli saçlarımdan kurtuldu ve başparmağını dudaklarıma sürttü.

"Birlikteyken her zaman tetikte olmalısın," dedi. "Kanını aldığında içindeydi. Sarkmıştın. Sen gitmiştin. Yani evet, bu kötü."

Aşağıya baktım. Kendimi biraz suçlu hissetmekten, hatta biraz utanmaktan alıkoyamadım. Ben bayıldıktan sonra Adrian'ın neler yaşadığını hiç düşünmemiştim. Şimdi onun ne kadar gergin olabileceğini düşündüm. "Isolde," dedi dikkatimi çekmeye çalışarak ama ben yine de yutkunarak başka tarafa baktım.

"Dinleneceğim," dedim, ses tonum amaçladığımdan çok daha öfkeliydi.

"Isolde," diye tekrarladı usulca ve nihayet bakışlarıyla buluştuğumda bakışları nazikti. "Sen benim ışığımsın."

Yüzünü ellerimin arasına aldım.

"Sen benim karanlığımsın," dedim ve onu öptüm.

Uzun bir süre birbirimize baktık ve sonra geri çekildi ve mesafenin kalbime battığını hissettim.

"Beni kovacak mısın?" diye sordu. "Elbette."

Üzerimde hâlâ kaşkorseme vardı ve giyinmek için odama dönerek Adrian'ı geciktirmek istemedim. Onun yerine yün bir palto önerdi. Kumaşı ağırdı, kolları çok uzundu ama sıcak tutuyordu ve onun kokusunu taşıyordu.

Sessizce yürüdük, elim Adrian'ın kolundaydı ve kapılar avluya açıldığında soğuk bir hava dalgası nefesimi kesti. Taşların üzerine kırağı çökmüş, güneş ışığında kanlı örümcek ağları gibi parlıyordu.

Adrian'ın adamları atlarıyla birlikte orada toplanmıştı ve biz görüldüğümüzde diz çökerek onun emriyle ayağa kalktılar. Bazıları asker, bazıları soyluydu ve hiçbirisi Gesalac ve Julian'ın yanında yer almamış olsa da Adrian'a olan sadakatlerini sorgulamadan edemiyordum. Ona burada katıldığımdan beri dokuz soyludan dördünü kaybetmişti.

Diğerleri saldırmadan önce zaman mı bekliyorlardı?

Birden midem bulandı. Eğer bugün saldırmayı seçerlerse, Adrian onları alt edebilir miydi?

Bakışlarım Adrian'ın generali Daroc ve sevgilisi Sorin'e kaydı. Görsel olarak etkileyici bir çift oluşturuyorlardı ama birbirlerinden daha farklı olamazlardı. Daroc, güçlü, köşeli yüz hatlarıyla her zaman sert görünüyordu, gözleri sanki herkesin aklını okumaya çalışıyormuş gibi deliciydi ve belki de okuyabiliyordu ama vampirlerin yeteneklerini isteyerek saymadıklarını erkenden öğrenmiştim. En açık sözlü olan Sorin bile bana şahin şekline girebildiğini söylememişti. Bunu tesadüfen öğrendim.

Ravenna ve sis tarafından ele geçirilen Cyrus tarafından saldırıya uğradıktan sonra ormanda beni kurtarmıştı. Şimdi ona yumuşak yüz hatları ve gamzeli gülümsemesiyle baktığımda, iyi olmaktan başka bir şey olabileceğine inanmakta zorlanıyordum.

Yine de birisi Ravenna'ya Adrian'ın kanımın tadına baktığını söylemişti. Bu hareket beni onun en büyük zayıflığı yapmıştı: hayatlarımız birbirine bağlıydı.

Bunun için yüzyıllarca bekledim. Senin için, demişti Adrian. Kan dökmenin sonuçlarını bilen dört kişiye -Daroc, Sorin, Adrian'ın kuzeni Ana Maria ve genel valisi Tanaka- güvenebileceğimi bilmek beni o kadar rahatlatmıştı ki, hiç kimseye güvenemeyeceğimiz ortaya çıkmıştı.

Derin bir nefes aldım, böyle bir zayıflığımın en büyük düşmanım tarafından bilinmesinin göğsümde yarattığı gerginlikten kurtulmaya çalıştım ve elimi dudaklarına götüren Adrian'a baktım, gözleri gözlerimi yakıyordu.

"Gün batımında döneceğiz.

Sözler şiddetli bir vaatti ve onları kalbime yakın tuttum. Yakıcı bir öpücükle ağzımı aldı, çekilirken başparmağını alt dudaklığımın üzerinde gezdirdi.

-Emin ol," dedim ve o da dönüp Sombra'ya bindi. Onu geri istiyordum, ama aynı zamanda bu gece zafer kazanmış olarak, Gesalac ve Julian'la birlikte tutsaklarımız olarak geri dönmesini de istiyordum.

Son bir bakışla atını sürdü, adamları da arkasından yürüyordu. Kapıdan çıktılar ve ben de onları takip ettim, kapımızı süsleyen dokuz kazığa oturtulmuş cesedin arasından geçerken onları izledim.

Soğuk hava bile çürüme kokusunu uzak tutamadı. Havaya hafif ama ekşi bir renk veriyor ve midemi bulandırıyor. Yine de Adrian'ın dik patikadan Cel Ceredi vadisine indiğini artık göremeyene kadar izlemeye devam ettim. Ancak o zaman harekete geçtim, onları takip ettiğim kulenin duvarına tırmandım, şehrin karşısına, dış duvara doğru koştum, bir gölgeler şaftı.

Karanlık ormana doğru koşarken kırmızıya bürünmüşlerdi. Onlar gözümün önünden ayrılırken bile ben oyalandım. "İçeri gelin kraliçem," dedi Tanaka, arkamdaki taş basamakları nefes nefese tırmanırken. Avluda bize ne zaman katıldığını merak ettim. Onu daha önce fark etmemiştim.

Adrian'ın genel valisi Tanaka, daha önce tanıştığım tüm vampirlerden daha yaşlıydı. Teni beyazdı ve yanaklarında bile kırışıklıklar vardı ve saçları hâlâ koyu renk olsa da neredeyse ensesine kadar dökülmüştü.

Yaşını ve neden bu kadar geç yaşta değiştiğini merak ettim. Yesenia olarak geçmiş yaşamıma dair bazı anılara sahip olmama rağmen, bu adamı ya da Adrian'la olan bağlantısını hatırlamıyordum, ancak ölümümünden bu yana geçen iki yüz yıl içinde Adrian'a yakınlaşmış olması mümkündü.

Yokluğumda çok şey olmuştu. "Kraliçem?" diye sordu Tanaka.

"Tam olarak hazır değilim," dedim yaşlı adama bakmadan. "Ama hava soğuk," dedi.

Soğuğa aldırmıyordum. En azından babamın ölümünden beri bedenimi saran garip, uzak uyuşukluğun ötesinde bir şeyler hissetmemi sağlıyordu.

"Rahatsız hissediyorsanız saraya geri dönebilirsiniz," diye cevap verdim.

Homurdandı ve bir kez daha denedi. Eğer üşütürsen Adrian bana çok kızacak.

"O zaman seni onun gazabından koruyacağımdan emin olabilirsin," dedim ama cevabım kulaklarıma bile uzak geldi. Dikkatim dağılmıştı ama özel bir şey yoktu, gerçekten bir düşünce çizgisine konsantre olamıyordum. Sanki zihnim bir yapboz gibiydi ve kan dökülmesinden ve ihanetten beri dünyanın resmini, gerçeklerini ve yalanlarını bir araya getirmeye çalışıyordum.

Birkaç dakika daha kulenin duvarında kaldım. Tanaka beni tekrar saraya dönmeye ikna etmeye çalışmadı ve yanımdan ayrılmadı. Yanımdan ayrılmadı.

Neden kaldığını merak ettim. Adrian'a gerçekten sadık mıydı yoksa bir oyun muydu?

"Kış kapımızda," dedi Tanaka, sesi neredeyse kendi kendine konuşuyormuş gibi kısıktı.

Ona baktım ve başıyla bulutların toplandığı, kalın ve ağır, yaklaşan bir fırtınayla dolu doğu gökyüzünü işaret etti.

"Akşam kar yağacak.

Kaşlarımı çattım. Revekka'da kışlar sert geçerdi ve bunun Adrian'ı etkileyeceğinden şüphe etsem de, şehrimizin dışındakiler için endişeleniyordum.

"Revekka hazır mı?"

Kan sisi hâlâ bir tehditti ve daha az asaletle diğerleri hayatta kalabilir miydi?

"Elimizden gelenin en iyisini yapacağız," diye cevap verdi.

"En iyisi nedir?" diye sordum ve Tanaka'ya baktığımda dondu kaldı, ağzı yarı açıktı, sanki cevabı boğazında düğümlenmiş gibiydi ya da belki de hiçbir cevabı yoktu. Bir an sonra kendini toparladı.

"Bunlar kış insanları kraliçem. Nasıl hayatta kalacaklarını bilirler.

Her ne kadar dışarıda kalıp Adrian'ın dönüşünü beklemek istesem de Revekka'nın kraliçesi bendim ve kocam avlanırken ben de plan yapıyordum.

Adrian doğduğunda bu dünya bir fatih tanıdığını sandı ama henüz gazabımı hissetmemişlerdi.

-"Gavriel'le konuşmalıyım," dedim, Lara hakkında bilgi toplamaya kararlıydım. Ne yazık ki Adrian'ın dinlenmeye hiç niyeti yoktu. Onu bahçeye çağır.

Ufka son bir kez bakarak duvardan ayrıldım.

İki

Isolda

Odama döndüm ve merdivenlerin dibinde Tanaka'dan ayrıldım. İliklerime kadar üşümüştüm, tenim kemiklerime yapışacak kadar soğuktu ve uzun saçlarım rüzgârda o kadar zaman geçirdikten sonra birbirine dolanmıştı ama her adımda vücudum çözülüyor ve süzölmeye devam ediyordum.

Eninde sonunda Killian'la birlikte Lara'ya dönmek zorundaydım ve tercihen babamın ölüm haberi yayılmadan önce. Halkımın beni hoş karşılayacağına inancım azdı ve Dokuz Hane'nin ya da onlardan geriye kalanların taç giyme törenimin gerçekleşmesine izin vereceğine inancım daha da azdı. Adrian'ın istediğı her şeyi zorlayabileceğini bilsem de, bu şekilde fethetmek gibi bir arzum yoktu.

Lara'nın ilk kraliçesi olmak önemliydi. Hayatımı hep böyle hayal etmişim ve her ne kadar farklı bir şekilde gelişiyor olsa da, bunu daha az istemiyordum. Ve sahip olmak istediğim sadece Lara değildi. Vela'yı istiyordum. Krallığını fethederken, annemin vatanını geri alırken ve halkını, benim halkımı özgürleştirirken Kral Gheorghe'nin yüzünden akan hayatı görmek istiyordum. Her ne kadar yarın ayrılmak istesem de, sonuçlarının felaket olacağını biliyordum. Revekka'da işlerin yoluna girmesi gerekiyordu ve o zaman Ravenna'nın Dis'in Kitabı'yla ilgili niyetini öğreneceğimi umuyordum.

Özel odama çıkan merdivenlerin tepesine ulaştığımda kalbim ateş ve intikamla doluydu.

Yaklaştığımda Violeta ve Vesna'yı duydum, nedimelerim. Bir an duraksadım, konuşmalarından bir şeyler yakalamaya çalıştım ama sesleri kapalı kapımdan süzüldü, anlaşılmaz kelimelerden oluşan alçak bir mırıltı. Kulak misafiri olmaya çalıştığım için kendimi suçlu hisseden bir yanımdı ama yine de başkalarına olan güvenim yıkılmıştı ve artık işlevleri ya da yaşları ne olursa olsun dostu düşmandan ayırt etme yeteneğime güvenmiyordum. Ben de biraz daha dinledim ve sadece birkaç kelime yakalayabildim.

Anne. Jasenka. Kseniya.

Vesna, muhtemelen bu hafta Jovea'daki küçük köylerinden Cel Ceredi'ye taşınacak olan ailesinden bahsediyordu. Adrian, ben taşınmalarını istedikten sonra Tanaka'yı onlara kiralayacakları küçük bir yer bulması için görevlendirmişti. Bu isteğim için birçok nedenim vardı: Vesna'yı bu kadar üzgün görmek hoşuma gitmiyordu ve her gece eve, kız kardeşlerinin yanına dönmesini tercih ediyordum ve belki de babasız kalmalarının sebebi ben olduğum için biraz suçluluk duyuyordum. Ama adam sarayıma gelip kızını kocama ölümsüzlük karşılığında cariye olarak teklif ettiğinde elimdeki bıçağın ötesini düşünmemiştim.

Ben de Vesna'yı aldım ve ona tam tersini teklif ettim.

Vesna'nın durumu nasıl idare ettiğini bilse de annesi ya da iki küçük kız kardeşi hakkında o kadar emin değildi. Bir koca ve bir baba edinmişti ve istismarcı doğasına rağmen duygular her zaman gerçekleri karmaşıktırılıyordu.

Beni kurtarıcıları olarak mı yoksa bir katil olarak mı görecekti?

Ve bunun bir önemi var mıydı? Ben onun kraliçesiydim.

Bu düşünceleri bir kenara ittim ve odama girdim. Violeta ve Vesna konuşmayı bırakıp hemen ayağa kalktılar. Ani sessizlikleriyle midemi yırtan şüpheye engel olamadım.

"Kraliçem," dediler hep bir ağızdan, eğilerek.

"Bugün yapacak çok işim var," dedim ve elbise seçmek için gardırobuma yöneldim. Tembel tembel güne hazırlanmaya hiç niyetim yoktu. Bu lüksün ortadan kalktığını, sadece yönetmeye niyeti olmayan bir kraliçeye yakıştığını hissediyordum.

"Elbette," dedi Violet. "Önce siz yemeyecek misiniz kraliçem?"

"Hayır" dedim. Yemekten bahsedince bile midem bulandı. Babamın ölümünden beri tükettiğim her şeyin tadı yanıktı ama hiçbir açıklama yapmadım.

Her ikisinin de Adrian'ın verdiği emirleri yerine getirmeye çalıştıklarından hiç şüphem yoktu ama reddettiğimde yapılabilecek çok az şey vardı.

Altın ipliklerle süslenmiş açık mavi bir elbise seçtim. Yakası yuvarlaktı, eteği tül olsa da zarıftı ve kolları uzundu, bu da fırtına şiddetlenirken kale duvarlarının içinde beni yeterince sıcak tutacaktı.

Üzerimi değiştirdikten sonra aynada saçlarımı düzelttim. Normalde Violet bir çeşit örgü ya da bükme denerdi ama annemin inci tacını takacak kadar uysal olmasına ihtiyacım vardı. Babamın ihanetinden sonra, onun yerine annemin anısını onurlandırmak uygun görünüyordu. Yeterli gelmese de, elimde başka pek bir şey yoktu. Ona ve halkına olan bağlılığım kemiklerimin derinliklerinde hissettiğim bir acıydı. Bu, ruhumun doğarken kırılan ve asla iyileşmeyecek olan bir parçasıydı.

Annem hayatta kalsaydı, bana kendi dünyasının yollarını öğretseydi ne olurdu diye hep yas tutacaktım. Nalani'yi özgürleştirmeyi başarsam bile her zaman farklı olacağımı, asla onlardan biri değil, bir başkası olacağımı biliyordum. Lara'nın prensesi olduğumda da böyleydi, şimdi Revekka'nın kraliçesi olduğumda da aynıydı.

Ve onları kurtarmayı başarsam bile, sadece başka bir fatih olarak mı yoksa onlardan biri olarak mı görüleceğim?

Violet tacımı getirdi. Krallığımın Adrian'ın egemenliği altına girdiği gün, bana evlenme teklif ettiği gün onu son kez takmışım. Basit bir parçaydı, taze incilerle süslenmiş gümüş bir bant. Annemin geride bıraktığı eşyalar arasında en sevdiğim buydu. Düğün portresinde taktığı taçtı.

Şimdi bunun ona hangi koşullarda verildiğini merak ediyordum. Annesi ve babası tarafından, babamla evliliğinin barışçıl bir ittifak anlamına geleceği anlayışıyla sunulan bir hediye miydi? Yoksa babam onu esir aldığı anda yanında getirmeyi başardığı birkaç eşyadan biri miydi?

Aynaya döndüm ve tacı başıma taktım, yüzümde annemin yüz hatlarını aradım ama aynada sadece babamın yüz hatları vardı: çatık kaşları, çökük yanakları, endişeli kaşları. Perişan görünüyordum.

Aynadan döndüğümde Violet'i elinde bir çift inci küpe tutarken buldum.

"Bunları giymelisiniz kraliçem," dedi Violet.

Onlar da annemindi ve onları kaç kez takmış olmama rağmen, şimdi onları görmek gözlerimi yaşarttı. Derin bir nefes aldım ve kanımda kabaran garip duygu dalgasını yuttum.

"Teşekkür ederim, Violet.

Küpleri aldım ve yerine takarken aynada kendime bakmayı reddettim. Kapı çalındığında kaskatı kesildim, vücudum hayal kırıklığıyla gerilmişti.

Violeta ve Vesna bana baktılar.

"Onlara meşgul olduğunı söyleyebiliriz," dedi Vesna. "Bu bir yalan değil."

Değildi, ama bugün programımı ne kadar hızlı yaparsam yapayım, planladığım olayların gerçekleşmesi zaman alacaktı. Ayrıca, ya Ana benimle konuşmaya gelirse? Onu görme fırsatını kaçırmak istemedim, özellikle de onunla konuşacak çok şeyim olduğu için, buna büyü kullanımı da dahildi.

"Cevap ver bana," dedim.

Vesna itaat etti ve kapıyı açtığında diğer taraftaki sesi tanıdım.

İçimi çektim ve Vesna varlığını duyuramadan, "İçeri gel, Killian.

Lara'nın silahlı kuvvetlerinin komutanı ve eski metreslerimden biri odama girdi. Siyah giyinmişti, yas tuttuğu için değil, Lara'nın mavisini ya da Revekka'nın kırmızısını giymeye cesaret edemediği için. Babamın ihaneti ona ne kadar acı vermiş olsa da, Gesalac'a ve kızıl sise karşı benim yanımda savaşmış olmasına rağmen krallığımı kucaklamaya henüz hazır değildi.

"Kraliçem," dedi ve eğildi.

-"Tıraş olmuşsun," dedim, uzun sakalının derisine yakın kesilmiş olduğunu görünce şaşırdım. Yüzünde kıllar çıkmaya başladığından beri tıraş olmamıştı. Sakalını daha önce hiç önemsememiştım ama belki de babası da sakal bıraktığı için sakal bıraktığını düşündüm. Acaba Kral Henry'ye olan sadakatinden uzaklaşmanın bir yolu muydu bu?

"Evet," dedi ve bir elini ensesinde gezdirdi. "Bugün bana biraz zaman ayırmanızı umuyordum."

"Bugün için, sanırım şimdi demek istiyorsunuz".

Gözleri Violeta ve Vesna'ya döndü. Bir an... yalnız.

Yalnız _ Bu kelime omurgamı dikleştirdi ve kalbimi hızlandırdı. Adrian'dan başka kimseyle yalnız kalmak istemiyordum. Aynı zamanda göğsüm suçluluk duygusuyla sıkıştı. Killian bana yardım etmişti ve ben de babamın ihaneti yüzünden aynı derecede yıkılmıştım. Ama bana sadık olduğunu bilsem de, kocama da sadık olacak mıydı?

"Korkarım bu sabah vaktim yok," dedim. Gavriel ile buluşmalıyım.

Killian'ın omuzları gerildi. "Neden?" Sözcük ağzından belirsiz bir şekilde çıktı. "Lara hakkında sorularım var," dedim.

Bir an sessiz kaldı, muhtemelen ilk tepkisini kontrol altına almak istiyordu ama buna gerek yoktu çünkü nasıl hissettiğini biliyordu. Aynı şey

Lara'nın politikaları ya da savunmalarıyla ilgili endişelerimi her küçümsediğimde bunu hissetmişim.

"Bana güvenmiyor musun?" diye sordu Killian.

"Bunun güvenle hiçbir ilgisi yok." "O zaman neden bana sormuyorsun?" dedi.

"Çünkü sen çok çok yakın, I Dedim ki.
İhtiyacım var. gerçeği.

"Bana yalancı mı diyorsun?" diye sordu.

Gözlerimi devirmemek için yumruğumu sıktım. "Ben demedim. Tabii babamın buraya geldiğinde beni öldürmeye niyetli olduğunu bilmiyorsan. O zaman sana yalancı derdim. O zaman sana hain derdim.

Killian'ın rengi soldu ve konuştuğunda sesi sessiz bir gümbürtüye dönüştü. O birkaç kelimeyle neden olduğu acıyı ima ediyordu. Sana zarar vermesine izin vereceğimi düşünemezsin. Ben konuşmayınca devam etti. "Niyetinizi bilseydim, Lara sınırlarının ötesine ulaşmazdım."

Bir yanım Killian'ın babamın kararını haklı çıkarmasını bekliyordu çünkü Revekka'ya gelip Kanlı Kral'ın sadece hayatta olduğunu değil, benim de ona aşık olduğumu öğrendiğinde çok üzülmüştü. Bunun yerine, Killian beni korumaya çalıştı.

"Keşke bilseydim," diye ekledi. "Keşke seni bu acıdan kurtarabilseydim."

Orada bir sürü o söyle hakkında Killian y
ve Ama belki de en büyük özelliği taca ya da
unvana değil, bana olan sadakatiydi. "Senden şüphe etmiyorum," dedim, "Ama bu yüzden Gavriel'le konuşmalıyım. Lara'yla ilgili vizyonunuz babamdan etkilenmiş. Biz nasıl gidiyoruz a Biliyorum
ya da gelen bizden Gerçeği mi?

"Bu size katılmam için bir davet mi?" diye sordu.

Onu kısaca inceledim ve sonra şöyle dedim: "Sadece benim renklerimi giymeyi kabul ederse".

Çenesi gerildi, "Ne renkleri?"

"Revekka için kırmızı, Lara için mavi ve gri... Vela'yı fethettiğim ve annemin halkını özgürleştirdiğim zaman için".

"İstiyor musun fethetmek a Vela?"
diye sordu, yükseltmek Kaşlarını.
"Vela'yı fethedeceğim," dedim, "onu yerle bir edeceğim."

Violet botlarımı bağlamama ve mavi kürklü pelerini omuzlarıma geçirmeme yardım ederken Killian kapımın dışında bekledi. Soğuğa rağmen Gavriel'le kalenin içinde buluşmak istemiyordum. Gizli geçitleri ve gizli kapılarıyla duvarlarına güvenmiyordum: herhangi biri bize rastlayabilirdi; herhangi biri bizi dinleyebilirdi. En azından bahçede saklanmak daha zordu. Bundan da öte, teselli bulduğum ve güç aldığım bir yerdi çünkü babamın zamansız ölümünden sonra uzun süre hayatta kalmasını sağladığı Lara'daki bahçelerinden kilometrelerce uzakta olmasına rağmen anneme en yakın hissettiğim yerdi.

Bir kez daha kendimi, sevgisi annemin anısına adanmış sunaklara izin veren ama en önemli şey olan halkının özgürlüğü ve kızının hayatı için hiçbir şey yapmayan babamla anlaşmazlık içinde buldum.

Killian'ı Kızıl Saray'ın girişinden dışarı çıkardım, yeşil çitlerin arasından geçen bir patikayı ve geniş bahçelere inen bir dizi taş basamağı takip ettim. Adrian'ı bu sabah uğurladığımdan beri hava daha soğuktu ve şimdi nerede olabileceğini, Gesalac ya da Julian'ı bulma şansım olup olmayacağını ve eve ne zaman döneceğini merak ettim.

Killian, "Her şey hâlâ canlı," dedi.

Doğruydu: ağaçlar hâlâ yemyeşildi, çiçekler hâlâ açıyordu, çitler sıktı ve yine de kar havada dönüyor, yaprakların ve taç yaprakların yarıklarında birikiyor, ağır gökyüzünün altında kırmızı kırmızı parlıyordu.

"Kış hızla üzerimize çöküyor," dedi bir ses ve döndüğümde Gavriel'in duvardan uzaklaştığını gördüm.

yaslandığı kalenin tepesine çıktı. Hem yapısı hem de boyu itibariyle heybetli bir figürdü. Yaklaşırken daralmış gözlerle manzarayı inceledi ve ekledi: "Yakında hepsi ölecek.

Sözleri uğursuz geldi ve tüylerimi diken diken etti.

Bugünden önce Gavriel'le sadece bir kez görüşmüştüm, o da Lara'da Vaida'nın kirletildiğini öğrendikten sonraydı. Adrian onu Fiora Kalesi'nde kalması için görevlendirmişti ve babam taç giyme törenim için Revekka'ya gidene kadar orada kaldı.

Şimdi onlar gelmeseydi ne olurdu diye merak ediyorum.

Gavriel beni selamladı.

"Kraliçem, Komutan Killian," dedi ve doğruldu. "Özür dilerim. Niyetim sizi korkutmak değildi.

"Seni bu kadar erken beklemiyordum," dedim.

Gülümsedi. Kraliçemle buluşmaya geç kalmak hiç hoş olmazdı.

Vampiri inceledim, konuşma şeklini merak ediyordum. "Nerelisin, Gavriel?"

-Keziah," dedi.

Keziah hakkında, hükümdarının Cordova'nın Dokuz Hanesi'ni oluşturacak dokuz krala katılmayı reddetmesi dışında pek bir şey bilmiyordum. Kanlı Kral'a karşı örgütlenmemeyi ya da onun yanında yer almamayı tercih ederek bunu yapan tek Kordova ülkesi de onlar değildi. Dokuz Hane arasında bu tercihleri kararsızlık olarak algılanmış ve ortadan kaldırılması gereken bir zayıflık olarak görülmüştü. Yine de, Dokuz Hane Keziah'a saldırmak için bir ordu düzenlediğinde, halkının zayıf olmadığını keşfettiler. Topraklarının kontrolünü ellerinde tutmak için acımasızca savaşmışlardı ve Dokuz Hane'nin kralları geri çekilmek zorunda kaldı.

Her yıl krallar, evleri yönetme konusundaki sözde birleşik yaklaşımlarını tartışmak üzere bir araya gelirlerdi. Katılımcıların çoğunun küçümsemesine rağmen, babam on altı yaşına girdikten sonra beni de getirdi ve orada

Erkeklerin gerçek korkularını, onlardan daha güçlü olan her Şeyi ğrendim.

Krallar bu kadar acımasızca dvldkleri için utanarak Keziah'ı karaladılar, ama hiçbir zaman istila konusuna dönmediler.

O zamanlar vampirlere karşı savaşa gireceksem Keziah'ı yanımda istediğime karar verdiğimi hatırlıyorum. Zaman her Şeyi nasıl da değıştirmiŐti.

"Kocama ne kadar zamandır hizmet ediyorsun?" "On yıldır," diye cevap verdi.

"ok mu kk?"

Güldü, "Hepimiz yüzyıllar önce doğmadık. Kral Adrian'a bağlılık yemini edecek yaşa gelir gelmez Revekka'ya gittim.

"Keziah'nın vampir yönetimi istediğini sanmıyordum," dedim.

"Halkım gururlu ve çok cesurdur, ancak onlar bile bu dünyanın geldiğİ noktadan kurtulacak kadar güçlü değİller".

Adrian Keziah'ı korumayı baŐaramazsa ne yapacağımı merak ettim.

"Eğİ sadakatimin derinliğini anlamaya çalıŐıyorsanız, belki de bana sormalısınız. Çok az zamanımız olduğı için ikimize de zaman kazandırır.

"Değİlendirmek istediğim Adrian'a olan sadakatin değİl," dedim, "bana olan sadakatin."

"Siz bir ve aynısınız.

İfadesi beni rahatlatmadı. Aksine, göğsümde hayal kırıklığı iek açtı. Adrian'la eŐit olmak istiyordum ama eŐitlik aynı olduğumuz anlamına gelmiyordu.

"Ne kadar yanılıyorsunuz," dedim. Bir nefes aldım ve sordum: "Halkım ne yapıyor?"

"Tedirgin, emin değİl," dedi.

Böyle bir haber bekliyordum ama bunu duymak cesaretimi kırdı. "Vaida'nın yok edildiğİ haberi hızla yayıldı ve Adrian'la evlenmenizin hemen ardından, halkınızdan bazıları onun kendilerini koruma sözünü tutmadığına inanıyor.

Bir zamanlar aynı Şeyi düşünmüş olan Killian'a baktım.

Gavriel, "Ve Asha'nın Sığınağı da yardımcı olmuyor," diye ekledi. Bakışlarım ona döndü. "Tapınak mı?"

"Sen a rahibe Orada kim iddialar o Asha kurtuluşunu gönderdi".

Tanrıçaların hayatımdaki ve Córdoba'daki herkesin hayatındaki güçlü varlığına rağmen, hiçbir zaman dindar olmamıştım. Annemi benden bu kadar genç yaşta alan birine tapınmayı hayal bile edemezdim ama tanrıçaların gücünü tanımamak aptallık olurdu. Ve bu gerçek bir güçtü, çünkü Adrian'ı yaratacak kadar güçlüydü. "Bunu duydun mu?" diye sordum Killian'a. Omuz silkti ve sonra başını salladı.

"Orada burada birkaç fısıltı," dedi. "Başka bir şey yok. Kesinlikle bunun doğru olduğuna dair bir kanıt görmedim."

"İnsanların inancı varsa kanıta ihtiyacınız yoktur," dedim. Birilerinin rahibeye inanması ya da sözlerinin doğruluğuna güvenmesi bile tehlikeliydi, özellikle de benim hükümetim için.

"Bunun rahibe tarafından yayılan bir yalan olmadığını nereden bileceğiz?" diye sordum.

"Bilmiyoruz," dedi Gavriel. "Öğren," dedim.

"Nasıl isterseniz," dedi. "Başka bir şey var mı kraliçem?"

"Mahkemeye babamın Revekka'daki kalış süresini uzatmaya karar verdiğini söyleyin," dedim.

Kral Henry'nin kızını sadece bir hafta kalamayacak kadar çok özlediğini ekleyerek süslemeyi düşündüm ama kelimeleri çıkaramadım.

"Sadakatim size, kraliçem." Gavriel eğildi, emirlerimi kabul etti ve gitti.

Gavriel'in ayrılmasıyla birlikte uzun bir süre sessiz kaldım ve onun sözlerini düşündüm. Ayrılırken gördüğüm muamele göz önüne alındığında Lara'ya dönmenin kolay olmayacağını biliyordum ama bu kesinlikle planlarımı zorlaştırıyordu.

"Asha'nın kurtulduğuna dair söylentiler varken, Nadia ne olacak?" Killian'a sordum, sesim kesik kesik çıkıyordu.

Hizmetçim Nadia, beni yetiştiren kadın, Asha'nın tutkulu bir destekçisiydi ve Gavriel'in uyarısı zihnimde yankılanırken onun sesini duymaktan kendimi alamadım.

Asha bizim kurtarıcımız, dedi. Kurtuluşumuzu o gönderecek.

Ne zaman? Sordum. Hepimiz öldükten sonra mı?

Küstah çocuk, tanrıça sana hayat verdi!

Annem bana hayat verdi, dedim. O da benim için öldü.

Killian cevap vermeyince bakışlarına karşılık verdim. Daha kelimeler ağzından çıkmadan ne söyleyeceğini biliyordum ama yine de beni asla seçmeyeceğini bilmenin verdiği acıdan, ıstıraptan kendimi k o r u y a m a d ı m .

"Nadia seni seviyor," dedi. "Ama tanrıçasını daha çok seviyor."

Keskin ve çılgınca, kemiklerimde yankılanacak kadar yüksek sesli bir zil sinyali olmasaydı ürperebilirdim.

"Bu da ne?" diye sordu Killian ve o sesi daha önce hiç duymamış olmama rağmen kalbim onunla birlikte çılgınca ve dehşetle çarpmaya başladı.

-Boğazımın arkasında ani bir yumru oluşurken, "Korkunç bir şey," dedim.

Üç

Isolda

Eteklerimi elimde topladım ve bahçeye doğru koştum. Killian bizi takip etti ve merdivenlerin tepesine ulaştığımızda çınlamalar kesildi, yerini korkutucu, sağır edici çığlıklar aldı.

Avluda bir kalabalık toplanmıştı. Miha ve Isac'ın küçük bir grup askeri atlarının üzerinde Cel Ceredi'ye doğru götürdüklerini görmek için tam zamanında ön tarafa geçtim; dev kara köpekler kasabanın sokaklarında halkımı kovalıyor, sakatlıyor ve parçalıyordu.

Bu yaratıklar aufhocker'dı, hayata çekilir ve onu yok etmeye çalışırlardı. Nadia artık beni cadı hikâyeleriyle korkutamadığında, geceleri Yüksek Şehir'in duvarlarından kaçmamı engellemek için aufhocker'ları kullanmıştı.

"Senin gibi kızları aradıklarını biliyorsun," dedi. "Kurallara uymayan baş belaları ve ormanda yalnız kaldığınızda sırtınıza atlayıp gırtlığınızı parçalıyorlar!"

"Sırtımdayken boğazımı nasıl parçalayabilirler?" diye sormuştum.

"Soru sorma, seni küstah çocuk!" derdi ve gülmemize rağmen söylediklerinde doğruluk payı olduğunu bilirdim. Aufhocker'lar boğazınızı parçalayabilirdi ama bela olup olmamanız umurlarında değildi, kanı olan herkes avdı.

Adrian saldıracaklarını düşünseydi beni asla terk etmezdi. Muhtemelen o da benim gibi canavarların Revekka sınırları içine girmeyeceğine inanıyordu ve şimdi aksini biliyor olsa da, on iki veya daha fazla köpekten oluşan bir sürünün gündüz vakti bir şehre yaklaşmasını kesinlikle beklemiyordum. Kapılarda yanan ateşler bile onları uzak tutmamıştı.

"Bu çılgınlık da ne?" diye fısıldadı Killian.

Delilikten daha fazlasıydı. Bu bir kaostu ve eğer yardım etmezsek yakında tam bir katliam olacaktı.

"Burada kalacaksın," dedi Killian kılıcını kınından çıkararak. Başımı kaldırdım. "Kaç kere, Killian-"

-Seni kaybedemem," dedi sözümü keserek. Ona baktım, sözlerindeki samimiyetten, çaresizlikten çok şaşırmıştım. Gözleri sertti, konuşurken çenesi gergindi. "Yapmayacağım."

Bir adım uzaklaştı.

"Kal," dedi tekrar. "Lütfen."

Sonra döndü ve kapılardan içeri girdi.

Onun gittiğini görmedim çünkü yalvarışını dinlemeye niyetim yoktu ama silahlarım olmadan savaşa katılamazdım. Döndüğümde, ayaklarımızın dibindekilere yardım etme niyeti olmadan burada, tepenin üstünde toplananlara baktım.

"Yaralıları almak için büyük salonu hazırlayın" dedim, "Savaşabilenleriniz silahlanıp beni takip edecek. Biri bana bir at getirsin."

Kalabalığı bir kez daha yarararak şatoya girdim ve merdivenleri koşarak çıktım. Odama dalarak bıçaklarımı sakladığım komodine koştum. Genelde onları bileklerime bağlayarak kınına sokardım ama kuduz zebanilerle aramda mümkün olduğunca mesafe bırakmak için onları daha çok dart gibi kullanmayı umuyordum.

Yatağımın ucundaki sandıkta kılıcımı buldum ve belime taktım. İşim bittiğinde, annemin tacını ve sadece yoluma çıkacak olan pelerinimi çıkardım.

Bıçaklarımdan birini alarak uzun eteğimi botlarımla hemen üzerine düşene kadar hızla kestim, sonra biri belimde diğeri göğüslerimin arasında olmak üzere bıçaklarımı kınına soktum.

Aşağıya koştum ve Tanaka'yı beni beklerken buldum, yolu kapatmıştı, yüz ifadesi sertti.

"Savaşa giremezsiniz kraliçem," dedi Tanaka.

Başımı eğdim, gözlerim öfkeyle kısıldı.

Adrian'ın vasiyeti ne zaman isteklerimi yerine getirmeyi bırakacak?

"Halkımın güvenli bir kuleden ölümünü izlemek için kraliçe olmadım".

"Kral Adrian-"

"O burada değil, bu yüzden halkımı savaşa götüreceğim. Sen burada kalemin rahatlığında kalabilirsin.

Yaşlı adamın yanından geçtim.

"Onun emirlerine karşı geliyorsun," dedi Tanaka, ben geri çekilirken bile konuşmaya devam ederek. "Ve yine de bedelini ödeyecek olan sen değilsin.

Görmezden geldim.

Adrian'ın emirleri bırakmış olması umurumda değildi.

Onun isteklerine itaat etmemenin sonuçları vicdanımda asla halkımızın ölümü kadar ağır olmaz.

Şatodan çıktığımda, Violet'i büyük bir küheylanın yanında dururken buldum. At, Reverie, beyaz ve siyah benekli ve yelesi bu garip kırmızı ışıktaki bile neredeyse gümüş gibi görünüyordu. Ona bindiğimde Violet'in bakışlarıyla karşılaştım.

"Ana'yı bulun. Eğer henüz bilmiyorsa, yaralılara yardım etmeye hazır olmalı. Dediğini yap.

Bununla birlikte, Reverie'yi Kızıl Saray'ın bulunduğu dik tepeye ve aşağıdaki şehre doğru mahmuzlayarak yola çıktım. Beni kimin takip ettiğine bakmadım, artık çok geç olduğundan endişelendim. Buradan bile, yerde biriken ve cansız bedenlerin yanında biriken ince kar tabakasını boyayan kanı görebiliyordum. Bu arada, tazılar

ölümlülere ve vampirlere karşı vahşi saldırılarını sürdürdüler.

Atımı mahmuzladığım sırada bir şey uçarak yanımdan geçti ve başımı kıl payı sıyırdı. Bunun bir ok olduğunu düşünerek eğildim ama Gavriel'in uçuşunun ortasında bir kuzguna dönüştüğünü, aufhocker'lardan birine çarptığını ve kılıcıyla onu deldiğini izledim. Yaratık bir çığlık attı ama kısa süre sonra boynuna aldığı ve kafasını koparan bir darbeye sustu.

Daha fazla tazı Gavriel'in üzerine çullanırken, birkaç da toynak seslerinden etkilenmiş gibi bana doğru döndü.

Kılıcımı çektim, yaratıklarla yüzleşmeye hazırlandım ama yaklaşırken atım şaha kalktı, homurdandı ve başını geriye attı. Aniden döndü ve hızla uzaklaşırken ben yere düştüm. Birkaç tazı onun peşinden koşarken, diğer ikisi beni yakaladı. Ayağa kalktım ve kılıcımı kaptım. Şeytani gözleri kıpkırmızı parlayan, keskin dişlerinden ayaklarının dibinde biriken kan damlayan bu yaratıkların karşısında kendimi çok küçük hissediyordum.

Tazılar bir tehdit olup olmadığını değerlendirmek için durmadılar; sadece saldırdılar. İkisiyle birden aynı anda başa çıkmayacağımı biliyordum, bu yüzden sağdakine odaklandım ve doğrudan saldırı hattında olacak şekilde hareket ettim. Yaklaştığında, kılıcımı ağzına doğru indirerek derin bir kesik açtım, ancak kılıcımı ısırp kaptığı ve beni ileri doğru sürüklediği için tazıyı durdurmak için pek bir şey yapmadı.

Yaratık bana tekrar saldırmak için hamle yaptığında çılgına dönerek yanımdaki hançere uzandım. Bıçağımı kafasına, tam gözlerinin arasına sapladım.

Tazı kükredi ve kolumu ısırdı. Çığlık attım ama ikinci bıçağımı göğüslerimin arasından çıkarıp bir kez daha kafasına saplamadan önce sadece bir acı hissettim. Bu sefer tazı inledi ve ben yere düşmeden önce ikinci yaratığın bana çarpmasıyla geriye doğru savruldu.

Çarpmanın etkisiyle nefesim kesildi ve ciğerlerime hava doldurmaya çalışırken ayağa kalkıp koşmaya başladım. Sadece birkaç adım atabilmişim ki bir çift pençe sırtıma saplandı. Çığlık attım ve düştüm, sırt üstü yuvarlandım ve aufhocker'ın sıçradığını, pençelerini ve dişlerini açtığını, bir mızrağın havayı yararak gözüne saplandığını gördüm.

Tazı havada uçuşuna devam etti ve ölü olarak yanıma indi.

"İyi misiniz kraliçem?"

Bir an için görüşüm bulanıklaştı ama Gavriel'in başımda durduğunu biliyordum.

"Evet," dedim ve bana uzattığı eli tuttum.

Ayağa kalktığımda, "Gelmemeliydin," dedi.

"Yapmak zorundaydım," dedim. Verebileceğim tek cevap buydu. Gavriel neden gelmek zorunda olduğumu anlamayacaktı. Tahta oturmak için kraliçe olmak istememişim. Halkımı korumak için kraliçe olmak istemişim, bu da savaşa girerlerse onlara liderlik edeceğim anlamına geliyordu. "Sen ölümlüsün," dedi, sesi nazikti. "Bu canavarlarla savaşmak için yaratılmadın."

Konuşmadım çünkü söyleyecek bir şeyim yoktu. Yavaşça, her biri tamamen kaygan kanla kaplı kılıçlarımı almak için hareket ettim.

Hançerlerim kınında ve kılıcım elimde, Cel Ceredi'ye baktım ve köye doğru tökezledim. Gavriel, katliam önümüze serilirken bizi takip etti.

Birçok insan ölü yatıyordu, vücutları dişler ve pençelerle parçalanmıştı. Henüz ölmemiş ve yaralanmamış olanlar çığlık atarak ve kıvranarak yerde yatıyordu; bazılarında derin kesikler vardı, bazılarında ise uzuvlar yoktu. Birkaç aufhocker'ın cesedi yerde hareketsiz yatıyordu ve hareketsiz görünmelerine rağmen kendimi kılıcımı tutarken buldum.

Arkamda korkunç bir uluma patlak verdi ve Isac ile diğer iki vampirin son aufhocker gibi görünen şeyi indirdiğini görmek için tam zamanında döndüm. Ben de onu sallıyordum.

kafasını şiddetle, umutsuzca ve umutsuzca kafatasını delen bıçağı çıkarmaya çalışıyordu.

Yaratık bir iniltiyle nihayet yere yığıldı.

Savaş sona ermişti.

Bitmişti ve ben sadece bir canavarı öldürmeyi başarmıştım.

İkincisi neredeyse beni öldürüyordu.

Gavriel bir bakıma haklıydı, ben bu dünya için yaratılmamıştım ama o da yaratılmamıştı. Yaralarımın acısı bedenimde dolaşırken, belki ben de öyle olmalıyım diye düşündüm.

dört

Adrian

Yıldızsız Orman'a girmeden önce bile sesleri duymuştum. Burada öldürülen cadıların çığlıklarıydı bunlar. Her zaman bu kadar gürültülü olmazlardı, çoğu büyü dilinde fısıldardı, büyü değil ama barış için dua ederlerdi. Bugün ise feryat ediyorlardı, tiz ve unutulmaz bir nakarat.

Yanlış olan bir şey vardı, ülkemde dolaşan hainlerin ötesinde bir şey.

Midemi sürekli kemiren bu duyguya yabancıydım. Derinden hissettiğim bir huzursuzluktu bu, Isolde'nin dönüşüyle bile geçmeyen bir sızı.

Barış içinde hiç gelişmemiştim. Ben şiddetle yoğrulmuş, nefretle bilenmiş bir yaratıktım.

Kan istiyordum.

Dünyayı fethetme arzumu harekete geçiren sevgilimi bulmanın bu öfkeyi dindireceğini düşünmüştüm hep. Onun bile söndüremediği bir ateş olduğu ortaya çıktı.

Durumu daha da kötüleştirmişti.

Bana yumuşak, dolgun ve yasemin kokulu bir şekilde dönmüş olması önemli değildi. Onun ölümünün kâbusu üzerime yapıştı, sürekli yoldaşım, en büyük korkum oldu. Kaç yıl geçerse geçsin ya da öldüğü geceden ne kadar ayrı kalırsam kalayım; her zaman bir kabus gibi gelecekti.

Dün gibi. Ağzımın tadı hep onun külleri gibiydi. Yanmış etinin ve yanmış saçlarının kokusu, içime çektiğim her kokuyu baltalıyordu.

Bugün onu geride bırakmak sadece kanımdaki öfkeyi körükledi.

Onu koruyacak kimseye benim kadar güvenmiyordum ama Isolde'nin özgürlüğünden alıkonulmaktan hoşlanmayacağını da çok iyi biliyordum. Odasından, şatodan ya da Cel Ceredi'den sonuçlarına katlanmadan ayrılmasını engelleyemezdim. Onu rahat bırakmalı ve güveninin benden başka kimseye uzanmayacağını ummalıyım.

Kimsemiz yoktu.

Ravenna saldırısından sonra soylularımdan ikisinin ve yakın çevremden henüz bilinmeyen bir kişinin bana ihanet etmesinden, bize ihanet etmesinden daha açık bir şey olamazdı.

Sorin ve Dracul'un dönmesini sabırsızlıkla beklerken parmaklarım Gölge'nin dizginlerini sıkıca kavradı. Bir kez daha keşif yapmak için önden gitmişlerdi. Hain soyluların başka bir diyara ulaşmayı amaçladıklarından emindim ama Revekka'nın sınırlarından kaçmak, ordularımız topraklarda keşif yaparken ve yürürken o kadar da kolay değildi.

Daroc yanımda at sürerken düşüncelerimi tahmin ederek, "Kraliçe Tanaka'nın yanında güvende," dedi.

"Kraliçem, Tanaka ona saklanmasını söyleyecek kadar uzun süre nefes alamadan kılıcını çekerdi. Tanaka bir savaşçı değildi. Hiçbir zaman da olmadı. O bir devlet adamıydı; ebedi aşkı politikaydı. Olsa olsa Isolde onun güvenliğini sağlardı.

"Miha ve İshak orada," dedi Daroc. Gavriel de.

Çenemi sıktım, benim yokluğumda bir şeyler olabileceği düşüncesinden rahatsız olmuştum ama Isolde her şeye rağmen hayatta kalmış, vampirlerle, kızıl sisle, bir cadıyla, hatta babasıyla bile savaşmıştı.

Dirençliydi. O benim kraliçemdi. Onu korumakta yine başarısız olmayacaktım.

Gesalac ve Julian ölene kadar Isolde güvende olmayacak, dedim.

"Onların ölümüyle bile güvende değil. Ölümlü olduğu sürece her zaman tehlikede olacak. Daroc bir

Dur.

Bundan sonra ne söyleyeceğini biliyordum. Aramızdaki düşmanlık havasında bunu hissedebiliyordum.

"Nasıllar-"

"Farkındayım General," diye sözünü kestim. Zayıflığının hatırlatılmasından hiç hoşlanmazdım, ama Isolde'nin sürekli olarak bu şekilde saldırıya uğradığını duymak beni daha da az endişelendiriyordu.

Daroc, Yesenia'nın dönüşüne olan takıntımdan hiç hoşlanmamıştı.

Bir bakıma, onun dikkat dağıtıcı olduğunu düşünen Gesalac ve Julian'dan farklı değildi.

"Onaylamama ve öfke dışındaki duyguları zayıflık olarak görmeseydiniz, Sorin'le daha kolay vakit geçirebilirdiniz".

Daroc'un çenesi seğirdi ve hayal kırıklığı sadece savaşma ihtiyacımı körükledi. Isolde'yi sarayımın tepesinde yaralı ve bitkin bir halde bulduğumdan beri arzu kemiklerimde zonkluyordu. Krallıklar kurmak ve soyları sona erdirmek istiyordum. Bunu kanımda hissedebiliyordum, damarlarımda dolaşıyordu, bir talepti, öfkemden kurtulmak için duyduğum vahşi bir ihtiyaçtı.

İki yüz yıl sonra bile bana yapışmış olan bir şeytandı. Hatta ben doğduğumda bile oradaydı ve ihmal ve istismarla şımartılmıştı.

-Demek istediğim," demeyi başardı Daroc, kontrolüne tutunarak.

- Onu mümkün olan en kısa sürede dönüştürmeyi düşünmelisiniz. "Sanki bunu düşünmemiştim," diye tükürdüm.

Sanki onun kanını her içtiğimde bunun hayalini kurmamışım gibi. Sadece daha derin bir ısırık alacak ve kanımın tadına bakacaktı. Ritüel tamamlandığında benden beslenebilirdi. Baş döndürücü bir şehvet dalgası midemin çukurundan başıma doğru fırladı.

Sikim rahatsız edici bir şekilde sertleşti.

Isırmasını istedim. Dişlerinin tenime battığını hissetmek istiyordum. Onun içinde olmak kadar sarhoş edici olurdu.

Boğazımın arkasında bir iniltinin yükseldiğini hissettim.

"Siktir," diye yakındım.

Hayal kurmanın sırası değildi.

Daroc, "Seni geride tutan her neyse, bunun konuyla ilgisi yok," dedi. Kanını aldığı anda onu dönüştürmeliydin. Sonuçlarını biliyordun.

O küçümsediği sürece, Dis için ne kadar değerli olduğumu biliyordum. Ben onun yeryüzündeki gücüydim.

Onun fethettiği gibiydim.

Isolde ölürse, ben de ölürüm ve Dis her şeyini kaybeder. "Yerinizi unutmayın General.

Sana seninkini hatırlatayım mı? Sen bir kralsın, bir fatihsin. Talihsiz b i r aşık değil".

Kılıcımı çektim ve ucu Daroc'un boynunun kıl payı yakınına geldi. İrkilmedi, kendi silahını almak için hareket etmedi. Sadece bana baktı.

Uzun bir sessizlik oldu.

"Kraliçemle ilgili kararlarım sizi ilgilendirmez. Umuyordum ki o cevap vermek için, o için beni bilgilendir o Isolde ile olan bağlantım herkesi endişelendirdi ama o sert ifadesini korudu. Sert bir ifade. Daha önce itibaren o Yapabilirim.

Konuş, iki gölge geçti: bir şahin ve siyah bir yarasa.

Sorin ve Dracul dönmüştü.

Asillerim arasında sadece bu ikisi şekil değiştirebiliyordu ve ordumun saflarında aynı yeteneğe sahip birkaç kişiye daha komuta ediyorlardı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Sorin.

İkimiz de hareket etmedik ve gözlerimiz birbirimizin gözlerinden hiç ayrılmadı. Daroc'un emirlerime teslim olmasını bekledim. Onun da içinde öfke olduğunu bilerek Daroc'un emirlerime teslim olmasını bekledim. O ve ben çok farklı değildik ama onun kontrol uyguladığı yerde ben şiddeti serbest bırakıyordum.

Benim fethetmemin ve onun takip etmesinin sebebi buydu. Sonunda kılıcımı kıl payı kaçırarak başını salladı.

Silahı kınına sokmadan ve dikkatimi Sorin ve Dracul'a çevirmeden önce ucunu bir saniye daha boğazına doğru tuttum.

"Haberin var mı?" diye sordum.

Sorin'in gözleri Daroc'unkilere sabitlenmişti ama çok geçmeden benimkilere kaydı ve orada bir gerilim olmasına rağmen iz sürücünün ne düşündüğünü anlayamadım.

Sorin konuşmayınca Dracul, "Julian'ı doğuya, Revekka sınırlarının ötesine kadar takip ettik," dedi.

Bunu beklememe rağmen öğrendiklerim karşısında dişlerimi sıktım. Vela doğudaydı ve Kral Gheroghe kısa süre önce teslim olması karşılığında ölümsüz olmayı umarak beni talep etmişti. İnsan kral bunu yaparak hain soylulara mükemmel bir sığınak sunmuştu. Ayrıca Julian onu dönüştürmeyi önerdiğinde kabul edecek kadar aptaldı; sadece onu bulduğumda öldüreceğim için değil, aynı zamanda güç isteyen ve Gheroghe'nin krallığını bana karşı ayaklanmak için kullanacak bir vampir olan Julian'a güvendiği için de aptaldı.

Gheroghe muhtemelen kan dökülmesinden sağ çıkamayacaktı.

Gesalac'ın izini krallığınızın ötesinde bulamadık.

Bu da muhtemelen bir köye sığındığı anlamına geliyordu, ama nereye? Daha da önemlisi, onu kim koruyordu? Yanlış yola sapmış bir Revekkian mı, yoksa bütün bir köy mü?

"Dracul, adamlarını al. Julian'ı avla. Döndüğü herkesi öldürmelisiniz.

Soylular onun makamını kabul ederek eğildiler.

Peki Julian, bu hainin sana nasıl iade edilmesini istiyorsun?

Cevabını bildiğim halde sorusunu düşündüm. Onu canlı istiyordum. Benim elimle ölmesini istiyordum ama bu kaderine katlanmaması gerektiği anlamına gelmiyordu.

"Derisi yüzüldü," diye cevapladım.

Bölüğümünden kimse bu talebe itiraz etmedi ama Isolde emrimi duysaydı ne derdi merak ettim. Şöhretimi biliyordu ve şiddetten hoşlanmazdı, esirlerimizin kazığa oturtulmasını izlerken hiç çekinmedi. Ama zalimliğinin bir sınırı var mıydı?

-"Nasıl emrederseniz kralım," dedi Dracul ve siyah kanatlarını açarak gözden kayboldu. Bölüğümüzden bazıları da kendilerini benzer hayvanlara dönüştürerek onu takip etti:

Yarasalar, kargalar, hatta baykuşlar, Büyük Av sırasında Isolde'nin ormandaki saldırısından bu yana varlıkları farklı bir anlam kazanmıştı.

Baykuşlar ölümün habercisidir, demişti ve ölüm bu sözleri takip etmişti.

Yine de, korkuya rağmen gitmelerine izin verdim.

Dikkatimi Sorin'e çevirdim. "Gesalac'ın izini görmedin mi?" "Görmedim kralım," diye cevap verdi.

"O halde onu bulana kadar tüm Revekka'yı arayacağız," dedim ve duraksadım, bakışlarım kalan soylularımın ifadesiz yüzlerini taradı. "Ve onu bulduğumuzda, ona yataklık edenlerin hiçbirinin canı bağışlanmayacak."

Soylularım adamlarını silah altına çağırmak ve kendi bölgelerini araştırmak üzere dağıldılar. Razan ve Iosif kuzeye, Vlad ve Iker batıya, Sorin ve Daroc güneye gitti, ben de doğuyu alacaktım. Çoğunlukla ormanlar ve dağlar vardı, çok az köy vardı ve doğu beşiğinde yaşayanlar sertleşmişti. Atalarının kanından ve kargaşasından doğmuş lanetli bir topraktı.

Biliyordum çünkü ben de onlardan biriydim.

Artık yalnızdım, gözlerimi kapattım ve dünyanın hareket etme ve nefes alma şekline konsantre oldum.

Yesenia, "Eğer sessiz kalırsan, o konuşur," demişti.

Toprağın bir kalp atışı vardı, sürekli bir davul sesi, sadece toynak sesleri, ateşlerin yanması ve... ölmekte olan bir kadının çığlıkları.

Garip diye düşündüm. Canavarlar genellikle gün ışığında saldırmazlardı, kızıl gökyüzünün altında bile.

Gözlerimi açtım.

"Gölge," diye emrederek onu şiddetli saldırıya doğru teşvik ettim. O gelene kadar kadın muhtemelen ölmüş olacaktı ama bir ölümlüyü kaybetmek bir köyü kaybetmekten daha iyiydi. Gölge'nin ayakları yere sertçe vurdu, ben yerimde öne doğru otururken vücudum sarsıldı, sol elimin parmakları onun yelesine dolandı. Ağaçların arasında koştururken rüzgâr kulakları sağır ediyordu, alt dalların yüzüme çarpmasına aldırış etmiyordum.

küçük bıçaklar. Kesikler çabucak iyileşti, hatta yüzümdeki kan kurumadan önce bile, ama canavarı ve kurbanını görene kadar hızımı kesmedim.

Bir sıra çıplak ağacın arasından yarattığı görebiliyordum: iri, siyah, sırtında tüyleri kabarmış. Avından başını kaldırıp baktığında hırıliyordu; koyu renk saçları yapraklı zemine yayılmış bir kadındı ve teni o kadar solgundu ki kan lekesi kızıl gökyüzünün ardındaki güneş gibi parlıyordu.

Bu yaratık bir aufhocker'dı. Bir zamanlar köpekti, muhtemelen kendi türünden bir başkası tarafından ısırılmış ya da öldürülmüştü. Normalde geceleri avlanırlardı, ama bu keskin, kanlı dişlerini gösterdi, yaklaştığımı görünce gözleri parladı.

Gölge homurdanarak ayaklarının üzerinde kaydı. Köpekleri sevmezdi, özellikle de boğazını parçalamaya hazır olanları.

"Pekâlâ," dedim ve attan inmeden önce bir elimi yelesinde gezdirdim. Ayaklarım yere bir gümbürtüyle çarptığında, aufhocker homurdandı ve saldırmaya hazır bir şekilde çömeldi.

Kendimi ölümlü olarak sunmama rağmen, öyle biri olmadığımı biliyordum. Yaratılışımın ardından, tanrıça Asha çok güçlü bir şey yapmaya çalıştı. Sonuç, benim gücümü asla kazanamamış olsalar da insanlar için ölümcül olan kana susamış canavarlar oldu.

Kılıcımı çektim.

Aufhocker'ın hırıltısı derinleşti ve yerde yarıklar açan iki güçlü sıçrayışla bana doğru hamle yaptı. Ağzı açık bir şekilde üzerime geldi ve kabzası elimde bir mızrak gibi asılı duran kılıcımı kaldırıp canavara fırlattım; kılıç boğazının arkasına saplanınca kükredi. Yere düştüğünde, silahı çıkarmak için başını salladı, kan ve balçık püskürdü.

Kabzaya tekme atarak yaklaşımadan önce bir süre izledim. Yaratık homurdandı ama bu daha çok bir çağıltıydı. Kaygan bıçağı yakaladım ve dışarı çektim, sadece

burnunu yakalayıp çenesini kırmadan önce boğazının derinliklerine daldırmak için. Yaratık ayaklarımın dibine yığılmadan önce son bir acınası inilti çıkardı.

Kanı yerde birikmişti, koyu ve parlaktı. Bunu o kadar sık yapmıştım ki hiçbir şey hissetmiyordum, ne pişmanlık ne de duygu. Dünya böyle işliyordu ve ben de katalizör olmuştum. Tek endişem yaratığın doğasına aykırı davranıp gün ışığında dolaşmasıydı. Cadıları ağlatan rahatsızlık bu muydu?

Bunu takip eden sessizlikte bakışlarım, göğsünün hızla inip kalkması dışında hâlâ hareketsiz yatan kadına kaydı. Eğildim ve kılıcımı bir kez daha elime aldım, kılıçtan kıpkırmızı damlıyordu.

Kadına yaklaştığımda gözlerinin açık olduğunu ve boğazının yırtıldığını gördüm. Saldırı sırasında pelerinin üzerine düşmüş ve kraliyet mavisini bir denizle çerçevelenmişti. Bu onu daha da solgun gösteriyordu, kanı öfkeyle tezat oluşturunuyordu.

Beklediğimden çok daha gençti ve gözlerim biraz ötede devrilmiş bir sepete, yere saçılmış bir avuç mantar ve bitkiye takılana kadar onu ormana neyin getirdiğini merak ettim. Yesenia'nın iki yüz yıl önce aynı malzemeleri aramak için Kızıl Saray'ın dışındaki arazide nasıl dolaştığını hatırladım.

Ani bir tedirginlik dalgası omurgamı dikleştirdi ve Isolde'ye dönme arzum yenilendi.

Diz çöktüm ve kız bakışlarımı karşıladı. Ben süzülürken daha sert nefes alıyor gibiydi; korkudan mı yoksa ölüm yaklaştığı için mi, bilemiyordum.

"Bu bir merhamet" dedim ve "Gözlerini kapat" diye fısıldarken daha yakına eğildim.

Bir an sürdü ama itaat etti ve ben de ayağa kalkarak kılıcımı başımın üzerine kaldırdım ve parçalanmış boynuna indirdim. Kafa vücuttan temiz bir şekilde ayrıldı ve başının kesilmesine rağmen, bir aufhocker ısırığından sonra dirilişi uzak tutmak için yeterli olmadığını biliyordum.

Yakılması gerekecek.

Kılıcımı temizlemek için kadının pelerinini kullandım ve kınına koyduktan sonra ağaçların arasında bir hareket sezdiğimde başını koyu renkli, ipeksi saçlarından tutmak için eğildim.

Bir çocuk bana baktı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve şok olmuştu. Bu kadının oğlu, belki de kardeşi olup olmadığını merak ettim. Sormadım, istesem de soramazdım, çünkü onu görür görmez dönüp Volkair köyüne doğru kaçtı.

Onu takip ettim, başım elimde, onu yakmak için ateş yakacaklarını biliyordum.

Çevredeki ormanda yürüyüş kısa sürdü, ancak ölümlerin sesleri aralıksız gelmeye başladı. Dillerini anlamıyordum ama sözleri zihnimi yaralıyor ve gerçekliği çarpıtıyordu ve bir anda artık Yıldızsız Orman'ın engebeli zemininde yürümüyor, ellerim ve dizlerim Yesenia'nın bedenini çevreleyen yumuşak bir yatağa gömülüyordum.... bana baktı, gözleri kısılmıştı, saçları yastığa dökülüyordu, saçları yastığa dökülüyordu, gözleri kısılmıştı, saçları yastığa dökülüyordu. Bana baktı, gözleri kısılmıştı, saçları yastığa dökülüyordu. Bugünden sonra birlikte olacağımıza dair çok az umudum vardı ve onun içinde hareket ederken bile, bu ana tam olarak bağlanamadım, ona hak ettiği gibi her parçamı vermek için çok çaresiz ve istekliydim.

Isolda, Yesenia'nın ölümünden önceki saatlerde birlikte geçirdiğimiz zamanı hatırlıyor muydu? Ona acı çektirmekten korktuğum için asla sormayacaktım ve sonuçta bunun gerçekten bir önemi yoktu. İntikamını körüklemek için bu anılara ihtiyacı yoktu.

Üzerime yapışan anıları silkeleyerek ağaçların arasından çıktım ve bir kez daha kanlı dünyamın gerçekliğinde tamamen var oldum.

Lanet olası cadılar. Yüksek mezarlarından bile büyü yapmaya devam ediyorlar.

Volkair'e girerken dişlerim sıkılmış, yumruğum kızın saçlarına sıkıca sarılmış, başı yanımda sallanıyordu. Bir ana yol, yıpranmış evler ve sazdan çatıları olan dükkânlarla çevrili köhne bir köyün içinden kıvrılıyordu.

karla kaplıydı. Birkaç çiftlik hayvanı, yakındaki ormanda gizlenen canavarların avı olarak başıboş dolaşıyordu.

Yolun ortasında yanan ateşe doğru yürüdüm. Çizmelerim ağırlaştı, çamura bulandı ve kızın başını ateşe attığımda, kasaba halkının evlerinden çıktığını ve sahip oldukları küçük açık hava barınağının altında toplandığını görmek için başımı kaldırdım.

Çocuk muhtemelen onları benim varlığımdan ve isimsiz kızın ölümünden haberdar etmişti. Ne söylediğinden ya da ona inanıp inanmadıklarından emin olamadım çünkü canavarların gün ışığında dışarı çıkmaları alışılmadık bir durumdu.

Ben hariç tüm canavarlar.

Tamamen onlara doğru döndüm.

Hiçbiri eğilmedi; hiçbiri başını sallamadı. Durdular, vakur ve bakıyorlardı.

"Kralınızı unuttunuz mu?" Bir uyarı ve saygı gösterme fırsatı olarak seslendim ama tek hareket, sinenlerden yüz çeviren bir adamdan geldi.

Hayal kırıklığına uğradım, Gesalac değildi. Bu adam ölümlüydü. Zayıftı ve yaşlılık uzun gövdesini bükmüştü, öyle ki neredeyse ufalanan bir meşe gibi duruyordu: omuzları kamburlaşmış, cildi kızıl güneş tarafından sürekli yıpranmıştı.

Bu topraklar ve bu insanlar bu adama bana baktıkları gibi baktılar ve o da korkmadan benimle yüzleşti.

"Yoksa yeni bir tane mi buldun?" diye mırıldandım gözlerimi kısarak.

"Kralımız bizi krallığının sınırında ölüme terk etti," dedi adam, sesi de vücudu kadar yaralıydı. "Eğer iddia ettiğin unvan buysa, ölülerimizin ruhlarıyla birlikte senin olsun."

Başımı bir yana eğdim. "Ölüler beni her zaman ağırlaştırdı - birkaç tane daha nedir ki?"

Ölümlü bakakaldı ve sonra diğerleriyle sessizce konuştu. Kanlı Kral acımızla alay ediyor.

Boynumu dikleştirdim ve ağzımın kenarını kaldırdım.

Bu oyunu biliyordum. Bu cesur ve aptal ölümlü şehit olmak istiyordu. Fedakârlığını neyin teşvik ettiğini merak ediyordum. Hükümetimin güvenliğinden daha fazla inanacak bir şeyi kim teklif etmişti?

"Eğer ölümünün bir anlamı olmasını istiyorsan, ormanındaki canavarlarla savaşmayı seçmeliydin".

"Onlar sadece senin sayende varlar," dedi. "Belki sen ölürsen onlar da ölür.

Onun cahilce cevabına güldüm. Bu Cordova halkı arasında yaygın bir inanıştı ve pek çoğu ben ölürsem diğeri canavarların da beni takip edeceğine inanarak beni öldürmeye çalışmıştı ama ben Dis'in, canavarlar ise Asha'nın eseriydi. Hepimiz ölümlülerin kanına susamış olsak da aynı değildik.

"Ben ölemem," dedim.

Bu sefer adam gülümsedi: "Sizi götürmemize gerek yok. hayat seni bitirmek için.

Bu tepki vücudumdaki tüm kasları gerdi. O ana kadar bu adamın cesaretine hayranlık duymuştum ama sözleri tehlikeliydi ve kraliçeme yönelik doğrudan bir tehditti. Buna rağmen, zayıflığımı bildiğini düşünmüyordum; aksine, Isolde'yi sevdiğimi bildiği için onu tehdit ediyordu.

"Gözlerinde gördüğüm bir insanlık kırıntısı mı?" diye sordu adam sert bir kahkaha atarak.

Belirsiz bir hızla hareket ettim, şehidin arkasında belirdim ve ayak bileklerine vurdum. Avucumu alnına dayayıp başını geriye doğru çektiğimde çığlık attı ve çamurlu zemine yığıldı.

"Çabucak ölmek istediğine eminim," dedim kulağına yaklaşarak. "Ama kraliçeme yönelik tehditler acı dolu bir sonu hak eder.

Yine güldü, "Nasıl öleceğim umurumda değil. Cennette tanrıçama katılacağım.

"Senin tanrıçan mı?" diye alay ettim, aslında onunla alay ediyordum. Asha ölümlülerini hayattayken korumamıştı, öyleyse ölümden neden korusun ki? "Tüm ölümlülerin Dis'e ait olduğunu unuttun mu?"

"Artık yok," dedi. "Işık geliyor ve karanlığınızı kovacak. Bu daha önce bir kez oldu ve yine olacak. Sadece kül ve kemik bırakmayacağız."

Öfkeme alışkındım ama onun sözleri beni bir adım öteye, ölüm saçabileceğim bir noktanın ötesine götürdü. Kılıcımı boynuna saplamak için hareketlendiğimde, bir yay sesi dikkatimi çekti ama ben daha ayağa kalkamadan ok yaşlı adamın kafasına saplanmıştı.

Elimde döndürerek çekip çıkardım. Geri adım attım ve geldiği yöne doğru uçurdum, hedefi vurduğumda gölgelerden gelen iniltiden memnun kaldım.

Bir saniye sonra kapüşonlu bir adam çamura yüzüstü düşüp öldü ve bugün benim elimden kaç kişinin daha öleceğini merak ettim.

Sonunda Gesalac ortaya çıktı.

Yıkık binalardan birinden altın bir zırh giymiş olarak çıkmıştı. Galası burada, yıpranmış ve harap köyün arasında yersizdi, yine de onların güvenliğini kazanmayı başarmış görünüyordu. Bunun kaç yıl sürdüğünü merak ettim. Onlarla birlikte toprağı mı işliyordu?

Çatıların onarımına yardım etmiş ve ekmek pişirmek için buğday toplamış mıydı?

Bunlar onun bağlılığını kazanacak eylemlerdi.

Ölümlüyü ayaklarımın altına aldım.

Gesalak, "Bir kez daha kraliçenizi halkınıza tercih ediyorsunuz," dedi.

"Saltanatımla ilgili tek eleştiriniz Isolde'ye olan aşkım mı? Eğer öyleyse, kıskanç olduğunuzu varsaymak zorundayım" dedim. Bana aşık mısın, Gesalac?

Vampirin gözleri kısıldı. "Oğlumu öldürdün.

"Öldürdüğüm ilk oğlum değil, sanırım sonuncusu da olmayacak ama intikamınızın babalık bağlılığından kaynaklandığını düşünmeyin. Tahtımı, imparatorluğumu istiyorsun.

Güldü, "Ne imparatorluğu? O kadını becermeye başladığından beri hangi krallıkları fethettin?

Dişlerimi ne kadar sıktıysam da gülümsemeyi başardım.
"Kraliçem ve ben bu dünyayı fethedeceğiz ve imparatorluğumuza sahip olduğumuzda, senin kemiklerinden oluşan bir yatakta sevişeceğiz."
Gesalac gülümsedi ve etrafında dönmeye başladı.
"Krallığını yönetmek için bir kraliçeye ihtiyacın olabilir ama Isolde'nin krala ihtiyacı yok. Onu bir canavara dönüştüreceksin.
"Bunu sanki kötü bir şeymiş gibi söylüyorsunuz".
Gesalac'ın kılıcı benimkine sertçe indi ama ben çok daha hızlıydım ve elimle göğsüne vurdum. Bu darbe onu yolun birkaç metre aşağısına savurdu. Sırt üstü yere düştü, altın zırhı çamura bulandı.
Ayağa kalkarken onu takip ettim, kara gözleri parlıyordu. Bir kez daha etrafında döndü.
"Burayı hatırlıyor musun?" diye sordu Gesalac.
Çok iyi bildiğim halde cevap vermedim. Burası benim evimdi. Burası çalıştığım topraklar, sürdüğüm tarlalar, bir zamanlar onardığım çatılardı. Beni büyüten, beni besleyen öfkenin kök saldıgı kasabaydı.
O her zaman bir canavardı.
Yesenia'nın ölümü beni özgür bıraktı.
Devam etti ama dönmeyi bıraktı ve konuşurken bakışları benimkilerden hiç ayrılmadı, "Sen sadece babası beş parasız bir asker olan ve annesi alkol için fahişelik yapan bir çiftlik çocuğusun."
Gesalac'ın araştırdığı yaranın farkında olduğunu hayal ettim: açık ve aralıktı, hiç rahatsız olmadı, hiç iyileşmedi. Bunu karanlık yerlere gidip vahşi şeyler yapmak için kullanmıştı ama bunun beni zayıflattığını düşünüyorsa yanılıyordu.
Geçmişim bana kimsenin yapmadığı bir şeyi yapma gücü verdi: tahammül etmek.
Gülmeyi başardım.
"Sadece bir çiftçi çocuğu," dedim, karın henüz birikmediği soğuk zemine bakarak ve sessizlikte bedenim yandı. Sadece başımdaki ve ellerimdeki zonklamaya daha fazla dayanamadığımda saldırmak için harekete geçtim. Bıçağım Gesalac'inkiyle karşılaştığında,

Ses gökyüzünde çakan bir şimşek gibiydi, iliklerime kadar işleyen bir titreşimdi.

Hayat gibiydi, yeniden nefes almak gibiydi. "Ben senin başlangıcındım," dedim, "ve senin sonun olacağım!"

Kılıçlarımız çarpıştı, her darbenin arkasındaki güç, kılıçlarımız kilitlenene kadar daha da güçlendi ve hızlandı, ikimiz de diğerinin düştüğünü görme kararlılığımızdan vazgeçmedik. Sonunda harekete geçtim ve Gesalac'ın zırhı bükülüp derisi kesilene kadar böğrüne tekrar tekrar vurdum. Geriye doğru tökezledi ve ben de peşinden gittim, kılıcımı başımın üzerine kaldırdım. Ama silahımı ona doğru çektiğimde, iki bileğimi de kavradı ve başı benimkine çarptı.

Darbe baş döndürücüydü ve bu sefer geriye doğru sendeledim.

Gesalac bana güldü.

"Ve aramızdaki en güçlü kişi olmanız gerektiğini düşünmek".

Ben de güldüm.

"Benim en büyük gücüm, neler yapabileceğimi bilmemenizdir".

Gülümsemesi durakladı ve ben görünmez olarak hareket edip vampirin arkasında yeniden belirdim. Kılıcımı sırtına sapladım. Göğsünün ortasında patladı ve ben onu bükerken çığlık attı. Sonra onu tekmeledim ve küçük kasabanın içinden uçarak ağırlığının altında sarkan ahşap bir çite çarptı. Onu takip ettim, ona doğru savruldu.

Hainin üzerine düştüğümde, dönerek çit direklerinden birini silah olarak kullandı. Keskin ucu bana çarparak zırhımı deldi ve göğsümün derinliklerine saplandı. Çığlığım daha çok bir kükreme gibiydi çünkü bedenim yaramın etkisiyle sarsılıyordu. Gesalac beni geri çekti ve sertçe yere çarptım. Ama ben çoktan odunları çıkarmıştım ve kazığı çıkardıktan sonra ellerim kendi kanımla kaplanmış bir şekilde bir kenara fırlattım.

Ellerimi yumruk yaptım, gözlerim Gesalac'ınkilerle buluştu. Ayağa kalkmayı başardı, elleri kılıcımın ucuna kenetlenmişti. Ayağa kalkmayı başardı, elleri kılıcımın ucuna kenetlenmişti.

boşuna vücudundan çıkarmaya çalışırken göğsünden çıkıntı yaptı.

"Burada işim bitti" dedim, "Şimdi dizlerinin üzerine çökme vaktin geldi." Emrimle birlikte hainin dizleri o kadar sert vurdu ki yer sallandı. Ben yaklaşırken gözleri büyüdü.

"Nasıl yaptın?"

"Onların önündeyken, dönüştürdüğüm herhangi bir vampirin zihnini kontrol edebilirim," dedim kılıcımın kabzasını kavrayarak. Bunu bilmemen çok kötü.

Kılıcımı çekip tekrar ona sapladığımda çığlık attı, tekrar ve tekrar, çamurun içinde yüzüstü yatarken bile. Yaraların kılıcımdan kurtulduktan sonra kısa sürede iyileşeceğini bilsem de, önemli olan tek şey acı hissetmesiydi.

"Kralım," dedi bir ses ve ben onun Daroc olduğunu anladım. Kılıcımı bir kez daha Gesalac'ın sırtına saplayabilmek için onu bir saniye daha görmezden geldim. Kılıç dibe battığında geri çekildim ve kendimi generalimle yüz yüze buldum.

"Onu tutun ve maskeleyin," dedim nefes nefese. "Bu gece bir hainin ölümünü kutluyoruz."

Arkamı döndüğümde Volkair sakınlerinin bana baktığını gördüm. Yüz ifadeleri karıştı. Bazıları kızgın, bazılarıysa korkmuştu. Düşünceleri bana bağırıyordu: canavar, katil, melez.

Peki ya insanlar? diye sordu Daroc.

"Ne?" Ona baktım, artık tüm soylularımın atlarına binmiş olarak geri döndüklerinin farkındaydım, hatta Sombra'nın dizginlerini elinde tutan Sorin'in bile.

-"Köy, kralım," diye tekrarladı Daroc.

Köylülere baktım ve sadakatlerinin değiştiğini anladım. Hareketlerinde, ifadelerinde, düşüncelerinde ve eylemlerinde bu vardı. Kraliçemi öldürmeye çalışan bir adama sığınak vermişler ve onu tehdit eden bir ölümlünün onlar adına konuşmasına izin vermişlerdi. Daha da önemlisi, yeteneklerime tanık olmuşlardı.

Daroc'un bakışlarıyla tekrar karşılaştım. "Yak onu," dedim.

Ağaçların üzerinde çam ve et kokan yoğun bir duman yükseliyordu. Volkair'in sınırlarının hemen dışında, Sorin'in ormanı hayatta kalanlar için tararken geri dönmesini bekledik.

Asaletimden uzaklaşıp ormana baktım ve dinledim. Ölüler hâlâ konuşuyordu ama artık eskisinden daha sessizdi ve ben dinledikçe kulaklarımda yankılanan Gesalac'ın sesi değil, çiftçinin sesiydi.

Işık geliyor ve karanlığınızı dağıtacak.

Sözleri beni o kadar da rahatsız etmedi, geleceği görmüş bir müridin inancıyla konuşuyordu. Ona bu kadar umut veren ne görmüş ya da duymuştu? Ve bunu nasıl yok edecekti? "İyi misin?" diye sordu Daroc, yanıma gelerek. Cevap verirken ona bakmadım.

"Hayır."

Soyluluğuma ihanet edildiğinden beri henüz sakinleşmemiştim ve muhtemelen Kızıl Saray'a dönene kadar öfkeden kuduracaktım. Gesalac'ın metal bir mızrağın ucunda acı çektiğini görmek istiyordum. Isolde'nin yanımda onun ölümünü izlemesini ve sonra onu yatağa götürmeyi istiyordum.

Acaba bugün dinlenseydi kanını içebilir miydim?

Ona olan açlığım midemi bulandırıyordu.

"-Gesalak çocukluğumu biliyordu," dedim ve Daroch'a baktığımda bana şaşkınlıkla baktı, sonra kaşlarını indirdi.

"Sana kim söyledi?"

"Sadece üçünüz biliyorsunuz," dedim ve bakışlarıyla buluşmak için başımı çevirdim. "Sen, Tanaka... ve Ana Maria."

Tepemizde bir şahinin karanlık hatları belirdi ve Sorin hareket edip önümüzdeki açıklığa konarken biz de döndük.

"Kralım, bunu görmelisiniz."

Daroc yanımda kaskatı kesildi ve bunun sevgilisinin ifadesinden kaynaklandığını anladım. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Sanki bulunduğu yerden kaçmış gibi ağır ağır nefes alıyordu.

Daroc ona doğru bir adım attı ama durdu.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Ben... söyleyecek söz bulamıyorum," dedi Sorin.

Kaşlarımı çattım ve sadece kızıl sisi düşündüm, gerçi bu onu pek şaşırtmazdı. Daroc'la bakiştık.

"Kal," dedim,

"Kralım-"

"Gesalac'a bak," dedim, her kelime dişlerimin arasından kayarak. Bu bir emir olduğu kadar bir güven gösterisiydi de. Kaçağım konusunda Daroc'a güvenmiştim.

Daroc biraz zaman aldı ama kısa sürede rahatladı ve bir kez başını salladı.

Ben Gölge'ye binerken, Sorin pozisyonunu değıştirdi ve kuzeye uçtu. Onu takip ettim ve şahinin gökyüzünde süzölüşünü izledim. Bu yolu tanımam uzun sürmedi: anılar ona yapışmıştı, yanık et kokuyor ve kül tadındaydı. Birden gücüm tükendi. Soğuk bir güçsüzlük tüm bedenimi kapladı. Sorin'in beni nereye götürdüğünü biliyordum.

O gözden kaybolduğunda yavaşladım ve atımı bir açıklığa sürerek Gölge'yi durdurdum. Atımdan indim ve eski bir ağaca doğru birkaç adım attım. Geniş bir gövdesi, kıvrık dalları ve yerden yılan gibi çıkan kökleri vardı.

Ağacın dibinde ölü sarmaşıklarla sarılmış büyük bir taş ve bu taşın dibinde de boş bir delik vardı.

Burası Yüksek Meclis'in mezarıydı ve boştu.

Arkamızda ne kül ne de kemik bırakacağız, demişti yaşlı adam ve ben Volkair halkının ne yaptığını merak etmiştim.

Beş

Isolda

Savaştan sonra, hayatta kalanlar evlerinden çıkarken Cel Ceredi sokaklarında yürüdüm ve ölülerine koşarken, hala kanayan cesetlerin üzerinde ağlarken yeni bir tür dehşet ortaya çıktı. Ölüler yıkımın sadece bir parçasıydı: ateşler çökmüş ve korlar karların üzerine saçılmıştı. Aufhocker'lar ölümcül pençeleriyle evlere girmişlerdi. Sadece insanları değil, hayvanları da öldürmüşlerdi ve onların kalıntıları da ölülerin arasındaydı.

"Yaralanmışsın," dedi Killian.

Dönüp ona baktım, yüzünde sert bir ifade vardı. Yanağında bir kesik ve omzunda bir yara vardı ama onun dışında iyiydi.

"Yaralıları yardım etmeliyiz" dedim,

"Sen yaralısın" dedi.

"İyi olacağım," dedim çünkü Adrian vardı, ama ben konuşurken bileğim zonklamaya başladı. Şişiyordu ve ısırik izleri kırmızı ve kızgın bir hal alıyordu.

Yakında geleceğini umuyordum.

Miha ve Isac yaklaştı, Gavriel de onları takip etti. Varlığım hakkında hiçbir şey söylemediler, yaralarım hakkında da yorum yapmadılar ama endişelendiklerini biliyordum. Bakışlarından bunu anlayabiliyordum ama elimde değildi.

Sağlığımdan çok Adrian'ın tepkisi için mi endişelendiğini merak ediyordum.

"Kraliçem," dediler, eğilerek. "Bu daha önce de oldu mu?" diye sordum.

Miha başını salladı. "Aufhocker'lar gündüzleri asla dışarı çıkmazlar."

"Bu gökyüzünün altında bile mi?" diye sordu Killian.

"Onlar gece hayvanları," dedi Isac. "Gün batımında uyanırlar."

Şehri bir kez daha tararken hepimiz sessizdik, her bir siyah deri yığınının bakmak için durakladım. Bir yanım hiçbirinin ölü olduğuna inanmıyordu.

"Onları yakmak zorundayız," dedim.

Herkes, hatta hayvanlar bile. Asha'nın pek çok canavarı gibi, bir aufhocker ısırtığı da kendi türünden daha fazlasını yaratıyordu. Kolumdaki baş döndürücü acıyı görmezden gelerek dişlerimi sıktım.

"Kaleye dönmelisiniz," dedi Killian. "Yarahlılara ve ölümlere biz bakabiliriz."

"Killian haklı," dedi Gavriel ve yüzünü batıya, güneşin gökyüzünde parlak ve kırmızı olduğu yere döndü. "Kralımız yakında burada olur."

İtiraz etmedim çünkü yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Canavarın pençeleri yüzünden sırtım yanıyordu, bu yüzden eğilemiyordum ve denesem bile kolumla ve onun öfkeli ısırtısıyla çekemiyor ya da kaldıramıyordum. Ayrıca, o mesafeyi yürüyebileceğimi de sanmıyordum.

"Ben bir at bulurum," dedi Gavriel ve başıyla selam vererek bir at bulmaya gitti. Miha ve Isac cesetleri toplamaya başladılar, önce aufhocker'lardan başlamayı seçtiler.

"İyi olduğuna emin misin?" diye sordu Killian. Gri gözleri fırtınalıydı ve gelmemem için bana nasıl yalvardığını düşündüm.

"Olacağım," dedim.

Beni sessizce inceledi ve sonra şöyle dedi: "Örnek olarak liderlik etmek istediğini biliyorum. Halkını korumak istediğini biliyorum ama onlar için savaşmanın tek yolu savaşmak değil.

Cevap vermedim, gerçekten hiç konuşmak istemiyordum ve o da bir cevap duymak istemiyor gibiydi, çünkü bir adamın cesedi üzerinde hıçkırarak ağlayan bir kadının yanına geçerek gitti.

Gavriel Reverie'nin başında geri döndü ve ona binmek için arkamı döndüğümde kalçasında dört derin, kanayan kesik görene kadar iyi olduğunu görmek kalbimi hızlandırdı. Gavriel'in bakışlarıyla karşılaştım.

"O iyi olacak mı?"

"Yarası enfeksiyon kapmadığı sürece sorun yok." Sonra gözleri koluma takıldı. Derin derin kaşlarını çattı ama hiçbir yorum yapmadı. "Kendi başına binebilir misin?"

Hareketler sırtımı ve kolumu sarssa da öyle yaptım. Yerime iyice oturduktan sonra Gavriel dizginleri tuttu ve Reverie'yi Kızıl Saray'a giden dik tepeye doğru yönlendirdi.

Kalabalık avluya çıkana kadar konuşmadık. Tanaka da toplananlar arasındaydı. Daha yaşlı, daha öfkeli görünüyordu, bana bakarken ağzında sert bir çizgi oluşmuştu. Ayağımı dışarı attım ve atımdan kaydım, ayağım yere değmeden bir çift el belimi kavradığında şaşırdım.

Ellerini iki yanına indirmiş olan Gavriel'e döndüm.

"Özür dilerim, Majesteleri," dedi. "Sadece yardım etmek istemiştım." "Yardıminızı isteseydim, isterdim."

Bakışlarımı tuttu ve sonra başını salladı. "Kraliçem."

Tanaka'ya bakmadan yanından geçerek avludan çıktım ve odama doğru ilerledim. Yolda Violet'in yanından geçtim, görünüşüm karşısında gözleri şaşkınlıkla açılmıştı.

"Odama banyo getirilmesini istiyorum," dedim, "Hemen, kraliçem," dedi ve mutfaklara doğru kaçtı.

Odama girdiğimde harap olmuş elbisemi çıkarmaya başladım. Elbisenin parçaları üzerime yapışmış, tenimi kaplayan kanın içinde kurumuştu. Bir sabahlık giydim ve kumaşı yumuşak olmasına rağmen yaralarım karşı rahatsızlık hissettim.

Violet'in gelmesi uzun sürmedi. Bir grup hizmetçi her zamanki gibi banyoyu pencerenin yanına kurdu, sonra sırayla buharlı suyla doldurdular. İşlerini bitirdiklerinde Violet oyalandı ve sessiz olmasına rağmen gözlerini üzerimde hissedebiliyordum.

"Bir şeye ihtiyacınız var mı kraliçem?" diye sordu. "Yalnız kalmak istiyorum," dedim.

"Elbette," dedi ve kapıya doğru yönelirken ben konuştum.

"Teşekkür ederim, Violet."

Kapı kapandığında sabahlığımı çıkardım ve sıcak banyoya girdim, su yaralarımı yakarken dişlerimi sıktım. Ağırlıklı olarak kolumdaki ısıriğa odaklandım ve acıya rağmen izleri sabunla ovdu. Kızarıklık artık izlerden yayılarak ön kolumun tamamını kaplamıştı. Şişmiş ve hassaslaşmıştı, en ufak bir baskı mideme bir bulantı dalgası gönderiyor, bu da endişemi daha da kötüleştiriyordu.

Canavarlar ısırduğında ya da tırmaladığında her zaman bazı sonuçlar ortaya çıkıyordu: Enfeksiyon genellikle hızla yayılıyor ve kanda ne kadar uzun süre kalırsa o kadar tehlikeli oluyordu. Bazen canavarlar yaratır, bazen öldürürdü ve Adrian'ın iyileşebileceğini bilse de, bunun için çok geç olacağı bir nokta var mıydı?

Kapım çalındı ve ben daha konuşmadan Ana içeri girdi. Solgun olmasına rağmen yanakları kızarmıştı ve sinirli görünüyordu. Adrian'ın kuzeni olarak, onun özelliklerini paylaşıyordu (soluk saçlar ve ten ve aynı göz şekli), ancak rengi çarpıcı olsa da farklıydı. Hızla soğuyan suyun içinde otururken Ana'nın gözleri yeşil renkte parlıyor ve bana bakıyordu.

"Gavriel bana yaralandığını söyledi," dedi.

"Evet, söyledim. Saklamaya çalıştığım bir şey değildi.

Ana odayı geçti, gözlerini koluma dikti.

"Isırılmışsın" dedi ve yanımda dizlerinin üzerine çökerek

"Neden bir şey söylemedin?" diye sordu.

Koluma dokunmaya hazırlanırken kaskatı kesildim ama dokunmadı. Sadece baktı. Sadece baktı.

"İkimiz de yapabileceğin bir şey olmadığını biliyoruz," dedim ve Ana gözlerimin içine baktı. Belki de bu yüzden kızgındım, çünkü burada hiçbir kontrolüm yoktu.

Elini alnıma bastırdı.

"Ateşin var," dedi ve sonra ayağa kalktı. Bunu yaparken derin bir nefes aldı ve sırtımı gördüğünü anladım. "Seni tedavi etmeme izin vermelisin," dedi. "Adrian gelene kadar bir şeyler yapmama izin ver."

"Ne istersen yap," dedim. Ama Adrian'ı kapıda karşılayacağım.

"Çok öfkelenecek," dedi.

"O her zaman öyledir," dedim ve başını salladı.

"Onun öfkesini hiç görmedin," dedi.

Banyodan kalktım ve kurulandım, çıplak bir şekilde yatağa uzandım, sırtım açıktı ve kolum yana doğru uzanmıştı. Kendimi tedavinin vereceği acıya hazırlamaya çalıştım ama koluma ve sırtıma döktüğü ilaçlarla işe başladığında kendime hakim olamadım. Koku güçlü ve iğrençti ve inleyerek yüzümü çarşafıya gömdüm. Sonra her bir yarayı kalın bir şeyle düzeltti ve sardı.

Sözlerini bitirdiğinde elini tekrar alnıma bastırdı. Endişesini görmek istemediğim için bakışlarını kaçırdım. Ellerini elbisesine silerken konuştu.

"Yaptığım herhangi bir şeyin enfeksiyonu yavaşlatıp yavaşlatmayacağını bilmiyorum," dedi. "Adrian'ın yapabileceğini ummak zorundayız." Ana bol bir şeyler giymesi talimatıyla dışarı çıktı. "Ve kelepçeleri mümkün olduğunca çabuk çıkar."

Sabahlığımın dışında sadece bol bir sabahlığım vardı ve beyazdı. Kristallerle süslenmiş yakası omuzlarımdan sarkıyordu. Kolları kanat gibiydi, kollarımı ve Ana'nın tedavisinden beri uyuşmuş olan ısırıklarımı örtüyordu. Giyindikten sonra aşağıya, yaralıların getirildiği büyük odaya indim. Ana işine başlamıştı ve bir hastadan diğerine geçiyordu.

Yan yana, sıra sıra yatıyorlardı ve hepsi de çeşitli tedirginlikler içindeydi. Bazıları acı içinde inliyordu, diğerleri

Bilinçleri yerinde değildi ve hepsinin yaraları korkunçtu. Bir tanesinde durdum, bir çocuk yerde kıvranıyordu, yüzü bir aufhocker ısırığından dolayı şişmiş ve kızarmıştı. Yanındaki kadın nefes almasına rağmen hareketsiz yatıyordu, omzu parçalanmıştı ama dişler mi pençeler mi bilemiyordum. Bir adam kanlı bacağını uzatmış duvara yaslanmış oturuyordu, yerde kalın bir deri ve kas parçası açıktı.

Sonunda, bir çocuğun yanına diz çökmüş olan Ana'ya yaklaştım ve ona benimkine çok benzeyen bir ısırık verdim. Bir süre sonra iç çekti ve elinin tersiyle alnını ovuşturarak ayağa kalktı.

"Çoğu kişi bundan sağ çıkamayacak" dedi.

Ne demek istediğini biliyordum. Isırıkları olanlar idam edilmeliydi. Koridorun zeminini dolduran cesetlere, çok sayıda cesede tekrar baktım.

"Bunu nasıl yapacaksın?" diye sordum sakince.

"Zehir," dedi ve bana baktı, "Onlara zehir vereceğim."

"Bu gerçekten merhametli bir davranış mı?" diye sordum, "Onları diri diri yakmaktan daha iyidir," dedi.

O anda dışarıdan bir korna sesi duyuldu.

"Adrian," diye nefes aldım ve saraydan dışarı fırladım, kocamın Gölge'nin üzerinde avluya daldığını görünce durdum. Gözlerindeki şiddetten Cel Ceredi'deki katliamı gördüğünü anladım ve nihayet bakışlarımla karşılaştığında rahatlamış olduğunu hissettim. Atından indi ve kararlı adımlarla bana doğru yürüyerek aramızdaki mesafeyi kapattı.

Bir kolunu belime dolayarak beni vücuduna doğru çekerken konuşmadı. Beni öptüğünde, dili ağzımda gezinirken vücudumda zıplayan acıyı yuttum ama sıkılı dişlerimi bulduğunda beni inceleyerek geri çekildi. Sonra bir elini tenime bastırdı, gözleri alev alev yanıyordu.

"Yanıyorsun."

Beni kavrayışı sıkılaştı ve vücudum sertleşti, yumruklarım göğsüne doğru sıkıldı. Öyle görünüyordu ki

Rahatsızlığımın kaynağının tutuşu olduğunu fark edince beni serbest bıraktı.

"Ne oldu?" diye sordu ama Adrian'ın dönüşüne tanıklık etmek için toplanan kalabalığa yaralarımı, özellikle de ısırığı göstermenin yeri burası değildi.

-Sonra görüşürüz, Adrian," dedim ve öne doğru eğilerek dudaklarımı onunkilere bastırdım, nazik bir öpücük, bir söz. Ayrılırken, "Bana kimi getirdin?" diye sordum.

Adrian beni inceledi ve sonra başparmağını yanağımda gezdirdi.

-Size kesmeniz için bir domuz getirdim," dedi ve Daroc ile Sorin bir mahkûmu öne doğru götürürken dönüp uzaklaştı. Elleri arkadan bağlıydı ama yine de istese bu bağları koparabileceğini biliyordu, yine de kafası demir bir kafese kilitli olduğu için hareket etmesi boşunaydı. Gözleri yoktu ve ağırlığı çenesini göğsüne bastırıyordu.

Buna rağmen, onun Gesalac olduğunu anlamak için yüzünü görmeme gerek yoktu: uzun boyluydu, omuzları geniş ve kaslıydı, görünürde olmayan zayıf meslektaş Julian'ın aksine.

Daroc ve Sorin Gesalac'ı yere itip demir kukuletasını çıkardılar ve hain bir soylunun zalim yüzünü ortaya çıkardılar. Saçları terden sırlıslam olmuştu, ter parçaları kan kırmızısı gözlerine düşüyordu ve dizlerinin üzerinden bana bakarken korkudan değil nefretten titriyordu. Bedeninden yayıldığını hissedebiliyor, ruhsuz gözlerinde görebiliyordum. Fiziksel bir darbe gibi hissettim.

Bu, intikamı körükleyen ve krallıkları fetheden türden bir nefretti.

Biliyordum çünkü ben de hissediyordum.

Ve Gesalac'inki boğulmak üzereydi.

"Sen hâlâ bir cadısın." Bana kaşlarını çattı ve Adrian kaburgalarına tekme attı. Ağzından acı dolu bir inilti çıkarken başını arkaya atarak doğruldu.

"Onunla konuşma," dedi Adrian. "Sen buna layık değilsin."

Konuşmaya devam etmeden önce Gesalac'ın birkaç hırıltılı nefesinin tadını çıkardım. "O seni beceriyor ve sen onu bir tanrıçaya dönüştürüyorsun, onun gücü böyle."

Adrian kılıcını kınından çıkardı.

"Büyüsünden gözlerin kör olmuş, göremiyorsun bile".

Gesalac'ın beni büyücülükle suçlamasını garip ve şaşırtıcı buldum, özellikle de hiçbir büyüm yokken.

Adrian geri adım attı ve Gesalac konuşmaya devam ederken sallandı.

"O senin ölümün olacak-"

Boynuna indirilen sert bir darbeyele susturuldu ve başı ıslak bir gümbürtüyle yere düştü. Vücudu da onu takip etti. Sonrasında, dün vasallar kazığa oturtulduğunda olduğu gibi tezahürat yoktu, sadece melankolik bir sessizlik vardı.

Bugün yeterince ölüm olmuştu.

-"Cesedini patlatın," diye emretti Adrian ve Gesalac'ın kafasını saçlarından tutup avlunun ortasındaki alevli ateşe atarak bana yaklaştı.

"Evet, Julian nerede dedim?"

Sorum karşısında gözleri karardı ve ikinci soyluluğu bulamadığı için utandığını hissettim.

"Dracul onu takip ediyor.

Kafasında sorular vardı: Ya Kral Gheroghe ile birlikte Vela'ya sığınmayı başarır mı?

Ama Adrian ne bilmek istediğimi zaten biliyordu ve öne doğru eğilerek "Sabırlı ol, tatlım" diye fısıldadı.

Alnıma bir öpücük kondururken elini sırtıma bastırdı, bu hareket acıyla çığlık atmama neden oldu. Geri çekildi ve eline baktı: kan içindeydi. Gözleri benimkilerle buluştu ve tek söyleyebildiği ismimdi.

Isolde.

-"Adrian," diye fısıldadım. "Hadi yukarı çıkalım."

Adrian'dan önce şatoya girdim, gözleri sırtıma sabitlenmişti ve elbisemin kumaşından sızan kanı hissedebiliyordum. Odasına vardığımızda etrafımdan dolaştı, kapıyı açtı ve beni içeri buyur etti. Odayı geçip yatağın yanında durdum ve aramıza mesafe koydum.

"Yaralandın," dedi, sesi titriyordu ama bunun korku mu yoksa öfke mi olduğunu anlayamadım, belki de ikisi birden.

"Evet," dedim

sessizce. "Bir

bakayım.

Ona baktım, buna hazır olmadığımı biliyordum ama yine de itaat ettim, elbisemi vücudumdan aşağı kaydurdum. Ayaklarımın dibinde bir su birikintisi oluştu ve onun önünde çırılçıplak kaldım. Kolumdaki yara acıyla zonkluyordu. Anne'in ilacının etkisi uzun zaman önce geçmişti.

Adrian'ın gözleri hızla kısıldı ve sonra arkamı görebilmesi için arkamı döndüm.

"Sana dinlenmeni söylemiştim," dedi sesini yükselterek.

"İnsanlarımız ölürken uyumak ne kadar asil bir davranış olurdu?"

"Kimi kurtardın?" diye sordu acı acı. "Hiç kimseyi! Ama neredeyse bir eş kaybediyordum.

İçimi sıcak bir utanç kapladı ve elbisemi almak için diz çöküp göğsüme bastırdım. "Yaralandığım için mi daha çok kırgınsın, yoksa ben ölseydim sen de öleceğin için mi?"

Bana doğru bir adım attı, **ü z e r i m e** eğildi, öfke saçan heybetli bir tanrıydı.

"Bu ne cüret."

Sözcükler dişlerinin arasından kayıp gitmişti ama iyileşmemiş bir yara gibi içini ürpertmişti ve şu anda onu bıçaklamak istiyordu.

"Dolio?" diye sordum, bakışlarıyla buluşmak için başımı arkaya eğerek.

"İki yüz yılını seni özleyerek, senin için öldürerek, senin için fethederek geçirmedim, aptalca kararlar verdiğini görmek için. Sen ölümlüsün.

"O zaman belki de olmamalıyım".

Adrian kıpırdamadan durdu, sonra başını yana eğdi, gözlerinde artık kızgın değil aç olan garip bir kıvılcım vardı. "İstediğin bu mu?" diye sordu. "Benim gibi olmak mı?"

Evet diyeceğimi sanıyordum ama bu soruyla karşılaştığımda gerçekten söyleyemedim.

Vampir olmak artık Adrian'ın zayıflığı olmayacağım anlamına geliyordu, ama bundan daha fazlası, artık savunmasız olmayacağım anlamına geliyordu ve bu istediğim bir şeydi . Yine de Lara'nın halkımla ilgili haberleri ve Asha'nın kurtuluşuna dair umutlarıyla, Adrian gibi olursam beni asla kraliçe olarak takip etmeyeceklerini biliyordum.

Muhtemelen bunun önemli olmadığını söyleyecekti, ama benim onları zorla yönetmek gibi bir arzum yoktu. Korku yoluyla hükmetmek istemiyordum, en azından tamamen değil. Halkımdan sadakat, hayranlık ve sevgi istiyordum.

Vampir olmak ihanet olurdu.

Adrian'ın kaşları gözlerinin üzerine kapandı ve düşüncelerimi dinlediğini anladım.

"Sana sadakat, hayranlık, sevgi vermiyor muyum?"

Baktım. "Böyle bir şefkati sadece senden mi görebiliyorum?"

"Bu yeterli olmalı," dedi omuzlarımı kavrayarak. "Bu kadar güvensiz konuşmayın kralım."

Adrian çenemi tuttu ve çekilmeden önce beni sertçe öptü.

"Seni dönüştürmeliyim," dedi, eli boynuma düştü.

"İstiyorum çünkü seni tanıyorum ve yine böyle bir şey yapacaksın."

Nefesimi tuttum, dudakları tenimi okşarken, dişleri ve dili oynasırken bekledim. Onu ne kadar sıkı tuttuğumu ancak çekip gidince fark ettim. Beni, gözlerimi ve dudaklarımı inceledi, sonra beni bıraktı.

"Yüzüstü yat," dedi ve uzaklaştı.

Bir an durdum, başım dönüyordu, bunun yaralarımın mı yoksa hiç gelmeyen ısırığının beklentisinden mi kaynaklandığını bilmiyordum.

Adrian zırhını çıkarmaya başladı ve ben de yatağa geçip daha önce yaptığım gibi yüzüstü uzandım.

Ana ile.

Adrian'ın soyunmasını izledim ve zırhını çıkarmaya gittiğinde gözlerim zırhın ortasındaki büyük deliğe takıldı.

"Yaralıydın," dedim.

Adrian'ın gözleri benimkilerle buluştu,

"Benim için endişelendin mi?"

Sorusu beni sinirlendirdi.

"Elbette. Birini kaybetmekten korkan tek kişi siz değilsiniz.

Adrian hiçbir şey söylemedi ve ben de onun dişlerini sıkarak vücudunda kalan zırhı parçalamasını izledim. Yere düştüğünde, göğsündeki derinin paramparça olduğunu gördüm. Vücudu plakanın metalinin etrafında iyileşmişti ve gözlerimin önünde kanarken bile tekrar iyileşti.

Adrian kanı silmedi. Onun yerine elini kana bastırdı ve çıplak bir halde bana doğru yürüyüp sırtımı düzeltti. Bir nefes aldım. Acı verici değildi ama hoş da değildi, derim batıyormuş gibi hissediyordum, bu yüzden Adrian'ın parmaklarının sırtımda yavaş ve şehvetli bir şekilde ilerleyişine odaklandım.

Eğilip omzumu öptüğünde yaralarımın iyileştiğini anladım. Adrian'a dönerek sırt üstü yuvarlandım. Gözleri vücudumda gezinirken yanıyordu.

Bakışlarımla tekrar buluştuğunda konuştu. "Bu canımı yakacak," dedi.

Oturmak için kalktım ve kolumu ona uzattım.

"Sana güveniyorum," dedim.

Beni öptü ve sonra ellerini dizlerimin altına koyarak beni kendine çekti. Bacaklarımı beline sıkıca doladım, dikkatimi yeterince dağıtacağını umarak, sıcaklığıma karşı yuvalanmış horozunun hissine odaklandım.

"Başını omzuma yasla," dedi yaralı kolumu tutarken. "Ve gerekirse beni ısır."

Dişlerini tazının yarasına geçirmeden önce yaptığı tek uyarı buydu.

Bağırdım.

Acıya hazırlıklı değildim, nasıl hazırlıklı olabileceğimi de bilmiyordum. Keskindi, bıçak gibi saplanıyordu, yakıcıydı. Adrian her çekişte ağzını dolduruyor, sonra beni bırakıp kanı ve zehri yere tükürüyordu. Onu sıkıca kavradım, tırnaklarımı derisine geçirdim ve o beni her ısırduğında ben de onu ısırdım ama derisini parçalamadım.

Ne kadar çalıştığını bilmiyordum ama sonunda başımdaki acıdan başka bir şey hissetmedim. Adrian işini bitirdiğinde kolumu bıraktı ve elini saçlarıma doladı, yüzümü öptü ve beni kendine yakın tuttu.

Hatırladığım son şey, beni sırtüstü yatırırken bana nasıl baktığıydı, tamamen ve tamamen büyülenmişim. Daha sonra uyandığımda yaralarım artık acımıyordu ama ter içindeydim ve sevişmek için yanıp tutuşuyordum.

Sırtımı dikleştirdim, bacaklarımı ayırdım ve parmaklarımı sıcaklığımın içine kaydırdım. Ağzımdan boğuk bir ses çıktı, başımı yastığa sertçe bastırdım. Çok sıcaktım, çok ıslaktım, parmaklarım zevk vermek için hiçbir şey yapmıyordu.

Sinirle ayağa kalktım ve Adrian'ın üstüne yuvarlandım. Ona sarıldım ve sıcaklığımı şişmiş uzunluğunun üzerinde kaydırdım. İnledi, ben onu öperken elleri kalçalarıma gitti, sikinin üzerinde hareket etmeme yardım ederken dilimi ağzına soktu.

"Sana ihtiyacım var," diyerek ağzını serbest bıraktım ve onu içime doğru yönlendirdim.

Sıcaklığıma doğru ilerlerken derin bir nefes aldı. "Kahretsin!" Elleri tenime saplandı. "Evet."

Ayağa kalktı, bir kolunu belime doladı, diğerini omzuma koydu. Kolu, kaslarımın onun etrafında gerilmesini sağlayan bir ritim ayarlamak için kullandı. Derin ve gırtlaktan inledim. Ellerim saçlarına dolandı ve çekerek başını geriye itti, böylece ağzımı onunkiyle birleştirebildim.

Serbest kaldığında konuştu. "Tenin yanıyor."

"Durma," diye yalvardım, onu tekrar öperken.

Ben azmıştım, ama Adrian da azmıştı. Serbest kalmak için çaresizce çırpınırken vücutlarımız kayganlaşmıştı.

Adrian yer değiştirdi ve kendimi sırtüstü yatmış, parmakları içimde kıvrılmış, okşarken buldum. Dirseklerimin üzerinde yükseldim, bacaklarımı olabildiğince açtım, topuklarımı yatağı gömdüm, vücudumdaki her kas tatlı, sarhoş edici bir zevkle gerildi.

Düşünemiyordum, nefes alamıyordum. Ciğerlerime hava çekmek için umutsuz girişimlerde bulundum, sadece onun için zevkle hıçkırdım.

Vücudum aniden serbest kaldı ve içimden bir sıvı fışkırdı. Adrian eğilip ağzını klitorisime yerleştirdi, geri çekilmeden önce sıcaklığını emdi ve yaladı, sadece beni bir kez daha kendisiyle doldurmak için.

"Evet, evet, evet, evet," diye ısrar ettim, kalçalarımı kaldırdım. Beni yakaladı ve içine çekti, kırım bükülmüş dizlerinin üzerinde duruyordu. Ritmi sabitti, karnımın derinliklerindeki basıncı artırıyordu. Üzerime eğildi, kabaca ağzımı öptü.

-"Seni sürerken boşalmama izin ver," dedim ve tek yapabildiğı sırt üstü dönüp onu bir kez daha sürmeme izin vermeden önce biraz kıkırdamak oldu.

Birlikte hareket ediyorduk, ıslak bedenlerimiz birbirine çarpıyor, nefeslerimiz kesik kesik geliyordu. Ağzımdan kaçan feryatlara ya da tekrarladığım kelimeler dizisine engel olamıyordum, umutsuz bir ilahi, unutulmaz bir büyü, gırtlaktan gelen bir çığlıkla boşalana kadar bu ritmi tutuyordum.

Adrian'ın son hamlesi içimde zonklamasına neden oldu ve o inlerken, sıcak ağzını öpmek için eğildim.

"Çok sıcak," dedim, zor nefes alıyor, kalbim hızla çarpıyordu.

"Ateşin var," dedi, ellerini belime uzatarak.

"Ateş," diye tekrarladım.

Başım yanıyordu, içten dışa doğru yanıyordu.

Adrian'ı yatakta bırakarak ayağı kalktım.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Çok sıcak," dedim tekrar ve arkamı döndüm. Odayı geçip şöminenin önündeki metal küvetin boş olduğu yere gittim. "Yüzmek istiyorum," dedim.

-Isolde," dedi Adrian yataktan kalkarken. "Dışarısı buz gibi. Yüzemezsin."

Onu görmezden geldim ve kapıya yöneldim.

Adrian'ın kolu bana dolandı ve sırtımı göğsüne doğru çekti.

"Senden banyo yapmanı isteyeceğim," dedi kulağıma yakın bir şekilde. "Banyo yapmak istemiyorum," dedim.

"Isolde-"

Dışarı çıkmam gerek, Adrian.

Sesimdeki bir şey onu beni bırakmaya ikna etmiş olmalıydı ve kolumu bırakır bırakmaz koşarak odasından çıktım. Merdivenlerden aşağı koştum, etrafımda beni izleyen insanlar olduğunun farkında bile değildim. Hiçbiri beni durdurmaya çalışmadı. Bunun yerine kendilerini duvarlara yasladılar. Bunun, arkamda bir gölge gibi gizlendiğini hissedebildiğim Adrian'la ilgili olduğunu düşündüm.

Soğuk geceye doğru koştum, çıplak ayaklarım karın içine batıyordu ve hala çok sıcaktım.

Bedenim değişiyordu. Bunu kemiklerimde hissedebiliyordum, içimin zonklamasına neden olacak şekilde ağrıyordu.

Isolde.

Başımı çevirdim ve Adrian'a baktım. Sarayının merdivenlerinde çırılçıplak duruyordu.

"Bana sorunun ne olduğunu söyle.

"Bilmiyorum," dedim kaşlarımı çatarak. Sonra dönüp bahçeye baktım ve tekrar koşmaya başladım. Ayaklarım beni anormal derecede hızlı bir tempoda taşıırken kemiklerim kırıldı.

Bunu ancak bu şekilde tarif edebilirdim.

Acı beni yere düşürdü ve çığlık attım. Gözlerimden yaşlar süzüldü ve yanaklarımdan aşağı döküldü ve garip bir şekilde tek düşünebildiğim şey su oldu.

Su yeniden doğuştur.

Suda hayatta

kalacaksın.

Ve çok yakındı. Kokusunu alabiliyordum.

Parmaklarımdan bir çift pençe çıkarken sürünmek için elimi uzattım. Karın üzerine kan damladı ve ben çığlık atarken toprağı kazdım, pençelerimi kullanarak kendimi ileriye doğru ittim, tek amacım olan su ile hareket ettim.

Sürünürken bile kemiklerim hareket ediyor, beni tamamen farklı hissettiren bir şeye dönüşüyordu. Vücudumda kalan enerjiyle ayağı kalkıp mağaraya doğru sendelemeye başlamadan önce artık insan olmadığım bilgisi zihnimden geçti.

Görüşüm bulanıktı ama havada kalan yasemin kokusundan nerede olduğumu biliyordum. Havuzun kenarına ulaştım ve derinliklere dalarken üstteki buz tabakasını kırdım. Su bedenimi soğuk bir kucaklamayla sarmaladı ve kanımdaki yanma ve kemiklerimdeki acı sona erdi.

Isolde.

Adrian kıyıda duruyordu ve karanlıkta bile gözleri parlıyordu.

"Sen kal," dedim, "ben hemen arkanda olacağım."

Sonra suyun altına daldım ve vücudumun dönüştüğünü ve garip bir şeye dönüştüğünü hissettiğimde acı hissetmedim: kalın siyah kürkle kaplı bir hayvan.

Yeniden ortaya çıkarak dört ayak üzerinde kıyıya doğru süründüm, Adrian'ın bakışlarını üzerimde tutarak doğruldum ve uzun siyah kuyruğumun ayaklarımın etrafında kıvrılmasına izin verdim.

Kocamın dudaklarının kenarı kalktı. "Ne kadar güzel bir yaratıksın sen, değil mi?" dedi.

Gözlerimi ona diktim ve ağzımdan bir hırıltı çıkmasına izin verdim. Halkımdan pek çok kişiyi öldüren aynı yaratığa dönüştükten bu kadar kısa bir süre sonra yaptığı espriler hiç hoşuma gitmemişti.

Bir aufhocker olmuşum. Ölümün habercisiydim.

Altı

Isolda

Uyandığımda hava soğuktu.

Battaniyelerimi göğsüme çekerek doğruldum ve panjurların açık olduğunu fark ettim. Kar, durgun ve narin bir şekilde yere düşerken çıkıntının üzerinde birikmişti.

Çırlçıplak kalktım ve pencereye gittim.

Adrian'ın odası saray bahçelerinin bir kısmına bakıyordu. Dün her şey buzlu kristallerden oluşan bir tabakayla parıldıyordu. Bugün ise kırmızıya çalan kar yığınlarının üzerinde hiçbir şey görünmüyordu.

Gavriel haklıydı. Kış çabuk geldi.

Panjurları kapatmalıyım ama suya ulaşmak için karda çok çalıştığımı ve çıktığımda korkunç olduğunu hatırladığım için gözlerimi aşağıdaki bahçeden alamıyordum.

Bir aufhocker olduğumu hatırladığımda göğsümde bir karanlık toplandı.

Cel Ceredi'de halkımı öldüren şeyin aynısı.

Ve bir şekilde yeniden insan formuna girmiş olsam da, kendimi farklı, değişmiş hissediyordum. Koluma baktım, aufhocker'ın beni ısırduğu yer, Adrian'ın beni ısırduğu yer, tamamen iyileşmişti. Ellerime baktım, parmaklarımı uzattım, bir gece önce pençeleri çıkmış olan parmaklarımı. Boğazımda bir şey oluştu, bastırabileceğimden emin olmadığım bir histeri.

Bu olmak istemedim, her neyse. Bir Dönüşen. Hayatı söndürmeyi arzulayan bir yaratık.

Kapı açıldı ve Adrian odaya girerken arkamı döndüm.

Bana baktı, gözleri kor gibiydi ve bakışları bedenimi takip ederken, kış havasına rağmen onun altında ısındım.

Siyah giyinmişti, paltosunun broşları altın rengindeydi ve sağ kolunu koyu kırmızı bir havuzla kaplayan pelerininin sabitliyordu. Yüz hatlarında her zaman bir keskinlik vardı ama bu sabah çok daha tehditkâr görünüyorlardı.

"Ben bir canavar mıyım?" diye sordum.

Sorumla eğlenerek kıkırdadı ama cevabı beni sadece kızdırdı. "Öyle görünüyor," dedi.

"Yani başarısız oldun," dedim. Bunu söylemek adil değildi ama kavga edecek gibi hissediyordum çünkü o gülmüştü ve ben... korkuyordum.

Adrian gözlerini kıstı ve başını iki yana eğdi. Sanki yüzüne bir tokat yemiş gibiydi. "Eğer başarısız olsaydım, şu anda burada insan derisi içinde olmazdın."

Sözleri karşısında irkildim. "Ben insanım.

Gülümsemesi midemi bulandırdı.

"Artık değil."

"Nedir bu gururun?" diye sordum. "Ben bir canavarım.

"

"Ben de," dedi. "Benim gibi olmak seni hasta mı ediyor?"

"Ama ben senin gibi değilim!" diye hırladım. "Ben bir yaratığım, bir hayvanım! Değiştiğimde kim olacağımı bile bilmiyorum. Ya masum insanları öldürürsem? Ya senin halkın tarafından öldürülürsem?"

Adil bir soruydu. Sürüdeki diğer siyah tazılar gibi görünürdüm.

Adrian'ın ağzı gerildi. "Seni öldürmeyecekler," dedi.

"Ve sen bunu kontrol edebiliyor musun?"

"Yapacağım," dedi.

Bir an için birbirimize baktık. İlk uzaklaşan ben oldum, panjurları kapattım. Yatağa yaklaştım.

Adrian'ın sabahlığı bir sandalyenin üzerinde katlanmış duruyordu ve ben onu giydim.

Adrian, "Bu güçteki potansiyeli göremiyorsunuz," dedi.

"Bunun benim için ne anlama geldiğini bilmezken bunu yapmak zor," dedim. Korkularımı zaten ifade etmişim - kendimi tekrarlamama gerek var mıydı?

"Dün gece ne oldu?" diye sordum, "Ben arkamı döndükten sonra."

"Sudan çıktın, yere yığıldın ve tekrar... sana dönüştün," dedi. "Seni içeri getirdim ve hala ateşin vardı, bu yüzden sen uyurken pencereyi açtım."

Ne söyleyeceğimi bilemediğim için sessiz kaldım ve olanları sindirmeye çalıştım.

"Bunu kendi başına çözmene izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Öfkeli yanımda bunu fark etmek istemedi çünkü böyle olmak istemiyordum.

"Peki bunu nasıl yapacağız?" diye sordum.

"Bu diyardaki tek şekil değiştiren sen değilsin Isolde," dedi Adrian. "Senin gibi başkaları da var."

Sorin bir şahin, bir...

"Canavar mı?" diye sözümü kesti Adrian. Ama o bir canavar. Hepimiz öyleyiz ve hepimizin kontrol etmeyi öğrenmemiz gereken yanlarımız var. Sen de farklı değilsin. Hiçbir zaman da olmadın.

Çenemi sıkıca kapattım. Şu anda kendimi kontrol etmek istemiyordum. Onu parçalara ayırmak istedim. Onu sözlerimle parçalamak istedim. Dilimle onu kırbaçlamak istedim.

Düşüncelerimi dinlemiş olmalı ki güldü: "Seni baş aşağı becerebileceğim anlamına geleceksen," dedi, "dil darbesini kabul ederim."

"Korkumu anlamaya bile çalışmadın" dedim, "Bana dokunmana izin vereceğimi sana düşündüren nedir?"

Adrian'ın bakışları sertleşti ve gülümseme sırası bana geldi, ancak bunun eğlenceli bir yanı yoktu.

"-Giysin," dedi ve ben bu emir karşısında irkildim. "Yüksek Konsey bir saat içinde toplanacak."

Gitti ve kapıyı arkasından kapatırken ürperdim. Bunu onu incitme hedefimde başarılı olduğumun bir işareti olarak kabul ettim, ancak kendi zararına da olsa, çünkü Yüksek Konsey hakkında konuşmadan gitmesi hoşuma gitmemişti. Onun gündemini bilmek istiyordum ve kendi gündemimi soylular olmadan iletmek istiyordum. Beni destekleyeceklerine güvenmiyordum. Yine de Adrian'ın Cordoba'yı fethetme hedefiyle uyuşmayan bir şey istemiyordum.

Lara'ya dönmek ve annemin halkını kurtarmak için Vela'yı işgal etmek istiyordum. Ve şu anki durumumla ilgili hiçbir şey bunları kolaylaştıracak gibi görünmüyordu.

Adrian'ın odasından kendi odama geçtim ve hizmetçinin zilini çalarak Violeta ve Vesna'yı çağırdım. Bir an önce hazırlanmak istiyor, yaralıları Yüksek Konsey'den önce büyük salonda görmeyi umuyordum. Hüzünle, hayatta kalan olup olmadığını merak ettim.

Violeta geldi, kısa bir süre sonra da Vesna çay ve tost dolu bir tepsi getirdi.

"Günaydın kraliçem," dedi Violet. "İyi misiniz?"

"İyiyim," dedim dişlerimin arasından yalan söyleyemeyerek. Gerçekte, bilmiyordum. Hayatımda sık sık olduğu gibi, hiç beklemediğim, hiç istemediğim bir şeyle karşı karşıyaydım ve Adrian'la evliliğim düşündüğümünden çok daha heyecanlı ve anlamlı hale gelmiş olsa da, bir aufhocker formuna dönüşebilmenin değerini anlayamıyordum. Bir şahin ya da kuzgun olmayı tercih ederdim, kanatları olan bir şey, böylece Lara ve Vela hakkında kendi bilgilerimi toplayabilirdim.

Onun yerine, kana susamış akılsız bir yaratıktım.

Adrian'a da korkumu görmezden geldiği için kızgındım.

"Çabucak hazır olmak istiyorum," dedim, "yaralıları görmek istiyorum."

Violet konuşmadı ve sessizliği nedense daha da rahatsız edici görünüyordu. Bakışlarım çay doldurmakta olan Vesna'ya kaydı.

-Kız kardeşlerin ve annen iyi mi Vesna?

"Öyleler," dedi, ama sesi titriyordu. Boğazını temizledi ve ekledi: "Sadece titriyorlar."

"Sanırım hepimiz öyleyiz," dedim.

"Bunun tekrarlanacağını düşünüyor musunuz?" diye sordu.

"Bunu söyleyemem," dedim. Bir daha asla olmayacağına söz vermek istesem de yapamazdım. Yaratıkların neden saldırdığını bilmiyorduk zaten. Yaratıkların yine de neden saldırdıklarını bilmiyorduk. Geceleri bile, bütün bir sürünün bir köyü harap etmesinden hiç endişe etmemiştik. Aslında, bir ya da iki köylü bölgelerine girmedikçe, aufhocker'ların saklanıp küçük avlarla beslenmeleri çok daha yaygındı.

Ama ele geçirilmiş gibiydiler.

"Kıyafet tercihi mi?" diye sordu Violet.

Genellikle kıyafetlerimi onun seçmesine izin verirdim ama bugün dikkatleri üzerime çekmeye niyetliydim.

"Kırmızı giymek istiyorum," dedim ve gardırobuma kısa bir göz gezdirdikten sonra bir elbise seçti. Kolları uzun ve boldu ama bileklerde toplanıyordu, eteği ise kat kat ve sıcak tutuyordu. Tek süsleme, belimde tokalı uzun bir altın kemerdi, geri kalan uzunluk elbisemin önünden aşağı sarkıyordu.

Renk göz kamaştırıcıydı ve kahverengi tenime ve Violet'in bana getirdiği altın tacı daha iyi yerleştirmek için sadece bir tarafa ayrılmış olan gevşek siyah saçlarıma ateş gibi yanıyordu. İşçiliğinde basit bir şey olmasa da, mücevherler ya da incilerle süslenmemişti. Bunun yerine metal, bir dizi fleur-de-lis ve narin telkari ile modellenmişti. Son dokunuş ise bir dizi sade altın küpeydi.

Giyinmeyi bitirdiğimde, Ravenna onları casusluk ve seyahat için kullandığından beri duvara doğru çevirmeyi alışkanlık haline getirdiğim aynada kendime bakmayı tercih ettim. Buna rağmen onu yok etmeye ya da odamdan kaldırmaya bir türlü cesaret edemiyordum. Ne kadar tehlikeli olursa olsun, bir parçam onunla iletişim kurmanın bir yolunu bulmak istiyordu. Adrian kararımdan memnun değildi ama isteksizce kabul etti. İkimiz de onunla tek bağlantının ben olduğumu biliyorduk.

Onu bulma potansiyeli vardı ve eninde sonunda beni bulacağını biliyordum. O zaman geldiğinde, Dis'in Kitabı'nı bulabilmek için bir plana ihtiyacım vardı.

Aynada bir hareket oldu ve kısa bir an için Ravenna'nın geri döndüğünü sandım, ama karede hareket eden sadece Vesna'ydı.

"Çok güzel görünüyorsunuz kraliçem," dedi.

Elbiseye baktım, istediğim amaca hizmet etmesini umuyordum: tüm Yüksek Konsey'in dikkatini çekmek.

Sadece bir kez katılmışım ve Adrian'ın seçtiği danışmanlardan hiç etkilenmemiştim: Ana hariç hepsi erkekti. Adamları ben orada olduğumda beni görmezden gelme eğilimindeydiler ya da belki de Gavriel'in yaptığı gibi bizim tek ve aynı olduğumuzu varsayıyorlardı. Her nasılsa Adrian'ın onların kralı olduğunu ve kendisine hizmet etmeleri için onları seçtiğini anlamışım ama ben onun kraliçesiydim ve kocamdan ayrı olarak sesimi duyurmak istiyordum.

Aynaya sırtımı döndüm.

"Yemeğe oturmayacak mısınız kraliçem?" diye sordu Vesna.

"Hayır, dedim. Hâlâ Anne'i Yüksek Konsey'den önce bulmak istiyordum ve doğrusu aç değildim ve yanımda getirdiğim her şey hâlâ yanık kokuyordu. Kederden mi yoksa çok uzun zaman önce yakılmış olmanın anısı boğazımın arkasında mı yaşıyordu, bilmiyordum.

Buna rağmen kestiği ekmekten bir parça aldım.

"Giderken yiyeceğim," dedim ve onları kovdum, odamdan büyük salona doğru çıktım, lobiyi sessiz ve soğuk buldum. Sarayın kapıları açıktı ve alev alev yanan bir ateşe açılıyordu. Bir an için midem bulandı, belki de gece cesetleri yakmaya başlamışlardır diye düşündüm ama alevlerin içinde ceset yoktu. Koridora girdiğimde olduğum yerde durdum ve yangın karşısında duyduğum rahatlama buharlaştı. Yaralıların neredeyse yarısı ölmüştü. Geriye kalanlar, aufhocker'lardan kaçarken sadece sıyrık almış ya da yaralanmış köylüler gibi görünüyordu.

"Kraliçem," dedi bir ses ve başımı çevirdiğimde Isac'ın yakınımda durduğunu gördüm. Eğildi ve yanımda durmak için hareket etti.

"Çok azı kaldı," dedim, "Çoğu ısırıldı."

Sertçe yutkundum. Ben de ısırılmıştım ve çok değişmiş olsam da hâlâ hayattaydım.

"Hiçbiri için umut yok muydu?"

"Aufhocker enfeksiyonu çabuk kapar," dedi. "Geri dönüşü olmayan bir noktaya geliyoruz. Belki savaş bu kadar uzun sürmeseydi..."

Sesi kesildi.

"Cesetler nerede?"

"Sonuncusu da az önce kutsal alana nakledildi," dedi.

"Leydi Anne orada mı?" Hayatlarını alan zehri onun verdiğini bildiğim için nasıl olduğunu merak ettim.

"Sanırım öyle," dedi. "Onları gömmek için hazırlamalı."

Bu görevin Ana'ya verilmesi tuhaf görünüyordu ama belki de Ana ısrar etmişti.

"Teşekkür ederim Isaac," dedim.

Küçük bir gülümseme sundu. "Elbette Majesteleri," dedi ve eğildi. "İyi olduğunuzu gördüğüme sevindim."

Sözlerinin içimde ne kadar suçluluk duygusu yaratacağını bilmiyordum ama mabede gittiğimde bu duygu daha da arttı.

Tapınak teknik olarak kalenin bir parçasıydı, ancak sadece dışarıdan erişilebiliyordu. Eski tanrılara tapınılan Dragos döneminden kalmaydı, ancak içeride tapınmanın merkezinin Asha olduğu anlaşılmıştı. Başlangıçta, Adrian'ın şatosunda bu mekânın hâlâ var olduğunu öğrendiğimde şaşırmıştım, tanrıları, hatta Dis'i bile küçümsediği düşünülürse, ama Adrian bu kavernöz odanın içinde yaşam tanrıçasına adanmış hiçbir ikonografinin kalmadığını görmüştü... . Burası herhangi bir tanrıya bağlılığı olmayan, sadece ölülerin yasını tutmak için sessiz bir yerdi.

Mabedin kapısının önünde durdum. Kapılar hafif aralıktı ve tereddüt ederek küçük açıklıktan mağara gibi odaya bakmayı tercih ettim. Pencere yoktu, sadece bir zamanlar eski tanrıçaların resimlerinin asılı olduğu büyük kemerli oyuklar vardı. Uzun balmumu mumlardan oluşan kümeler, yerdeki gölgelerde dinlenen birkaç hareketsiz bedeni aydınlatmaya yetecek kadar loş ışık sağlıyordu.

Bir ceset diğerlerinden ayrı, taş bir sunağın üzerinde duruyordu. Bu, Anne'in kölesi ve sevgilisi Isla'ydı; kızıl sis tarafından bozulmuş ve taç giyme törenimin yapıldığı günkü saldırı sırasında öldürülmüştü.

Onu izlerken göğsümden boğazıma doğru bir duygu dalgası yayıldı. Anne'in dayanılmaz acısı karşısında kendi düşüncelerimden dolayı kendimi suçlu hissettim ama Adrian'ı kaybetmediğim için de minnettardım. Bu bencillikti ve bir kraliçeye yakışmazdı. Sisle savaşmanın bir yolunu bulmaya odaklanmam gerekiyordu.

Anne ölülerin arasında duruyordu, sırtı bana dönüktü ve ben kapıdan içeri girdiğimde yanaklarındaki gözyaşlarını silerek bana döndü.

"Ah, Ana," dedim ona sarılarak.

Derin bir nefes aldı ve sonra gözleri hâlâ sulanarak odaya baktı.

"Sen... bunu tek başına yapmak zorunda mıydın?" diye sordum. Başını salladı ve yutkundu. Killian yardım etti. Boğazımda bir kalınlık birikti. Bugün gidip onu görmem gerekecekti.

"Korkunçtu," dedi kolunu gözlerine siper ederek. "Eğer yapabilseydik, onlar geçene kadar onları oyaldık."

Bir an sessiz kaldım ama sormadan edemedim: "Adrian onları kurtarabilir miydi?"

Vereceği tepkiden korkuyordum çünkü bir yanım Adrian'ın halkımızı kurtarma yeteneğine sahip olup da bunu yapmamayı seçmesi durumunda onu affedemeyeceğimi biliyordu.

Başını iki yana salladı. "Çok fazla yaralı vardı. Onları incelemeyi başardığımda, çoktan dişleri çıkmıştı. Bu değişimin kök saldıgının ilk işareti. Hayır.

Isırığıyla bile onu durdurmanın bir yolu yoktu. Korkum bir kez daha suçluluk duygusuna dönüştü. Bunu sorguladığım için nefret ediyordum ama hâlâ neye dönüştüğümle yüzleşiyordum ve bunu anlamıyordum. "Gitmeliyiz," dedim, "Yüksek Konsey yakında başlıyor." Ana ve ben mabedi batı kanadından terk ettik. Çıktığımız her merdivende, yaklaşan toplantıdan değil ama Adrian'ın konsey odasının, babamı öldürdüğü aynalar salonunun hemen ötesinde olmasından dolayı daha fazla korkuyordum. Beni rahatsız etmesine izin vermeye niyetim yoktu, kendime bunun sadece bir oda olduğunu söyledim, ama kendimi önünde dururken bulduğumda hareket edemedim. Oda temizlenmemiş gibi değildi. Aslında Ravenna'nın saldırısından önceki haline çok benziyordu, kırdığım aynalar hariç, ama hepsi bu kadardı. Bu alanda var olamaz ve olanların dehşetini düşünemezdim: babam beni merdivenlerden aşağı ittikten sonra nereye düştüğümü, beni ölmenin buna değeceğine ikna etmeye çalıştığında nerede olduğumu. Sonra Ana'nın elini elimde hissettim ve ona baktığımda o da aynı şekilde üzgün görünüyordu. "Sorun yok," dedi, sesi alçaktı, sanki orada kalan kâbusları rahatsız etmek istemiyordu. Belki de onların da canlanmasından korkuyordu. "Ben senin yanıdayım." Derin bir nefes aldım ve onunla birlikte koridorda yürüdüm, yürüdükçe elim sıkılaşıyordu. Konsey odasına girene kadar elimi bırakmadım ve o zaman bile, odaya girdiğim anda beni karşılamak için eğitilmiş gibi görünen Adrian olmasaydı sanırım elimi bırakmazdım. Adrian elini uzattığında Ana da elimi bıraktı ve her zamanki danışmanları Daroc ve Sorin'in de aralarında bulunduğu adamların etrafında toplandığı oval masanın başında ona katılmaya davet etti.

ve Tanaka ile kalan soyluları Razan, Iosif, Vlad ve Iker. Benim orada olduğumu fark ettiklerinde ayağa kalktılar, selam verdiler ve daha önceki tartışmamıza rağmen Adrian'a yaklaştım.

Parmaklarım avucuna dokunduğunda, avucu benimkinin etrafında kapandı.

"Kraliçem," dedi dudaklarını tenime bastırarak.

Onun hayal kırıklığı ayrıldığımızdan beri azalmıştı ve benimki azalmamış olsa da, koridorda yürüdükten ve mabetteki cesetleri gördükten sonra dokunuşunun beni rahatlattığını inkâr edemezdim. Bir parçam onun kollarına yığılıp ağlamak istiyordu ama yapamazdım, burada, yanımda Adrian olmadan muhtemelen beni dinlemeyecek olan bu adamların önünde olmazdı. Bu insanların bana kederimden çok, güçlüymüşüm gibi yanlış yorumlanacak kayıtsızlığım için değer verebileceği fikrinden nefret ediyordum.

Adrian'ın parmaklarını çenemin altında hissettim ve başımı geriye doğru eğdiğimde ağzımın köşesini öptü.

"Nasıl hissediyorsun?" diye nefes aldı, sadece benim duymam için sorulmuş sessiz bir soruydu bu.

"Acınacak haldeyim," dedim ve bir kez daha boğazımın arkasında biriken duyguyu hissettim. Bunu, şu anda bu kadar yoğun bir şekilde bu kadar çok şey hissetmeyi beklemiyordum.

Adrian hiçbir şey söylemedi, sadece başparmağını yanağımda gezdirdi. Elinden gelse bunu benden alacağını biliyordum ama bu tür bir acıyı dindirmenin zaman ya da büyü dahil çok az yolu vardı ve büyü üzerinde hiçbir kontrolüm olmadığı için zamana güvenmek zorundaydım.

"Sen benim ışığımsın, Serçe," dedi. Bu doğrudan bir özür değildi ama aramızdaki anlaşmazlıktan sonra sevgisinin güvencesine ihtiyacım vardı.

"Sen benim karanlığımsın," dedim. Seyircilerimiz olduğu için beni hemen bırakmasını bekliyordum ama bırakmadı. Bana bir süre daha sarıldı ve oturmam için bana yol göstermeden önce yüzümü inceledi. Konsey üyeleri de beni takip etti, ancak Adrian yanımda ayakta durmaya devam etti.

Anne de masaya katılmamayı tercih etti ve odada dolaşan bir hayalet gibi ayrı durmayı tercih etti.

"En acil meselemizle başlayalım mı?" diye sordu Tanaka.

"Hepsi zorlamıyor mu?" diye sordu Adrian. Bir büyü kitabı çalan bir cadı kaçıyor ve planları hakkında hiçbir fikrimiz yok. Dün Cel Ceredi bir aufhocker sürüsü tarafından saldırıya uğradı ve neredeyse otuz insanımız öldü.

"Bağışlayın beni kralım," dedi Tanaka. Hain hakkında konuşmak istediğinizi sanmıştım.

"Dracul Julian'ı avlıyor," diye yanıtladı Adrian. "Başka birinden bahsetmiyorsanız tabii?"

Daroc ve Sorin'i, Ana ve Tanaka'yı inceledim ama hiçbiri Adrian'ın yorumu karşısında gerilmedi, bunun hem bir uyarı hem de bildiğinin kabulü olduğunu bilmeme rağmen.

"Hayır, kralım," dedi Tanaka.

Karşılıklı konuşmadan sonra bir sessizlik oldu ama bir süre sonra Daroc eğilip konuştu.

Daroc, "Sorunlarımız benimle ilgili gibi görünüyor," dedi.

Generalin bakışlarıyla karşılaştım. "Bu nasıl?" Cevap verirken bana bakmadı. Onun yerine gözlerini masaya dikti. "Ravenna'nın kızıl sisle bize saldırması ve iki gün sonra başka bir saldırıyla karşılaşmamız tesadüf olamaz.

"Evet, ama tam olarak istediğini aldı," dedim. Ravenna daha önce de masum insanları, yani tüm meclisini öldürmüştü ama bu kararı bile stratejikti. Bir avuç köylüyü ve çiftçiyi öldürerek hiçbir şey kazanmamıştı. "Sırf geri dönüp masum kurbanları öldürmek için bir büyü kitabı çalmadı.

O büyüün kaderi çok daha kötüydü.

"Neden düşmanlarımıza ahlak dersi veriyorsunuz?" Bu kez Noblesse Razan konuştu. "Kazandıkları sürece kimi öldürdükleri umurlarında değil."

"Neyi kazanmak?" diye sordum. "Ne için savaştığını bile bilmiyorsun."

"Bunun bir önemi yok. Evimize saldırdı ve bunun için ölmeli."

Dişlerimi sıktım.

"Ne için savaştığını bilmiyorsan onu nasıl bulmayı bekliyorsun?" "Büyü kitabını istediğini söylemiştin zaten," dedi Noblesse Iker.

"Büyü kitabı bir araçtır," dedim, "başka bir şey değil."

"Kadınlar güç istiyor," dedi Tanaka. "Bunun bize nasıl yardımcı olacağını anlamıyorum."

"Erkekler güç ister," dedi Ana. İlk kez konuşuyordu ve masadaki herkes dönüp ona baktı. "Kadınlar korkusuzca var olmak ister."

Razan alaycı bir kahkaha atarak, "Bu çok saçma," dedi. "Bu işi olması gerekenden çok daha karmaşık hale getirdiniz."

"O zaman bize onu nasıl bulacağımızı söyle," dedi Adrian.

Razan'ın yüzündeki mizah ifadesi kayboldu ve sustu ama Ana'nın yorumu Ravenna'nın korkularını düşünmeme neden oldu. En çok neyden korktuğunu biliyordum.

Benim için.

"Belki de odak noktamız onu bulmaktan çok büyüyle savaşmak olmalı," dedim, "Cyrus'ta öğrendiğimiz gibi, güçlü olsanız da hiçbiriniz bağışık değilsiniz."

Açıklamamı sessizlik izledi. Hiçbiri bu kadar kolay ölebileceğinin hatırlatılmasından hoşlanmıyordu.

"Büyüyle nasıl savaşmamızı önerirsiniz?" diye sordu Daroc.

"Yapamazsın," dedim ve bir an Ana'ya baktım, Gesalac saldırdığında nasıl büyü kullandığını hatırladım. "Büyü kadınlara aittir."

"Madem öyle, neden sihrin yok?" dedi Razan soğuk bir sesle.

"Yeter!" dedi Adrian, y onun ses Yankılandı
yankı at Odaya.

Ellerime baktım, bir zamanlar parmaklarımı şıklatarak sihir
çağırdığım ellerime.

Ama bu hayatta güçsüzdüm. Büyük
bir yeteneğim yoktu.

Adrian'a ölümcül bir zayıflık verdim.

"Eğer önerecek bir şeyiniz yoksa, tavsiyelerinizi yeterince
dinledik," dedi Adrian. "Bizi yalnız bırakın."

Adamlar masadan uzaklaşırken sandalyeler yere sürtündü.
Ayağa kalktıklarında, Razan oyalanmasına rağmen selam
verdiler.

"Kralım, ben..." diye başladı.

"Konuşmaya davet edilmediniz," dedi Adrian. "Yine de bunu
yapmak için yolunuzdan çıktığınıza göre, özrünüzün bana
ait olmadığını açıkça belirtmemi izin verin. Karıma ait.
Bunu göremiyor olmanız affedilemez."

Adrian'ın sözleri karşısında solgunlaştı, masadan kalkarken
ağzı sıkıştı.

Yalnız, Adrian'ın eli kucağımda yumruk haline getirilmiş
olan benimkinin üzerinde duruyordu.

"Özür dilerim," dedi Adrian, başparmağıyla parmak
eklemlerimi okşayarak. "Razan aptalın teki."

"Bir aptal, evet," dedim, gözlerim yanıyordu ve soylu
kadının sözlerinin içimde böyle bir tepkiye yol açmasından
nefret ediyordum. Ama haksız da değil. Büyümle nasıl
bağlantı kuracağımı bilmiyorum."

Adrian başımı geriye yatırdı ve ben de onun gözlerinin içine
bakmak zorunda kaldım.

"Sihirli ya da değil, benim için daha az değerli değilsin,"
dedi ve eğilip alnıma kalıcı bir öpücük kondurdu. Gözlerimi
kapattım, kontrol edemediğim bir şeyin etrafında sahip
olmak istemediğim bu duyguları zorladım.

Adrian uzaklaştığında gözleri endişeliydi. "Ne oldu?" diye
sordum.

"Dis'in Kitabı ile Ravenna'nın ölüleri diriltebileceğini
söylemişsiniz."

"The sihirli içerdiği içeride . o Kitap o
yeterince güçlü, evet," dedim, "eğer istediği buysa

Bilmiyormuş gibi yapıyorum.

Bir an sessiz kaldı ve konuştuğunda sanki itiraf ediyor gibiydi. "Sorin dün Yüksek Meclis'in mezarını buldu. Boştu."

Boş mu? Sözleri üzerine doğruldum, kafam karışmıştı. "Ama... bizi yaktılar".

Adrian'ın çenesi gerildi, "Kemiklerden ve küllerden geriye kalanları aldım ve onları tek bir mezara gömdüm," dedi. "Ben... ben seni gömülmeden bırakamazdım."

Ona nedenini sormak istedim ama sormadım. Mezarın boş olduğunu, birinin meclisimden geriye kalanları çaldığını söylemişti... benden .

"Ya Ravenna Yüksek Meclis'i yeniden diriltmek istiyorsa?"

Başımı salladım, boğazımda bir kalınlık oluşuyor ve nefes almamı zorlaştırıyordu. Ravenna sırf bizi geri getirmek için bizi öldürmek için çok çalışmıştı. Hayır. Cadıların kalıntılarını aramak için tek bir amaç dışında hiçbir neden yoktu: büyümüzü istiyordu.

Adrian'ın bakışlarıyla karşılaştım. "Beni mezarıma götür."

Yedi

Isolda

Adrian mezarı görme ihtiyacımı sorgulamadı. Neden görmek istediğimden bile emin değildim, sadece görmek istedim. Öldüğümüz yer olmadığını biliyordum. Sadece son iki yüz yıldır dinlendiğimiz yerdin ve belki de bu yüzden, çünkü bu dünyadaki diğer her yer bana ölümümü hatırlatıyordu.

Hiçbir şey bana huzuru hatırlatmadı.

Adrian'ın Gölge'yle birlikte beklediği avluda ona katılmadan önce botlarımı giydim ve ağır kürk astarlı pelerinimi kuşandım. Ancak kaledin çıkmaya başladığımda yalnız olmadığını, Daroc'un önünde durduğumu fark ettim. Kapının gölgesinde durdum ve dinledim.

"Dünkü saldırıyı göz önüne alırsak, ormana tek başına girmenin akıllıca olduğunu sanmıyorum," dedi Daroc, hoşnutsuzluğu ses tonuna yansımıştı.

"Endişelerinizi anlıyorum General," diye yanıtladı Adrian.

"Ve yine de neyin lehine beni görmezden geliyorsun? Kraliçeni memnun etmek için mi?"

"Nasıl oluyor da sürekli olarak karım için endişe duyduğunu ve onu küçümsediğini ifade edebiliyorsun Daroc?"

"Benim endişem kraliçeniz için. Benim küçümsemem senin için. Adrian onun yorumuna gülümsedi.

"Eğer bir centilmen rolü oynamak istiyorsan, Yüksek Konsey sırasında onu kurtarmaya gelmeliydin.

"Razan aptalın teki," dedi Daroc. "Onunla tartışmak zaman kaybı."

"Ne tesadüf. Bu da zaman kaybı gibi geliyor".

Bu sözlerin acımasızlığını ben bile hissettim ve Daroc'u pes etmeye ikna etmeye yetti. General döndü ve kaleye girdi, beni görünce tereddüt etti. Bir an için, maskesini geri alıp yüzünü sertleştirmeyi başarana kadar gözlerinde yanan acıyı gördüm. Yanımdan geçip gitmeye devam etti ve onu gözden kaybedene kadar nefes alamadığımı fark ettim.

Ancak o zaman nefes aldım ve Adrian'a dışarıda katıldım.

Hava soğuktu ve kar yüklü bulutlar günü karartıyordu.

"Kaba davrandın," dedim yaklaşırken.

"Daroc bana alışıktır," dedi Adrian, tutmam için eldivenli elini uzatarak. Ben Gölge'ye binerken geri çekildi ve atının üzerindeki pozisyonumdan ona baktım.

"Endişelerinizi dile getirmekte haksız değilsiniz," dedim, "bunları yaptığınızdan çok daha dikkatli bir şekilde ele alabilirdiniz."

Adrian bir kaşını kaldırdı. "İsteğinizi kabul etmemi ya da reddetmemi mi tercih ederdiniz?"

"Hayır, ama ona endişesinin zaman kaybı olduğunu söylemenize gerek yoktu. Bu affedilemez.

Adrian kaşlarını çattı. "Benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Ondan özür dile" dedim, "ben sadece seni uyarıyordum".

"Sana bakamayacağını ima etti," dedi Adrian ve çenesini sıkıttı.

Bunu kastettiğimi düşündünüz. Dün bana bakmak için burada olmadığınız için olabilir mi?

Adrian'ın çenesi daha da gerildi ama hiçbir şey söylemedi, arkamdan at sürmeyi tercih etti. Gölge'yi mahmuzladı, avluyu geçip hain ölülerin yattığı kapılardan çıktı, cesetler karla meshedilmişti, aralarında Gesalac da vardı, büyük bedeni mızrakla tamamen delinmişti bile, mızrağın ucu, mızrağın ucu, mızrağın ucu, mızrağın ucu.

Başının olması gereken yerde, boynunun dibinden sivri bir çıkıntı vardı.

Adrian, Gölge'yi yavaş bir hassasiyetle tepeden aşağı yönlendirdi. Yolun bazı kısımları karla doluydu, bu da onları çok daha tehlikeli hale getiriyordu. İnişte kendimi onun sıcaklığına yaslanırken buldum ve bana olan kızgınlığına rağmen kolunu belime doladı.

Şehre yaklaştıkça kalbim daha da ağırlaştı.

Köylüler, türbede yatan otuz ya da daha fazla cesedin bu gece yakılacağı büyük bir odun yığını inşa etmeye başlamışlardı. Umudum o sırada başka kimsenin oradan geçmemesiydi. Zaten yeterince can kaybetmiştik.

Adrian'ın kolu bana sıkıca sarıldı.

Cel Ceredi'den geçerken hiç konuşmadık. Yoğun kar yağışı bile dünkü yıkımı gizleyememişti. En azından Miha ve Isac da dahil olmak üzere Adrian'ın askerleri onarımlara yardım etmişti.

"Killian?" diye sordum, komutanımın köylülerle birlikte olduğunu görünce. Bir evin köşesinde diz çökmüş, bir aufhocker'ın içerideki aileye ulaşmak için zahmetsizce duvarı yıktığı hasarı onarıyordu.

Yutkundum.

Siz de benzer bir şey yapar mıydınız?

Elimi Adrian'ın elinin üzerine koydum ve atımızı durdurdum. Komutan adını duyunca başını kaldırıp baktı ve ayağa kalktı. Sivil giysiler içindeydi: kahverengi tunik, pantolon ve kalın tabanlı botlar. Bırakın halkıma yardım etmeyi, onu böyle görmeyi bile beklemiyordum. Öne çıktı ve eğildi.

"Kraliçem," dedi Adrian'a bakarak. "Kralım."

"Üşümüyor musun?" Kaşlarımı çatarak sordum. Pelerini yoktu ve bu havada çalışmaktan elleri kızarmış ve çiğ kalmıştı. Atımın üzerinde otururken kendimi kraliçe gibi hissetmiyordum, sabahtan beri sıcakta kalenin içinde duruyordum.

"Hayır, kraliçem. Bu zor bir iş," dedi ve küçük bir gülümseme sundu. "Nereye gidiyorsunuz?"

Adrian, "Kraliçe ölümler için lavanta toplamak istiyor," dedi. "Elbette," dedi ve durakladı. "Bekçi yok mu?"

"Uzun sürmeyecek," dedim, gerçi Daroc gibi Killian da mutlu değildi ama geri çekilip başını salladı. "Dönüşünü bekleyeceğim."

Adrian atını mahmuzladı ve önümüzde beliren, uhrevi ve tekinsiz ormana doğru ilerlemeye devam ettik. İlk kez dışarı çıktığımda böyle bir şey görmemiştim ve o zamandan beri de görmemiştim; çorak topraktan çıkan sonsuz ağaçlar ve hayaletlerle doluydu. Genelde arazinin keşfetmekten korktuğum bir kısmı yoktu ama bu ormanın bir anısı vardı ve giren herkes için bir yükü. Bu yükün kalbimde ağırlaştığını hissedebiliyordum. Ölene kadar bu dallarda boynundan asılı kalan kız kardeşlerimin her biri için taşıdığım bir ağırlıktı bu.

"İyi misin?" diye sordu Adrian. Sesi tenimi ısıtıyor ve ormanın hipnotik etkisini kırıyordu.

Orman hakkında konuşmak istemiyordum. Burada nasıl bir dehşet yaşandığını biliyordum, bu yüzden onun yerine "Gerçekten lavanta toplamaya mı gidiyoruz?" diye sordum.

"Nasıl isterseniz," dedi.

I Ben istiyorum, Dedim ki ise ve
orman Biz yuttum Orman bizi yuttu.

Tekrar konuşmadan önce biraz mesafe kat edene kadar bekledi.

"Yeniden inşaaya yardım etmediğiniz için kendinizi suçlu hissetmemelisiniz" dedi.

"Belki değil," dedim, "ama ben biliyorum." Kendimi ihmalkâr hissettim.

"Onları korumak için neredeyse canını veriyordun".

Bir parçam onlara hayatımı verip vermediğimi merak ediyordu. O dövüşün diğer tarafından olduğumdan farklı bir şey olarak çıktım ve bunun beni nasıl değiştireceği konusunda hala hiçbir fikrim yoktu. Şu anda nasıl hissettiğimi, vücudumun hangi kısımlarının değiştiğini düşündüm, ama bana bir canavara dönüştüğümü hatırlatan bu düşünceler dışında aynıyım.

Adrian saçlarımı oynatarak boynumu ortaya çıkardı ve tenime bir öpücük kondurdu.

"Özür dilerim," dedi. "Daha önce dur."

"Yapmak zorunda kalacaksın o yap daha fazla
daha Öpücük benim boyun özür
dilemek için," dedim.

"Daha önce dokunmamı istemiyordun," dedi. "Eskiden piçin tekiydin," dedim.

Adrian kıkırdadı ama bana daha sıkı sarıldı ve kulağıma yakın konuştu.

"Senin gibi canavarlardan korkmuyorum," dedi. "Aklımı kaybetmek istemiyorum," dedim.

"Pek çok ölümlüyü kendi türüme dönüştürdüm. Bazıları şekil değiştirdi, bazıları değiştirmede ama hiçbirisi aklını kaybetmedi.

"Beni sen değiştirmedin," diye belirttim.

"Yapabilirim," dedi ve bir kez daha dudaklarının tenime değdiğini hissettim. "İsterim. Sadece söylemen yeterli.

Nefesimi tuttum, midemin çukurunda tanıdık bir sıcaklığın çalkalandığını hissettim. Aynı anda hem ağır hem de tok hissetmeye hevesli hissetmeme neden oldu.

"Sen olsan nasıl yapardın?" Sesim kısık bir şekilde sordum. Doğrusu, dönüşme fikrini uzun süre aklımdan geçirmemiştim ve geçirdiğimde de aklımda hep Lara olduğu için durmuştum.

Adrian tenime karşı gülümsedi ve konuşurken dişleri kulağımı sıyırdı.

"Karar veremiyorum. Bunu birçok kez ve birçok şekilde düşündüm, ama her zaman seninle başlıyor," dedi. "Evet dediğin anla, benim gibi olmak için yalvardığın anla."

Her kelimesine ve onları söyleme şekline takıldım. Altında bir çaresizlik vardı ve hayatların içinden bana sesleniyordu. Mesele ısırık ya da kan değildi. Onun gibi olmakla ilgili bile değildi. Yalnızlıkla ilgiliydi. Adrian yalnız olmak istemiyordu.

Ellerim kolunda sıkılaştı.

"Şu ana kadar bana ne beklemem gerektiği konusunda hiçbir şey söylemediniz".

Adrian'ın konuşması biraz zaman aldı ve onun da benim sözlerimi bekleyip beklemediğini merak ettim. Konuşma tarzımda bir varsayım unsuru vardı, sanki kaderimi çoktan kabullenmiş gibiydim.

"Fikrimi o kadar çok değiştirdim ki artık nasıl olacağını bilmiyorum, ama eğer seni şimdi alacak olsaydım, seni gömdüğüm koruya götürürdüm ve sen ihtiyaçtan çıldırana kadar, vücudun ısınana ve kanın akana kadar, bizi buraya getirmek için yaşadığın tüm dehşeti unutana kadar zevkini uzatırdım ve ancak o zaman içine girerdim. Durakladı ve eli kalçamın üst kısmına doğru hareket ederken, "Şimdi benim için ıslandın mı?" diye fısıldadı.

"Öğrenmen için sana meydan okuyorum," dedim. Ama gerisini duymak isterim.

Kıkırdadı, beni daha da heyecanlandıran sıcak bir kıkırdama.

"Gerisi basit," dedi. "Seni doruk noktasına kadar becerecek ve senden içmeye hazır olana kadar boşalmana izin vermeyecektim."

"Ve dedim ki, "Bu zaten kanımı alma şeklinden farklı değil mi?" "Bu bir meydan okuma mı, Sparrow?" dedi.

"Madem bunu unutulmaz kılacaksın," dedim.

"Unutulmaz olacak," dedi. "Kanımı ilk aldığın anı asla unutmayacaksın."

Bu fanteziyi detaylandırmaya başladığımdan beri ilk kez kaskatı kesildim ve Adrian bunu fark etti.

"Benden hoşnut değil misin?" diye sordu ve çabalamasına rağmen hayal kırıklığını gizlemekte giderek zorlandı.

"Hayır" dedim, "Nasıl bir şey olacağını hayal bile edemiyorum.

Tadının nasıl olacağını ya da nasıl hissettireceğini.

Uzun bir süre sessizlik içinde yol aldık ve Adrian'ın hayatında kaç kişiyi değiştirdiğini düşündüm. Ölümlülere her zaman şimdiki kadar stratejik bir şekilde dönüştürmemişti ve sonuç tam bir kaos olmuştu. Farkında olmadan bazı ölümlülere bahsettiği güç sadece gerçeği gösteriyordu.

İnsanlıktan nasibini almamışlardı: Seçme şansı verildiğinde korkunç şeyler yapacaklardı ve korkunç şeyler yaptılar, köylere saldırıp kadınlara tecavüz ettiler ve erkekleri öldürdüler. Ölmeyenler değiştirildi ve açlıklarıyla başa çıkmaları için yalnız bırakıldılar, bu da daha fazla saldırıya neden oldu.

"Beni dönüştürmeyi planladığın gibi birini dönüştürdün mü hiç?" diye sordum, bu soru beni hem utandırdı hem de suçlu hissettirdi. Adrian'ın benden önce kimi siktiğini umursamamaya çalışıyordum ve benden önce birini nasıl dönüştürdüğünü de umursamamalıydım, ama bu farklı hissettiriyordu. Konuşma tarzından buna her şeyden çok değer verdiğini biliyordum, o zaman neden önemli olsun ki?

"Hiç kimseyi seni değiştireceğim gibi değiştirmedim".

O kadar inançlı konuşuyordu ki, beni değiştireceğine olan inancının doğru olduğunu ben de biliyordum. Ama asla olmayı planlamadığım bir şeye, bir şekil değiştirene dönüştüğümü hazmetmek için zamana ihtiyacım vardı.

"Bir keresinde bu kan arayan canavarların Asha'nın yarattıkları olduğunu söylemiştiniz," dedim, "Aufhocker'lar farklı mı?"

"Hayır."

Sessizdim, düşünüyordum.

"Peki, aufhocker'ların davranışlarının onun yüzünden değişmiş olması mümkün mü?"

Adrian'ın yüzünü göremiyordum ama vücudunu bedenime karşı hissedebiliyordum ve o konuşurken gerildi. Söylediklerimden hoşlanmamıştı.

"Asha'nın yeryüzünde hiçbir gücü yok," dedi sesi gergin bir şekilde.

"Ben de öyle," dedim. Senin aracılığınla yaptıkları dışında.

Adrian cevap vermedi ama Gölge'yi durdurdu ve atından

indi, Ben inceledim. ve orman
Karlı orman, çatık kaşlı Kaşlarını çattı,
sözünü ettiği mezardan hiçbir iz göremedi. "Size orada
eşlik etmek istiyorum," dedi bana bakarak. Çok uzak değil.

Yere inmeme yardım etti, yere indiğimde botlarım kara battı. Önden gitmesine izin verdim, ayak izlerini takip ettim, bu da ormanda gezinmeyi çok daha kolaylaştırdı. Arada sırada, yanından geçtiğimiz bir ağacın gövdesine dokunduğunu fark ettim, parmakları anı biriktiriyormuş gibi duruyordu. Belki öyleydi, belki de önümüzde açılan açıklığı nasıl bulacağımı hatırlamamın bir parçasıydı.

Ağzının içinde dururken şaşkınlık içindeydim.

Ciddi güzelliği için hazırlıklı değildim.

Adrian'ın dinlenme yerim haline getirdiği yerin arka planını bir dağ silsilesi oluşturunuyordu. Çıplak ağaçlardan oluşan bir ormanın arkasında hafifçe eğimliydi. Belki de daha yaşlı oldukları için gövdeleri daha kalın olan bu ağaçlar sonsuz yüksekliğe ulaşıyor ve kızıl gökyüzünü neredeyse kapatan kalın, ruhani bir sisin içinde kayboluyor gibiydi.

Bu uhrevi yere o kadar uzun süre baktım ki neredeyse mezarı kaçıracaktım.

Çok basitti, bir ağacın dibindeki büyük bir taş, ama nefesimi kesti.

Adrian'ın yanından geçip mezara doğru yürüdüm ve artık burada yatmadığımı bildiğim halde, beni uzun süre korumuş olan taşa dokundum. Ama bu yerde ne kadar uzun süre kalırsam, o kadar ihlal edilmiş hissediyordum. Birinin buraya gelip mezarımızı rahatsız ettiğini bilmek daha da acı vericiydi.

Ayrıca birinin, muhtemelen Ravenna'nın, benim ve meclisimin kemiklerine sahip olduğunu düşünmek beni hasta ediyordu. Cadılar olarak, saç, tırnak ya da deri olsun, vücudun herhangi bir parçasının güçlü kanallar olduğunu erkenden öğrenmiştik: ölümlerle, onların anılarıyla, güçleriyle bağlantılardı bunlar. Onlarla büyümümüzü saptırabilirdi ve o kadar güçlü olmasa da yine de tehlikeliydi, özellikle de Dis'in Kitabı'na sahip olduğu için.

Adrian'a baktım, bakışları taşın üzerindeki elimden yüzüme doğru kaydı.

"Neden burayı seçtin?" diye sordum ve ifadesinden uzun zaman önce olan bir şeyi hatırladığını anladım. Sonra uzaklara, dağlara doğru baktı ve ben de onu takip ettim.

"Uzun zaman önce burada bir kulübe vardı," dedi ve o konuşurken zihnimde bir şey kök saldı ve onu ve buranın tam da bu noktada hayatı elinden alınmadan önceki halini görebildiğimi düşündüm. Kız kardeşlerimin kendilerinininkinden mahrum bırakıldığı gibi: yüksek, yemyeşil ağaçlarla dolu bir orman, öyle ki ışık sadece altın rengi ceplerden süzülüyordu. Zengin yosunların ve kır çiçeklerinin verimli yarıklarda yetiştiği dağları görmeyi neredeyse imkânsız hale getiriyorlardı ve bu bitki örtüsünün içinde kulübeyi görebiliyordum, yığılmış ve çeşitli taşlardan oluşan bir koleksiyon, sazdan bir çatı ve meşe bir kapı.

Burayı biliyordum çünkü Dragos beni öldürmeye karar verdiğinde Adrian'la kaçtığımız yer burasıydı. Son gecemizi birlikte burada geçirmiştik ve burada yakalanmıştık. Burada dövülmüştü ve ben durması için bağırırken sesimi kaybetmiştim.

Dragos'un bana tecavüz ettiği ve Adrian'ın izleyip öfkelendiği yerd.

Birkaç saatliğine evim dediğimiz yerin yanıp kül olduğuna tanık olduğumuz yerd.

O günün anıları geri döndüğünde, gözlerimde nem toplandı ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlandı. Adrian'a baktığımda yüzü kederliydi.

"Neden burayı seçtin?" diye tekrar sordum, dehşet bu kadar derinleşmişken buraya nasıl gelebildiğini anlamamıştım.

"Çünkü buradayken birlikte geçirdiğimiz son geceyi hatırlıyorum," dedi, yüzümü ellerinin arasına aldı, başparmaklarıyla gözyaşlarımı sildi. "O gecenin ayrıntılarını hatırlıyor musun?"

Başımı salladım ve o da gülümsedi, ancak gülümsemesi zayıftı ve çabucak kayboldu.

"Seviştik," dedi. "Diğer tüm zamanlardan farklıydı... ve o zamandan beri hiç böyle olmadı. Hiç olmasını istemiyorum çünkü bana sadece veda ettiğini biliyordum. Geleceğimiz hakkında konuştuğunda bile biliyordum.

"Ne dedim ben?" diye sordum.

Bu geceye dair hiçbir canlı anısı yoktu, ama bunun nedeni muhtemelen onu takip eden travmada boğulmuş olmasıydı. Adrian beni o kadar yakın tuttu ki artık etrafımızdaki soğuğu değil, sadece aramızdaki sıcaklığı hissedebiliyordum.

"Benimle bu dağın eteklerinde sakın bir hayat istedin," dedi. Bir çiftliğimiz olacaktı ve sen de büyüü öğretilmesi gerektiği gibi öğretecektin.

"Ne kadar tuhaf," dedim, ne kadar ağlıyor olsam da gülmeyi başararak. İroni gözümünden kaçmamıştı: o zamanlar istediğim hayat ile şimdi sahip olduğum hayat.

"Çocuklarımızın adını sen koydun," dedi ve bu sözün ardından gelen sessizlik kalbimi kırdı. Onlar asla sahip olamayacağımız çocuklarımızdı.

"İsimleri neydi?" diye fısıldadım.

Hatırladığını biliyordum, hiç var olmamış olsalar bile anılarına sarıldığını biliyordum.

"Cora, bir kız için," dedi ve boğazımda keskin ve sivri bir şey yuttum, sadece mideme huzursuzca inmesi için.

Cora. Bu ismin o kadar gömülü olduğunu düşünüyordum ki nerede duyduğumu zar zor hatırlıyordum ama tohum ekildikten sonra ismin etrafında bir kadın oluştu. Gururlu bir yüzü vardı, metanetli ve hareketsiz duruyordu. Gözleri karanlıktı, aynı anda hem alçakgönüllü hem de hiddetliydi. Çok güzeldi ve ben öldükten sonra ona ne olduğunu bilmediğim için içime bir acı yerleşti.

Bu Yesenia'nın annesiydi.

Benim annem.

"Cora," diye tekrarladım ve diğer ismi ararken kaşlarım aşağı indi. Sonunda Adrian'ın bakışlarıyla karşılaştım. "Ale. Bir erkek için," dedim. "Senden sonra."

Bir gülümseme hayaleti dudaklarına dokundu ama gözlerindeki acıyı azaltamadı ve bir süre sonra konuştu. "İstediğin şeyi sana veremediğim için üzgünüm," dedi.

"-Adrian," diye fısıldadım. Sözleri beni daha önce hiç kırılmadığım bir şekilde kırdı. Bir zamanlar hayalini kurduğum geleceği elimden alan o değildi, erkeklerdi. Dragos'tu.

Yüzünü ellerimin arasına aldım, konuşurken bakışlarım dudaklarına kaydı. "Sen benim istediğim şeysin."

Yakıcı bir öpücükle ağzımı aldı ve kalçalarımı kavradı ve hava soğuk olsa da, bizden çok şey çalan bu yerde buluşmamız önemli görünüyordu. Adrian ağır eteklerimi kaldırıp kalçalarımın arasındaki sıcaklığı aradığında itiraz etmedim.

Parmakları ilk başta soğuktu ama kısa sürede ısındı ve içimde hareket ettikçe ağzı benimkini yuttu, çenem, boynum ve göğüslerimin üzerinde gezindi. Artık dayanamayacağım bir an geldi ve onu benimle birlikte karlı zemine sürükledim, üzerimde gezinirken gülüyordum, kar sırtımı donduruyordu.

Adrian beni uzun süre böyle bırakmadı. Pelerininin üzerine yaslandı ve beni dizlerimin üzerine çekti, elleri kıcıma girerken beni uyarılmışlığına doğru itti. Nefesim boğazımda düğümlendi ama Adrian nefesimi vermeme fırsat vermeden beni öptü, elleri aramızda hareket ederken ağzımı yalayıp yuttu. Hareket ettim, sikinin tepesi sıcaklığımın içine yerleşene kadar yükseldim. Onun üzerine kayarken, dudaklarımdan titrek bir inilti kaçtı.

Kollarıyla beni sıkıca sardı ve hareket etmeme yardım etti.

"Evet," diye fısıldadım. "Evet, evet."

Nefes alıp verirken çılgınca yalvarıyordum, nefesimi zar zor tutabildiğimi umursamadan, sadece

Bu sersemlik ve coşku hissini kovalıyordum. Hareket edemeyecek kadar yorulduğumda Adrian geri çekildi, içime girerken ellerini kara gömdü. İlk başta ona yakın durdum, ellerimi göğsüne bastırdım, o hareket ettikçe ellerimi sabit tuttum, ama sonra yüzünü izleyebilmek için ondan uzaklaştım: sert ifadesi, beni daha da tahrik eden kararlı bakışları.

Serbest bırakılma içimde kükrerken başımın geriye düşmesine izin verdim ve daha aşağı inemedi. Adrian'ın elleri saçlarıma dolandı ve boşalırken beni sertçe öptü, siki içimde zonkluyordu.

Birkaç dakika boyunca onun etrafında sımsıkı durdum ve o nefessiz sıcaktan geriye kalanlarla bir yemin istedim.

"Senin için her şeyi yaparım," dedi.

"Bana dünyayı vaat et," dedim zor nefes alarak.

"Senindir," dedi.

Lavanta topladık. Bir kar tabakasının altında dümdüz uzanıyordu ama Adrian nereye bakacağını biliyordu, ormana o kadar aşınaydı ki.

Cel Ceredi'ye döndüğümüzde, ateş siyah kumaşlara sarılmış cesetlerle doluydu. Adrian ve ben topladığımız lavantaları ölümlerin arasına yerleştirirken, göğsümde bir ağırlık büyüdü ve boğazımın arkasında toplandı.

Bundan nefret ettim.

Savaşta kendimden fazlasını koruyamadığım için nefret ediyordum, bunu zar zor başarabildiğim için nefret ediyordum. Bunu her kim yaptıysa, ister Ravenna olsun ister Asha'nın etkisindeki garip bir değişim, bunu sadece Adrian ve ben bu toprakları yönettiğimiz için yapmış olmasından nefret ediyordum.

Belki de Adrian para üstümün faydası konusunda haklıydı.

Lavantaları yerleştirmeyi bitirdiğimizde, Adrian elimi tuttu.

y biz seçtik a yer için stand önünde a
ve

Bir tarafta Daroc ve Sorin, diğerk tarafta Ana ve Tanaka'nın bulunduğu ürkütücü yapı. Killian elindeki meşaleyle kuru odun ve samanla yakılan ateşin tabanını aydınlatmaya yardım etti. Ateş kolayca tutuştu ve yükseldi, acımasızca yanıyordu ve ondan ne kadar uzakta olmamıza rağmen sıcaklık hâlâ tenimi yakıyordu.

Sonunda ağlamak için kendime izin verdim ve ilk gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlanırken bir kadın ağlamaya başladı. İlk başta sessizdi ama kısa sürede orada bulunan herkesin dikkatini çekti, çığlıkları o kadar tizdi ki kasvetli gecede görmezden gelmek imkansızdı.

"Bu kralımızın suçu," dedi dönüp bize bakarak. Çarpık parmağıyla Adrian'ı işaret etti. "Bu dehşeti başımıza sen getirdin!"

Ben konuşurken kalbim göğsümde hızla çarpıyordu. Çenesi sıkılmış, gözleri sert ve öfkeli Adrian'a baktım.

"Sen," diye öfkelendi, bize doğru, Adrian'a doğru bilinçli adımlar atıyordu. "Öldürdüklerinin ellerinde öleceksin ve kraliçen de seni takip edecek!"

Adrian bir adım öne çıkıp kılıcını çektiğinde şaşırdım ama kadın dönüp ateşe doğru koşmaya başladı. Çığlıkları bir kez daha havayı doldurdu, gırtlaktan ve şiddetli bir şekilde ve onun yanmasını ve çığlıklarının kesilmesini, ateş ve duman tarafından boğulmasını izlerken, sözlerinin bir tehdit mi yoksa bir kehanet mi olduğunu merak ettim.

Sekiz

Isolda

O gece uyuyamadım, zihnim birkaç gün içinde olan her şeyle yarışıyordu. Aklımda en çok kalan, bize acısını haykıran kadının sözleri ve bunun onu nasıl intihara sürüklediği idi.

Kimsenin isteyerek yandığını görmemiştim ve belki de hayatımın alınış biçiminde başka seçeneğim olmadığı için bu kadar canlı bir şekilde aklımda kalmıştı. Düşündükçe dumanın ciğerlerimi nasıl istila ettiğini ve alevlerin tenimi nasıl yaladığını daha iyi hatırlıyordum. Hayatımın büyük bir kısmını ateşten korkarak geçirmiş olmama şaşmamalı.

Huzursuz bir şekilde yataktan kalktım. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu Adrian.

Ona baktım, karanlıkta sadece vücudunun belli belirsiz hatlarını seçebiliyordum.

"Uyuyamıyorum," dedim.

-Benimle kal," dedi, beni kendine çekerek ve ben de teslim oldum, parmaklarını saçlarımda gezdirirken ona yaslandım.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Ravenna ve Cel Ceredi'ye yapılan saldırı hakkında pek çok şey düşünüyordum. O soğuk gecede suda nasıl hareket ettiğimi ve o zamandan beri bunu yapmaya istekli hissetmediğimi düşünüyordum ama bunun bir daha ne zaman olacağından endişeleniyordum. Yüksek Konsey'i ve Razan'ın benden en az Gesalac ve Julian kadar nefret ediyor gibi görüldüğünü düşünüyordum. Y

Evimi düşünüyor, Nadia için göğsümdeki acıyı hafifletmeye çalışıyor ve oradaki insanlar arasında kök salan çılgınlık hakkında endişeleniyordum.

"Lara'ya nasıl geri döneceğimi düşünüyorum," diye cevap verdim sonunda.

Adrian konuşmadı ve ben de karanlığa rağmen başımı kaldırıp ona baktım.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

Cevap vermesi bir anını aldı. "Gitmeni nasıl istemediğimi düşünüyorum."

"Bunun bir seçenek olmadığını biliyorsun," dedim, "Killian'ı gönder," dedi.

Killian Hayır o onun Cetvel Dedim ki, ve yanyanıyor. Hayal kırıklığı yüzümü ısıttı.

"O harcanabilir," dedi Adrian. "Sen değilsin."

Sözleri beni şaşırttı ve ondan uzaklaştım.

"O benim için harcanabilir biri değil" dedim, "Halkınız için savaşıyor ve köylerini yeniden inşa etmelerine yardım eden bir adam hakkında nasıl böyle acımasızca konuşmaya cüret edersiniz?"

Adrian içini çekti ve oturdu.

"Haklısın," dedi. "Asilce davrandı ama onun yerine neden Lara'ya göndermediğimizi anlamıyorum."

"Ve neden gidemeyeceğimi anlamıyorum".

Karım olarak Lara'ya tek başıma dönüp babanın ölüm haberini vermenin akıllıca olduğunu düşünüyor musun? Halkın onu benim öldürdüğümü düşünecek.

"Gerçeği söyleyeceğim.

"Baban sevgi dolu bir baba rolünü iyi oynadı. Kimse sana inanmayacak."

Doğru olduklarını bilmeme rağmen sözleriyle kalbim yaralandı.

"Geri dönmek zorundayım," dedim tekrar, meydan okurcasına.

"Bensiz gitmene izin vermeyeceğim ve şu andan itibaren Revekka'dan ayrılamam".

"Seninle evlendiğimde her zaman yanında olmam gerektiğini fark etmemiştim".

"Zorunlu mu?" diye cevap verdi. "Bu kadar angarya mı?"

"Demek istediğimin bu olmadığını biliyorsun," diye tükürdüm.

"Görünüşe göre ikimiz de kelimeleri çarpıtmakta iyiyiz," dedi.

A r a m ı z a sessizlik çöktü ve bir an sonra derin bir nefes aldım.

"Lara'ya geri dönmek zorunda kalacağımı kabul ediyor musun?" "Evet," dedi.

"Ve eğer benimle gelersen... ne zaman geri dönebiliriz?"

"Sizinle birlikte gittiğimde," dedi, "kendi ülkemizde kendimizi güvende hissettiğimizde olacak".

Dişlerimi sıktım. Onunla Lara'nın benim de ülkem olduğunu tartışmak istedim.

"Peki ya Nalani?"

Annemin adasını gündeme getirmekten korkuyordum ama onlar için bir planı olduğunu bilmem gerekiyordu.

"Isolde-"

"Bana bunların planının bir parçası olduğunu söyle," dedim. Sessizdi.

"Adrian?"

"Ne istediğini biliyorum Isolde, ama ne kadar istesem de sana istediğin her şeyi bir anda veremem.

"Ben sadece onlar hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorum," dedim, "Sorin'i Cordova'nın tamamını keşfetmesi için gönderdiniz. Onu Nalani'ye gönderemez miydin?"

"Diyelim ki yaptım," dedi, "ve hoşunuza gitmeyen bir bilgiyle geri döndüm. Onları kurtarmak için can atarsınız ama kimi seçersiniz? Revekka ve Lara halkını korumak için yemin ettin. Nalani'yi koruyacağına hiç yemin etmedin.

"Halkımı korumak için yemin ettim," dedim.

"Onlara benim diyebilir misin ki?" dedi. "Senin kim olduğunu bilmiyorlar."

Sözleri karşısında yüzümdeki sıcaklığın kaybolduğunu hissettim ve ayağa kalktım. Ancak o zaman ne söylediğimin farkına varır gibi oldu.

"Ben-" demek istemedim.

"Bence konuşmayı bırakmalısın," dedim ve sustu. "Varlığımı bilmiyor olabilirler ve ben de onların yöntemlerini bilmiyor olabilirim, ama yine de onlara aidim... sana ait olduğumdan daha fazla."

Oradan ayrıldım ve kütüphaneye gitmeyi düşündüm ama ne kadar araştırma yaparsam yapayım nafile olacaktı. Adrian'la konuşmamdan sonra dikkatim dağılmış, hayal kırıklığına uğramış ve çok daha huzursuz olmuştum. Birçok açıdan onun haklı olduğunu biliyordum. Halkıma nasıl yardım edeceğim konusunda stratejik davranmalıyım. Ayrıca Lara'ya dönüşüm ve Nalani için duyduğum endişe hakkında ne hissettiğini anlatmak için başka sözcükler seçmiş olmasını dilerdim çünkü çektiğim acıdan sonra özür dilemesinden bıkmıştım.

Koridorlarda dolaştım, keşke hava bu kadar soğuk ve karlı olmasaydı da bahçelerde teselli bulabilseydim diye düşündüm. Bunun yerine pencerelerin yanında durup Revekka'nın donmuş manzarasına bakıyor, Ravenna'nın bir sonraki seferde üzerimize nasıl bir dehşet salmayı planladığını merak ediyor, hazırlıklı olmayı umuyor ve olamayacağımızı biliyordum.

Pencereden uzaklaştım ve koridorda ilerlerken yalnız olmadığımı fark ettim. Sorin bir oyukta uzanmış, bir bacağını diğerinin üzerine koymuş, kucağında bir kitap açmıştı. Bir tunik ve tozluk giymişti ve ayakları çıplaktı.

"Okumadığını sanıyordum," dedim.

Sorin gözlerimin içine baktı, okurken takındığı ciddi ifade yerini tatlı bir gülümsemeye bıraktı. "Hatırlıyorum açıkça sana söylüyorum Sana açıkça söyledigimi hatırlıyorum. o Şaka yapıyordum kraliçem.

Ben de onun gülümsemesine karşılık verdim. "Size katılabilir miyim?" Doğruldu ve kitabını kapattı.

"Tabii ki."

Yastıklı bankta onun yanına oturdum.

Seni bu saatte yataktan kaldıran nedir? diye sordu.

"Adrian'dan uzaklaşmaya ihtiyacım vardı," dedim gözlerimi devirerek. Sorinat güldü arasında kıkırdadı, ile ve gözler Köpüklü. "Yorucu, değil mi?"

"Eğer sen sen Yani a ve kelimeler o Dışarı çık. gelen onun ağzı, o zaman evet," dedim.

Sorin daha yüksek sesle güldü.

"Neden buradasın?"

"Ah, peki," dedi, gülümsemesi soldu, kitabının kapağı birden çok daha ilginç görünmeye başladı. "Sana veriyorum

Daroc'a bir mola vermek.

"Seni yoranın onun sözleri olmadığını hissediyorum," dedim.

Sorin başını salladı. "Sadece onaylamadığı bir şey yaptığım zaman konuşuyor," dedi.

"Özür dilerim," dedim.

"Sanırım öyle olmalısın. Seni bu kadar kötü bir ruh haline sokan kocandı," diye şaka yaptı. Sonra uzun bir süre durakladı ve "Bazen..." diye ekledi.

Kapattı ve ben bekledim ama cümlesini bitirmedi. "Bazen ne?"

"Söylemeli miyim bilmiyorum," dedi ve bakışlarımla buluştu. "Eğer böyle hissediyorsan, bu geçerli," dedim.

Biraz zaman aldı ama sonunda konuştu. "Bazen Adrian'a aşık olup olmadığını merak ediyorum."

Ne diyeceğimi bilemedim ve kelimeleri bulmam biraz zaman aldı. "Bu aşk mı yoksa sadakat mı?

Öne doğru eğilip bir elini kısa, kaba saçlarında gezdirirken sanki kendini küçültmeye çalışıyormuş gibi görünüyordu.

"Belki," dedi ve durakladı. "Belki de sadece kıskanıyordum." Başımı iki yana eğip onu inceledim. "Ya da belki Daroc'un kabul etmeyi reddettiği bir gerçeği biliyorsundur çünkü o da seni seviyordur."

Sorin ağzını kapatıp bir kahkaha attı ve kollarını indirerek dirseklerini dizlerine dayadı.

"Benden bu kadar bahsettiğin yeter," dedi. Adrian bana bir canavara dönüştüğünü söyledi. Sorin gülümsedi, kara gözleri eğlenceyle parlıyordu.

Baktım. "Dikkat et yoksa o güzel yüzünü çizerim."

"Önce beni yakalamanız gerekir," dedi. "Ve son kontrol ettiğimde, aufhocker'lar uçamıyordu."

İçimi çektim, "Sanırım uçmayı tercih ederdim".

"Diğerlerinden daha üstün birkaç beceri vardır," dedi. "Her şey onları nasıl kullanmayı seçtiğinize bağlıdır."

Bakışlarına karşılık verdim. "Ve bana öğretecek olan sen misin?"

"Öyle görünüyor," diye düşündü. "Umalım da Adrian bundan pişmanlık duymasın."

"Bunu neden yapayım ki?"

Omuz silkti. "Çünkü sana öğretmemeyi seçti." "Adrian'ın bana değişmeyi öğretebileceğini sanmıyorum, Sorin."

"Adrian size her şeyi öğretebilir," dedi. "Öğretmemesinin tek nedeni bazı yönlerini sır olarak saklamak."

Kaşlarımı çattım. Kimin sırrı? Sorin kocam hakkında benden daha çok şey biliyor gibiydi.

İz sürücü ayağa kalktı. "Bu gece için sizi rahat bırakıyorum," dedi ve eğildi. "Eğitim seanslarımızı dört gözle bekliyorum."

Hiç tereddüt etmeden gitmesine izin verdim, kendimi birden çok yorgun hissettim. Koridordan odama doğru yürüdüm ve yatağıma uzandım, yorgunluk iliklerime kadar işlemişti. Başımı kaldırıp tavana baktım ama gözlerim bulanık ve yorgun görünüyordu. Odam soğuktu ve yalnız olduğumu, Adrian'ın yanımda uyumadığını ve saklamayı tercih ettiğim sırlarım olduğunu aşırı derecede fark etmemi sağlıyordu. Bu kadar acıtmasından nefret ediyordum.

Güneş gökyüzünü kızartmaya başlamadan önce uyandım.

Odam soğuktu, ocağım yanmıyordu ve ödev için Violet'i çağırabilecek olsam da yalnız kalmak istiyordum, bu yüzden yatağımdan bir battaniye alıp ona sarındım ve masama oturmayı tercih ettim. Nadia'nın mektubu katlanmış, cevapsız bir şekilde mürekkep kabımın ve kalemimin yanında duruyordu. Babam taç giyme törenim için gelmeden çok önce, onun neye gerçekten değer verdiğini bilmeden çok önce yazmıştı.

Ona cevap vermeyi düşündüm. Bu ona yalan söylemek, babamın iyi olduğunu ve birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını çıkardığımızı söylemek için bir fırsat olabilirdi ama sözlerini tekrar okuyabileceğimi sanmıyordum. Zaten

çoğunu kendi başıma hatırlayabilecek kadar kötü.

Bizi sık sık düşünün, özellikle de babanızı. O sensiz kayboldu.

Sözleri midemi bulandırdı ama yazdıklarına inandığını biliyordum.

Adrian'ı öldürmek için bir planım olduğuna inandığını da biliyordum.

Bunu ilk öneren Nadia olmuştu. Kılıcı elime o vermişti ve ben onun dileğini yerine getirmeye çalışsam da bu mümkün olmamıştı.

Ne olduğunu anlamadan çok önce ona aşık olmuşum.

Beden zihinden önce bilir.

Lara'nın eski prensesinin Kanlı Kral'ı nasıl sevdiğine dair haberlerin sarayda yayılıp yayılmadığını ve Nadia'nın tatlı Issi'si hakkında böyle küfürlü konuşmaya cüret edenleri azarlayıp azarlamadığını merak ediyordum.

Ama hiç tatlı olmamıştım.

Ve bu her zaman Nadia'nın en büyük kusuru olmuştu: gerçekten sevdiği prensesi görmeyi reddetmek.

"Seni öldürecekler," dedi bir ses.

Döndüğümde Ana'yı odamda buldum ama bu benim tanıdığım Ana değildi, Yesenia'nın zamanına aitti. Aynı güzellikte görünüyordu, tek fark saçlarıydı. Altın sarısı saçlarında en ufak bir gümüş izi yoktu.

"Nasıl olsa öleceğim," dedim ve konuşurken bir kitabın kalın sayfalarına dikkatlice kelimeler yazdım.

"Bu hiç komik değil, Yesenia."

Durakladım ve Ana'nın bakışlarıyla karşılaştım. "Gülüyor muydum?"

Ana bembeyaz kesildi. "Yani ölmeyi ve bu büyüleri geride bırakmayı planlıyorsun. Kimin için?"

"Yanlış kelimeler kullanıyorsunuz. Ölmek için bir plan yok ama ben öleceğim" dedim. Ve büyüler benim için.

"Anlamıyorum."

"Zorunda değilsin" dedim, "Tek yapman gereken kitabı saklamak.

Kapının çalınmasıyla yerimden sıçradım ve kendimi odamda yalnız buldum. Anne yoktu ve yazmakta olduğum kitap da gitmişti.

Bu sarayda geçmişe dair imgelemler gördüğüm pek çok an olmuştu ama bu Dis Kitabı'yla ilgili gördüğüm ilk imgelemdi.

Tanık olduğum şeyi anlamaya çalışırken kalbim göğsümde çarpıyordu, ancak bir kez daha kapının ikinci kez çalınmasıyla bölündüm.

"Kraliçem mi?"

"Siktir," dedim sessizce ve kapıyı açmak için yerimden kalktım.

Violeta ve Vesna güne hazırlanmama yardım etmek için gelmişlerdi.

"Kraliçem!" diye haykırdı Violet odama girerken. "Neden beni çağırmadın?"

Hizmetçim şöminenin önünde diz çöktü ve ateşi hazırlamaya başladı. Vesna girişin yanında duruyordu, kollarını kavuşturmuş, titriyordu.

-Rahatsız edilmek istemedim," dedim ve battaniyeyi omuzlarımdan indirip Vesna'ya uzattım.

"Hayır, kraliçem. Yapamam," dedi.

-"Cömertliğimi reddetme Vesna," dedim ve battaniyeyi aldı.

Violet ayağa kalktı, ateş canlanırken dizlerini titretti. Yeterince ısındıktan sonra siyah bir elbise giydim. Elbisenin bedeni yapılıydı ve Adrian'ın hayran kalacağı şekilde göğüslerimi vurgulayan bir V şeklindeydi. Yakası yüksek ve kolları uzundu, ay ışığında yakalanmış çiçeklere benzeyen gümüş boncuklarla süslenmişti.

Violeta'nın bana verdiği mücevherleri kabul ettim, Ana'yı bulmak için sabırsızlanıyordum. Tek öğrendiğim, Ana'nın kitabın ben dönüp onu alana kadar iki yüz yıl boyunca hayatta kalmasını sağladığıydı, ama

Okumuş muydu? Herhangi bir büyü hatırlıyor muydu? Belki Ravenna'nın bir sonraki hamlesini tahmin edebiliriz.

Kapı bir kez daha çalındı ve Ana'yı arayışımı geciktirecek başka bir ziyaretçim olduğu için hayal kırıklığına uğradım, ama Vesna kapıyı açtığında hemen reverans yaptı.

"Majesteleri," dedi ve Adrian'ın içeri girebilmesi için kenara çekildi.

Simsiyah giyinmişti, uzun bir gölge gibiydi ve karanlığını üzerime salmıştı, yine de bunu istediğimi inkâr edemezdim. Benim hissettiğim kadar yorgun görünüyordu: solgun, kara gözlü ve üzgün.

Saçlarını yüzünden uzaklaştırmış, güzel köşeli çene hattını ortaya çıkarmıştı.

"Seninle konuşabilir miyim?" diye sordu.

Bir an ona baktım ve sonra bakışlarım Violeta ve Vesna'ya kaydı. "Kovuldunuz."

Onlar ayrılıp kapı kapandığında Adrian yaklaştı ve benden birkaç adım ötede durdu. Aramızdaki boşluğu doldurmak istiyordum çünkü boş ve ham hissinden nefret ediyordum.

"Özür dilemeye geldim," dedi. "Dün gece pek çok açıdan kaba davrandım. Sana dünyayı vaat ettim ve sen bunu istediğinde, senden aldım." Bir an durdu, uzaklara baktı, gözleri sertleşti. "Sorun şu ki... seni tekrar kollarıma almak için iki yüzyıl bekledim ve eğer gitmene izin verirsem, korkarım bir daha asla geri dönemeyeceksin."

"Adrian," dedim adını fısıldayarak. Sözleri kalbimi sızlattı.

"Askerlerimden birini Nalani'ye gönderdiğimi size bildirmek için geldim".

Onun sözleri üzerine doğruldum.

"Adı Ivka. Bu hafta içinde haberlerle dönecek.

Konuşmak için ağzımı açtım ama hiçbir kelime çıkmadı ve sormayı düşünebildiğim tek şey şuydu: "Neden?"

Sertçe yutkundu ve "Çünkü seni seviyorum" diye cevap verdi.

Gözlerim yaşardı ve ağzımın titremesini engellemek için dudağımı ısırarak zorunda kaldım. Adrian kaşlarını çatı ve ben konuşurken gelip ayaklarımın dibinde diz çöktü.

"Bunu yapmak zorunda değildiniz ama yaptığınız için minnettarım".

Yüzüme dokundu ve ben de onun ellerini kendi ellerimle kapattım.

"Ağlama tatlım," dedi dudaklarını dudaklarıma yaklaştırarak, "Bu muhtemelen senin adına yapacağım tek onurlu şey."

Kanımın ilk damlası bu topraklara değdiğinde, o bu toprakların lanetiydi. Kralları öldürmüş ve soyları yok etmişti. Fethetmişti ve fethetmeye devam edecekti ve böyle bir düşünceden ne kadar etkilenmediğim için içimde bir korku hissettim.

Bunun yerine onu öptüm ve kollarım boynuna dolanırken o ayağa kalktı, ben de onu takip ettim. Geriye doğru tökezledik, şifonyerime çarptık ama Adrian aldırıyor gibiydi. Onu sadece bir askı olarak kullandı, eteğimi toplarken beni kendisine doğru yönlendirdi, elleri kalçalarımı okşadıktan sonra ateşimle alay etti. İnledim, başımın geriye düşmesine izin verdim, Adrian bu fırsatı değerlendirerek boynumu sertçe emdi, bunu yaparken dişlerinin tenime baskı yapmasına izin verdi.

Onun neşesi karşısında hayal kırıklığına uğradım ve elini tutarak parmaklarını içime soktum. Adrian hiçbir şey söylemedi, sadece beni daha sert öptü. Her yerimi öptü: ağzımı, çenemi, boynumu, göğüslerimi ve tek istediğim ona daha fazla açılmak, onu daha fazla hissetmekti, ama zaten çok sıkıydım ve tüm vücudum bir kalp atışı gibi hissediyordu, nabız gibi atıyor ve zonkluyordu.

Ritmini sürdürdü, devam etmek için nefes nefese yalvarmamı sağlayan bir ritim. Boşalırken beni izlemek için geri çekildi ve sessiz olsa da, serbest bırakılma beni titretti. Adrian geri çekildi ve beni derinden öpmeden önce parmaklarını ağzına götürdü.

"İyi misin?" diye sordu.

"Evet," diye fısıldadım ve sonra birlikte güldük.

Güzel bir andı, hayatlarımızda bu odanın dışında karşılaştıklarımıza kıyasla basit ve kolay hissettiren kısa bir saniyeydi: beklemediğim bir hayat.

Adrian ayağa kalkmama yardım etti. "Hazırlanman için seni yalnız bırakayım," dedi. "Bugün mahkememiz var."

Duyacağımız hikâyeleri sadece hayal edebiliyordum. Ravenna saldırısından bu yana, aufhocker'ların davranışlarının değiştiği ilk mahkemeydi ve içimi keskin bir korku kapladı.

Dokuz

Isolda

Görünüşümü düzeltmem uzun sürmedi. Eteğimi düzelttim ve ince bir ter tabakasıyla kaplı sıcak tenimi serinleteceğini umarak saçlarımı omzuma attım. Adrian'ın bu kadar çabuk iyileşmesini biraz kıskanmıştım.

Hâlâ Ana ile konuşmak istiyordum ve mahkemeden önce vaktim vardı. Hançerlerimi aldım, kollarımın altından bileklerime yerleştirdim ve onu aramak için odamdan çıktım, onu kutsal alan koridorunun sonunda kalan yaralıların iyileşmelerini tamamlamak için taşındığı daha küçük bir odada buldum. Odanın kendisi uzun ve dardı, daha çok geniş bir koridor gibiydi, hastalar karyolalara dizilmişti.

İçeri girdiğimde Ana bacağındaki bir yaraya pansuman yapıyordu.

"Kraliçem," dedi beni gördüğünde, usulca gülümseyerek.

"Kraliçem!" Yaşlı bir adam olan hasta, varlığını karşısında paniğe kapılmış gibiydi. Dirseklerinin üzerine kalkmaya çalıştı ama onu durdurdum.

"Zahmet etmeyin, lütfen. Senden iyileşmeni bekliyorum, boyun eğmeni değil".

"Çok nazıksınız kraliçem," dedi rahatlamaya başlarken ve başını yastığa bıraktı.

-"Ben pek iyi biri değilim," dedim. Bu kendimi tanımlamak için kullanacağım son kelimeydi.

"Bizim için savaştınız," dedi. "Bizimle birlikte savaştınız."

Ne diyeceğimi bilemedim çünkü nasıl dövüştüğüm konusunda kendimi çok farklı hissediyordum.

"Her şey hazır, Petar," dedi Ana, yeni sargılanmış bacağını okşayarak.

Leydi Anne ayağa kalkarken, "Teşekkür ederim, Leydi Anne," dedi. "Teşekkür ederim."

Anne karyolanın etrafında dönüp ellerini önlüğüne silerken bakışlarımla karşılaştı. "Seni mahkemede görmeyi beklemiyordum.

"Önce seninle konuşmayı umuyordum," dedim, "Eğer vaktin varsa."

"Elbette," dedi. "Yürümek ister misin?"

Tereddüt ettim, "Bence konuşmak için daha özel bir yer bulmalıyız".

Merakla kaşlarını çattı ama bana soru sormadı, sadece onu kütüphanenin büyük odasına götürürken beni takip etti. Araştırmalarımın çoğunu burada yapıyordum ve Lothian ile Zann bilgi açlığımı gidermekten mutlu görünüyorlardı.

İçeri girdikten sonra karşılıklı durduk ve ikimiz de oturmadık.

"Ne hakkında konuşmak istiyordun?" diye sordu Ana.

Endişemi ve heyecanımı hissedip hissetmediğini merak ettim. Bir nefes aldım. "Bu sabah bir imgelem gördüm," dedim, "Yesenia olduğum zamanlardan. Seni gördüm, iki yüz yıl önceki halini. Dis'in Kitabı'nı yazdığımı biliyordun. Onu saklaman için seni görevlendirdim.

Kaşları kalktı ve adamın söylediklerine şaşırmış gibi gözlerini kırıştırdı.

"Ben... sen benden kitabı saklamamı istedin," dedi. "Okudun mu?" diye sordum.

"Şey, hayır. Hecelemiştin. Boştu. "Yani denedin," dedim.

Bu ağız itibaren Ana oldu sertleşti.
"Hissediyorum gibi Eğer Suçlanıyormuşum gibi hissediyorum.

"Niyetim bu değil-" "Niyetin ne?"

İçimi çektim, hayal kırıklığına uğramıştım. "Bilmiyorum," dedim, "belki de... sana daha fazlasını anlatmışımdır."

"Bana neden yazdığını hiç söylemedin, sadece senin için olduğunu söyledin".

Sessizdik ve başka bir ipucum olmadığı için hayal kırıklığına uğramıştım. Neden Dis'in Kitabı'nı yazmaya, Ravenna'nın eninde sonunda çalacağını bildiğim bir kitap yaratmaya bu kadar kararlıyım?

"Kendimi bundan sorumlu hissediyorum," dedim, "Ravenna'nın verdiği ve vereceği zarardan dolayı.

"Bu yükü kaldıramazsın, Isolde."

"Kaldırabilirim. Evet. Bilmem gerekirdi," dedim.

Yesenia gibi ben de bir kahindim. Kendi ölümümü tahmin edecek ve arkamda ölüleri diriltebilecek bir büyü kitabı bırakacak kadar çok şey biliyordum.

Ana başını sallıyordu. "Bir keresinde bana dünyada çok az gerçek olduğunu söylemiştin. Gelecekte ne gördüğünü bildiğimi iddia edemem ama kararlarına neyin yön verdiğini biliyorum ve bu doğrudu, Isolde. Adrian'ı bulmalısın. Mahkeme vakti geldi.

Adrian'ı büyük salonda beni beklerken buldum. Kapılar hâlâ kapalıydı ve yalnızdık. Beni görünce elini uzattı ama kaşlarını çatı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Elbette," dedim ve gülümsedim, ancak Adrian'ın ifadesinden bana inanmadığını anlayabiliyordum, bu yüzden gözlerimin tahtlarımızda dolaşmasına izin verdim. Aynı boyutta ve koyu renkte oldukları için hep aynı olduklarını düşünmüştüm ama şimdi onlara çok daha eleştirel bir gözle bakıyordum. Tahtının tabanında kemikler sıralanmıştı, kaburgaların özenle dizilişi parlak siyah lake ile kaplanmış karmaşık bir ahşap işçiliğine benziyordu. Daha uzun kemikler iki yandaki kol desteklerini kaplıyordu ve her birinin tepesinde bir kafatası vardı.

"Şimdi anlıyorsun," dedi Adrian.

"İki kafatası var" dedim, "Biri Dragos'sa diğeri kim?"

Adrian'ın parmakları benimkilerle iç içe geçti ve kulağıma yakın bir şekilde konuştu.

"Adı Branimir'di," dedi. "O benim komutanımdı. Onu hatırlamıyorum.

"Senin için korkunç muydu?"

Cevap vermeyince başımı ona doğru çevirdim. Nefesini yanağımda hissedebiliyordum ve eli karnıma bastırıyordu.

"Adrian?"

"Herkesten daha fazla değil," dedi sessizce ve dudakları boynumdan aşağı kayarken, eli karnımdan elbisemin korsajına doğru ilerlerken derin ve düzenli bir şekilde nefes aldım.

"Mahkememiz var," dedim, ona dönmeye çalıştım ama beni olduğum yerde tuttu. "-Adrian," dedim, giderek daha da sinirlenerek ve tenime karşı kıkırdadı.

"Evet kraliçem?"

"Ne yaptığını bilmiyormuş gibi davranma."

"Açıklamanı tercih ederim," dedi.

"Beni kızdırıyor musun?"

Tekrar güldü. "Öfkeni seviyorum," dedi elini boynuma doğru kaldırarak. "Tadına bakmama izin ver."

Tam dudakları dudaklarımla çarpışırken biri boğazını temizledi, ama Adrian ben göğsüne bastırana kadar ağzıma yaptığı saldırıyı durdurmak için acele etmedi.

Daroc, Adrian'ın çalışma odasına açılan kapının eşiğinde duruyordu. Gözleri öfkeli, yüzü taş gibiydi. Sorin'le olan konuşmamı düşündüm ve hayal kırıklığının kavgasından mı yoksa Adrian'ın bana olan takıntısından mı kaynaklandığını merak ettim.

"Eğer hazırsanız kapıları açacağız, majesteleri," dedi.

"Hazırmışsınız gibi mi görünüyor?" diye sordu Adrian sinirlenerek. "Beni saraydan önce taht odasında tutamazsın, Adrian," dedim.

Bir kaşını kaldırdı ve ne söyleyeceğini biliyordum.

"Bu Hayır o a meydan okuma," Dedim ki, uzaklaşmak gelen onu ve tahtıma doğru ilerliyordum. "Biz hazırız General.

Daroc başıyla onayladı ve bitişikteki kapıyı kapattı.

Oturmak için döndüğümde, Adrian'ı hâlâ kürsünün dibinde durmuş bana bakarken buldum.

"Evet?"

"Hiçbir şey, tatlım," dedi. "Sadece seni bu tahtta, sarayımın önünde becerdiğimde nasıl olacağını hayal ediyorum."

Ağzımın kenarındaki gülümsemeye engel olamadım. Sırtımı dikleştirdim ve bir bacağımı diğerinin üzerine çaprazladım. Adrian'ın sarayına katılanların toplum içinde seks yapmaktan çekinmediklerini bilsem de, bu şekilde davranmak konusunda ne hissettiğimden emin değildim.

"Mahkemenizin bana bakmasına izin verir misiniz?"

"Vücudun mu? Hayır," dedi. "Zevkiniz mi? Evet."

Kürsüye doğru iki adım attı ve tam büyük salonun kapıları açılırken yanıma oturdu. Önce Adrian'ın soyluları içeri girdi ve kürsünün yanındaki yerlerini aldılar. Gözlerine bakmaktan kaçındım, özellikle de yüz ifadesi garip bir şekilde kendini beğenmiş olan Razan'a. Ardından muhafızlar girdi, odanın etrafına konuşlandılar ve onları takip eden büyük insan kalabalığını çevrelediler. Herkes koridora sığmıyordu ama yine de kapı aralığına doluşup koridora ve ötesindeki soğuk, karlı avluya taşmaya çalışıyorlardı.

Hepsi yorgun ve solgun görünüyordu, yüzleri soğuktan kızarmış ve çiğdi.

Adrian başlamak için hiçbir işaret vermedi ama yine de bir köylü öne çıktı. Saçları omuzlarından sarkıyordu ve yarısı geriye doğru kaymış, geniş alnını ortaya çıkarmıştı. Belirgin kaşları ve ince dudaklarını gizleyen bir bıyığı vardı. Sırtına asılı bir ok ve yay gibi bir silah taşıyordu ve eldiven giymesine rağmen parmakları yoktu, çatlak ve kanlı eklemleri ortaya çıkmıştı.

"Adın ne?" Adrian onun cüretkârlığına hiç kızmadığını belli ederek sordu.

"Ben Scarif'li Oskar'ım, kralım," dedi ve konuşma şeklinden nefes alış verişinin sığ olduğunu anlayabiliyordum. Cesaretini toplamaya çalışıyordu ve sözlerine başlarken sesi titriyor, gözleri yaşıyordu. "Halkınızın acı çektiğini inkâr edemezsiniz. Kıpırmızı sisin yozlaşmasına tanık olduk.

Ormanlarımızdaki canavarların dehşeti ve şimdi de çocuklarımıza eziyet eden bir hastalık. Önce en büyük oğlum saldırıya uğradı. Acı içinde öldü, gözleri kanadı, çığlıklarını durduramadı ve biz de izlemek zorunda kaldık. Karım ve kızım da hastalandı, ama kaybettiğim en küçük oğlum oldu, tıpkı ilk oğlum gibi.

Sözlerini hareketleriyle vurgulayarak, parmaklarını birbirine vurarak ve yumruklarını sıkarak konuştu ve daha önce konuşmasını acıyla beslerken, şimdi öfkeye dönüştü.

Adamın çocuklarının ölümüyle ilgili konuşmasını dinlerken göğsüme bir ağırlık çöktü ve o devam ettikçe bu korku yavaş yavaş dehşete dönüştü.

"Ve ben tek değilim. Köyümdeki pek çok kişi benzer ölümler yaşadı, hepsi çocuk, hepsi çocuk. Hepimiz birbirimizi tanıyoruz ve aralarında başka hiçbir ortak bağlantı bulamıyoruz".

İlk aklıma gelen Ravenna ve kızıl sis oldu ama bu bağlantıyı kurma konusunda kararsızdım. Bu hastalık çok daha doğal bir şey olabilirdi ve buna büyü atfetmek rahatsızlığa neden olabilirdi.

Adrian konuşmadan önce bir an sessizliğin geçmesine izin verdi. Sesi ciddi ve duygusuz geliyordu. "Scarif sınırlarının ötesinde aynı şeyi yaşayan var mı?"

"Oğlum, kralım," dedi elini kaldıran ve sendeleyerek öne çıkan bir kadın.

"Benim, kralım, benim!" dedi başka bir kadın.

Koridorda sessiz bir uğultu patlak verdi ve koridor ile avluya yayıldı.

"Sessizlik!" Adrian emretti ve gözleri bir adım öne çıkan kadının üzerine düştü. "Sen, bana hikâyeni anlat." "Ben Lina de Gal," dedi kadın. "Oğlum genç ve güçlüydü, sağlıklıydı, ama kontrol edemediğimiz bir ateşle geldi ve sonra kasılmalar başladı. Öldüğünde gözlerinden ve ağzından kan damlıyordu".

"Ya sen?" diye sordu bir sonraki kadına.

"Ben Mara, kralım, o da Gal'den. O doğruyu söylüyor.

Benim oğlum da aynı şekilde öldü.

Adrian sözlerini düşünürken sessizlik oldu ama kalabalık bu haberleri dinlemekten rahatsız olmuştu. Ayaklarını sürüyerek fısıldaşmaya başladılar, ta ki biri "Bu büyücülük!" diye bağırana kadar.

Kalbim hızla çarpıyordu ve korku ve onay içinde seslerini yükselten bu kalabalık birdenbire düşmana dönüşmüştü.

Adrian ayağa kalktı, güçlü varlığı kalabalığı susturdu.

"Suçlayanı getirin," dedi ve bir muhafız kalabalığının arasından bir adamı öne doğru itti. Kısa boylu ve keldi, yuvarlak vücudu kalın bir yünle sarılıydı ve suçlamasını kendinden emin bir şekilde yapmasına rağmen şimdi korkmuş görünüyordu.

"İddianızı destekleyecek ne gibi kanıtlarınız var?" diye sordu Adrian.

"Revekka'nın saldırı altında olduğunu inkâr edemezsiniz. Kızıl sisin halkımızı yozlaştırdığını gördük. Şimdi de canavarlarımızı besliyor. Bu vebayı da besleyebileceğine inanmak çok mu zor?

"Veba vampirler tarafından istenildiği zaman yayılabilir," dedim, "ama yine de kralınızı suçlamıyorsunuz. Neden cadılar?

İlk kez konuşuyordum ve Adrian'ın meraklı bakışlarını üzerimde hissediyordum ama öfkeliydim. Bu adam zaten geri dönüşü olmayan bir zarar vermişti. İnsanlara hastalığı rasyonalize etmeleri için bir yol sunmuştu ve hastalık yayıldıkça histeri daha da artacak ve bu insanlardan herhangi birinin düşüneceği tek açıklama büyücülük olacaktı.

"Kralımı asla suçlamam," dedi adam.

Yine de kraliçenizi suçlayacağınızı düşündüm.

"Bu hastalığa herhangi bir şey neden olmuş olabilir".

"Birden fazla nedeni göz önünde bulundurmamız gerektiğinin farkındayım," dedi ve gözlerini kıstı. "Ama siz büyüü tamamen reddetmek istiyor gibisiniz.

Siz de histeri yaratmaya meyilli görünüyorsunuz.

O anda kalabalığın arasından bir adam çıktı. Uzun boylu ve geniş, siyah bir pelerin ve eldivenlerle bronz bir zırh giymişti. Renk şemasını Dokuz Ev'den herhangi birine benzetemedim ve Revekkian köyünden olamayacak kadar heybetliydi.

"Konuşmaya hevesli görünüyorsun," dedi Adrian ve dikkatini bir an için eğilen yabancıya çevirdi. Doğrulurken bakışları bana kaydı ve hareketsiz kalmak, bakışları altında titrememek için tüm gücümü harcadım. Bana bakışında bir şey vardı, sanki gözlerinde derinlik yokmuş gibi, bu beni huzursuz etti ve kendimi kılıcımı tutucusundan bırakıp kabzasının rahatlığını elimde ararken buldum.

"Sanırım faydalı olabilirim," diye cevap verdi. Sesi alçak ve derindi. Odanın içinde başka bir gürültü olsaydı, onu duymam mümkün olmazdı.

"Peki sen kimsin?" diye sordu

Adrian. "Benim adım Solaris," dedi.

"Senin bir ülken yok mu?"

"Benim hiçbir bağlılığım yok," dedi.

Köylüler bakıştılar, görünüşe göre benim gibi kafaları karışmıştı.

"Peki Revekka'ya neden geldin?" diye sordu Adrian.

"Bir cadı avlamak".

Onun yorumuyla kaotik bir konuşma patlak verdi ve Adrian'la konuşurken dişlerimi sıkarak ayağa kalktım. "Bitir şu işi," dedim, "hemen.

Bana baktı, cadı avcısına dönmeden önce gözleri bir kez yüzümde gezindi, ama gözlerini kısarak konuşmaya başladığında duraksadı. Bakışlarını takip ettiğimde Noblesse Dracul'un kalabalığın arasından ilerlediğini gördüm. Kirli ve siyah giyinmişti; giysileri yıpranmış ve yırtık pırtıktı. Hareketlerinde bir yanlılık var gibiydi. Sendeliyordu, sanki sarhoş gibiydi... ama baktıkça yüzünde hiç kir olmadığını fark ettim.

kandı.

Sonra bir kadın "Gözleri! Gözleri kanıyor!" diye bağırdı.

"Bu büyücülük! Lanetlendik!"

Toplananlar Dracul'la aralarına mesafe koymaya çalışırken panik yaşandı ve Adrian öne çıkarak vampir önümüzde dururken beni korumaya çalıştı.

"Dracul," dedi Adrian ama ne demek istediye boşunaydı, çünkü soylu çoktan ölmüştü. Öne doğru eğildi ve mermer zemine sertçe düştü, başının etrafında bir kan gölü oluştu.

Bir saniye geçti ve sonra Adrian Solaris'e baktı.

"Dikkatimi çektiniz," dedi.

On

Isolda

Korkunç derecede hissizleşmiştim.

Tek yapmak istediğim yere yığılmakken, bacaklarım aniden beni taşıyamayacak kadar güçsüzleşmişken ayakta durmak için tüm gücümü harcadım.

"Sessizlik!" Adrian emretti.

"İzin verin," dedi Solaris. Bir eldiveni çıkarıp mumyalanmış bir eli ortaya çıkardı ve avucunu açarak kalabalığa döndü.

Her şey sessizdi ve herkes hareketsizdi.

Odadaki tüm köylüleri dondurmuytu.

Razan güldü. Ne demiştiniz Kraliçe Isolde, sadece kadınlar büyüye sahip olabilir mi?

Soylulara baktım.

"Bu tam olarak büyü değil," dedi Solaris. "Tanrıça Dis tarafından bana bahşedilen bir yetenek."

"Ne dedin sen?" diye sordu Adrian.

"Benim de senden bir farkım yok," dedi. "Sen ölümlülerin kanını emmek için yaratıldın, ben ise cadıları öldürmek için yaratıldım."

Adrian'ın gözleri kısıldı. Dis cadıların annesi. Neden seni onları avlaman için yaratsın ki?

"Bazıları anneler vardır dön karşı onların Çocuklar, dedi. "Özellikle de kötü davrandıklarında."

"Dis tarafından yaratıldığını nereden biliyorsun?" diye sordum.

Solaris'e soru sormaktan nefret ediyordum, dikkatini çekmekten nefret ediyordum ama bilmek istiyordum.

"Aynı şekilde Lord Adrian da Dis tarafından yaratıldığını biliyor".

"Sevgilimi öldürdükten sonra düşmanlarımın kanını tatmak için yalvardım," dedi Adrian. "Öyle mi yaptın?"

"Ravenna'nın sisi hayatlarını aldıktan sonra karımın ve oğlumun bedenlerini kollarımda tuttum. Asha'ya onlara bir kez daha hayat vermesi için yalvardım. Hiç cevap vermedi. Dis verdi. Solaris durakladı, sesi titriyordu. "İntikamını aldın," dedi. "Benimkini reddedecek misin?"

"Bir cadı avcısıyla ittifak kurmak gibi bir niyetim yok," dedi Adrian ve vücudumdaki gerilim boşalırken başımın döndüğünü hissettim.

"O zaman beni soylu yap," dedi Solaris.

Adrian kıpırdamadan durdu. "Seni neden soylu yapayım ki? Hiçbir krallığa bağlılık iddia etmiyorsun, hele benimkine hiç.

"Sana bir yemin edeceğim," dedi. Ve Ravenna'yı bulmana yardım edeceğim. Yararlı olduğumu inkâr edemezsin.

Adrian Solaris'e doğru bir adım attı. "Eğer elini kesersem," dedi, kelimeler dişlerinin arasından kayarak, "ne teklif edeceksin?"

Solaris konuşmadı ama bir saniye sonra büyük salon bir kez daha uyandı, alçak bir mırıltı canlandı. Solaris'in sesi onun üzerinde yükseldi. "Halkınızı bu kötü cadıdan kurtarabilecekken yardımımı reddeder misiniz?"

Adrian dondu kaldı ve salonda toplananlar öfkeyle alay ettiler.

"Kanımız ellerinize bulaşacak!" "Kanlı Kral hepimizi öldürecek!"

"Diz çökün," diye tısladı Adrian ve tüm salon dizlerinin üzerine çöktü. Kürsüden indi ve Solaris'e yaklaşırken çizimleri koridorda yankılandı. "Kendini kanıtla o zaman," dedi Adrian. "Cadıyı bul. Beş gününüz var.

Adrian'ın sözleri mideme inen bir darbe gibiydi ve korkunç bir an nefes alamadım. Sanki ciğerlerim dumanla dolmuştu ve

Boğazım külle tılandı. Ateşi tenimde hissettim; yanmış etimin ve saçlarımın kokusunu alabiliyordum.

Böyle bir adamın bizim bölgemizde, bana, sevgilisine, karısına, ilk cadı avcısı Dragos'un ellerinde ölen kişiye bu kadar yakın olmasına izin vereceğini hayal bile edemezdim.

Onu kürsüde yalnız bırakarak kaçtım.

Kapıyı zar zor açabildim, kaçmak için o kadar çaresizdim ki. Bu odadaki hava boğucuydu, yüzeyin altında mayalanmakta olduğunu hissettiğim nefretle çok yoğundu.

Yine işimizi bitirecek diye düşündüm.

Bir el uzandı ve irkildim, ancak onun Miha olduğunu fark ettim. Benim için tokmağı çevirdi ve kapı açıldıktan sonra sürgüledim.

"Kraliçem!" diye seslendi ama ben durmadım, ikinci kapıdan geçerken hiç zorlanmadım.

Adrian adımı söylediğinde koridorun yarısına gelmiştim.

Isolde! Botları yere vurarak onu takip ediyordu. Isolde!

Elini uzatıp kolumu çekti ve beni kendisiyle yüzleşmeye zorladı. Ona sert bir tokat attım.

"Bu ne cüret," diye homurdandım.

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" diye öfkeyle tısladı. Omuzlarımdan tutarak üzerime eğildi. "O odada neler olduğunu görmedin mi?"

"Beni canlı canlı yanarken izlemenin ne kadar dayanılmaz olduğunu şiirsel bir dille anlattın. İntikamımı alabilmek için bir canavar olmak için yalvardın. Ben yanında olmadan başka bir hayat yaşamayacağını söylüyorsun ama bu salonlara bir cadı avcısını kabul ettin.

O konuşurken sesimi bile tanıımıyordum ve bir yanım başka seçeneğim olmadığını biliyordu ama şu anda onun mantığıyla başa çıkamazdım.

"Beni tekrar yanarken izleyecek misin?"

"Sen bir cadı bile değilsin!" diye bağırdı, vücudu titriyordu.

"Beni delirmenin eşiğine getirmekten başka hiçbir gücün yok."

Ona tekrar vurmaya çalıştım ama beni çok sıkı tuttu, ben de ondan kaçmak için yapabileceğim tek şeyi yaptım: onu kalbinden bıçakladım. Ellerimi göğsüne bastırdım ve kılıcımı serbest bıraktım. Derisini deldiği anda kendini bıraktı ve kanının tuniğinin kumaşını kararttığını gördüm.

"Siktir git," dedim.

Bu sefer gittiğimde beni takip etmedi.

Yukarı koştum ve kapıyı çarparak kapattım. Öfkemi kontrol edemiyordum, bu yüzden öfkemi serbest bıraktım. Kitaplar ve mumlar uçtu, duvardaki halıları ve yatağımdaki battaniyeleri yırttım. Mücevherlerimi fırlattım ve elbiselerimi gardırobumun raflarından söktüm. Çılgınlığımda o kadar dikkatsizdim ki, oymalı müzik kutum yere düştüğünde dehşet içinde donakaldım.

"Hayır, hayır, hayır, hayır," dedim, diz çöküp onu aldım. Bunu yaparken, sedef parçaları ve tahta parçaları yerde yatıyordu ve bir zamanlar çalan müzik, annemin söylediği bir ninni, akortsuz ve yıkık geliyordu.

"Hayır," diye daha sert bağırarak kutuyu göğsüme bastırdım.

Bu bana babamdan bir hediye idi ve o ilişki solmuşken, bu bana annemle bir bağ kurmamı sağladı ve ben onu yok ettim.

Müzik kutumu tutarak yerde üzüntümün içinde yuvarlandım ve zayıf, boğuk bir kahkaha duyana kadar hareket etmedim.

Hafif ve güzeldi ve sadece öfkemi körükledi.

Ravenna.

Odayı geçtim ve aynamı çevirdim, sadece kendi yansımamın bana baktığını gördüm ve bu içimdeki mücadeleyi aldı. Aynayı duvara yasladım ve yere doğru kaydım. Orada bacaklarımı göğsüme doğru çekip sıkıca sarıldım ve hıçkıra hıçkıra ağladım.

Kapım açıldığında ya da Ana yanıma diz çöküp beni kollarının arasına aldığı anda başımı kaldırıp bakmadım bile. "Şşşt," diyerek beni yatıştırdı ve elini saçlarımda gezdirdi.

"Ondan nefret ediyorum," dedim, "ondan nefret ediyorum ve onu seviyorum. "Şimdi bu konu hakkında konuşmayalım," dedi.

Ben de yapmadım.

Bunun yerine, daha fazla gözyaşı dökemeyinceye kadar ağladım ve oturduğumda yüzüm şişmiş ve biraz ağrıyordu. Ana yaklaştı ve gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzüme yapışan saçlarımı bir kenara fırçaladı.

"Çok yorgunum" dedim, "Ve bunun adil olmadığını biliyorum çünkü sen bu hayatı benden daha uzun yaşadın... ama yapamam..." Sesim titredi.

"Yüz yıl ya da yirmi yıl bile yaşamış olmanıza gerek yok. Eğer ruhunuz yorgunsa, siz de yorgun olursunuz".

Yanaklarımdan birkaç damla yaş süzüldü.

Evimize bir cadı avcısı davet etti, dedim.

Ana'nın bana bakışına dayanamıyordum, sanki sevgisizliğime üzülmüş gibi.

"Nasıl hissettiğini biliyorum," dedi. "Ben de korkuyorum ama Adrian'ın Solaris'in kalmasına neden izin verdiğini de biliyorum."

Gözlerimi acıyacak kadar sert ovuşturdum. Sebepleri duymak istemiyordum. Sebebini biliyordum ve bu şekilde olmak zorunda olmasından nefret ediyordum.

"Eğer histeriyi yatıştırmazsa... daha da büyük bir tehlike içindeyiz" dedi.

"Tehlikede değilim," dedim nefesimi yutarak. "Kuzeninin daha önce bana nazikçe hatırlattığı gibi, benim sihrim yok."

"Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Sihre sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim, Ana," dedim.

Başını iki yana salladı. "Büyüyü kullanmakla ona sahip olmayı bir tutuyorsun. İkisi aynı şey değil."

Birbirimize baktık ve bir süre sonra ben "Ne yapacağız?" diye sordum.

"Şimdilik Violet'i arasan iyi olur," dedi. Adrian bir ziyafet sipariş etti.

"Ne?"

"Solaris'in kalmasına izin verdiğini kabul etmesine rağmen, Revekka'ya ihanetin bir bedeli olduğunu hatırlatmak istiyor, bu yüzden Gesalac'ın idamını kutluyoruz.

Solaris'in gelişi ve adamlarıyla birlikte Cordova'da Julian'ı arayan Dracul'un ölümü beni pek şaşırtmamıştı. Hainin hâlâ kayıp olduğu gözden kaçmayacaktı ve Dracul'un adamlarının geri kalanı neredeydi?

Julian'ın Dracul'un ölümünden bir şekilde sorumlu olup olmadığını düşünmeden edemedim, ama o zaman bu köylülerin nasıl öldüğünü nasıl açıklıyordu?

Bu kan vebası her neyse, bir şekilde bulaşıcı olması daha mantıklıydı.

"Adrian'a kızgın olduğunu biliyorum," dedi Ana. "Kızmakta da haklısın ama bence bu geceki kutlamalara katılmalısın."

"Gitmek için her türlü niyetim var.

Gitmek zorundaydım çünkü saraydan kaçarken olay çıkarmıştım. Bu geceye katılmak en azından krallığımıza aramıza hiçbir şeyin giremeyeceğini garanti edecekti.

Ana akşam için hazırlık yapmaya gitti ve ben de Violeta ile Vesna'yı aradım. İkisi de odama geldiklerinde nefes nefese kaldılar.

"Leydim! Ne oldu?"

"Çok sinirliyimdir," dedim utanmadan.

Violet odanın içine doğru yürüdü ve yerdeki elbiseleri toplamaya başladı. "Siz yemeğinizi yerken biz de temizlik yapabiliriz," dedi.

"Zahmet etmeyin," dedim, "bu gece ikiniz de eğlenmelisiniz.

"Ya bize ihtiyacınız olursa?" diye sordu Vesna.

"Muhtemelen sadece soyunmak için yardıma ihtiyacım var, ki bu görevi kocam fazlasıyla yapabilir.

Gerçi bu gece soyunacağımdan şüpheliydim.

Vesna kızardı, Violet gülümsemesini gizlemek için dudaklarını büzdü ve sonra boğazını temizledi. "Kutlamada ne giymek istersin?"

Evimden bol tüllü ve firfırlı elbiseler toplamaya devam etti ama ben bunların hiçbirini istemedim.

"Bu," dedim, yığından bir tane alarak.

Violet'in gözleri büyüdü. "Leydim, o kadar emin değilim..."

"Kocam buna bayılacak," dedim.

Beni caydırmaya çalışmadı ve ben de sıvı altın gibi tenime düşen elbisenin içine girdim. Yakası göğüslerimin arasındaki yumuşak teni ortaya çıkarırken, eteğin önünden aşağı doğru uzanan iki yırtmaç bacaklarımı açıkta bırakıyordu. Tek süsleme belimi saran dantel benzeri bir kemerdi.

Violet ve ben odaya attığım mücevherleri topladık ve ilerledikçe parçalar seçtik: altın küpeler, bir bilezik ve zarif bir taç. İşimiz bittiğinde nedimelerimi akşam için hazırlanmaları için gönderdim.

Daha kapıyı kapatmamıştı ki kapı çalındı. Açtığımda Adrian'ı bekliyordum ama onun yerine Ana'yı buldum.

Duygularım çelişkiliydi, çünkü bir yanımda onun bana gelmesini istiyordum. Aynı zamanda benim öfkemden dolayı üzgün olduğunu da bilmek istiyordum. Ana hayal kırıklığımı hissetmiş olmalıydı, çünkü biraz gülümsedi.

"Beklediğin kişi olmadığım için özür dilerim," dedi. Cevap vermek için ağzımı açtım ama o devam etti. "Birlikte aşağı inebileceğimizi düşünmüştüm."

"Elbette," dedim onu kolundan tutarak.

Koridorda ilerledik ve bu mesafeden bile eğlencenin sesini duyabiliyorduk: yüksek sesli konuşmalar ve kahkahalar, geceyi rahatsız eden bağırışlar ve çığlıklar. Kalabalık coşkulu ve muhtemelen pervasızdı. Halkımızın sunulan şenliklerden en iyi şekilde yararlanacağından hiç şüphem yoktu. Hepimiz geçen haftanın gerçekliğinden ve yarın uyandığımızda bununla bir kez daha yüzleşeceğimizi bilmekten kaçmaya çalışıyorduk.

Lobi insanlarla doluydu. Bazıları içiyor, bazıları dans ediyor, bazıları da sevişiyordu. Kapılar açıktı

Bir ateşin yandığı ve havanın kokularla dolduğu avlu, en güçlüsü kapıya kazığa geçirilmiş cesetlerin çürüyen etleriydi, ancak kimse aldırıyor gibiydi.

"Kraliçem!" diye bağırdı bir adam. "Millet, kraliçe burada!" Ve aniden, toplanan kalabalık "Kraliçe çok yaşa!" diye slogan atmaya başladı.

Ana beni koridora sürüklerken hepsi sarhoş ve mutluydu, mahkemeden ayrılışımı açıkça unutmuşlardı.

Burası çok daha sıcak ve bir o kadar da kalabalıktı. Sadece yürüyebiliyordum çünkü salondaki ilahiler bu odaya kadar ulaşmıştı ve toplanan insanlar benim için yüksek masasında oturan Adrian'a doğru bir yol açmıştı. Daroc ve Sorin onun solunda oturanlar arasındaydı, yanındaki sandalyeler ise boştu, biri bana, diğeri Ana'ya ayrılmıştı.

"Adrian seni canlı canlı yiyebilir," diye yorumladı Ana biz yaklaşırken.

Her geçen dakika daha da koyulaşan bakışlarını tuttum. Bana daha önce ne demişti ki, beni mahkemesinin önünde becermek istiyordu?

Adrian ayağa kalkarak elimi tuttu ve beni merdivenlerden çıkarıp yanındaki yerime götürdü.

Oturduğumuzda "Çok güzel görünüyorsun," dedi ve ben konuşmadım. Bütün gece bana kızgın mı olacaksın?

Cevap vermek yerine şarabımdan bir yudum aldım.

"Yani sessiz tedaviye mi geçtik?"

Bir kez daha sessiz kaldım, ancak onunla konuşmamak beklediğimden çok daha fazla disiplin gerektirdi. Ona bakmak istiyordum ve söyleyecek şeylerim vardı ama hiçbirisi bu alan için değildi.

Tekrar konuştuğunda dikkatimi çekmekten vazgeçmiş olabileceğini düşündüm.

"Yemek yemeyecek misin?" diye sordu ve soruyu soruş şekli, sıcak ve nazikti, ona bakmaktan kendimi alamadım. Bana doğru eğildi, elinde bir erik vardı. Meyve koyu renkliydi, tatlılık vaat eden koyu bir mordu.

Adrian sabırla bekledi ve ben de elini tutup eriği dudaklarıma götürdüm, derisi ısırığının altında gevşeyene kadar bakışlarını üzerimden ayırmadım. Bir an için Adrian kanımı aldığında böyle hissedip hissetmediğimi merak ettim. Ağzım anında tatlı nektarla doldu ve çenemden aşağı damladı. Parmağımın bir hareketiyle topladım.

Adrian elimi tuttu ve parmaklarımı ağzına götürdü ve onları emerken vücudumda bir sıcaklık patlaması oldu.

Beni bıraktığında bakışlarımı tuttu ve "Mükemmel" diye fısıldadı. Bu onun özür dileme şekliydi ama benim istediğim bu değildi.

Kırılan camların ve çığlıkların sesi dikkatimizi kalabalığa çekti; bir vampir geriye doğru sendeliyordu, elleri koluna saplanmış kırık bir cam parçasının etrafında kenetlenmişti.

"Seni piç!" diye bağırdı başka bir vampir, elinde başka bir cam parçasıyla. "Benim tebaamdan içmeye nasıl cüret edersin!"

Ziyafet masalarından birinin arkasından sıçradı ve onu yere düşürdü. İki adam mermer zemin üzerinde yuvarlanarak dövüşürken kalabalık tezahürat yaptı.

Ana'ya baktım.

"Vasallar ortak değil mi?" diye sordum.

"Bazıları öyle," diye yanıtladı. "Bazıları değil. Bu, bir partneri paylaşmak kadar kişisel bir seçimdir".

"Bu suç ölümle cezalandırılabilir mi?"

"Evet." Adrian sinirli bir tıslamayla karşılık verdi ve ben ona bakana kadar bekleyip ekledi: "Sanırım sadece kendi adıma konuşuyorum."

Kavgaya daha fazla insan katıldıkça kalabalık daha gürültülü ve düzensiz hale geldi. İşler kontrolden çıkmadan önce Adrian muhafızlara işaret etti, onlar da içeri girip iki vampiri ayırdılar ve odadan dışarı sürüklediler. Kavgayı alkışlamaya devam eden bir kalabalık onu takip etti ve ardından gelen göreceli sessizlikte biri "Müzik!" diye bağırdı.

Neşeli bir melodi başladı ve insanların dans edebilmesi için pistte yeterince yer açıldı.

"Vassal sayılır mıyım?" diye sordum Adrian'a bakarak. Bu, bütün gece ona söylediğim ilk şeydi ve olan biten her şeyin büyük şemasında, ölümlü olmam dışında hiçbir anlam ifade etmiyordu ve tanım gereği, bir vassal, bir vampirin beslendiği bir ölümlüydü.

Adrian bana baktı. Gözlerinin arkasında sessiz bir sıcaklık yanıyordu ve nasıl dik ve gergin oturduğunu fark ettim. Eğer bu gece kendini kontrol etmeye çalışmasaydı, muhtemelen beni bu masada sikeceğine dair verdiği sözü tutardı.

Ama daveti yoktu, özellikle de ben onunla konuşmuyorken, bu yüzden hareketsiz durdu ve basitçe cevap verdi.

"Sen benim hayatımın aşkısın."

Bu benim soruma bir cevap değildi, ama Adrian'ın her şeye cevabıydı.

Rahatlamama yardımcı olacağını umarak şarabımdan bir yudum daha aldım ama Adrian'ın yanında oturmak bunu imkânsız kılıyordu.

Aldığı her nefesin, yaptığı her hafif hareketin aşırı farkındaydım ve doğrudan ona bakmasam da, eli dışarı kaydıığında parmaklarının içkisinin etrafında nasıl kıvrıldığını gördüm: ince ve uzun, o insanlar için garip bir şekilde narin. canavardı.

Onlar bana zevk veren, içimde olan ve beni kesintisiz bir zarafetle boşalmaya ikna eden parmaklardı.

Ve beni kaç kez kızdırmış olursa olsun, kaç kez kavga etmiş olursak olalım, bu hızlı evliliği ve bu derin, sarhoş edici aşkı yönetmeye çalışırken, asla bitmesini istemedim.

Ama bu özür için çalışmam gerekecekti.

Adrian bana yaklaştığında şaşırarak masadaki yerimden kalktım. Gözlerim elinin kolumu tuttuğu yere kaydı ve sonra bakışlarıyla karşılaştım.

"Nereye gidiyorsun?"

"Yorgunum," dedim.

Hiçbir şey söylemedi ama elimi tuttu ve beni bırakmadan önce parmak eklemlerime bir öpücük kondurdu. Reverans yapıp kürsüden ayrıldım ama kalabalığın ve dansçıların arasından geçerken, eğlenenlerin arasında bana doğru yürüyen Killian'ı gördüm. Ona gülümsediğimde o da bana gülümsedi.

"Majesteleri," dedi eğilerek. Killian,

"Sizi gördüğüme sevindim," dedi.

"Bu sözleri bir daha söyleyeceğini hiç düşünmemiştim".

Bunu söylerken gözlerinde umutlu hiçbir şey yoktu ve sonunda bunun asla onun olmayacağını anlamış gibiydi.

"Dans etmeye mi geldin?" diye sordum.

Kalabalığa bakarak güldü. "Sadece teklif ediyorsanız," dedi.

"Yine de geri çekilmek isterseniz anlarım."

Farklılıklarımıza rağmen, bir yanım Killian'ın varlığıyla çok rahatlamıştı. Bana evimi, iyi tarafını hatırlatıyordu ve son derece korumacıydı; bu, zahmetsizce ve özveriyle evlat edindiği Revekka halkına uygulandığında hayranlık duyduğum bir şeydi.

"Bir dans," dedim.

Gülümsedi ve eldivenli elini uzattı. Korteje doğru ilerledik ve birbirimize bakacak şekilde sıraya girdik. Siyah üniformasıyla yerinde duramayan Killian'la yüz yüze geldiğimde ayağa fırlayıp canlı müzik eşliğinde el çırparak güldüm. Yer değiştirmek için sıranın ortasına atladık ve giderken kollarımızı birleştirdik.

"Lütfen bana eğlendiğini söyle, Killian!"

"Elbette," diye cevap verdi, ayrılmadan önce gözlerinde parlayan eğlenceyle.

Şarkı devam etti, hiç bitmeyen bir ritimle tenimde boncuk boncuk terler oluştu ve bir an için uzun zamandır hissetmediğim bu dansın eğlencesinden başka bir şey düşünmedim. Sonra bir çift el beni belimden kavradı ve sert bir bedene doğru itildim. Parmaklar çenemi sıktı ve Adrian'ın ağzı benimkine çarpınca başım geriye gitti.

Bana kızgındı ama bunun ondan kaçtığım için mi yoksa Killian'la dans ettiğim için mi olduğunu bilmiyordum, belki de ikisi birden. Bunu öpüşünde, dilinin ağzıma girişinde, nefes alamayana kadar beni acımasızca tadışında, yüzümü sertçe, neredeyse acı verici bir şekilde tutuşunda hissedebiliyordum. Onu ittim ve beni bıraktığında dişleri dudağımı ısırdı. Parmaklarımı ağzıma götürerek kucğından geri çekildim. Kanlı çıktılar.

Bunu görmek beni şok etti ve Adrian'a baktığımda onun da şok olduğunu gördüm.

-Isolde," dedi Adrian, bana doğru bir adım atarak, ama ben geri çekildim.

Daha fazla yıkılmış görünebileceğini düşünmedim ve bugün ikinci kez ondan kaçtım.

On bir

Adrian

Gidişini izledim. Beni parçalayan kıskançlık, onun kanını gördüğümde söndü, ki kanını çekmeye hiç niyetim yoktu ve kanını tatmanın verdiği o olağan coşkuyu hissetmedim, sadece utanç duydum.

Gözlerim Killian'a, bu gece onun mutluluğuna ortak olan adama döndü.

"Onu incittin," dedi tiksintiyle ağzını bükerek.

Benim cevabım da daha iyi değildi. Bir kavga, bu derin, yakıcı öfkeyi yönlendirmenin bir yolunu arıyordum: "O benim, incitmek, kanatmak, becermek için".

Yine de onu incitmek, gözyaşlarının kaynağı olmak gibi bir arzum yoktu.

Öyle olmaktan nefret ederdim.

Killian'ın çenesi sadece gerildi. Bana vurmak istediğini biliyordum. Bana küfrettiğini duyabiliyordum ama saldırmak için hareket etmedi. Benden daha iyi bir adam olarak uzaklaştı.

Daroc'un yaklaştığını
hissettim. "Ne
istiyorsun?" diye
tersledim.

"Ölümlüyü öldürmediğinden emin olmak için geldim," dedi. Onu seven tek kişi eşiniz değil. Cel Ceredi halkı da kendilerine yardım ettikten sonra ona karşı yumuşak bir noktaya sahip.

Daroc'a baktım ama aynı zamanda minnettardım. Öfkemi ondan çıkarmış olsaydım pişman olurdum. Söylediğim sözlerden çoktan pişman olmuşum.

"Bunun için benden nefret edecek," dedim. Hâlâ kalabalığın içinde duruyorduk, ancak onlar mesafelerini koruyor ve bir kral ile generali arasındaki etkileşime ilgisiz kalarak artık bizi izlemiyordu.

"Bunun için mi?" diye sordu Daroc. "Çok daha kötülerini yaptın." Kaşlarımı çattım. "Senin yorumuna ihtiyacım yok."

"Peki, biraz tavsiyeye ne dersin?"

"Tavsiye verebilecek biri misin?"

Çenesi gerildi, "Önemli değil. Karın senden nefret etmekte haklı.

Yorumundaki küçümsemeye rağmen Daroc yanımdan ayrılmadı. Bir anlık sessizlikten sonra konuştu. "Ben... ben öyle demek istemedim," dedi ve durakladı. "Isolde istikrar ve aşinalık arıyor çünkü dünyası ne yöne bakarsa baksın parçalanıyor. Bugün, duruşma sırasında, onun güvenlik için sana baktığını gördüm çünkü onun yaptığı şey bu, sadece sen onu kurtarmadın. Onu yine ateşin içine ittin. Çok fazla şey söylemek istedim.

Onu kızdırmak için ne yaptığımı biliyorum. Başka ne yapmam gerekiyordu?

Kahretsin.

Ama Daroc'un sözlerini düşündüğümde, ne söylemeye çalıştığını anladım: Isolde onu güvende tutmam konusunda bana güvenmiyordu.

Neden yapsın ki?

Yıllar önce onu kurtaramamıştı. Tarihin tekerrür etmesinden korkuyordu.

-Karımın yanına gitmeliyim," dedim ama gitmeden önce Daroc'un bakışlarıyla karşılaştım.

"Şafaktan önce bana kılıcımı getir." Ben de

Isolde'yi aramaya çıktım.

Onu bulmak zor olmadı. Bana kızdığında asla yatağıma gelmezdi ama dairesine doğru ilerlerken Killian'ı odasından çıkarken buldum. O geçene kadar gölgelerde durdum, hayal kırıklığı kanımı ısıtıyordu, sonra odasına girdim. Tuvalet masasına oturmuş, saçlarını tarıyordu.

Bana bakmadı bile.

"Komutanınızla güzel bir konuşma yaptınız mı?" diye sordum.

"Hayır," dedi bana dönerek.

"Ne?" diye sordum. Odandan çıktığını gördüm. "İyi olup olmadığımı görmeye geldi."

"Odana davet edilmeni gerektirecek ne oldu?"

"Beni her şeyi berbat etmekle mi suçlayacaksın?"

Bir süre öfkeyle oturduk ve bana bakışında kavgamı tamamen alan bir şey vardı. Artık onunla yalnızken buna tutunamazdım.

-"Onunla yatmadığını biliyorum," dedim sessizce.

Sandalyesinde döndü, bana baktı, dudağı kanlı ve morarmıştı.

Dikkatlice çenesini tuttum. "Bunu kastetmemiştim," dedim fısıldayarak.

Yutkundu, nefes nefese bana bakıyordu. "Biliyorum," dedi.

Tereddütle öne doğru eğildim, ama geri çekilmeyince onu her zamankinden daha yumuşak bir şekilde öptüm, dilimi yarasının üzerinde gezdirdim. Dokunuşumla iyileşirken bile suçluluk duygusu midemi kemiriyordu.

Nasıl yeterince özür dileyebilirim?

Son birkaç gün içinde ona karşı o kadar çok hata yaptığımı hissediyordum ki bunları asla telafi edemeyecektim. İlk değiştiğinde şefkatli davranmamıştım; endişelerini ve annesinin memleketiyle olan bağını görmezden gelmişim; ve onun incinmesini engelleyecek kadar uzun süre kesmemi kontrol edememişim.

Onun için dua ettim, onun için yalvardım ama yine de onunla ilgilenemedim.

Geriye yaslandım, başparmağımı çenesinde gezdirdim ve birbirimize baktık. Gözlerindeki bu bakışı bir yere oturtamıyordum ve düşünceleri oldukça durağan, odaklanmamış garip bir karmaşaydı. Başka tarafa baktı ve sonra ayağa kalktı, yatağına tırmanmak için etrafımdan dolaştı.

Ona bakmak için döndüm ama onu takip etmedim. Yüzü bana dönük, yan yatıyordu.

"Bugün beni her zamankinden daha fazla incittin," dedi. Yutkundum. Söylemesine gerek yoktu. Biliyordum. Koridorda bana nasıl baktığını ya da bana nasıl sert bir tokat attığını asla unutmayacaktım.

"Bunu neden yaptığını anlıyorum," diye devam etti, sesi titriyor ve gözleri parlıyordu. Kalbim ve ciğerlerim kaos gibi hissediyordu, ezilmiş ve rahatsızdı. Bir daha asla onun gözyaşlarının sebebi olmak istemiyordum ama yine de bir şekilde olacağımı biliyordum. "Ama o anda duyabildiğim tek şey kız kardeşlerimin diri diri yanarken attıkları çığlıklardı. Tek koklayabildiğim yanan etleriydi. Tek hissedebildiğim ayaklarımı yalayan alevlerdi. Ve artık bunu her zaman düşünmüyor, her zaman yeniden yaşamıyor değilim, ama birdenbire, beni bu hayata kadar takip eden bu kabus, Solaris konuşur konuşmaz bir olasılık haline geldi ve sen orada durdun. stoik ve soğuk ve onun gibiler için öldüğümü görmemiş gibi davrandın.

Çenemi o kadar sert sıktım ki canım acıdı. "Önümde dururken onu canlandırmadığımı mı sanıyorsun?"

"Bu seninle ilgili değil," dedi, otururken sesi titriyordu. "Sen hiç avlanmadın. Şu anda bile senden nefret ediliyor ama gücün yüzünden kimse sana dokunamıyor. Ve sonra bana acımasızca sihrim olmadığını hatırlattın.

Ayaklarına kapanarak özür dilemek istedim.

"Bazen bana ona verdiğin değer kadar değer vermediğinden korkuyorum," dedi Isolde.

Bu yorum beni şaşırttı ve bu sözleri yüksek sesle söylediği için bir öfke dalgası hissettim. Bu konudaki güvensizliğimi daha önce hiç dile getirmemiştim ve şimdi bunu yapıyor olması beni hayal kırıklığına uğratmıştı.

"Size değer veriyorum," dedim, "Siz iki farklı insan değilsiniz ki.

"Ama öyleyiz," dedi. "Yesenia'nın hiç ölmemiş olmasını diliyorsun diye onu görmeyi reddedemezsin."

"Kraliçem olarak rolünüz konusunda sizi daha ne kadar sık temin etmem gerekiyor?" diye sordum sertçe.

-"Gerektiği kadar sık," diye iç geçirdi ve yanaklarında, bana onun bir şeylerin peşinde olduğunu düşündüren bir kızarıklık vardı.

Utanmış ya da kızgın, belki ikisi birden. "Neden böyle hissettiğimi biliyorsun.

"Ben senin baban değilim.

"Kelimeler travmayı iyileştirmez," dedi. "O zaman bana bunu nasıl iyileştireceğimi söyle.

"Hayır, sevmiyorsun. Sen beni korkarak seviyorsun, şüphe etmek canımı yaksa bile, ben de senin için aynısını yapacağım".

Bir kalp atışı kadar sessizlik oldu ve ben de kalkıp yatakta onun yanına oturdum.

"Seni hayatım boyunca sevdim, şimdi neden bırakayım?

O güzel kara gözleriyle beni inceledi. Gerçekten ne kadar derin olduklarını, ruhunun derinliklerini ne kadar görebildiğimi, birlikte olmamız gerektiğinden ne kadar emin olduğunu bildiğini sanmıyordum.

"Yoruludum, Adrian," diye fısıldadı. "Savaşmaktan yoruludum."

"O zaman kavga etmeyelim," dedim.

Konuşmadı ama bir süre sonra dizlerinin üzerine çöktü ve geceliğini başının üzerine çekti. Bir sıcaklık patlaması doğrudan aletimin başına gitti, muhteşem çıplak vücudunu ortaya çıkarırken anında sertleşti. Arkama yaslandım ve ona hayranlıkla baktım. Mükemmeldi: göğüsleri iri, vücudu dolgundu ve odanın ılık ışığı bronz tenini parlatıyordu.

Ben de onun duruşuna uyararak dizlerimin üzerine çöktüm ve onu öptüm, ellerim belinden göğüslerine doğru ilerledi. Isolde'nin parmakları saçlarıma dolanırken onları ellerimde tuttum, her birini ağzıma almak için dudaklarından çekildim, sert noktalara emmeden önce dilimi her bir meme ucunun üzerinde gezdirdim.

Bıraktım ve göğsünü, boynunu, çenesini öptüm, konuşurken ağzım onunkinin üzerinde geziniyordu.

"İzin ver seninle sevişeyim," dedim, "İzin ver sana tapayım.

Onun yanıtı beni soyamak oldu. Paltomu çıkardı ve tuniğimi kaldırdı, başımın üzerine çekebilmek için ayağa kalktı. Pantolonumu çıkarmak için ayağa kalktım ve sıcak eli penisimi çevrelediğinde pantolonumu daha yeni çıkarmıştım.

Dişlerimin arasından nefes aldım, yatağın üzerinde diz çökerken ellerim omuzlarına gitti. Bana yer açtı ama gitmeme izin vermedi. Sözsüzce başını eğip ağzını sikimin tepesine kapatırken dizlerimin üzerinde kaldım. Ağzının sıcaklığı ya da dilinin baskısı karşısında bir iniltiyi bastıramadım. İyi hissettirdi ve sikime hücum eden kan sadece ağzının olduğu yerde değil, vücudumun her yerinde zonklamama neden oldu. Saçlarını ellerimin arasına aldım ve çalışmasını izleyebilmek için tuttum. Bana baktı ve bunun, bana gösterdiği ilginin ve bunu yaparken bana bakışının verdiği huşu tarif edilemezdi. Burada hiç gücü yoktu. Hepsini elinde tutuyor ve şaftımı öperken, yüzünü taşaklarına bastırırken, elini yukarı aşağı ve başımın tepesinde gezdirirken iyi kullanıyordu. Elimde olmadan kalçalarımı hareket ettirdim, onun sıcaklığı tarafından tüketilmek istiyordum. Her ne kadar ağza sokulmak istesem de, beni almaya karar verdiği yolu çizmeye çalışarak ihtiyaca karşı dişlerimi sıktım.

Onu sadece yaklaştırmakta olan salıverilmemin baş döndürücü işaretlerini hissettiğimden ittim.

Bana baktı, dudakları beni emmekten hâlâ ıslaktı ve ağzını kendi ağzımla kapatıp onu sırt üstü yatırdım. Tüm ağırlığımı onun üzerine verdim. Onu öpmek için zaman ayırdım, vücudunun benimkine karşı hissinin, göğüslerinin göğsüme karşı yastık gibi hissetmesinin, kalçalarının sürtünme arayışıyla nasıl hareket ettiğinin ve alt karnıma yayılan ıslak sıcaklığın tadını çıkardım, bacaklarının arasına uzanırken sikimi kızdırdım.

Nefes aldı ve ben çenesine öpücükler bırakırken yumuşak bir sesle konuştu. "Hep böyle mi olacak?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Başını yastığa bastırarak boynuna erişmeme izin verdi.

"Her zaman kavga eder ve sevişiriz." "Bu sikişmek değil," dedim.

Nefes nefese kalmış sesinde mizah vardı. "Senin için de aynısı geçerli, aşkım."

Bu şefkati kullanması tenini keşfetmemi engelledi ve bakışlarıyla karşılaştım.

"Ne?" diye sordu.

"Uzun zamandır bana böyle seslenmemiştin," dedim.

Öldüğü geceden beri bana böyle hitap etmemişti.

Savaşma, aşkım. Sen bu dünya için yaratılmışsın.

O unutulmaz, korkunç geceyi bir kez daha hatırlarken parmaklarımın yanağında gezinmesine izin verdim.

Yesenia'nın gücünü hiç anlamamıştım, kaderimi tahmin ettiğinde bile anlamamıştım ve bir süre daha anlamayacaktım, ama onun ölümünü ve benim güçlenişimi görmüştü.

"Anlat bana," diye fısıldadı.

"Öldüğünde yalvarmadın, çığlık atmadın ve dünyaya lanetler yağdırmadın. Sadece sonunu kabul ettin. Sana çok kızgındım ve seni affetmem, ne yaptığını, ne gördüğünü anlamam yıllarımı alacaktı.

Yanağını okşamaya devam ettim.

"Bunu daha önce fark edemediğim için, hatırana tapınmaya devam edebilecekken bu kadar çok kızgınlık hissederek bu kadar çok zaman harcadığım için üzgünüm".

Bunu hiç yüksek sesle itiraf etmemiştim. Böyle duygulara sahip olduğumu kabul etmeme neredeyse hiç izin vermemiştim. Beni bir canavar gibi hissettiren, ona ihanet ettiğimi düşünmeme neden olan şey buydu.

Ama böyle hissettiyse bile bunu söylemedi. Sessiz kaldı ve yüzümü ellerinin arasına alarak beni kendine çekti.

Dudaklarımız çarpıştı ve bir kez daha dünyanın merkezi o oldu.

Vücudundan aşağı doğru yavaşça inmeye başladım, her yerini, her çukurunu ve kıvrımını, her çukurunu ve yarasını öptüm. İlerledikçe, dudaklarımın oyalanmasına, dilimin tadına bakmasına izin verdikçe, vücudu karşılık verdi, beklentiyle gerildi ve rahatlamayla gevşedi. Sikimin zonklamasına neden oldu; ağzım sulandı ve sıcak ve ıslak olacağını bildiğim için onun sıcaklığını tatmak için sabırsızlanıyordum.

Bacaklarını daha da ittim ve şişmiş klitorisini ağzıma aldım, emdim ve yaladım. Nefesi içinde sıkışmıştı.

Boğazını sıkıp sırtını dikleştirdi, kalçalarını yatağı bastırdı ve uyluklarını etrafımda sıktı. Parmaklarımı tenine soktum, girişini yalarken onu yerinde tuttum. Kaygan ve ipeksiydi ve aniden bunun içinde boğulmayı tercih ettim.

"Yüzüme otur," dedim, ayağı kalkarak.

Yer değıştirdik ve üzerime çıkarken gülümsedim.

"Kahretsin." Kollarımı kalçalarına doladım. "Evet."

Yüzümü onun içine gömdüm.

Ağızından gırtlaktan gelen bir ses çıktı ve kendini sabitlemek için uzanıp yatak başlığını tutarken onu izledim.

Ağızıma girmeye başladığında göğüsleri sallanıyordu.

"Ah, kahretsin," diye hırıltılı bir nefes aldı ve birden elleriyle ne yapacağını bilemez hale geldi. Yatak başlığından göğüslerine doğru hareket ettiler, çaresizce rahatlamaya çalışırken sıkıyorlardı ve ben de bunu ona vermek için can atıyordum.

İnlemeleri yerini tiz çığlıklara bıraktı ve sonra parmakları

Dolaşmış at benim saç ise onun
vücut Beni tuttu ve boşılırken bana baktı.

Üstüme uzanmak için hareket etti, sert nefes alıyordu, vücudu doygun, sıcak ve mükemmeldi. Sonra göğsümü öptü ve karnımın üzerine oturdu ve tüm vücudum onun içinde olma düşüncesiyle gerildi. Kalçalarımı ittim ve o da aşağı doğru hareket etti, böylece kaygan sıcaklığı sikimi kapladı. Kıkırdadı ve eğildi, yüzü benimkinin üzerinde geziniyordu. "Beni becermek ister misin?"

Onu öpmek için boynumu uzattım ve kendimi o n a doğru bastırdım. "Lanet olası provokasyon."

Doğruldu ve ellerimi tuttu. Parmaklarını benimkilerle birleştirerek başımın üzerinde gezdirdi. Beni yerimde tutmak için uzandığında göğüslerinin yüzüme bu kadar yakın durması hoşuma gitmişti. Dudaklarıma yakın konuştu.

"Şaka yapmıyorum," dedi ve ağızını benimkine karşı açtı ama beni öpmedi. Ellerimi bırakarak elini ellerimin arasına soktu.

bacaklarını ve benim horoz yakaladı.

İnledim ve parmaklarımı içine doğru kaydırmaya başladım, ama sonra aşağı kaymadan önce sikimin başını sıcaklığına doğru itti, göt deliği taşaklarıma değene kadar derinlere yerleşti. Bir an orada oturdu, bana baktı, ellerini göğsüme koydu, göğüslerini birbirine bastırdı. Onlara uzandım, kalçalarını kaldırırken sıktım.

"Çok güzelsin.

Güldü ama konuşmadı. Çok sersemlemişti ve ben bunu seviyordum, ona bu kadar çok şey verebilmeyi seviyordum, benim içimde o kadar kaybolabiliyordu ki zorlukla düşünebiliyordum.

Hareket etmeye başladı, sıcaklığı boyumu sarıyordu, ıslaklığı taşaklarımdan aşağı damlıyordu.

Kalçalarını tuttum ve hareket etmesine yardım ettim, bana sürtünmesine izin vermekle onu itmek arasında gidip geldim. Bir noktada doğruldum, kollarını etrafıma sararken ağzım onunkiyle çarpıştı. Yüzümü göğüslerine bastırdım, meme uçlarını ağzıma aldım, nefesi kesilene kadar emdim, aklım tamamen onun içinde olma hissinde kayboldu. Sikim çok doluydu, taşaklarım çok ağırdı. Onun içine boşalmak istiyordum; göğüslerine ve ağzına boşalmak istiyordum. Onun her yerini doldurmak istiyordum.

Onu sırt üstü yatırdım ve tekrar içine girdim. Birlikte sallanıyorduk, zar zor nefes alıyorduk ve birbirimize bakıyorduk.

"Geliyorum," dedim. Başım dönüyordu ve sikim zonkluyordu. Onu tuttum, başını geriye doğru çekerek boynunu ortaya çıkardım.

"Isır beni," dedi. "Kanımı al ve beni meninle doldur."

Hiç kontrolüm yoktu. Boynunu ısırdım ve kasları sikimin etrafında kenetlenerek boşaldı. Serbest bırakılmam içimden fırladı ve ürperdim, onun kanıyla dolarken ağzımdan gırtlaktan bir ses çıkmasına izin verdim. Kıpırdamadan yattık, birbirimize kenetlendik, vücutlarımız kızardı, ter içinde kaldık.

Uzun uzun yudumladı, ancak penisim onun içinde yumuşadığında durdu.

Önce boynunu sonra da ağzını öptüm, bedenim onunkinin içinde eridi. Başımı göğüslerine yasladı, elleriyle saçlarımı düzeltti.

Bir süre sonra konuştu, sesi uykudan ağırlaşmıştı.

"Solaris ile ne yapacaksın?" diye sordu. Başımı kaldırdım ve ona baktım.

"Onun adını ağzınıza almanızdan hoşlanmıyorum," dedim.

"Şatomdaki varlığınızdans hoşlanmıyorum," diye cevap verdi.

"Seviştikten bu kadar kısa süre sonra onu düşünmene gücenmeli miyim?"

"Bu kadar özgüveniniz yok mu?"

Güldüm ve sonra onu öptüm. Bir süre sonra sorusuna cevap verdim. "Onu öldüreceğim. Doğru zaman geldiğinde." "Bu ne zaman olacak?"

Endişesini hissederek ona baktım.

-Sana zarar vermesine izin vermeyeceğim," dedim sessizce.

Gözleri karanlıktı. "Adrian," diye fısıldadı başını sallayarak. Bunu çoktan yaptı.

Isolde'nin bedeni benimkine yaslanmıştı ve bir süre onun nefes alışını dinledim, ama şafak sökmeden önce yapmam gereken işler vardı. Yataktan kalktım, giyindim ve odasından çıktım.

Merdivenlerin dibinde Daroc'la karşılaştım.

İkimiz de konuşmadık; ben sadece yanımda getirdiğimi göstermek için kınalı kılıcımı kaldırdım. Birlikte, aralarında Razan'ın da bulunduğu soylularımın kutlama gecelerinde toplanıp sarhoş oldukları ve güldükleri avluya doğru ilerledik.

"Kralımızın bize katıldığı zamanları hatırlıyor musunuz?" dedi biri. "Şimdi karısını beceriyor ve onun sıcak yatağında kalıyor."

"Onu suçlayamazsın," dedi bir başkası. "Kız çok güzel."

"Ah, evet, ama o ağız," dedi Razan, gülmek için duraklayarak. "Bana kalsa her gece ağzını siker, dölleriyle öyle bir doldururdum ki zar zor nefes alırdı. Belki bu onu sessiz tutar.

Avluya girdim, adımlarım yavaş ve hesaplıydı.

Razan'ın sırtı bana dönüktü ve diğer soylular sustuğunda dönüp bana baktı.

"Kral Adrian, bir içki al!"

Bana bakmak için ayağa kalktı, elinde tahta bir fincan vardı. Cevap vermeyince kara kaşları kan çanağına dönmüş gözlerinin üzerine indi.

"Gergin görünüyorsun," dedi. "Sorun ne, karına sikini emmeyi öğretmemi mi istiyorsun?"

Daroc'un hazırladığı kılıcıma uzandım. Kılıç gecenin içinde bir çan gibi çaldı, berrak ve soğuktu, sadece Razan'ın eti ve kemikleriyle buluştuğunda sustu.

Başı ıslak bir gümbürtüyle yere çarptı ve yuvarlanarak taş zemine yüzüstü uzandı.

Ölümünün ardından gelen şok edici sessizlikte, kanıyla kayganlaşmış kılıcıma baktım ve öldüğü için rahatlama hissinden başka bir şey hissetmedim.

Sonra Daroc'a teslim ettim.

"Kafasını yakın. Cesedini kazığa oturtun," dedim ve şatoya, Isolde'nin yanına döndüm, onun yanına uzandım ve uyudum.

On iki

Isolda

Bugün üstümü değiştirmem gerekecekti. Bu düşünce beni tedirgin etti. Bu fikrin hoşuma giden tek yanı Sorin'le vakit geçirebilecek olmamdı ama onunla eğitim için buluşmadan önce, daha sonra onu ziyaret etme şansım olup olmayacağını bilmediğimden kütüphaneye gitmeye karar verdim.

Henüz erkendi; güneş ufku bile aydınlatmamıştı ama çalışanlar kucak dolusu yaban eriği dallarını, devedikenlerini ve sarımsak sepetlerini koridora taşımakla meşguldü.

Taşıdıkları tüm elementler, dünyadaki tüm kötölüklerin hüküm sürdüğü gece olduğu söylenen kış arifesi gecesinde Lara'daki vampirlere karşı korunmak için kullanılırdı, ancak bu kötölüklerden vampirlerin ve vârcolaci veya kurtadamların en güçlü olduğu söylenirdi.

"Kış arifesi için hazırlık mı yapıyoruz?" diye sordum, yanımdan geçen bir hizmetçiyi durdurarak.

"Evet kraliçem," dedi gülümseyerek. Heyecanlı görünüyordu. "Tatili tanıdınız mı?"

"Evet... Bağışlayın ama kutlama mı yapıyoruz?" diye sordum. Hayal bile edemezdim. Bu gece Lara'nın en sessiz gecesiydi. Gece olduğunda kimsenin dışarı çıkmasına izin verilmezdi, y ve köylüler tutuldu onların evler olarak Mümkün olduğunca aydınlık bir ortamda, dışarıdaki karanlığı rahatsız eden her gıcırta ya da ulumadan korkarak.

Kötülüğe gerçekten inanmıştık ve kış arifesinde uyumayı asla başaramadım, gerçi bunun nedeni Nadia'nın korunma duaları okumak için odamda kalmakta ısrar etmesi olabilirdi.

"Sanırım buna bir kutlama diyebilirsiniz," dedi hizmetçi. "Ama ben buna daha çok bir ayin derdim."

"Neden bir ayin?"

"Eğer yaşlıysanız, bu gecenin yerini daha karanlık şeylere bıraktığını düşünürsünüz," dedi. "Büyükannem, o şeyleri yatıştırırsak kışımızın o kadar da zor geçmeyeceğini söylüyor."

"Ee, ne düşünüyorsun?" Hizmetçi genç olduğu için sordum.

"Bence o her şey o a masal, dedi.

"Ama biz kullanacağız Biraz eğlenmek için her türlü bahaneyi kullanırsınız, özellikle de böyle zamanlarda."

Görüşlerindeki farklılık ya da Lara ve Revekka'nın kış arifesini bu kadar farklı kutlamaları beni şaşırtmamıştı. Adrian'ın neredeyse iki yüz yıldır burada kral olarak hüküm sürdüğü düşünülürse, vampirlerin ya da vârcolacıların gücünden korkmaları için çok az nedenleri vardı.

Hizmetçiye yoluna gönderdim ve araştırmalarımın çoğunun kanıtlarının dağınık yığınlar halinde durduğu büyük kütüphane odasına doğru ilerledim.

Daha bir hafta önce, Dragos cadı avının ham, filtresiz dehşetini anlatan Revekkian köylülerinin günlükleri aracılığıyla bir hikaye oluşturmaya çalışıyordum. Şimdi ise High Coven'dan, yani kız kardeşlerimden, büyülerimizden ve sihirlerimizden bahseden herhangi bir şey arıyordum.

"Hastalıklarla ilgili hiç kitabınız var mı?" Lothian ve Zann büyük salona girerken sordum, her ikisi de bir yığın kitap taşıyordu. O kadar ağırlardı ki, onları tutmak için geriye doğru eğilmek gerekiyordu ve ikisinin de kırılmasından korkuyordum. Kitapları bir gümbürtüyle masanın üzerine koydular.

"Oldukça az," dedi Zann. "Ne arıyorsunuz?"

"Geçen gün mahkemede bazı köylüler, erkeklerinin ve çocuklarının bir tür

hastalık..." diye başladım.

"Evet, bunu duyduk," dedi Zann. "Bir kan salgını olduğunu düşünüyoruz."

"Zaten biliyor musun?" diye sordum şaşırarak.

"Şüpheleniyoruz," diye açıkladı Lothian. "Kıpkırmızı pusun sorumlu olduğunu, bir şekilde vebaya dönüştüğünü düşünüyoruz."

Korktuğum gibi oldu.

Zann, "Emin olmak için deney yapmamız gerekecek," diye ekledi.

"Deney mi?"

"Kan vebasından öldüğü varsayılan bir kişinin cesedini gömmemiz gerekir. Eğer kızıl sisin bulaştığı kişilerle aynı özelliklere sahip olarak yeniden canlanırlarsa, teorimizden emin olabiliriz."

Kaşlarımı çattım. Her ne kadar gerçeği teyit etmek istesem de, bu güvenli bir seçenek değildi.

"Elbette, başka büyü kitaplarına sahip olsaydık, gerçeği keşfedebilir ve hatta onu kovmanın bir yolunu bulabilirdik."

"Ama hepsi Yanma sırasında yok edildi," dedim.

"Mmm." Zann ikna olmuş görünmüyordu.

"Ne?" diye sordum.

"Yanma'dan sonra uzun bir süre Dragos'un büyü kitapları topladığına, kalenin içinde bir yerlerde gizli bir kütüphanesi olduğuna dair söylentiler vardı."

"Ve sen buna inanıyor musun?"

Adrian'ın onu şimdiye kadar bulmamış olmasını kabul etmek zordu.

"Gerçekten de bir kralın böyle bir gücün parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin vereceğini düşünüyor musun?" diye sordu Zann.

Hayır sanmıştım.

Solaris' in k a r l a k a p l ı bahçelerde dolaşmasını izledim. Karda kendini evindeymiş gibi hissetmesi hoşuma gitmiyordu.

Evimi. Ben bir davetsiz misafirdim, sadakati ya da evi olmayan bir adamdım ve kendimi en rahat hissettiğim yeri bozuyordum.

"Bu sabah suratımız asık değil mi?"

Sorin yaklaştı, dolgun dudaklarında çarpık bir gülümseme vardı. Yanıma sokuldu ve pencereden dışarı baktı. Cadı avcısını görünce sustu.

"Bunun Dis tarafından yaratıldığını mı düşünüyorsunuz?" diye sordum.

"Bence Dis istediği zaman güç veriyor," dedi Sorin. "Biz onun için piyondan başka bir şey değiliz... Adrian bile."

Sorin konuşurken bana baktı ve tepkimi ölçmeye çalışıp çalışmadığını merak ettim.

"Adrian kendi başına fetheder," dedim.

Sorin, "Belki şimdi yapar," dedi. "Ama hedefleriniz artık Dis'in hedefleriyle uyuşmadığında ne olacak?"

Kaşlarımı indirdim. "Ne diyorsun, Sorin?"

Omuz silkti. "Adrian Dis'in işaretini taşıyor. Gözlerinin etrafındaki beyaz halkayı gördün. Kendi iradesi olduğunu iddia etse bile onun iradesini yerine getirir. Senin diriltilmeni istediğinde yaptığı anlaşma buydu.

Ne söyleyeceğimi ya da bu bilgiyi nasıl değerlendireceğimi bilmiyordum ama Sorin'in bu konudaki endişesini hissedebiliyordum.

"Bunu sana asla söylemez," dedi Sorin. "Bilmiyormuş gibi davranmak senin için muhtemelen daha güvenli."

"Onu serbest bırakmanın bir yolu var mı?"

Denemediğini mi düşünüyorsun? Durakladı. "Sanırım bir şekilde... senin bilmeni umuyordu."

Sözleri, ona nasıl yardım edeceğimi bilemediğim için kendimi suçlu hissetmeme neden oldu.

"Kızgın mısın?" diye sordu Sorin, sesi sakindi.

"Bir zamanlar sahip olduğum sihrin ötesinde bir değerim olmadığını hatırlatacak başka bir şeye ihtiyacım yoktu."

Bu doğru değil, Isolda. Her halükarda, yeni yeteneğinle, Adrian Dis ile olan savaşını kaybettiğinde bizi koruyabilecek tek kişi sen olacaksın.

Midemin çukurunda bir korku oluştu. Sanki kaçınılmaz bir gerçekmiş gibi söylemesi hoşuma gitmemiştir.

"Antrenmana gitmeliyiz," dedi ve koridorda birlikte yürüdük. "Sence Dis köpekleri sever mi?"

"Sorin," diye uyardım onu.

Güldü ve biraz daha hızlı yürümeye başladı. "Belki seni yakınında tutmaya daha meyilli olur."

Onu itmeye çalıştım ama kıkırdayarak kaçtı. Kalenin halı kaplı koridorlarında onu kovaladım. Sorin'in sözlerinin uyandırdığı korku ve şüphe, ben peşinden koşarken yok oldu.

"Basit bir soruydu!" dedi.

Daha hızlı koştum ve sonunda ona yetişip sırtına atlamayı başardım. Ağırlığıma hazırlıksızdı, tökezledi ve düştü. Ben sırt üstü yuvarlandım, o da beni takip etti. Yere uzandık, tavana baktık, güldük ve bir an için kendimi mutlu ve yüksüz hissettim.

"Burası çok rahat," dedi bir ses ve Adrian'ın gülümsediğini görmek için başımı kaldırdım. Daroc'un yanında duruyordu, Daroc bu durumdan hiç mizah çıkarmıyor gibiydi ve Sorin onun bakışları altında gülmeyi bıraktı. Ayağa kalkarken endişesinin azaldığını hissettim.

"Sana yardım edeyim," dedi, elini uzattı, ben de kabul ettim. "Antrenmana gidiyorduk," dedim.

"Belli ki," dedi Adrian, dudaklarında eğlenen bir kıvrımla.

"Eğer mesele seninle yerde yuvarlanmaksa, belki ben de katılmalıyım."

Dudaklarımı büzdüm ve Sorin'e baktım. Daroc'a değil yere bakıyordu, onun dikkatini çekmek için çırpınıyor ve çekemediği için de hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

"Antrenman yapmana izin vereceğiz," dedi Adrian ve bir adım öne çıkarak ağzımın kenarına bir öpücük kondurdu.

"Seni daha sonra daireye götüreceğim."

Onlar geçerken Daroc Sorin'e baktı ama o hâlâ Daroc'a bakmıyordu. Köşede gözden kaybolduklarında Sorin'e etkileşim hakkında soru sormaya başladım ama o beni durdurdu.

"Artık başlamalıyız," dedi. "Zamanımız tükenecek." O önümden yürüdü, ben de ona yetişmek için acele ettim.

Sorin, "Yeteneğimi kim biliyor?" dedi.

Hem merak ediyor hem de endişeleniyordum. Adrian'ın pek fazla kişiye söyleyeceğini sanmıyordum ama Sorin bildiğine göre Daroc da biliyordur diye düşündüm.

"Sanırım çok az" diye yanıtladı. "Bu, değişim üzerinde biraz kontrol sahibi olana kadar yayınlamak isteyeceğiniz bir şey değil".

Sonunda herkes tarafından bilindiğinde oldukça zor olacaktı. Sadece kendimden birkaç kişiyi öldürmüş bir yaratığa dönüşmekle kalmayacaktım... Benim gibi ısırılmış ve hayatta kalma şansı olmayan çok sayıda kişi vardı.

Sorin beni geniş, açık bir odaya götürdü. Zemin taş, duvarlar tuğlaydı ve başımın üzerinde bir dizi açık pencere vardı. Şöminede ateş yanıyor olsa da hava soğuktu. "Tedbirli olmamız gerektiği için burada eğitim yapacağız," dedi.

"Burası genelde ne için kullanılıyor?" "Çoğunlukla çit için," dedi.

Biraz şaşırdım ve güldüm, "Kurallara uyduğunu hayal bile edemiyorum".

"Hiçbir zaman katıldığımı söylemedim," diye cevap verdi ve bana baktı.

Başlama zamanının geldiğini biliyordum ve bu andan korktuğumu fark ettim çünkü olduğum şey olmak istemiyordum. Bununla yüzleşmek istemiyordum.

"İlk seferinde nasıl değiştin?" diye sordu Sorin.

Duraksadım, dürüst olup olmamam gerektiğinden emin değildim. Nasıl uyandığımı hâlâ hatırlıyordum, sevişmek için yanıp tutuşuyordum ve çok azmıştım. "Ben... Adrian'la seks yapıyordum."

"Huh," dedi gözlerinde eğlenen bir bakışla. "Bunu tekrar denedin mi?"

"Biliyor musun Sorin, sevişirken köpeğe dönüşmek genellikle aklımdan geçen en uzak şeydir."

"Bu sadece bir soruydu," dedi. "Herkesin farklı cinsel zevkleri vardır. Buraya yargılamak için gelmedim.

Baktım. "Seni bıçaklayacağım. Hiç endişem yok.

"Bunu Isac'tan daha iyi kimse bilemez," dedi ve sonra içini çekti. "Sanırım bunu bu şekilde yapmamız gerekecek.

zor".

Saldırdığında zor yoldan kastının ne olduğunu sormaya başladım.

Sorin'in dövüşünü izlemek için fazla zaman harcamamıştım ama hızlı ve çevikti. Kılıcını üzerime indirdiğinde parıltısını zar zor görebildim ve tek yapabildiğim bileklerime bağladığım hançerlerle onu engellemek oldu. Onunkilere kıyasla önemsiz silahlardı ama onları çaprazlayıp kılıcını savuşturmayı başardım.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye çıkıştım. "Nasıl görünüyor?" diye sordu.

Kılıcının kilidini açtı ve kaçmak için zar zor zamanım oldu, darbesinden kaçınmak için yere düştüm. Kılıcımın kabzasını kiskacından çıkardım ve döndüm ama Sorin geriye sıçradı. Aradaki mesafe ayağa kalkmamı sağladı. Seçeneklerimi hızlıca tarttım, hançerimi fırlatmaya değip değmeyeceğini merak ediyordum ama onun hızıyla hedefi vurabileceğimden emin değildim.

Sorin, "Birden fazla savunma stratejiniz var," dedi. Kullan onu.

"Bir hayvan silah tutamaz," dedim.

"Birini tutmak zorunda değilsin," dedi. "Sen bir tanesin." "Bana bir şahin gibi dövüştüğünü söyleyemezsin," dedim.

Sorin gülümsedi, "O zaman sana söylemeyeceğim".

Kılıcını bir mızrak gibi kaldırdı ve fırlattı. Bir kez daha başımın üzerinden geçerken kendimi eğilirken buldum. Kılıç bir gümbürtüyle, kabzası titreyerek şöminenin ahşap mantosuna indi ve ben kılıcın peşinden gitmek için ayağa kalkmadan Sorin hareket edip yüksek tavana doğru uçu ve şimdi onu havada bir bulanıklıktan başka bir şey yapmayan bir hızla bana doğru savruluyordu.

Kaçtım ama koşarken bile keskin pençelerini saçlarımda hissettim. Ellerimle başımı kapattım.

"Sorin!" diye bağırdım.

Geri araması bir emirdi: Bir şeyler yap! Ama değişmek için hiçbir itici güç, hiçbir belirti hissetmedim.

İnsan benliğimin dışında başka bir parçam olduğunu.

Korku bu yaratığı benden koparıp alamazdı.

Elime bir şey battı ve Sorin'in pençelerinin beni kestiğini anladım. Sonra önümde uçtu, kılıcına uzanırken hareket etti ve önünde durabildiğimde, kılıcının ucu doğrudan yüzüme doğrultulmuştu.

Ona baktım.

"Korkunç bir eğitmensin," dedim ellerimi başımdan indirerek. Açtığım yarayı inceledim. Uzun, derin bir kesikti. Sorin nefes aldı. Adrian benimle mutlu olmayacak.

"Bir daha yapmayacağına söz verersen seni kesmemesi için onu ikna ederim."

Yine de olmak istediğim kadar kızgın değildim. Bir yanımda Sorin'le yüzleşmekten ve onun dövüşünü izlemekten memnundu.

Kaşlarını çattı. "Gerçekten üzgünüm, Isolde."

İçimi çektim. "Sanırım değişmekten korkamam." "Hayır, ama görünüşe göre heyecanlanabiliyorsun."

Gözlerimi devirdim. "Hiç komik değil."

Sorin kılıflı onun kılıç. "Yapmak zorundasın o kabul et o Eğlenceli."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Değişmeyi nasıl öğrendin?"

"Beni bir uçurumdan attılar," dedi.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ne?"

"Değişimin ilk zamanlarıydı," dedi. "Adrian nüfusumuzu ve sayımızı kontrol altına almaya çalışırken. Daroc ve ben gafil avlandık ve birkaç isyancı vampir tarafından yakalandık. Daroc'un Adrian için önemli olduğunu biliyorlardı ve beni bir uçurumdan atarak ona işkence etmeye çalıştılar. Sanırım korku benim doğamı ortaya çıkardı.

Böyle zamanlarda Sorin, Daroc ve hatta Adrian hakkında ne kadar çok şey bilmediğimi fark ettim. Ben öldüğümde beri çok fazla hayat yaşamışlardı.

"Sorabilir miyim..." Durakladım. "Daroc'la mutlu görünmüyorsunuz."

Gülümsemesi hüzünlüydü. "Bu bir soru değil."

"Hiçbir şey söylememeliydim. Özür dilerim."

"Daroc'tan memnunum," dedi.

"Tabii daha önce gülüşünü çalıyor gibiydi,"

dedim, "Bunu söylemek pek adil değil."

"Peki, ne oldu?"

Sorin bir an sessiz kaldı. "Sadece onun için yeterince iyi olmadığımdan endişeleniyorum, belki de artık onun kadar disiplinli birini istiyordur ve bunu söylememesinin tek nedeni bana bu hayatı verdiğini biliyor olmasıdır.

"Buna inanmıyorum," dedim.

"Adrian'a neden o şekilde baktığına dair tek açıklamam bu."

"Bu... sana seni Kışkandın mı?"

Ben sordum, merak ediyorum

konuşmamızı bitirebilir miyiz diye soracaktım.

"Hayır," dedi. "Belki de hiçbir şey olmayacağını bildiğim içindir. Daroc da bunu biliyor.

Şimdi Daroc'un bana karşı soğukluğunun bir kısmının geri döndüğüm için duyduğu öfke olup olmadığını merak ediyordum.

-"Sorin," dedim usulca, "Daroc'a hâlâ aşık mısınız? Onun

gözler vardı açıldı y

cevap verdi çabucak: "Tabii ki".

"Sana onu sevip sevmediğini sormadım. Ona aşık olup olmadığını sordum.

Sessiz kaldı ve tükürüğünü yuttu, gözleri kızardı.

"Cevap ne olursa olsun, ben sadece senin mutlu olmanı istiyorum," dedim.

Acı acı güldü. "Hayır, değilsin."

Ürperdim. "Sorin-"

"Zamanımız kalmadı," diyerek kolunu gözlerine sildi. "İyi günler kraliçem."

Selam verdi ve gitti.

Soğuk sessizlikte birkaç dakika öylece durdum, afalladım ve bir şey söylediğime pişman oldum.

On üç

Isolda

Ana'nın derme çatma revirinde olup olmadığına bakmak için kısa bir süre duraklayarak eğitim odasından çıktım. Odanın kendisi sessizdi, şu anda Petar da dahil olmak üzere sadece üç hasta vardı. Diğer ikisinin aksine o uyanıktı, yaralı bacağı yastıklarla desteklenmiş battaniyesinin üzerinde duruyordu. Beni görünce doğruldu.

"Kraliçem," dedi başını eğerek. "Sizi tekrar görmek çok güzel."

"İyi günler Petar," dedim gülümseyerek. "Kendini iyi hissediyor musun?"

"Çok iyi, kraliçem," dedi, ancak sıcak görüldüğünü fark ettim. Yüzünü ince bir ter tabakası kaplamıştı.

"Emin misin?" dedim. "Biraz solgun görünüyorsun." Ama solgun kelimesi doğru değildi. Yeşil görünüyordu.

"Bir şey yok kraliçem. Sadece acı. Leydi Anne bandajlarımı değiştirdi. Aradığınız kişi oysa onu kaçırdınız.

"Seni kontrol etmeye gelsem nasıl olur Petar?" Küçük bir gülümsemeyle sordum.

"Ben bu onura layık değilim," diye cevap verdi.

"Elbette öylesiniz" dedim, "Halkınızı korumak için savaştınız. Bundan daha onurlu bir şey olamaz.

"Çok naziksınız," dedi başını tekrar eğerek.

Bu bana ikinci kez kibar demesiydi. Bu sefer karşı çıkmadım.

Ana'nın malzemelerinden bir şerit bez aldım ve küçük revirden çıktım. Elimi sararken başımı kaldırıp eski mabede baktım ve Ana'nın Isla'nın cesedinin başında durduğunu gördüm. Kefenini indirilmiş, yüzünü gölgeli ışığa maruz bırakmıştı. Sevgilisini bu karanlık mağarada daha ne kadar çürümeye terk edeceğini merak ediyordum ama onu ne zaman bırakacağını sormaya cesaret edemedim. Buna hakkım yoktu.

Ben içeri girdiğimde Ana'nın başını kaldırdı ve ellerini Isla'nın vücudunun üzerine bıraktı. Yüzüm utançtan kıpkırmızı oldu, onun sözünü hiç kesmemeliydim. Bir adım tereddüt ettim ve sonra konuştum.

"Özür dilerim. Yapmamalıydım..." Konuşmayı aniden kestim ve gitmek için döndüm.

Ana, sesi titrese de, "Hayır, sorun değil," diye bağırdı. "Çok uzun zamandır buradayım.

Pes ettim, tekrar onunla yüzleştim. Isla'nın üzerini bir kez daha örtmüş ve siyahlar içinde taş sunağın etrafını sarmıştı. Gözleri yanıyordu, yaşlarla kıpkırmızı olmuştu.

Ona bir adım daha yaklaştım ve sessizce konuştum. Bu odanın ağırlığı bunu gerektiriyordu.

"Vedalaşırken hiçbir şey çok uzun değildir."

Hafifçe gülümsedi ve Isla'nın cesediyle aramıza mesafe koyarak birlikte mabedin diğer ucuna doğru yürüdük.

Her ne kadar Cyrus'tan sis tarafından tüketilen vampirlerin ölü kaldığını öğrenmiş olsak da, bir cesede bu kadar yakinken kendimi huzursuz hissetmekten alıkoyamadım. Birçoğunun yeniden canlanıp yükseldiğini ve tam bir kaosa neden olduğunu görmüştüm.

"Bana ihtiyacın var mı?" diye sordu Ana.

Durana kadar adımlarımız yavaşladı ve onu inceledim, bu noktaya gelmeden önce ona ağlaması için zaman tanımak isterdim ama işler çok hızlı tırmanmıştı, özellikle de mahkemeden sonra. Zamanımız olmadığını hissediyordum, ama önce

konuşabilirken, Anne'in gözleri kabaca sarılmış olan eline takıldı.

"Ne oldu?"

"Yok bir şey" dedim, "Sadece... küçük bir kesik." "Bu küçük görünmüyor, Isolde."

Bandaj çoktan kanla ıslanmıştı. "Adrian bunu düzeltebilir," dedim.

Cevabımdan memnun olmamış gibi görünüyordu ama yumuşadı. Bir süre sonra nefes aldım.

"Size büyüünüz hakkında soru sormayı umuyordum."

Anne'in daha fazla solgunlaşamayacağını düşünmüştüm ama yanaklarını renklendiren küçük allık soldu. Soruma bu kadar şaşırmış olamazdı, eninde sonunda ona soracağımı biliyor olmalıydı.

"Ben buna sihir demezdim," dedi Ana.

"Sen ne derdin?" diye sordum.

Ana sessizdi, ben de başka bir sorgulama yolu denedim.

"Adrian antrenman yaptığını biliyor mu?"

"Büyü çalıştığımı biliyor," dedi, sanki beni düzeltmek istermiş gibi. "Çalışmaktan fazlasını yapıyorsun," dedim gözlerimi kısarak. "Onları yüksek sesle söylüyorsun."

Büyü okumak bir şeydi, büyüü kışkırtmak başka bir şeydi ve bu, yeteneğe sahip olanlar için bile kendi sonuçlarını beraberinde getiriyordu. Gözlerim Ana'nın neredeyse beyazlamış, ağarmış uzun saçlarına kaydı. Daha önce iki kez düşünmezdim ama Adrian'ın ısırtığı zihnimin içinde Yesenia'nın bilgisini çektiğim bir kuyu açmıştı.

"Bir büyü yaptıktan sonra saçının rengini kaybettin, değil mi?"

Yesenia'nın anılarında gördüğüm, saçları Adrian'ınki gibi sarı olan Ana'yı düşündüm. "Ö sihir değildi," dedi. "Onlar erkekti."

Ona baktım, ne söylemek istediğimden ve ne söyleyeceğimden emin değildim.

"Bu konuyu neden şimdi açıyorsun?" diye sordu Ana.

"Ravenna'yı durdurmalıyız, Ana," dedim. Sis daha da kötüleşmeden önce onu durdurmak zorundaydık.

Kan vebasası daha fazla erkeğin ve çocuğun canını almadan önce, bir cadı avcısı öldürme çılgınlığı yaratmadan önce... Ravenna benim ve meclisimin kemiklerini büyülerini için kullanmayı başarmadan önce. "Büyüne ihtiyacımız var."

-Isolde," dedi. "Yeterince güçlü değilim.

"O zaman biz de seni yaparız. Adrian büyüyle savaşılamaz," dedim Isla'nın cesedine başımı sallayarak. Bu nefret dolu bir hatırlatmaydı ve Ana'nın rengi daha da soldu. "Öyleyse yapmalıyız."

Sessizdi.

"Adrian'a söylemeyi düşünüyor musun?" diye sordu, sesi sakindi.

Gözlerimi kıstım, endişesi kafamı karıştırmıştı. Adrian onun kanından geliyordu ama bundan da öte, her zaman cadılığı savunmuştu. "Ondan korkuyor musun?" diye sordum.

"Korkmuyorum," dedi ve konuşurken gözleri garip bir sertlikle karardı. "Ama bir silah olmak istemiyorum.

İçten içe, ne demek istediğini ve neden söylediğini bilmeme rağmen sözlerinden ürperdim. Yesenia gibi ben de bu şekilde kullanılmıştım: büyücülüğü suç haline getirmek, tüm Cordoba'nın kalbine korku salmak için bir silah olarak. Dragos'u kahraman statüsüne yükseltmek için kullanılmıştım ve bu yüzden sadece ben değil, tüm meclisim ve binlerce kişi daha ölmüştü.

Ve tüm işaretlere rağmen, hâlâ barışa hasretti. Anlayış için yalvarmıştım. Sadece öğretebilirimsem göreceklerine inanmıştım ama gaddar bir adamın karşısında kendimi öldürmüştüm.

Bu dünyanın gerçeklerini biliyordu ve güç sahibi bir kadın olarak hayatta kalmanın tek yolu onu kullanmaktı.

"O zaman kendi silahın ol," dedim.

"O kadar kolay olsaydı ben de yapardım," dedi ve durakladı.

"Benimle gel. Sana göstermem gereken bir şey var."

Anne'in beni mabedin dışına çıkarmasını bekliyordum ama onun yerine sunağa döndü ve arkasına geçti. Alan dar olmasına rağmen onu takip ettim ve bir kapıyı açmasını izledim.

Kızıl Saray'ın içinde böyle bir şey olmasına pek şaşırmamıştım. Bana kale boyunca birkaç gizli geçit gösteren Anne'di.

"Gel, önce senin gitmeni istiyorum.

"Nereye gidiyorum?" diye sordum yaklaşırken.

"Göreceksin," dedi ve karanlık koridora girebilmek için kenara çekildi. "Bekle."

Söylediğini yaptım, girişin hemen içinde bir şeye uzanırken onu izledim: girişin dışındaki mumlarla yaktığı bir meşale.

"Al bunu," dedi ve bana uzattı, sonra kapıyı kapattı ve tek ışık elimde tuttuğum şey oldu. Ateşin sıcaklığına rağmen geçit soğuktu. Kalınlığına rağmen buz gibi havanın elbisemden sızdığını hissedebiliyordum.

"Hemen arkanda olacağım," dedi ve ben de ilerlemeye başladım.

Tünel sola doğru kıvrıldı ve sonra spiral bir merdivene dönüştü. Ayaklarımın altındaki tozun hareketini hissederek her dar adımı yavaşça attım. Bir elimi de yine pütürlü ve sert olan duvarda tuttum. Merdivenlerin dönüşü nihayet bir odaya açılıyordu. Taş duvarın desteği olmadan kendimi havada süzülüyormuş gibi hissediyordum ve bu başımı döndürüyordu. Aşağı inmeye devam ederken yavaşça ve kasıtlı olarak nefes verdim, eski kitapların o eşsiz kokusunu içime çektim. Havayı tıkayan, tozla yoğunlaştıran bir kokuydu bu.

Karaya ulaştığımda feneri havada tuttum ve odayı inceledim. Rafları kitaplarla dolu küçük, yuvarlak bir kütüphaneydi ve sığmayanlar yere ya da büyük olan ve ağlayan mum yığınının dönüşmüş kâğıtlar ve mumlarla dolu masanın üzerine yığılmıştı.

"Bunlar büyü kitapları mı?" diye sordum ve Anne cevap vermeyince dönüp ona baktım.

Ellerim titriyordu, içimin derinliklerinde bir yerlerde tam olarak tanımlayamadığım sayısız duygu vardı. Bir yanımda neredeyse neşeli hissederken, bir yanımda ölen her cadı için bir tane olmak üzere bu kitapların sembolizmi yüzünden acı çekiyordu.

"Öyle," dedi ve meşaleyi benden aldı, kendi tutucusuna yerleştirmeden önce odanın etrafındakileri aydınlatmak için kullandı. İşini bitirdiğinde dikkatini tekrar bana çevirdi. Boğazımdaki kalınlığı bastırmak için yutkunmaya çalıştım.

"Zann haklıydı," diye fısıldadım.

İçimden tanıdık bir şok hissi geçti ama hemen yerini öfkeye bıraktı. Yumruklarımı sıktım ve çok sayıdaki ve çeşitlilikteki ciltlere bakmak için döndüm. Bazıları deri ciltliydi, bazıları dikilmişti; bazıları ise rulo haline getirilmiş parşömendi. Bunlar güçlü cadı topluluklarının büyü kitapları ve özgür cadıların kişisel büyü kitaplarıydı ve hepsi de korkunç ve sistematik cinayetleriyle birbirlerine bağlıydı.

"Ravenna bilmemeli," dedim.

"Dragos için senin kadar değerli olduğunu sanmıyorum," dedi Ana.

"Ölmek için yeterince değerliydi".

"Sen bir cadı avı başlatacak kadar değerliydin," dedi. "Ve bu ona senin ölümünden sonra yıllarca güç verdi."

Dragos'un beni nasıl kullandığını henüz anlayamamıştım ama bu düşünce Ana'nın sözlerini aklıma getirdi.

Ben bir silah olmak istemiyorum, demişti.

Ne demek istediğini anlamıştım ama yine de bir silah olabilir.

Parmak uçlarımla kitapların sırtlarına dokundum. Enerjileri çeşitliydi: bazıları hafif ve havadar, diğerleri karanlık ve ağır. Her birini kalbime yakın tutmak istedim. Her birinin hak ettiği yası tutmak istedim ama bunların hiçbiri adaleti sağlamadı.

Hiçbiri intikama izin vermedi. "Adrian'ın bundan haberi var mı?" diye sordum.

Ben Döndüm için bkz. onun tepki, ama onun ifadesi sertliğini korudu.

"Ben... Ben ona hiç söylemedim," diye itiraf etti. "Seni kullanacağından korktuğun için mi?" "Kullanacaktı," dedi. "Hiç şüphesiz."

Kaşlarımı çattım. Onunla tartışmak istedim ama bunun yerine "Sır saklamayacağım" dedim.

Başını salladı ve üzgün görünmesine rağmen aynı zamanda boyun eğmiş görünüyordu.

"Sanırım büyü öğreneceksek ona söylemen gerekecek," dedi ve kalbim boğazımda yükseldi. Bir dili konuşma fikrinin beni heyecanlandırması garipti ama bu dil ruhuma kazınmıştı ve bunu bir daha yapacağımı gerçekten hiç düşünmemiştim. "Söylediklerini düşünüyordum da, belki kızıl sis için bir karşı büyü bulabiliriz. Bu gerçekten ihtiyacımız olan şeye doğru atılmış bir ilk adım olur."

"Gerçekten neye ihtiyacımız var?" diye sordum, "Ravenna'yı çağırmak için," dedi. Ve büyüünü bağladı.

On dört

Isolda

Küçük kütüphaneden dışarı adım atmak bir mağaradan çıkmak gibiydi ve karanlıktan çıktığımda gerçekten açıklayamadığım bir değişim hissettim. Benden önce var olmuş cadılara, kendi gerçekliklerini kelimeler ve niyetlerle şekillendirmiş cadılara ait kitapların arasında duruyordum. Bu kadar çok potansiyelin parmaklarımızın ucunda olması beni şaşkına çevirmişti ve bunların hiçbirinden, en azından Yesenia olarak yararlanabildiğim şekilde, yararlanamayacağım konusunda derin bir endişe duyuyordum.

Tek umudum Ana'nın büyüü yapabilecek kadar güçlü olmasıydı.

Adrian'ı aramaya gittim. Ana'ya ondan sır saklamayacağımı söylememe rağmen, onun kendisini kullanabileceğinden nasıl endişe ettiğini düşündüm ve Dis'in Adrian'la olan bağlantısı göz önüne alındığında korkmakta haklı olup olmadığımı merak ederken buldum kendimi.

Tanrıçanın onun üzerinde ne kadar etkisi vardı?

Bilmediğim gerçeği midemi bulandırdı.

Bahçeye doğru ilerledim. Hizmetkârlar bu geceki kış arifesi kutlamasına hazırlanırken şato hareketliydi. Büyük salonun ve Kızıl Saray'ın girişinin eşğine karaçalı dalları örtülmüştü ve pencerelerden devedikenleri sarkıyordu. Avludan çıktığımda, kuvvetli sarımsak kokan bir ateş yanıyordu.

Adrian'ı karla kaplı bahçede, eskiden durup balıklarının yüzüşünü izlediği havuzun kenarında buldum. Onlara evcil hayvanlarım dediğimde gülmüştü ama özellikle huzur aradığı günlerde onları sık sık ziyaret ederdi. Bugün hariç, ona aynı rahatlığı vermiyor gibiydiler, çünkü elleri iki yanında yumruk olmuş bir şekilde duruyordu.

"Her şey..." diye sormaya başladım ama sonra gözlerim balıklarının yüzdüğü, karınlarının açıkta ve şiş olduğu havuza takıldı.

Hepsi ölmüştü.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Keşke bilseydim," dedi bana bakmadan, çenesi sıkılmıştı.

"Tahmin etmem gerekirse, birinin suyu zehirlediğini söyleyebilirim."

Zehirlenmiş mi?

"Bunun kasıtlı olduğunu mu düşünüyorsun? -diye sordum, bunun yerine yanıldığımı ve bunun sadece trajik, doğal bir olay olduğunu umuyordum. Ama balıkları inceledikçe idealist mantığımdan şüphe ettim. Hepsinin rengi solmuştu, solungaçları kanıyordu ve karınlarının yumuşak kısımlarından aşağıya doğru kırmızı çizgiler uzanıyordu. Ayrıca garip bir koku vardı, keskin ve keskin bir şey.

İlk başta düşüncelerim kimliği belirsiz kalan zehirleyicime yöneldi, ama Adrian'ın balığını öldürmenin kıyaslandığında neredeyse önemsiz görüldüğünü kabul etmek zorundaydım. Bu sadece Adrian'ı incitmeye yarayan bir şeydi, çok özel de olsa dehşet verici bulduğum bir gerçektir ve kimi kızdırdığımı merak ediyordum.

Dokunduğumda bile yumruk haline gelen eline uzandım ve beyaz parmak eklemlerini öptüm. Bana bakmadı ama gerginlik bedenini terk ederken omuzları çöktü ve elleri büküldü.

"Onları gömebiliriz," diye fısıldadım, hâlâ elini tutuyor, hâlâ yüzüne bakıyordum.

Yorumum karşısında çenesi düştü ama hiçbir şey söylemedi. Diz çöküp karı ve toprağı kazmaya başladım, havanın soğuk olmasına ya da toprağın

Çılgınca toprağı kırmaya çalışırken donmuş tırnaklarım yırtılıyordu.

Adrian önümde diz çöküp sargılı elimi eline alana kadar durmadım.

"Bu nedir?" diye sordu.

"Önemli bir şey değil," dedim. Şu anda çok daha kötü şeyler oluyordu.

Elimi çekmeye çalıştım ama bırakmadı. Bunun yerine elimdeki kötü sarılmış bandajı çıkardı ve Sorin'in eğitimi sırasında oluşan kesiğı ortaya çıkardı.

Muhtemelen mezar kazma girişimlerimden dolayı yine kanamam vardı.

"Bu Sorin'den mi geldi?" diye sordu. Sonunda keskin bakışları benimkilerle buluştu ve bana bakmak için bu anı seçmesi beni hayal kırıklığına uğrattı.

"Antrenman yapmam için ısrar ettin," dedim ona.

"Ondan seni değişmen için eğitmesini istedim," dedi

Adrian. "Öyleydi."

"Bıçakla mı?"

"Onun yöntemlerini beğenmiyorsan, belki de beni eğitmelisin," dedim, "Değişmeyi başardığım tek zamanın seninle olduğu düşünülürse, doğru görünüyor."

Adrian bir kaşını kaldırdı, gözlerinde bir eğlence parıltısı vardı ve bunun benim aleyhime olması beni rahatsız etse de bunu gördüğüme sevindim.

"Bu ayarlanabilir," dedi, gözlerindeki mizah hızla kayboldu ve bununla birlikte kalbim sıkıştı. "Seni incinmiş görmekten hoşlanmıyorum."

"Ben de seni," dedim.

Küçük bir gülümseme sundu ama ifadesi karanlık ve mesafeli bir hal almıştı. Onu kendime geri çağırmak istedim ama nasıl yapacağımı bilmiyordum. Yine de, dilini yaramın üzerinde gezdirirken bakışlarımı tuttu ve içten dışa doğru iyileşen yaram karıncalanırken parmaklarım elinin etrafında sıkıştı.

İşini bitirdiğinde dudaklarını parmak eklemlerime değdirdi ama kendimi kurtarmaya ve geri çekilmeye çalışsam da elimi bırakmadı.

"Adrian-"

"Sorun değil," dedi ama değildi. Birisi Adrian'ın sevdiği bir şeyi yok etmişti ve bu son derece kişisel bir şeydi. Yine de, sanki bunun onu ne kadar etkilediğini bilmemi istemiyormuş gibi, "Başka balıklar da olacak," diye ekledi. Ona kaşlarını çatıttım ve o da parmağını kaldırarak sinirli kaşlarını düzeltti.

"Sadece bir sen varsın," dedi ve ayağına kalkmama yardım etti. "Benimle gel. Seni bir yere götürmek istiyorum.

Temkinliydim. Bu çok spontane görünüyordu. "Tam olarak nerede?"

"Sürpriz olsun.

Tereddüt ettim, onunla gitmek istemediğim için değil, Ravenna'daki saldırıdan bu yana olanlardan sonra Cel Ceredi'den ayrılmak konusunda endişelendiğim için.

"Gitmemiz uzun sürmeyecek," dedi ve kolunu bana dolayarak beni kendine çekti, eli saçlarıma dolandı. Lütfen, Isolde. Seni mutlu görmek istiyorum.

Sözleri karşısında kafam karışmış bir halde kaşlarını indirdim. "Ben seninle mutluyum."

Bir an beni inceledi ve açıklamasını sıralarken dudaklarını izledim. Dün gece büyük salonda Killian'a gülümsediğini gibi bana gülümsediğini hiç görmemiştim.

Bunun doğru olduğunu hayal bile edemiyordum ama sanki söylediklerine inanıyormuş gibi hissediyordum ve bu da beni üzüyordu.

Gülümsediğimi unutacak kadar çok mu kaşlarını çatıttım ona? olmak ve Sebep . o

Gülümse, dedi. "Bugün deneyeyim.

Ne söyleyeceğimi bilemiyordum çünkü söylemeyi çok istiyordum. "Sadece evet de," diye fısıldadı, düşüncelerimi okuyordu ve dudakları dudaklarıma bu kadar yakinken direncim eridi ve teslim oldum. "Tamam. Beni şaşırt."

Beni öptü ve çekildiğinde elimden tutup ahıra götürdü. Sazdan çatısı olan büyük bir taş binaydı, kale arazisinin diğer tarafında yer alıyordu, nadiren gittiğim bir yerdi. Etrafta koşuşturan, atları temizleyen, besleyen ve çalıştıran birkaç seyisle birlikte hareketli bir yerdi.

Adrian'ın ortaya çıkması gerekiyordu ve işçilerden biri Shadow'u getirmek için koştı. Devasa küheylan bizi görünce homurdandı ve dizginleri Adrian'a teslim eden rehberinin yanında tırısı kalktı.

"Benimle gelir misin?" diye sordu elini atın parlak tüylerinde gezdirirken. "Shadow çok memnun olur."

Kaşımı kaldırdım. "Bana bir seçenek mi sunuyorsun?"

"Her zaman seçme şansın var" dedi. Yine de benimle gelmeni tercih ederim.

"G venliğim için mi?" -Bir ayağım  zengide, çoktan ata binmeye hazırlanmama rağmen sordum. Ağızının kenarı kalktı ve gözleri parladı; artık o kadar da uzakta değilmiş gibi görünüyordu.

"Buna hiç şüphe yok," dedi. Yerleştikten sonra arkamdan geldi, elindeki dizginleri ayarladı ve bunu yaparken kulağıma konuştu. "Ama bugün, bencilce, seni yakınımda tutmak istiyorum."

"Bu bencillik değil," dedim ve beni yanağımdan öptü, dudakları genişlemişti. Isı derimin altına, midemin derinliklerine sızdı.

Kızıl Saray'ın  n kapılarından geçip Cel Ceredi'ye girdikten sonra doğuya doğru ilerleyerek karlı bir vadiye indik. Arkamızda, Revekka'nın son iki yüz yıldır karşı karşıya kaldığı dehşetin sürekli bir hatırlatıcısı olan Yıldızsız Orman belirliyordu. Önümüzde uzanan karlı vadiler ve puslu yemyeşil ormanlarla keskin bir tezat oluşturuyordu. Uzakta, vadi boyunca uzanan izole köyleri ve kulübeleri işaret eden birkaç duman izi yükseliyordu.

Adrian'ın krallığını buraya gelmek için kullandığımız yolun ötesinde pek görmediğimi fark ettim ve karşılaştığımız tehlikelere rağmen daha fazlasını görmeye hevesliydim.

"Gal yakında," dedi kuzeydoğuyu işaret ederek. İki kadın çocuklarının ölümü hakkında konuşmak için öne çıkarken mahkemenin adını tanıdım. "Cosvina

Dümdüz ileride. Bir vadinin altında yer alan duman izleri kümesini işaret etti. "Ve daha doğuda Cel Cera var."

Anne'in sevgilisi Isla oralıydı ve kasaba kızıl sisin saldırısına uğradığında o da oradaydı. O zamandan beri insanların ne durumda olduğunu merak ettim. Çok az kişi hayatta kalmış. "Soyluluğunuz Revekka'daki birkaç bölgeden mi sorumlu?" diye sordum.

"Öyle," diye onayladı Adrian.

"Peki ya kendi topraklarını kaybeden bölgeler?"

"Diğer soylular sorumluluğu paylaşacak... uygun yedekler bulunana kadar".

"Ve sen sadece işe yarar insanları mı seçiyorsun?"

diye güldü. "Yararlı mı?" diye güldü. "Bir fikrin var mı, Sparrow?"

"Belki de fayda değil de sadakat aramış olsaydınız, şu anda içinde bulunduğumuz durumda olmazdık.

"Gesalac ve Julian bir zamanlar sadıktı," dedi ve sesinde Adrian'ın ihanetinden göstermek istediğinden çok daha fazla etkilendiğini düşündüren acı bir nota vardı. Sadakatini neyin değiştirdiğini ve bunun ben gelmeden önce başlayıp başlamadığını merak ettim, çünkü bazen kendimi katalizör gibi hissediyordum.

"Killian büyük bir asil olurdu," dedim.

"Ben değilim Ben at Katılmıyorum, dedi
Adrian. "Ama, geri döner miydi?"

"Neden soyluları vampir olmak zorunda?" "Bu kadar çabuk ölmemelerini tercih ederim."

-Killian'ın öleceği düşüncesi beni dehşete düşürse de, "Henüz ölmedi," dedim.

Adrian'ın kolu sanki ani korkumu hissetmiş gibi etrafımda sıkılaştı. Killian'ın vampir olmayı ya da bu kızıl güneş ülkesinde kalıcı olarak kalmayı düşünüp düşünmeyeceğini bilmiyordum. Vampirlere bakış açısının gerçekten değişip değişmediğinden bile emin değildim. Kraliçeleri olduğum ve ölümlü oldukları için Cel Ceredi halkına yardım ediyordu.

Adrian aniden, "Razan'ı ben öldürdüm," dedi.

Ona karşı sertleştim. Ona bakmak, cinayeti itiraf ederken yüzündeki ifadeyi okumak istedim ama bir yanımda

ne görebileceğim korkusu.

"Neden?" diye dikkatle sordum, gerçi saldırısından sonra konseyde Ravenna hakkında konuştuğumuzdan beri aralarında bir gerginlik olduğunu biliyordum.

"Sessiz kalamazdı," dedi Adrian.

Karın çok derin olmadığı vadinin ötesine geçerken sessizdik. Arazi, yaprak dökmeyen ağaçlardan oluşan bir kümeye akan zümrüt yeşili bir nehrin ortadan böldüğü bir tarlaya doğru alçalıyordu.

"Çok güzel," dedim nefes nefese.

"Koşacak mıyız?" diye sordu, sesinde heyecan vardı.

"Evet," dedim ve öne doğru eğildim, Adrian iki eliyle dizginleri tutarken Shadow'un saç tellerini yakaladım. Tırısyla başladık ve sabit bir dörtnalla ilerlerken, sürüş neredeyse uçuyor gibiydi. Adrian'ın vücudu benimkinin etrafında sıkılaştı ve rüzgâr kulaklarımda kükredi.

Gülümsedim ve uzun zamandır gülmediğim kadar çok güldüm.

Adrian yavaşladığında, ona bakmak için döndüm. Gülümsüyordu, nadiren gördüğüm geniş, güzel bir gülümseme ve sonra beni öptü, derin, uzun ve sert.

Beni nefessiz bırakarak uzaklaştı ve atından indi. Onu takip ettim ve elimden tutup beni ağaçların arasına götürdü, Gölge'yi tarlada otlaması için bıraktı. Buradaki kar sadece zemini kaplıyordu ve yaprak dökmeyen ağaçlar o kadar sıktı ki ağaç çizgisinin ötesinde ne olduğunu görmek zordu, ama yürüdükçe ışığı daha çok fark ettim, kırmızı gökyüzünün donuk tonlarını değil, gerçek altın ışığını.

Boğazımda beklenmedik bir yumru hissederek bir adım durakladım ve sonra sık ağaçların arasından güneş ışığına doğru koşmaya başladım.

Parlaktı ve gözlerimi yaşarttı ama onları kapattım ve soğuğa rağmen sıcaklık tenimi yıkarken başımı gökyüzüne doğru çevirdim. Sonra dönmeye başladım, gülmekten başım dönene kadar döndüm. Ne kadar döndüğümden emin değildim.

Kraliçe olarak değil de prenses olarak bana ait olan bu gökyüzünün altında durduğumda, çok geçmeden gölgelerin arasında, bir ağacın gövdesine yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş bekleyen Adrian'ı aradım.

Onun her zaman güzel olduğunu düşünmüştüm, benim fatihim olduğu zamanlarda bile.

Şimdi onu seviyordum ve bu bir şekilde daha etkileyiciydi.

Ona doğru koştum ve kollarına atladım, pelerininim ve onunkinin düğmelerini çözüp yere bırakırken ağzı benimkinin üzerine kapandı.

Bana geri döndüğünde, yere diz çöktüğümüzde ağızlarımız ateşli bir öpücükle çarpıştı.

Adrian'ın paltosunu omuzlarından çektim ve ellerimi tuniğinin altında gezdirdim, avuçlarım onun sıcak, sert karnını okşadı.

Titredi. "Ellerin soğuk."

Gülümsedim, "Yapmak istediğim şey için onlara sıcak ihtiyacım var." Bir kaşını kaldırdı. "Tam olarak ne yapmak istiyorsun?"

Dizlerimin üzerinde yükseldim, cevap verirken bakışlarım onunkiyle aynı seviyedeydi. "Sikini yala."

Adrian gülümsedi ve beni kendine çekti.

-"O ağız, Serçe," dedi ve dili dudaklarımı ayırıp benimkilerle iç içe geçirdi.

Beni sıkarken elleri vücuduma bastırdı, uyarılmışlığı karnıma sertçe bastırıyordu. Öpüşürken sıcak ellerimle onu aşağı yukarı okşadım, beni tutarken parmakları tenime saplanana kadar sikinin tepesindeki döl damlalarını yumuşattım.

"Oturmalısın," dedim uzaklaşırken. Dediğimi yaptı ve sırtını ağaca yasladı. Onu ağızma almak için eğildiğimde saçlarımı elleriyle topladı. Sıcaktı ve sikinin ucunda biriken döl tuzluydu. Elim ve dilimle onu okşarken nefes alış verişinin hızlanması hoşuma gitti.

Parmakları saçlarımda sıkılaştı, topuklarını yere vururken kaslarının şişkinliği hissediliyordu.

"Siktir," diye inledi, parmakları boynuma bastırıyordu. Beni kaldırıp öpmeden önce siki tamamen ağızımdayken beni birkaç saniye yerinde tuttu. "Senin içinde olmak istiyorum," dedi.

İleriye doğru hareket ettim, üzerine çıktım ve sikine gömüldüm, kalın tabakalarımıza rağmen dizlerim sert zemine gömüldü.

"Bunu beğendin mi?" diye sordum.

Güldü, elleri göğüslerimdeydi ve kalçalarımı her itişinde sıkıyordu.

"Sparrow, buna bayıldım."

"O zaman bana içimde olmanın nasıl bir his olduğunu söyle." "Sıcak." Durakladı, kendi zevkinde kaybolmuştu.

"Islak."

Güldüm, "Pek yaratıcı değilsin" dedim.

"Hmm," dedi ve ellerini kalçalarıma indirdi. Aynı fikirde miydim, yoksa kelimeleri bir araya getiremiyor muydum emin değildim. "Patlamak üzere olsaydın sen de olmazdın."

Kesik kesik nefeslerimiz dışında sessizdik ve ben birleştiğimiz yerden vücuduma yayılan ısıya konsantre oldum. Dizlerimi açtım ve Adrian'ın eli eteğimin altından kayarak başparmağıyla klitorisimin üzerinde gezindi. Kaslarım gerildi ve nefesimi tuttum, bu hissi uzatmaya çalıştım ve başım dönene ve tutamayacağımı hissedene kadar büyümesine izin verdim. Başımın geriye düşmesine izin verdim, orgazmım boşalırken beni parçalara ayırdı. Kendimi tükenmiş hissediyordum, Adrian'ın üzerine yığılırken vücudum titriyordu. Beni sıkıca tuttu, bir eliyle boynumu kavradı, diğer eliyle kıkımını tuttu ve birkaç kez daha içime girip boşalırken inledi.

Havanın soğuk ya da zeminin sert olmasına aldırmadan bir süre orada kaldık. Tarlaya baktım.

Güneş hala parlıyor, uzun otları altın buğdaya dönüştürüyordu.

"Gökyüzünün ne kadar mavi olduğunu unutmuşum," dedim, "bunun olacağını hiç düşünmemiştim."

Adrian'ın elleri durdu, saçlarımda gezinmeyi bıraktı. "Özür dilerim."

Cevap verirken yüz ifademi görebilmesi için başımı kaldırdım ve ona baktım. "Ben değilim."

Ayağa kalktık ve ağaç sırasının kenarına, kızıl gökyüzünün maviye dönüştüğü yere doğru yürüdüm. Adrian yaklaştı, göğsü sırtıma yaslandı. Bir eli belime dolandı ve diğer elinin parmakları benimkilerle iç içe geçti.

"Güneş ışığında kalırsan ne olur?" diye sordum.

"Yanıyorum," dedi ve kenetlenmiş ellerimizi güneş ışığına doğru kaldırdı. Onları izledim, soluk teni benimkiyle parlak bir tezat oluşturunuyordu. Birkaç dakika sürdü ama çok geçmeden derisinde kabarcıklar belirdi ve bunlar hızla patlayarak kırmızı, cızırtılı yaralara dönüştü. Elimi tutarken titredi ve onu ışıktan uzaklaştırdım.

"Dur!"

Ona dönüp kolunu inceledim ama çoktan iyileşmişti.

Parmaklarıyla başımı eğerek gözlerimi kendi gözlerine yönlendirirken kahkahası nefes kesiciydi.

"Beni önemsiyor musun tatlım?" diye sordu. "Ne saçma bir soru," dedim.

Bu kez kahkahası daha derindi ve Gölge'yle birlikte ağaç hattının diğer tarafına dönmeden önce beni usulca öpmek için eğildi. Dışarı çıktığımızda siyah aygırını epey uzakta bulduk ve Adrian ona seslendiğinde homurdanarak toynaklarıyla yeri tekmeledi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum Adrian'a bakarak.

Yüz ifadesi bana bilmem gereken her şeyi anlattı: Bir şeyler yanıltı. Shadow'un ne bulduğunu bilmek istemeyen bir yanımdı. Yarattığımız bu mutlu anı biraz daha yaşamak istiyordum ama

Kendimizi ata yaklaşırken bulduk, yaklaştıkça daha da huzursuz görünüyordu.

Sonra keskin, kusursuz ölüm kokusunu fark ettim ve korkum arttı: Dracul'un adamlarından geriye kalanları mı bulmuştuk?

Adrian, Shadow'u sakinleştirmeye çalışarak dizginleri eline aldı ve ayaklarının dibinde yatan şeyi gördüğümde nefesim boğazımda düğümlendi. Bir baykuşun parçalanmış leşinin altında otların düzleştiğı bir halka vardı.

Tüyleri bir zamanlar beyazdı ama şimdi kanla kaplıydı ve çoğı büyük yuvarlak gözlerinden damlıyordu.

Bir adım geri attım.

"Bu da ne?" diye sordum.

Adrian'a baktım. Gözleri karardı ve dişlerini sıkarken çenesi düştü.

Bir süre sonra cevap verdi. "Doğru soru kim olduğı" dedi ve sonra gözlerimin içine baktı. "Adı Ivka'ydı.

On beş

Isolda

Adrian pelerinini çıkardı ve Ivka'nın kalıntılarını topladı. Kızıl Saray'a döndüğümüzde konuşmadık ve göğsümde bir endişe dolaştı. Kendimizden biri olmasına rağmen bir baykuşu eve getirmekten bu kadar korktuğum için kendimi suçlu hissediyordum ama bu krallığımıza ölüm getirmek gibi bir şeydi ve sonuçları üzerinde düşündüm.

Adrian'a anavatanımı keşfetmesi için ne tür bir şekil değiştiren gönderdiğini sormayı düşünmemiştim ama bilseydim, görev sırasında ona ve hatta halkıma ne olabileceğinden korkarak onu göndermeyi reddederdim.

Suçluluk duygusuyla başımı öne eğdim. Ne tür bir hayvan olursa olsun, Ivka hâlâ Adrian'ın askerlerinden biriydi. O bizim insanlarımızdan biriydi ve baykuş korkumun bile onun neden öldüğünü açıklamadığını biliyordum.

Adrian geldiğimizde sessizdi ve konuşmadan önce attan inmemi bekledi.

"Ivka'yı ağabeyine götürmeliyim," dedi.

Yutkundum. Tükürük, başını sallayarak. "Tabii ki. Tabii ki. Ne zaman döneceksin?"

"Muhtemelen günbatımı," dedi. "Şenlikler başlamadan önce."

Bir an için birbirimize baktık. "Özür dilerim," dedim, "bunun olmasını istememişim."

"**Biliyorum**," diye cevap verdi sessizce. "Seni suçlamıyorum. Onu göndermek benim seçimimdi."

Ama onu zorlayan benim ısrarım oldu.

Adrian atına yeniden bindi ve dizginleri eline alarak, "Bu gece kapıların dışına çıkılacak bir gece değil. Kale duvarlarının içinde kalın.

Sonra gitti, Gölge'yi tepeden aşağı mahmuzladı, gözden kayboldu, gözlerimi kapattım ve havaya, güvenlik için bir duadan çok bir büyü olduğunu umduğum sözler söyledim.

Kendimi daha önce hiç gitmediğim bir yerde, mutfaklarda dolaşırken buldum. Şatodaki pek çok oda gibi burası da oldukça genişti. Kapılar, pencereler ve tavan yuvarlağı ve ateşle yanan büyük bir şöminenin önüne yerleştirilmiş iki uzun masanın üzerinde büyük bir demir avize asılıydı. Masalardan birinde ekmek yoğuran bir adam duruyordu. Violet ve Vesna, geldiklerini ilk fark eden Killian'la birlikte diğer masaya oturdular.

Hızla ayağına kalktı. "Isol, kraliçem," diye kekeledi.

Bekleyen hanımlarım da ayağına kalkıp selam verdiler ve iri yarı yaşlı bir adam olan aşçı arkasını döndü, yüzü terden parlıyordu ve beceriksizce selam verdi.

"Kraliçem!" dedi ve ellerini sıkmaya başladı. "Umarım yemeklerinizden memnun kalmışsınızdır. Her şey hoşunuza gitti mi?

"Evet, teşekkür ederim," dedim ve gülümsedim, "Adın ne?"

Bu kez abartılı bir selam verdi. "Benim adım Cyril.

Ona gülümsedim ve sonra bakışlarım Killian, Violet ve Vesna'nın oturduğu masaya kayd, önlerine serpiştirilmiş çeşitli garip malzemeleri fark ettim: çubuklar, kağıtlar, sicimler ve meyveler.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Fenerler," dedi Violet. "Şeytanları korkutup kaçırmak için!"

Ses tonu değişti ve şaka yaptığını anladım. Benim yıllardır yaptığım gibi kış arifesinden korkmuyor gibi görünmesine hayran kaldım. "Size katılabilir miyim?"

Bir yanım kalmak istemiyordu çünkü onların eğlencesini bölmek istemiyordum. Varlığımın, benim için çalışan ya da beni iyi tanıyanlar için bile çok rahatlatıcı olmadığıнын farkındaydım. Yine de Adrian için endişelenecek kadar yalnız kalmak istemiyordum.

"Elbette!" dedi Violet.

Ben yerleştikten sonra Killian yanıma oturdu ve projesine geri döndü.

"Görünüşe göre meşalen erimiş," dedim.

"Çünkü talimatları dinlemiyorsun," dedi Violet. "Ya da talimat verme konusunda gerçekten kötüsün," diye yanıtladı Killian,

Gülümsüyordu. Fener yapıyor olmasını eğlenceli buldum. Onu antrenman yaparken ya da Cel Ceredi'de ayak işleriyle meşgul bulmayı bekliyordum.

"Bu çok kaba, Komutan Killian," dedi Violet alınganlık göstererek.

"Tamamen katılıyorum," dedim.

Killian, "Onların talimatlarına uymaya çalışana kadar taraf tutmanıza izin verilmiyor," dedi.

"Peki," dedim ve bir dizi sopa aldım. Talimat ver, Violet.

Bunu mutlu bir şekilde yaptı, çubukları ve ipleri kullanarak, renkli meyvelerle boyadığı ince bir kağıt yaprağını yapıştırdığı bir çerçeve oluşturdu. İşini bitirdiğinde, masadaki yanan bir mumun üzerine yerleştirerek nasıl parladığını gösterdi.

"Yeterince kolay görünüyor," dedim Killian'a bakarak.

Çenesini uzattı. "Bakalım o zaman."

Bunu bir meydan okuma olarak kabul ettim ve kendi fenerim üzerinde çalışmaya başladım.

"Neden bu kadar çok yapıyorsun?" diye sordum.

Vesna, "Onları bu gece pencerelerine asmaları için köylülere vermek üzere Cel Ceredi'ye götüreceğiz," dedi.

Killian, "Neden sadece mum kullanamadığınızı anlamıyorum," dedi.

Violet gözlerini devirdi. "Mumlar o kadar da dekoratif değil."

"Kış arifesi kutlamayla ilgili değildir," dedi. "Geceyi atlatmakla ilgilidir."

Güldü, "Bu gecenin diğer gecelerden bir farkı yok. Sadece bir isim verdik."

"Yanıyorsun," dedi, neşesi kaçmıştı ve Violet bu ani değişimden etkilenmiş görünüyordu.

Killian'a bakarak hızlıca, "Lara'da bu geceden korkulur," diye açıkladım. "Biz de çok benzer şeyler yaparız: karaçalı ve devedikenini asarız. Hatta bütün gece sarımsak ve mum yakarız ama bu hayatta kalmak içindir, kutlama için değil."

"Neden korkuyorsun?" diye sordu

Vesna. "Cehennemden," dedim.

Ondan sonra neşeli, kaygısız sohbet yerini kasvetli bir sessizliğe bıraktı. Üzerimde bir ağırlık vardı ve en azından Adrian sağ salım dönene kadar uzak durmayı umduğum düşüncelere yol açtı ama şimdi Ivka ve Dracul'u ve henüz bulamadığımız adamlarını düşünüyordum. Kanayan gözleriyle ölen, hepsi erkek ve çocuk olan ölümlüleri düşündüm. Vebanın bir düzeni yoktu, tıpkı kızıl sisin bir düzeni olmadığı gibi, bu da bana Lothian ve Zann'ın haklı olduğunu ve belki de bu ölümcül hastalığa dönüştüğünü düşündürdü.

"Fena değil," dedi Killian ve beni düşüncelerimden kopardı. Meşalem üzerinde çalışmayı bırakmıştım ve onun bunu fark ettiğini biliyordum. Onun bu yorumuna sevindim çünkü beni kendime getirdi.

"Mükemmel iş çıkardınız kraliçem," dedi

Violet. "Yalan söylemek zorunda değilsin,"

dedi Killian.

"Sadece kıskanıyorsun," dedim.

"Evet komutan," dedi Violet. "Ve kıskançlık çekici değildir."

İşimiz bittiğinde Violeta ve Vesna fenerleri Cel Ceredi'ye götürmeye hazırlanırken her birinin tepesine bağladıkları bir iple bir araya getirmeye başladılar.

"Güzel iş," dedi Cyril dişlek bir sırıtışla.

"Ve sen, Cyril," dedim, iki büyük kalıpta oluşturduğum mükemmel hamur ovalerine hayranlıkla bakarak. "Tadına bakmak için sabırsızlanıyorum."

"İlk ısırtığı siz alacaksınız kraliçem."

Bu yorumu beni irkiltmiş olsa da gülümsedim ve ekmekle ilgili bir tartışmanın aklıma derime batan dişleri getirmesinden nefret ettim.

"Bizimle Ceredi'ye gelir misiniz kraliçem?" diye sordu Violet.

Adrian'ın kale duvarları içinde kalmakla ilgili uyarısını hatırlayarak tereddüt ettim.

"Hava kararmak üzere," dedi Killian, kararsız bir ifadeyle.

"O zaman biz yapmalıyız almak
Acele et." dedi Violet söyledi, yılmadan.

"Hayaletler ortaya çıkmadan önce!"

-Endişelenecek çok daha korkunç yaratıklar var, Violet," dedim ve hafifçe azarlamam karşısında yanakları kızardı. Killian haklı. Gidebiliriz ama hava tamamen kararmadan kaleye dönmeliyiz.

Fenerler toplandıktan sonra Cel Ceredi'ye indik.

Violeta ve Vesna kol kola ilerlerken Killian ve ben birlikte yürüdük. Zaman zaman birinin ya da diğerinin dudaklarından bir kahkaha patlıyordu.

"Gavriel'den Lara hakkında bir haber var mı?" diye sordu Killian. "Yok," dedim, "Adrian endişeli görünmüyor."

Sessizlik içinde birkaç adım daha yürürken kar ayaklarımızın altında çıtırdadı.

"Ama endişeli misin?" diye sordu.

Sorusunu düşündüm. "Korkarım Lara'ya kraliçesi olarak asla geri dönemem.

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani oraya vardığımda bana karşı cephe almış olacaklar," diye açıkladım. "Ve ben onların fatihi olmak zorunda kalacağım."

Killian hiçbir şey söylemedi, ki bunun aynı fikirde olduğu anlamına geldiğini biliyordum. Lara'ya dönmemi etkileyen pek çok faktör vardı: evliliğim, babamın ölümü, hatta

Asha'nın kurtuluş söylentileri. İsyân için ayrıcalıklı bir ortamdı.

"Belki de geri dönmeliyim..." diye başladı Killian.

"Hayır, dedim. Adrian bunu önerdiğinde de nefret etmiştim, şimdi de nefret ediyordum. "Geri döndüğümüzde, tekrar birlikte olacağız."

Cel Ceredi'ye girdiğimizde bu konu hakkında daha fazla konuşmadık. Alacakaranlık şehrin üzerine kızıl bir dalga gibi çökmüş olsa da, birkaç köylü dışarıdaydı, birçoğu meyhanenin dışında deri testilerden veya tahta kadehlerden içki içiyordu. Sohbetleri hareketliydi ve kış arifesini kutlamak için toplandıklarını tahmin ettim.

Menekşe y Vesna açıldı yol aracılığıyla ve fenerler dağıtıyor ve "Mutlu Noeller!" diye haykırıyorlardı. İki kadının birkaç yıpranmış yüze gülümsemesini uzaktan izledim, ancak açık havada bu kadar çok kişiyi görmekten endişeliydim ve kendimi uzun gölgeleri incelerken buldum döküm tarafından ve büyüyor Karanlıkta, bir sonraki saldırının ne olacağını merak ediyordum. Bakışlarım köylülerin arasında oturan kukuletalı bir adama kaydıığında onu bulmuş olabileceğimi düşündüm, kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve gözleri gizli at ve gölge . onun Pelerin, Onun soğuk bakışlarına aşınaydım.

Solaris .

"Burada ne işi var?" diye sordu Killian kuşkuyla. "Acılarını mı paylaşıyor?" diye sordum, sesim alaycıydı ama tamamen şaka yapmıyordum. Bu adamın buraya hayranlık kazanmak için geldiğinden hiç şüphem yoktu ve Adrian'ın hayranlığını kazanmayı başaramayınca bunu bizim insanlarımız arasında aradı.

Henüz gözlerini benden kaçırmamıştı ve beni korkutmayı umup ummadığını merak ettim.

"Ah, bunu da kraliçemiz yaptı!" diye haykırdı Violet.

Açıklamasından sonra kalabalığın üzerine bir sessizlik çöktü ve bunun nefret dolu olup olmadığını anlayamadım, ancak önlerinde dururken tereddüt etmedim, neredeyse korkarak öğrenmeyi bekledim. Bir parçamı feda etmiştim

tıpkı Adrian'la evlendiğimde halkım için yaptığım gibi, onlar için aufhocker'lara karşı savaşıacaktım ama kimsenin umurunda değildi.

Ancak daha sonra Solaris de dahil olmak üzere oturanlar ayağa kalkarak selam verdi.

"Ayağa kalkın lütfen," dedim, karda bu kadar uzun süre diz çökmelerini istemiyordum.

"Kraliçem," dedi bir adam ayağa kalkarken. Aufhocker'lar saldırdığında bize doğru koştuğunuzu gördüm. Savaştığınızı gördüm. Hepimiz size minnet borçluyuz.

"Bu benim yükümlülüğüm," dedim, "senin değil."

"Yine de minnettarız," dedi bir diğeri.

"Gerçekten de mutlu bir Noel arifesi," dedi bir başkası. Vesna, bizim için şarkı söyle!

Diğerleri "Evet, söyle!" diye bağırırken Killian gürültünün arasından bana doğru eğildi.

"Hava karardı. Kaleye geri dönmeliyiz.

Cel Ceredi ateşin ışığıyla çok iyi aydınlandığı için fark etmemiştim.

-Gitmeden önce Vesna'nın şarkısını dinlemek istiyorum," dedim.

Adrian'ın uyarısı zihnimde yankılandı ama hava karardıktan sonra dışarıda fazla kalmayacaktık. Killian itiraz etmedi ve ona kolunu uzattı. Kalabalığa yaklaşırken onu tuttum.

"Lütfen oturun kraliçem!" Bir köylü sandalyesinden fırladı. Minnetle oturdum, ancak şu anda bana başıyla selam veren Solaris'in karşısında oturduğumun farkındaydım.

"Majesteleri," dedi.

"Cadı avcısı," diye cevap verdim.

Ona sırtımı dönmek istemedim. Kalabalıkta bile güvende olacağıma inanmıyordum. Ancak, bunun beni ne kadar rahatsız ettiğini bilmesini istemiyordum ve Vesna'yı şarkı söylerken görmek için sabırsızlanıyordum.

Killian, "Akşamınız iyi geçiyor mu Üstat Solaris?" diye sordu.

Sessizce ona teşekkür ettim. Bu onun beni izlediğini söyleme şekliydi.

Vesna şarkı söylemeye başladı, sesi saf ve buz gibiydi, kalabalığı susturuyordu. Gözlerimi kapadım ve dinledim, sözlerinin tenimi okşamasına izin verdim, omurgamdan aşağı ürperti gönderdim, kemiklerimin derinliklerinde ürpermeme neden oldu. Şarkısının doruk noktasına ulaştığında, dörtmala koşan toynakların o eşsiz sesini duydum.

Gözlerimi açtım ve ayağa kalkarak kalabalığın kenarına doğru ilerledim. Vesna şarkı söylemeyi bırakmıştı ve Adrian, Gölge'nin tepesinde belirip yavaşça tırıs kalkıp sonra tamamen durduğunda köylülerin dikkati dağılmıştı.

"Kraliçem," dedi ve kelimeleri yüksek sesle söylemese de gözleriyle ne sorduğunu biliyordum. Hava karardıktan sonra dışarıda olmak konusunda ne demiştim?

"Kralım," dedim, "Vesna'nın şarkısını dinliyorduk, bize katılır mısınız?"

Adrian ağzının kenarını kaldırarak bir süre beni inceledi. Sonra atından inip bana doğru geldi ve ellerini yüzümün iki yanına koyarak beni öptü.

O uzaklaşırken biz de kalabalığa döndük. Herkes dizlerinin üzerine çökmüştü.

"Ayağa kalk," dedi Adrian. "Vesna, lütfen devam et."

Sesi bir kez daha yükseldi ve tüylerim diken diken oldu, ama bu sefer şarkı söylemesiyle bir ilgisi yoktu. Adrian eğildi, konuşurken nefesi kulağımda sıcaktı.

"Daha sonra bana nasıl itaat edeceğini öğretmekten çok keyif alacağım," dedi, dili kulağımın kabuğuyla oynarken.

"İstediğin her şeyi deneyebilirsin," diye cevap verdim.

Sevecenliği her halinden belliydi, ağzını boynumun çukuruna indirdi, orada tenimi öptü ve kemirdi.

Adrian. Adını şiddetle fısıldadım. Bu bir cesaretlendirmeden çok bir azarlamaydı, ama korkunç bir çılgılık içimizi yırttı.

On altı

Isolda

Ses kalbimi hızlandırdı ve ayağa kalkıp yanıma gelen Killian'a baktım. Violet ve Vesna da birbirlerine sokuldular. Kalabalığın yarısı endişeliydi, sesleri korkuyla yükseliyordu. Diğer yarısı ise biz çığlıkların kaynağını ve nedenini bulmaya çalışırken merakla bizi izliyordu.

Bir inilti daha duyuldu ve ardından biri bağırdı.

"Bu kan vebası! Kan vebası Cel Ceredi'ye geldi!"

Artık merak etmeyen kalabalık dağılmaya başladı. Bazıları çaresizce içeriye çekilirken, diğerleri olanları daha yakından görmeye çalışıyordu. Adrian ve ben kaosun içinden geçerek karda yüzüstü yatan bir adamın üzerine eğilmiş bir kadın bulduk.

"Lütfen! Size yalvarıyorum," diye inledi, ileri geri sallanarak. "Biri onu krala götürmeme yardım etsin!"

"Ne oldu?" diye sordu Adrian. Onu ne kadar sıkı tuttuğuma rağmen bir adım öne çıktı. Eğer bu kan vebasıysa, nasıl yayıldığı hakkında riske girecek kadar bilgimiz yoktu.

İki vampir öldürmüştü ama Adrian hâlâ geliyordu.

"Kralım! Kralım, lütfen yardım edin! Kocam hasta!"

Kadın konuşurken, önündeki yerde yatan adam kasılmaya başladı; gözlerinden, burnundan ve ağzından kan damlıyordu. Kadın çığlık attı, titreyen elleri adamın vücudunun üzerinde geziniyordu, sanki ona dokunmak istiyor ama çok korkuyordu.

Sonra tamamen hareket etmeyi bıraktı ve ben dehşet içinde onun adını bağırmaya başlamasını izledim. Görünüşe göre köylüler de geliyordu.

"Efram?" diye seslendi, sıkıntılı ve çaresiz. "Efram? Lütfen yapma! Lütfen uyan."

Elbisesinin eteğini tuttu ve yüzündeki kanı silmeye başladı. Killian ona doğru yürüdü, onu cesetten uzaklaştırdı ve kollarına alarak soğuk zemine oturttu.

Onu rahatlatma dürtüsünü takdir etsem de, enfeksiyon kapabileceğinden endişelendim.

"Belki ben yardım edebilirim," dedi Solaris öne çıkarak. "O öldü," dedi Adrian. "Çok geç kaldınız."

Cadı avcısı ona soğuk bir bakış attı. "Deneyemeyeceğimi mi söylüyorsun?"

Adrian konuşmadı, sadece cesede doğru eliyle işaret etti.

Solaris diz çöktü, eldiveni solmuş elinden çıkardı ve derin bir nefes alan vücudunun üzerinde tuttu.

İzlemek için toplanmış olan kalabalığın nefesi kesildi. Hem şok olmuş hem de midem bulanmış gibi hissettim. Adrian öfkeli görünüyordu.

Birkaç dakika önce ölmüş olan Efram boğulmaya başladı. Solaris onun yan yatmasına yardım etti ve ağzından karların üzerine kan fışkırdı. Daha sonra öksürmeye ve temiz tükürükten başka bir şey üretemeyene kadar ağız dolusu kan tükürmeye başladı.

"Efram!" Karısı Killian'ın elinden kurtulmuştu ve oldu

sürünerek doğru onu koca ise a

Arkamdan sürekli sesler yükselmeye başladı. "Bu bir mucize."

"O bizim kurtarıcımız.

"Tanrıçanın kendisi tarafından gönderildi".

Bu sözlerle karşı yumruklarımı sıktım ve Adrian'a baktım.

Emin değildim ama bir an için

Solaris'in hayata döndürdüğü adamı dövüp öldürdü.

-Hadi, ayağa kalk," dedi Solaris, ayağa kalkarak.

Ayağa kalktıklarında, karısı kollarını Efram'a doladı, ama Efram ona karşılık vermedi, yüzünde herhangi bir ifade yoktu ve bana hayata döndürülmüş bir adamdan çok bir hayalet gibi göründü.

Karısı fark ettiyse de aldırmamışa benziyordu çünkü Solaris'e dönerek şöyle haykırdı: "Sen bir tanrısın!

Ölümden dirilen adam, yanında Solaris'le birlikte Cel Ceredi sokaklarında ilerlerken çevredekiler tezahürat yapmaya başladı.

"Daha fazla korkmaları gerekirdi," dedim ama sis, aufhocker'lar ve veba onları bir kurtarıcı için çok çaresiz hale getirmişti ve Solaris'i dünyayı Ravenna'dan kurtarmaya söz verdiği anda seçmişlerdi.

Kararlarından pişman olacaklarından hiç şüphesi yoktu ama bu zor bir ders olacaktı.

"Gitmelerine izin verecek misin?" -Hâlâ Efram'ın kanıyla işaretlenmiş yattığı yerin yakınında duran Adrian'a bakarak sordum.

"Cel Ceredi halkı onun bir tanrı olduğunu düşünürken ne yapmasını istiyorsunuz?"

"Kral olarak kurallarınızı uygulayın," dedim, "Efram ve Solaris'i kaleye götürün, geceyi gözlem için zindanda geçirsinler."

Ne dediğimi duyup duymadığını bilmiyordum. Köylülerin geri çekilmesine odaklanmış görünüyordu ama bir süre sonra tiz bir ıslık çaldı ve Gölge'yi çağırdı.

"Kaleye geri dönmeliyiz," dedi.

Aynı fikirde olmasam da, burada olanlardan iyi bir şey çıkmayacağını bildiğim için bunu endişeyle yaptım. Diriltme, ölümlerle konuşma büyüsü olan nekromansinin Yüce Meclis'in asla dokunmadığı tek kısmıydı.

Tanrıçalar için olduğunu söyledik, ama herkes için olduğundan pek emin değildim. Tanrıçalar bile insanlara kötülük getiriyordu. Aralarında yaşadığımız canavarlar yeterince tanıklık ediyordu.

Adrian kötü bir ruh halindeydi.

Yatağa oturdum, onun için endişelendim, onu izledim. Odanın diğer ucunda, kolunu masaya dayamış, eliyle ağzını kapatmış, sessiz duruyordu. Cel Ceredi'den döndüğümüzden beri böyleydi.

İkimiz de Solaris'in yaptıklarının sonuçlarını biliyorduk. Halkımız korunmak için krallarından ziyade Solaris'e bakmaya başlayacaktı. Yeteneklerini gizlemek ve stratejik olarak ortaya çıkarmakla akıllılık etmişti ama bu da beni endişelendiriyordu. Biz sonuçlarını öğrenmeden Solaris başka kimi diriltmeye çalışacaktı?

"Kalmasına asla izin vermemeliydik," dedim.

Adrian'ın çenesi titredi. "Bana ders vermeye mi niyetlisin?"

"Bunun için çok geç, öyle değil mi?" Elini masaya vurdu ve ayağa kalktı. "Kahretsın!"

Yürümeye başladı, yırtıcı bir şekilde hareket ediyordu.

"Onu bir asilzade yapmam gerekecek," dedi.

Daha dik oturdum. "Bunu neden yaptın?"

"Bana bu konuda çok az seçenek bıraktı," dedi Adrian. "En azından bir soyluysa, çevremden biri olarak görülür. Eğer ayrı kalırsa, bir tehdit oluşturur.

"Soyluluğu sadece faydaya dayalı olarak kabul etmeyeceğin konusunda anlaştığımızı sanıyordum.

"Hiçbir konuda hemfikir değildik," dedi. "Sen kendi fikrini söyledin.

"Belli ki dikkate alacak kadar değer vermediğiniz şey".

"Cesaretin bununla hiçbir ilgisi yok," dedi. Bu politik bir mesele Isolde. Solaris asil olmak için alenen dilekçe verdi, şimdiden bölünme yarattı ve bu gece sahip olduğum tüm güçlerin ötesinde bir yetenek gösterdi. Halkımız bunu neden reddettiğimi anlamayacaktır.

"Onu dönüştürme kararınız acelecilik olur," dedim,

"Solaris'in gerçekte kim olduğunu ya da ne istediğini bilmiyoruz. Dis tarafından kendisine verilen güçlere sahip olduğunu iddia edebilir, ancak her zaman

Ölüleri diriltmenin sonuçları. Eğer beklerseniz, Solaris kendini yok edecek.

"Peki o zamana kadar ne yapacağız?" diye tükürerek ayağa kalktı. "Halkımızın koyun gibi kesime gitmesine izin mi vereceğiz?"

"Halkım söz konusu olduğunda beklemekle ilgili bir sorunuz yok," dedim, "sanırım sadece saltanatınız sizden daha güçlü bir adam tarafından tehdit edildiğinde önemli oluyor."

Adrian tamamen bana doğru döndü ve öfkesinin gücü nefesimi kesti.

"Dua et de benden daha güçlü olmasın," dedi ve bana doğru bilinçli adımlar atarak elleriyle beni yatak başlığında yakaladı. "Çünkü burada seni koruyacak başka kimse yok."

Ona tokat atmaya çalıştım ama bileklerimi tuttu ve gözlerinin etrafındaki beyaz çerçevenin muziplikle parladığını hayal ettiğimi sanmıyordum.

"-Bu sefer değil sevgilim," dedi ve ağzı benimkinin üzerine düştü. Öpücüğü acı verici ve sertti ve ondan uzaklaştım.

"Bence durmalısın," dedim.

Beni tutuşu azaldı ama bırakmadı ve gözlerinde hâlâ belli belirsiz bir parıltı vardı. Bunu hayal etmemiştim.

"Sence?" diye sordu sessizce, vücudu kaskatı kesilmişti.

"Git. A Ben. Git. -" Dedim ki arasında Mırıldanıyorum, y o ve obırağı, birkaç adım uzaklaştı.

Ayağa kalktım ve uzaklaşma ihtiyacı duyarak sabahlığımı giydim. Kapıya yönelirken Adrian'a zar zor baktım ama aramızdaki sessizlik ağırdı ve Adrian'ı tek kelimeyle yıkılmış olarak tanımlayabilirdim.

"Isolde," dedi.

Durakladım, elim kapının üzerindeydi ama ona bakmadım.

"Özür dilerim," dedi ve aklından ne geçtiğini ve tam olarak ne için özür dilediğini merak ettim: sözleri için mi yoksa öfkesini benim aracılığımla çözmeye çalışması için mi?

Başımı hafifçe çevirdim ve konuştum. Onu göremiyordum ama bakışlarının sırtımı yaktığını hissediyordum.

çalkantılı duygular.

"Belki de benden neden sürekli özür dilediğini düşünmelisin" dedim, "ve değişmelisin".

Odamızdan çıktım. Normalde bu saatte kendi odama dönerdim ama çok gergindim, Cel Ceredi ve Adrian'ın öfkesi karşısında olanlardan dolayı çok sarsılmıştım. Ana'nın beni daha önce götürdüğü gizli kütüphaneye dönmeye karar verdim. Beni oraya götürdüğünden beri olanlardan hemen sonra, Ravenna'yı nasıl durduracağımızı öğrenmemiz daha da acil görünüyordu.

Ancak ben geldiğimde Ana çoktan oradaydı.

Açık kitaplar ve bir dizi notla dolu masanın üzerine eğilmiş oturuyordu. Mumlar yanıyordu ve neredeyse hiç sönmemişlerdi.

Merdivenlerden inerken başını kaldırdı, gözlerinin altında koyu halkalar oluşmuştu.

"Uyudun mu?" diye sordum.

"Biraz," dedi. Ama sanırım sis için bir büyü buldum.

"Göster bana," dedim masaya yaklaşarak.

Kitabı bana doğru çevirdi ve çok güzel resimlenmiş bir sayfaya dokundu. Bu büyüleri yazmak için zaman ayıran kişi aynı zamanda bir sanatçıydı.

"Bu büyü kontrol altına almak için," dedim, "Kovmaya çalışmamız gerekmez mi?"

"Eğer onu kovarsak, sisi başka bir düzleme gönderme riskini almış oluruz. Eğer onu kontrol altına alırsak, en azından nerede olduğunu biliriz".

"Muhafaza için bir konteynere ihtiyacımız var," dedim.

"Bence ikimizden biri alıcı olmalı," dedi Ana.

Daha önce hiçbir şeyden bu kadar emin olduğunu duymamıştım. "Ana..." diye başladım, emin değildim.

"Savaşa hazırlandığınızı söylemiştiniz. Sis bir silah değil mi? Bunun bir silah olduğu doğrudu ama kullanmak istediğimiz bir silah mıydı? Kendi evimde yarattığı dehşeti görmüştüm.

halklar. Öte yandan, savaşın dehşeti de farklı değildi ve birçok insana bunu yaşatacaktı.

"Hangimiz takacak?" diye sordum. "Kraliçe sensin," dedi hiç tereddüt etmeden. "Sen takmalısın."

Neden böyle bir güce sahip olmak istemediğini biliyordum. O bir silah olarak kullanılmak istemiyordu ama ben istiyordum.

"Yazık olur," dedim, "gücü çağıramam. Dönüştüğüm gecedan beri değişemedim bile."

"Yapabilirsin," dedi Ana. "Yapacaksın. Bedenine bir kez güç kanallara ettin. Bunu tekrar yapabilirsin."

İçimi çektim ama sözleri karşısında damarlarımda yükselen duyguyu inkâr edemedim.

"Büyü yapmak için neye ihtiyacımız var?"

"Kanal olarak kullanmak için bir su kaynağına ihtiyacımız var ve ilk dolunayın ışığı altında döküm yapmalıyız," dedi.

"Üçüncü bir cadıya da ihtiyacımız olacak."

Ana konuşurken, büyüler için bazı ritüelleri hatırlamaya başladım. Gerçekten yetenekli bir cadı bu kısıtlama büyüsünü yapabiliyordu, ama biz öğreniyorduk ve kuralları mümkün olduğunca yakından takip etmek en iyisiydi.

"Üçüncü bir cadı," diye tekrarladım ve düşüncelerim Büyük Meclis'in bir başka cadısı olan Evanora'nın soyundan gelen Violet'e döndü. En büyük yeteneği bağlama büyüsüydü. Bu yeteneğin leydimin hizmetçisinin eline geçip geçmediğini merak ettim. Eğer öyleyse ve bu büyüye yardım etmeye istekliyse, Ravenna'nın büyüsünü bağlamak için daha iyi bir şansımız olabilirdi. "Aklımda biri var."

Bildiğim kadarıyla Violet büyü yapmıyordu ama Evanora'nın ölümünün peşini bırakmadığını biliyordu ve bu çağda cadıları susturan da bu tür bir travmaydı. Belki de denemekten çok korkuyordu.

Ana, "Hangisini seçerseniz seçin, iki gün sonraki dolunaya kadar hazır olmalı," dedi.

İki gün.

Bu bize hazırlanmak ve hatta öğretmek için fazla zaman vermedi ama denemek zorundaydık.

Daha önce olanları düşündüm, o kadının ölmek üzere olan kocasını kurtarması için birilerine yalvarırken nasıl çılgılık attığını, sanki bir şekilde onu hayata döndürmeye yardımcı olabilecekmış gibi yüzündeki kanı nasıl silmeye çalıştığını. Ölmüş olmasından nefret ettim, hayata döndürülmüş olmasından daha çok nefret ettim ve Solaris'in eylemlerinin sonuçlarını hala bilmediğimiz için korktum. Kızıl sisi kontrol altına almak Ravenna'nın diğer büyülerine karşı koymanın ilk adımıydı ve bunun başarılı olması ve artık onun gücünün bir unsuru hakkında endişelenmemize gerek kalmamasının nasıl bir şey olacağını hayal etmeye çalıştım. Dis'in Kitabı'na rağmen, çok daha kötü bir şeyin gelmesinin kaçınılmaz olduğunu biliyordum.

Ana ve ben plan yapmaya devam ettik, nereyi ve neden seçeceğimizi tartıştık. İlk olarak mağarayı önermiştim ama orası Ay'ı görebilecek bir yerde değildi.

"Cel Ceredi'den çok uzakta olmayan bir göl var," dedi.

"Kışın donmuyor çünkü bir kaynaktan besleniyor. Bir köye yakın olsa da işe yarayabileceğini düşünüyorum."

"Rahatsız edilmekten mi endişeleniyorsun?" diye sordum. "Takip edilmekten endişeleniyorum" dedi.

Duruşma sırasında yaşananlar göz önüne alındığında bu haklı bir endişeydi. Büyücülükle ilgili histeriyi bastırmakta başarısız olmuştuk ve Solaris bunu daha da kötüleştiriyordu.

Başka bir yanmayla karşılaşır mıyız? Eğer öyleyse, bu sefer hayatta kalabilecek mi?

On yedi

Isolda

Dün gece gizli kütüphaneden ayrıldıktan sonra Adrian'ın odasına dönmeye niyetli olmama rağmen odamda uyandım ama Adrian gitmişti. Onun yokluğuna o kadar şaşırmıştım ki, benim davranışımı tahmin ederek oraya gittiğini düşünerek kendi odamı kontrol etmeye gittim, ama orada da yoktu.

Endişelendim çünkü ben ondan farklıydım. Benim öfkemden hiç kaçmadı, gerçi belki de utancından kaçıyordu, ki itiraf etmeliyim ki bunda haklıydı. Hayal kırıklığını, hatta öfkesini anlıyordum ve genellikle bunu nasıl aşmak istediğini umursamıyordum. Bununla başa çıkabilirdim, onu sertçe becerebilirdim, ama gözlerindeki bakış ve hayır dedikten sonra bile bana sarılma şekli beni korkutmuştu.

Sonuç olarak uyku huzursuzdu. Hayal kırıklığı içinde, Violet ve Vesna gelmeden önce erkenden kalkıp giyindim. İkisi de yorgun görünüyordu ve bir gün öncesine göre çok daha sessizdiler, kış arifesinde yaşadıkları eğlence Efram'ın dirilişiyle gölgelenmişti. Onları bu kadar durgun görmekten nefret etsem de, Solaris'in beni rahatsız ettiği kadar onları da rahatsız ettiği için rahatlamıştım.

"Çay, kraliçem?" diye sordu Vesna.

Acı içeceği tüketme düşüncesi midemi bulandırdı.

"Neden ikiniz de birer fincan içmiyorsunuz?" diye sordum. Henüz hiçbir şeyin tadı bana tam olarak doğru gelmiyordu. Bana teşekkür ettiler ve ben zaten **g i y i n i k** olduğum için onlar çay içerken birlikte oturduk.

"Kış Arifesi'ni kutlamaya devam edebildiniz mi?" diye sordum.

"Dün gece olanlardan sonra pek de kutlama gibi gelmedi," dedi Violet.

Bir duraklama oldu ve sonra Vesna konuştu.

"Sence o adam... gerçekten yaşıyor mu?" "Hayır dedim.

Neler olabileceğini, neler olmuş olabileceğini düşünmekten korkuyordu. Efram'ın karısının, kocasının diriltilmiş halinin aynı adam olmadığını çoktan anladığından emindi.

"Şu adam... Solaris," dedi Violet. "O... lanetli görünüyor." "Nasıl yani?" diye sordum.

"Sanki o el için kendisinin bir parçasını takas etmiş gibi," dedi. İçinde sihir varmış gibi görünen tek parçası bu, gerçi bunu söylemekte tereddüt ediyorum.

Aynı fikirde değildim ve insanın gerçekten Dis'in bir eseri olup olmadığını sorgulamamın nedenlerinden biri de buydu. Bundan sonra sessizce oturduk, her birimiz kendi düşüncelerimizde kaybolduk ve kısa bir süre sonra ayrılmak için ayağa kalktılar.

Violeta, bir dakika? -Tam kapıya ulaştığında sordum.

Durakladı, gözleri fal taşı gibi açıldı ve başının belada olduğunu düşündüğünü hissettim. Çabucak kendini toparladı ve başını salladı. "Elbette kraliçem.

Kapıyı kapatmadan önce Vesna'yla göz göze geldi ve koşarak çıkmaya hazırlanıyormuş gibi ona yakın durdu.

"Lütfen oturun," diyerek onu kalkmadan önce oturduğu sandalyeye yönlendirdim.

Ellerini birbirinden ayırdı ve oturmadan önce önlüğüne sürttü.

"Sana bir soru sormak istiyorum," diye başladım, garip bir şekilde onun davrandığı kadar gergin hissediyordum. "Bunu yapmadan önce, ne karar verirsen ver, bunun hiçbir sonucu olmayacağını bilmeni istiyorum. Sadece dürüst olmanı istiyorum.

"Eğer Komutan Killian'sa, açıklayabilirim," diye ağzından kaçırdı, sanki kelimeleri zorlukla zapt edebiliyormuş gibi. Şaşırmıştı. "Ne?"

Bunu garip bir sessizlik izledi. "Benimle konuşmak istediğin konu bu değil miydi?" diye sordu, yanaklarını hafifçe kızartarak.

"Artık öyle," dedim ve gülümsemekten kendimi alamadım. Sonra da ekledim: "Tabii saymak istersen".

Parmaklarını tekrar tekrar birbirine geçirerek gergin bir şekilde kıpırdandı.

"Sadece bir öpücüktü," dedi. "Böyle olmasını istememiştim. Bir daha asla yapmayacağım, söz veriyorum.

"Umarım bu doğru değildir," dedim, "tabii istediğin bu değilse."

Violet şaşırmış görünüyordu. "Ne?"

"Killian'dan hoşlanıyor musun, Violet?"

Tereddüt etti ve kızarması derinleşti. "O çok nazik biri," dedi. Ve cesur.

Gülümsemem gülünç derecede genişledi ve güldüm, "O zaman onu kesinlikle birden fazla kez öpmelisin."

"Kızgın değil misin?" "Neden kızgın olayım ki?"

"Sanırım Komutan Killian'a yakın olduğunuz için öyle olduğunuzu düşünmüştüm."

Killian benim arkadaşım," dedim, "O da tıpkı senin gibi istediği kişiyi öpmekte özgür.

Preslenmiş ve palmiyeler . onun ellerkarşı onun Yüzünü. "Her şey çok hızlı oldu.

"Öpücük mü?"

"Şey, hayır. Öpücük uzundu. Durakladı ve sonra yüzünü sakladı. "Buraya beklediğimden daha erken geldik."

Bir süre sonra ellerini kucağına bıraktı. Hâlâ onun utangaçlığına gülümsüyordu.

Daha önce hiç tanışmamıştım. Onu görmek güzeldi ve Killian ile Violet'in birlikte olması fikri hoşuma gitti.

"Komutan Killian iyi bir adamdır," dedim, "Eğer istersen sana göz kulak olur."

"Teşekkür ederim kraliçem," dedi ve bir nefes aldı. "Benimle ne hakkında konuşmak istiyorsunuz?"

Bir an durdum, bu geçişi yapmak zorunda olduğumuz için pişmanlık duydum ama önemli ve acildi. "Hatırlıyor musun?"

ne zaman Bana söylemiştin. Bana söylemiştin. o Evanora oldu Atanız mı?" diye sordum.

"Evet," diye temkinli bir şekilde cevap verdi ve korkusunun bir ipucunu, kemiklerinin derinliklerinde paylaştığımız travmanın bir kıvılcımını gördüm.

"Sihrin var mı Violet?" diye sordum. "Ne demek istiyorsun?"

"Bence sorman gerekiyorsa, muhtemelen biliyorsundur," dedim. "Yardıma ihtiyacım var."

"Ben bir hizmetçiyim," dedi ve şimdiden aramıza bir duvar ördüğünü hissettim.

"Ana ve ben kızıl sisi kontrol altına almaya çalışacağız. Sis in aynı zamanda kan vebasından da sorumlu olması mümkün. Eğer durum buysa, her ikisini de ortadan kaldırma şansımız var," diye açıkladım. Ama üçüncü bir cadıya ihtiyacımız var.

Violet hareket etmeyi bırakmış, ellerini kucığında sıkıca kavuşturmuştu. Bu onu Killian'ı öpmek kadar gerginleştirmemişti.

"Bana soruyor musun yoksa emrediyor musun?"

"Sana büyüye yardım etmeni emretmeyeceğim" dedim,

"Katılımın gerçek olmalı yoksa büyü başarısız olur."

Sözlerimi düşünerek sustu, sonra derin bir nefes aldı. Peki ya cadı avcısı?

"Solaris'ten korkmana gerek yok," dedim.

Aslında artık bir cadı avcısı olduğuna hiç inanmıyordu. Bu sadece onu Adrian'ın sarayına sevdirmek için bir numaraydı.

"Kadınlar çalıştığı sürece büyü her zaman tehlikeli olacaktır," dedi. "Kimse bizim güçlü olmamızı istemiyor. Bunu bize bir kez öğrettiler ve yine öğretecekler."

Sözleri beni korku ve hayal kırıklığıyla doldurdu.

Hayır diyordu.

Tek söyleyebildiğim "Umarım yanılıyorsundur" oldu.

Sessizce durduk, ikimiz de birbirimizi izliyorduk, sonra o ayağa kalktı. "High Coven da her zaman insanlara yardım etmeye çalıştı. Onları öldürttü."

"Yüksek Meclis uysallaştı," dedim, "Onları öldürten de bu oldu."

Yorumumdan hoşlanmadı. Nefes alırken burun delikleri açıldı.

"Bir büyü," dedi. "Sana bir büyüde yardım edeceğim."

"Teşekkür ederim Violet," diye fısıldadım ve sonra boğazımı temizledim. "Seni sonra bulurum. Pratik yapmak için fazla zamanımız yok."

Selam verdi ve gittiğinde o kadar rahatlamıştım ki gözyaşlarına boğuldum.

Sorin ve ben tekrar antrenman odasında idik ama bu sefer karşılıklı bağdaş kurarak oturuyorduk. Onu son seansımızdan beri görmemiştim ve aramızdaki mesafeyi hissediyordum. Bir şeyler söylemek, Daroc'la olan ilişkisine karıştığım için özür dilemek istedim ama konuyu açmak isteyip istemediğini bilmiyordum, bu yüzden bana hayvan formuma nasıl geçeceğimi öğretirken sessiz kaldım.

Kendisi için nasıl bir his olduğunu, göğüs kafesinin her zaman nasıl çatlayıp yırtılıyormuş gibi hissettiğini, kaburgalarının nasıl kırılıp ciğerlerini deliyormuş gibi görüldüğünü ve tam nefes alamadığını düşündüğü anda uçtuğunu, özgür olduğunu anlatıyordu... .

Kaşlarımı çattım. "Her zaman bu kadar acır mı?"

Ne kadar korkunç olduğunu hatırladığımda vücudum istemsizce gerildi. Kemiklerim nasıl kırılmış, yeniden düzenlenmiş, uzamış gibi görünüyordu. Parmaklarımdan pençelerin ve ağızmdan dişlerin nasıl filizlendiğini. Süreç kanlı ve korkunçtu ve devam etmesi beni daha da korkutuyordu.

Sorin, "Buna alışıyorsunuz," dedi.

"Tüm bunlar daha çok bir ceza gibi görünüyor," dedim.

"Bunu bir ceza olarak görmeyi seçebilirsiniz ya da bir araç olarak görmeyi seçebilirsiniz" dedi. "Bir silah."

Buna hediye deseydim alay edebilirdim. Bir yanımda hâlâ Adrian'a, ben bu kadar yıkılmış ve korkmuşken, değişimimden sonra bu kadar heyecanlı davrandığı için kızgındı.

"Bu gücün potansiyelini henüz görmedim," dedim.

"Henüz kendi derinin içinde gerçekten yaşayamadın," dedi Sorin. "Tek yaptığın sanki dönüştüğün kişiyi değiştirebilecekmiş gibi surat asmak."

"Affedersiniz?"

"Sözlerimde ihtiyatlı olmayacağım," dedi Sorin. "Kim olduğunuzu inkâr etmeye devam ederseniz asla tam potansiyelinize ulaşamayacaksınız."

Sözleri beni savunmaya geçirdi ve yüzümü bir öfke dalgası kızarttı. Kim olduğumu biliyorum Sorin, hatırlatmama gerek var mı?

"Farkındayım Majesteleri," dedi, sesi giderek soğuyordu.

"Ama bu odada sen benim öğrencimsin.

Bu değişimin yasını tutmanızı izlemenin, bunu kabullenmek için zaman lüksüne sahip olmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musunuz?

"Sanki bir canavara dönüşmeyi bekliyormuşum gibi davranıyorsunuz," dedim sinirli bir şekilde. "Ben bunu hiç sormadım."

"Ben de böyle olmak istemezdim," dedi kendini göstererek. Konuşurken sesi yükseldi. "Kan arzulamayı, sonsuza kadar yaşamayı ya da uzun zaman önce gözden kaybettiğim davalar için savaşmayı ben istemedim ama bazen başka seçeneğimiz olmuyor!"

Ona sessizce baktım. Sorin'in vampir olmakla ilgili böyle hissettiğinden hep şüphelenmiştim ama şimdiye kadar hislerini hiç doğrulamamıştım.

"Sorin-"

"Kahretsin!" dedi ve başını ellerinin arasına aldı. Hayır Ben konuşmadım, gerçekten Hayır Biliyorum ne söyle o Sor. Bana tekrar baktığında gözleri kızarmış, sulanmış ve tükürüğünü yutmuştu.

"Bunu yapmak istedin mi?" diye sordu. "Bu dünyaya geri dönmek için mi?"

"Ben... Başka bir seçeneğim var mıydı bilmiyorum," dedim ama bunu hiç düşünmemiştim.

Sorin mizahsızca güldü. "Ben de öyle.

"Ne oldu?" diye sordum, soruyu alçak sesle sorarak onu korkutabileceğinden korktum.

Hemen cevap vermedi, bir elini kısa saçlarında gezdirdi.

"Ne olduğu bile önemli değildi," dedi sonunda. "Nasıl olduğuydu."

Bekledim ve sonunda konuştu.

"Değiştirildiğinden bile haberim yoktu," dedi ve boğazından bir hıçkırık koptu. Gözlerini kapadı ve burnunun kenarını sıktı.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve o ağlarken ona sarıldım. Kucağımda titrerken, "Bana söylemek zorunda değilsin," dedim.

"Hayır," dedi derin bir nefes alarak. "Anlamak zorundasın."

Yine bekledim ve konuşabildiğinde devam etti.

"Daroc'un değiştiğini bilmiyordum ve bana geldiğinde heyecanlıydı, bana dokundu, beni okşadı ve beni çılgına çevirdi. Ondan hoşlandım, onu istedim, onu istedim. Daha önce buna hazır değildim. Biz hiç..." Durakladı. "Doğru gibi görünüyordu ama sonra değildi. Beni ısırduğunda çığlık attım ve onu ittim. Etimden bir parçayı da yanında götürdü. Çıplak bir şekilde gecenin içine doğru koştum ve Daroc beni kovaladı. Çığlıklarım diğer köylülerin dikkatini çekti. Müdahaleleri hayatlarına mal oldu.

Sorin bu dehşeti anlatırken nefesimi tuttum.

"Daroc bana ulaştığında kendimde değildim. Bana ağladı, ne kadar üzgün olduğunu söyledi ve... ölmeme izin vermedi. Ne diyeceğimi bilemedim, o yüzden sessiz kaldım.

"Bunu ona karşı kullanmak istemiyorum. Sadece onu asla unutmayacağım.

"Nasıl yapabildin?"

Bu bir travmaydı ve hiç beklemediği bir anda, muhtemelen hayatında hissettiği her şeyin çok ötesinde duygular hissederken oldu. En azından değişme zamanım geldiğinde bir seçeneğim olacaktı.

"Bunun için kendinden nefret ediyor, biliyor musun?" dedi Sorin. "Ve ilişkimizle ilgili her şeyi rapor etti. Bana bir sevgili gibi değil, sorumlu olduğu biri gibi davranıyor."

Onun için ve Daroc için ağladım, her ne kadar ikisinin de bunu istediğini düşünmesem de. Dinamikleri ve kişilikleriyle ilgili pek çok şey şimdi anlam kazanmıştı. Daroc, sessiz, soğukkanlı, öfkeli, muhtemelen her şey için kendini suçluyordu. Sorin, yumuşak, eğlenceli, enerjik, sadece acısını gizlemeye çalışıyor.

"Neden kalıyorsunuz? Neden herhangi biriniz kalıyor?"

Sorin, "Onu sevmediğimden değil," dedi.

Ardından sessizlik geldi ve ben buraya nasıl geldiğimizi hatırlamaya çalıştım.

Derin bir nefes aldı. "Seni sorunlarımla boğmak istemedim."

"Bu bir yük değil.

Bir kez daha sessiz kaldık ve bir süre sonra Sorin bana baktı, konuyu değiştirdi, muhtemelen bana az önce söyledikleriyle ilgili soru sormak istemiyordu.

"İlk değiştiğinde nasıl hissettiğini hatırlıyor musun?"

Her şey iyi başlamıştı. Ateşi ya da Adrian'la umutsuzca seks yapmayı umursamamıştım. Ondan sonra nefret ettiğim her şey oldu.

Hatırlayınca yüzümü buruşturdum. "Acı vericiydi," dedim.

"Korkunçtu."

"Değişmekten neden korktuğunu anlıyorum ve bir daha böyle hissetmeyeceğine söz veremem ama şu anda kim olduğunla, kim haline geldiğinle yüzleşene kadar hiçbir eğitim sana yardımcı olmayacak. Elimi tuttuğunda şaşırmıştım. "Sen bir Aufhocker'sın Isolde ve canavar ya da değilsin, bunu yapabilecek potansiyele sahipsin.

Bu şekilde çok daha fazlasını kurtarabiliriz. Peki ne istiyorsun?"

Duygusal olarak tükenmiş bir halde Sorin ve ben günlük eğitimi bitirdik ve aklımda onun sözleri ile oradan ayrıldım. Sorin'in tüm yetenekleri arasında bu değişim ona bir kaçış unsuru sağlıyor gibiydi çünkü vampire dönüşmesinin yarattığı travma, şahine dönüşebildiğini keşfetmesinden çok daha ağır basıyordu.

Yine de sözleri, dönüştüğüm canavarı gerçekten tanıma arzusuyla damarlarımı doldurdu. Kütüphaneye girdim ve Lothian'ı masanın başında buldum.

"Kraliçem," dedi ve eğildi. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Aufhocker'lar hakkında bilgiye ihtiyacım var," dedim.

"Elbette," dedi ve masanın etrafında yürüdü. "Başka bir saldırı... başka bir saldırı olacağına inanmak için herhangi bir neden var mı?"

"Sanırım başka bir saldırı beklemek için her zaman bir neden var," dedim ama sorusu karşısında midemi bulandıran suçluluk duygusunu görmezden gelemedim. Bu, değişim potansiyelimi öğrenmem için bir başka nedendi.

Yığınlara doğru yürürken, "Onlarla ilgili kafamı kurcalayan şey," dedi, "çeşitli biçimler almaları.

"Ne demek istiyorsun?"

"Cel Ceredi'ye saldırmak için aldıkları şekil sadece bir yinelemeydi. Avlarını cezbetmek için kendilerini ruhlar, hasta yaşlı insanlar, gerçekten de herhangi bir şey olarak tanıttıkları biliniyor."

Yutkundum, bu benim de bu yeteneğe sahip olduğum anlamına mı geliyordu?

"Hiç bilmiyordum," dedim.

"Çoğu öyle değil," dedi. "Bence onların yöntemlerine başka isimler verilmiş."

"Gerçek şekli nedir?"

"Bu muğlak," dedi ve raftan bir kitap alarak durakladı. İndeksini kontrol etti ve sonra bana uzattı. "Tahmin etmem gerekirse, orijinal formlarının ruh olduğunu söyleyebilirim, çünkü neredeyse her şeye dönüşebildiklerine inanıyorum."

Kitabı aldım ve göğsüme bastırdım. Teşekkürler, Lothian.

"Elbette kraliçem. Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin."

Koridordan geçip gözden kaybolmasını izledikten sonra yığınların arasında yere oturdum ve okumaya başladım. Kitap birçok canavar hakkında bilgi içeriyordu ve aufhocker'larla ilgili bölüm kısaydı ama Lothian'ın gerçek formunun ruh olduğuna dair inancını detaylandırıyordu, ben bunun sadece enerji olduğunu varsaymışım ama burada yazılanlara göre arada bir fark vardı.

Enerji, diye açıkladı, geliştirilmesi gereken bir şeydir. Ruh, bir enerji biçimi olmasına rağmen, duyarlıdır. Etkisi vardır ve kendini dönüştürebilir, ki bu kitabın onun yaratılışını nasıl detaylandığı düşünüldüğünde daha da şaşırtıcıdır. Aufhocker'ların insan ruhlarının parçalarından oluştuğuna inanılıyor. Bu bilgi göz önüne alındığında, katı bir forma sahip görünmemelerine artık şaşırmıyordum.

Zamanla, aufhocker'lar birincil bir form seçmiş gibi görünmektedir; en yaygın olanı, avına başarılı bir şekilde saldırma kabiliyeti nedeniyle büyük bir siyah köpek veya grimdir. Bir zamanlar yalnız bir canavar olan bu yaratıklar, sürüler halinde hareket edebilir ve daha çok vârcolaci ya da kurtadamlar gibi davranarak güç ve becerilerini göstermeye dayalı bir lider seçebilirler. Köylerden kaçınırlar ve yalnız gezginlere saldırma eğilimindedirler.

En azından bir konuda haklıydı: Aufhocker'ların kalabalıklara saldırması alışılmadık bir durumdu, ancak artık böyle bir durum söz konusu değil gibi görünüyordu.

Kitabı kapattım, keşfettiğim bilgileri işlemem gerekiyordu, ancak itiraf etmeliyim ki yeni yeteneğim çok daha fazla ilgimi çekti ve başka formlara girip giremeyeceğimi öğrenmek için endişelendim. Eğer Aufhocker'lar tehditkâr, gölgeli formlarıyla tekrar saldırırlarsa,

Kontrol için liderlerine meydan okuyabilir miydi? Onları savaşa götürebilir miydi?

Bu potansiyeldi. Bu güçtü.

Bugün onu henüz görmemiş olmama rağmen, bulgularımı Adrian'la tartışmak için endişeli ve kaygılı bir şekilde kütüphaneden ayrıldım. Genelde onu en azından bir köşede görür ve kaleyi tamamen terk edip etmediğini merak ederdim. Emin olamamak beni geriyordu ama bundan da öte, kaçamak cevapları duygularımı incitiyor ve bu da beni daha çok sinirlendiriyordu.

Belki de Ivka'nın ölümünü araştırıyordu, diye düşündüm. Ya da belki de hepimizin öldüğüne ya da kan vebasından etkilendiğine inandığımız Dracul'un diğer adamlarını aramaya gitmişti.

Kendimi doğu kanadında, babamı öldürdüğüm aynalar koridorunda yürürken buldum. Buraya neden geldiğimi bilmiyordum; belki de o acıyı hatırlamak hoşuma gidiyordu çünkü başka hiçbir acı onunla kıyaslanamazdı. Şimdi bile gerçek gibi gelmiyordu ve bazen hiç olmamış ve babam hala Lara'da yaşıyormuş gibi davranıyordum. Söylediğim her kelime de ciddiymişim gibi davrandım: mücevherim, hazinem, Issi'm, sen gökyüzündeki her yıldızla değersin.

Kulenin içine girdim ve merdivenleri ardı ardına tırmanarak baş döndürücü bir spiralle çatının tepesine çıktım. Geçmişime dair anılar zihnimde canlandı ve Yesenia kadar uzun zaman önce Adrian'la bu yolculuğu ilk kez yaptığım zamanı hatırladım.

"Gökyüzünüzde yeterince yıldız yok," demişti geceye bakarak.

Geceleyin bahçede dolaşıyordum ve o da sık sık yaptığı gibi beni takip ediyordu: gölgem, koruyucum. Mutlak karanlığa, tek ışığın yukarıdaki yıldızlardan geldiği bir geceye alışkındım, ama burada çok fazla ışık, çok fazla ateş vardı.

Adrian yukarı baktı, boynunun uzun sütununu ortaya çıkardı ve onu oradan öpmenin nasıl bir şey olacağını ve buna karşılık olarak ne yapacağını bilmek istedi. Nefes alır mıydı? Beni sıkıca tutar mıydı? Aynı şeyi bana yapmak için başımı geri çeker miydi?

Düşüncelerim bir sarmal oluşturmamadan bakışları bana döndü.

"Yeterince uzun değilsin," dedi ve sonra elini uzattı. "Gel, sana göstereyim.

Tereddütle eline baktım. Garip bir düşünceydi ama ona daha önce hiç dokunmamıştım. Çok korkuyordum, içten içe onun için sonsuza dek kaybolacağımı biliyordum. Ama bu gerçekten ne kadar korkunç olurdu? Ben ölsem bile, en azından benden bir parça onda kalacaktı.

Elini tuttum, sıcak ve sertti. Beni hizmetkârların girişinin zar zor görüldüğü şatonun gölgelerine götürmeden önce bana sunduğu gülümseme hoşuma gitti.

İçeride karanlığa gömülmüştük.

"Bir dakika," dedi Adrian ve uzaklaşırken eli elimden kaydı ve onunla tanıştığımdan beri ilk kez ne kadar sessiz hareket ettiğini fark ettim.

O yanımda değilken kendimi daha soğuk hissettim ve kollarımı kendime daha sıkı sardım.

"Adrian?" Adını fısıldadım çünkü hissedemiyordum. Bir el belime dokunduğunda nefesim kesildi.

"Karanlıktan korkuyor musun?" diye sordu.

Başımı çevirdim ve çenesindeki kirli sakal yanağımlı tırmaladı.

"Hayır," dedim çünkü bu doğruydı. Ama ben ışığı tercih ederim. Işıktaki hiçbir şey saklanamaz."

"Yani karanlıkta kalandan korkuyorsun?" "Sanırım öyle," dedim.

"Benden korkuyor musun?"

"Hayır," dedim, çok hızlı bir şekilde. "Yapmalı mıyım?" "Evet," dedi. Ama düşündüğün sebeplerden dolayı değil. "Peki ben ne düşünüyorum?"

Bir ışık yandı ve yüzümü tamamen ona döndüm. Aramızda birkaç santim vardı ve parmaklarını yanağımda gezdirerek boğazımdan mideme doğru inen bir sıcaklık izi bıraktı. Derin, ürpertici bir nefes aldım.

Alaycı bir şekilde gülümsedi.

Sana hissettirdiklerimden korkuyorsun.

Aramızda hiç boşluk kalmayana kadar yaklaştı ve bakışlarını tutabilmek için başımı arkaya eğmek zorunda kaldım.

İfadesine yanıt vermedim ama şunu sordum: "Hangisini tercih edersiniz, karanlığı mı yoksa aydınlığı mı?"

"İkisi de değil," dedi. "Şeytan her şeyden hoşlanır.

Sözleri içimde bir tedirginlik yarattı ve ürperdim.

Adrian genellikle çok kaygısız görünürdü. Onu tanıdığım birkaç ay boyunca bana yüzünde bir gülümseme ve gözlerinde bir ışıkla yaklaşmıştı ama ara sıra altında daha karanlık bir şey hissediyordum.

"Gitmeliyiz," dedi. Yıldızları görmek istiyorsun.

Beni koridordan şatoya doğru götürdü ve koridorlarda yürürken kendimi aptalca gülümserken ve gülerken buldum, sanki yaptığımız şey gerçekten skandalmiş gibi saray üyelerinden ve hizmetçilerden kaçıyorduk.

Doğu kulesine ulaştığımızda Adrian, "Çok fazla merdiven var," diye uyardı. "Eğer yorulursan..."

"Ben sarayınızdaki kadınlar gibi değilim," dedim, çünkü bu doğrudu. Toprağa taptığımız, yiyeceklerimizi yetiştirmek için ellerimizle toprağın derinliklerini kazdığımız, avlandığımız, tuzak kurduğumuz ve meyve topladığımız Aroth'ta büyümüşüm. Bu insanlar için ben vahşi ve evcilleşmemişim.

Ama Adrian bana baktığında, kendimi kendim gibi hissettim. Yumuşakça güldü. "Anlaşıldı, büyücü."

Basamakları önce ben çıktım, Adrian da onu takip etti. Bana ayak uydurdu ve ben onu tutmasaydım basamakları ne kadar hızlı çıkacağını merak ettim.

"Seni görev yerinde özlemeyecekler mi?" diye sordum. Adrian'ın Dragos'un Elit Muhafızlarının bir parçası olduğunu biliyordum. Acımasızlıklarıyla ve suikast dahil en özel emirlerini yerine getirmeleriyle ün salmışlardı.

"Benim bir yayınım yok," dedi.

Bir noktada tırmanmayı bıraktık ve küçük bir koridora geldik. Adrian el fenerini

Beni kale kulesinin çatısına açılan kapıdan geçirmeden önce duvardaki şamdanı gösterdi.

O haklıydı.

Dışarı çıktığımda başımı gökyüzüne çevirmeme bile gerek kalmadı çünkü etrafımız zaten yıldızlarla çevriliydi. Rengârenk kümeler halinde kilometrelerce uzanıyor, o kadar parlak bir şekilde parlıyorlardı ki gökyüzünde neredeyse hiç karanlık yok gibiydi.

Adrian oturmadan önce birkaç adım öne çıktı ve ellerini başının arkasına koyarak sırt üstü uzandı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Yıldızlara başka nasıl bakabilirsin ki?"

Gülümsememeye çalıştım ve ona katılmadan önce birkaç saniye daha ayakta durdum. Sessizdik ve gökyüzüne konsantre olmaya çalışsam da Adrian yanımda yatarken bunu yapmak zordu. Aramızda sıcak bir gerilim oluştu ve ben ona dokunmamak için kendimi zor tuttum. Eğer dokunursam, bu adil olmazdı.

Uzun süre yaşamayacaktım. "Ne istediğini biliyorum," diye fısıldadım.

"Ne istiyorum?" diye sordu.

Nefes aldım, ona aramızda hiçbir şey olamayacağını, başladığından çok daha hızlı biteceğini söylemek niyetindeydim. Geleceğe karşı asla savaşmadım, ama onunla savaştım çünkü bir araya gelirsek dünyayı mahvedeceğimizi biliyordum.

Ama ona baktığımda ağızımdan hiçbir kelime çıkmadı ve kaçınılmaz olduğumuzu anladım. Yavaşça beni öptü.

Adrian için o gece birlikte geçirdiğimiz ilk geceydi, vahşi ve tutkulu bir şeyin başlangıcıydı: Dragos'un muhafızı olarak yaptığı işin dehşetinden ayrı olarak inşa edebileceği bir gelecek vaadi.

Benim için, yaklaşan ölümüme doğru ilk adımı attığımı biliyordum.

İki yüz yıl sonra, Revekka'da yakılan ateşlere tanıklık etmem için beni ilk kez Isolde olarak buraya getirdi.

Yüce Meclis'in öldürüldüğü gece, dünyanın böyle görüldüğünü söylemişti. Sonra, bu sözler beni çok etkiledi.

şaşkına dönmüşlerdi. Şimdi, derime saplanmış binlerce bıçak gibi içimde dönüp duruyorlardı.

Bir parçamı uyandıracağını umduğumu sanmıştım ama intikam arayışına sadece acımıştım.

Çatı karlı ve kaygandı ve hava o kadar soğuktu ki, kenara çıkıp Revekka'ya baktığımda nefesim kesildi. Daha önce olduğu gibi, ateşler toprak boyunca yanıyordu, ancak artık izole edilmiş ateşler değillerdi; her köyü çevreliyorlardı, büyük ateş çemberleri canavarları uzak tutmayı umuyordu, ancak aufhocker'ları Cel Ceredi'den uzak tutmak için çok az şey yapmışlardı.

Ama belki yapabilirdim... eğer kendimi değiştirmeye zorlayabilirsem.

Gözlerimi kapadım ve kollarımı açtım, değiştiğim geceden beri aynı hissetmediğim yanıma odaklandım. Bu bir diken karmaşasıydı, başa çıkamadığım ama çözmem gereken kaotik bir duygu karışımıydı ve hepsinin merkezinde öfke olduğunu biliyordum.

Kontrol sahibi olmamanın öfkesi.

İlk nefesimi aldığım ve annemin öldüğü andan itibaren başlamıştı ve Adrian hayatıma girdiğinde de devam etti. Başından beri, sanki onu tanıyormuşum gibi ona tepki veren bedenim üzerinde hiçbir kontrolüm yoktu, ama onu sevmeye başladığımda, onunla aynı türden bir canavar olacağımı varsaydım.

Bir zamanlar geleceği görebildiği için kızgındı ve şimdi kanlı, kırık ve çürük olmadan şimdiki zamanda zar zor ilerleyebiliyordu.

Direncimin biraz kırıldığını hissettim ve gevşemeye başladığımda bir kol belime dolandı. Sırtım Adrian'ın göğsüne yaslanırken tökezledim. Diğer kolu vücudumun üzerinden geçti ve beni sıkıca tuttu, yüzü boynumun kıvrımına bastırdı.

Bu bir özürdü ve beni çok memnun etti.

Bir süre öyle kaldık, sessiz ve hareketsiz. İlk hareket eden ben oldum, Adrian'ın kollarında dönerek onunla yüzleştim.

"Size göstermem gereken bir şey var," dedim.

"Umarım iyi bir sürpriz olur," dedi gülümseyerek.

"Hiçbir zaman sürpriz sözü vermedim" dedim, "Ya da iyi olacağına dair." Oldukça kötümser, değil mi?

Gülümsedim ve onu içeri götürdüm, yine de ona büyü kitaplarıyla dolu kütüphaneyi gösterme düşüncesiyle biraz gergin hissetmekten kendimi alamadım. Adrian'ın büyüye karşı olmadığını biliyordum ama bu Ana'yla birlikte kızıl sisi kontrol altına almak için bir plan yapmadan önceydi.

"Endişelisin," dedi bir zamanlar aynalarla kaplı koridordan geri yürürken.

"Aklımı mı okuyorsun?" diye sordum.

"Okumalı mıyım?" diye sordu.

"Bu odayı sevmiyorum," dedim, bu doğrudu ama o anda huzursuzluğumun kaynağı bu değildi. Adrian hiçbir şey söylemedi, sadece elimi daha sıkı sıktı.

Onu eski mabede götürdüğümde, duvardaki meşaleyi elime aldığımda ya da sunağa tırmanıp kütüphane kapısının gizlendiği dar geçide girdiğimde beni sorgulamadı.

Onu karanlığa götürürken hazırlık yapmadım. Yüzen merdivenlerden inerken başımın döndüğünü hissettim.

Adrian bir elini omzuma, diğerini belime koydu.

"Bekle bir dakika," dedi, nefesi kulağımı gıdıklıyordu, sonra kıkırdadı. "Nefes al, serçe.

Nefesimi yavaşça ve bilinçli bir şekilde verdim ve tekrar nefes aldığımda Adrian'ın kokusunu içime çektim. Merdivenlerden küçük kütüphaneye doğru yürürken bana yakın durdu, varlığı kendimi güvende hissetmemi sağlayan somut bir şeydi.

Ona baktım ama ifadesinin sakın olduğunu gördüm, hiç de hayal ettiğim gibi bir şaşkınlık değildi.

"Burayı ne zaman bulacağını merak ediyordum," dedi.

Gözlerimi kırptım, şaşırmıştım. "Buranın var olduğunu biliyor muydun?"

Belli belirsiz gülümsedi.

"Söyledim." "Neden bana söylemedin?" diye çıktım.

"Çünkü hazır değildin," dedi.

"Buna sen mi karar vereceksin?"

"Bana büyüyle ilgilendiğini ne zaman söyledin?" diye cevap verdi. "Sadece nasıl sihrin olmadığını ve sihir olmadan seni sevmeyeceğimden korktuğunu duydum."

Baktım.

"Bu büyü öğrenme konusunda hevesli olduğun anlamına mı geliyor?"

"Başka seçeneğimiz yok," dedim, hâlâ sinirliydim. "Büyüyle savaşılabılır misin?"

"Biliyorsun Biliyorsun. ve Cevap ver, dedi,
olmadan kibarca. "Nasıl oldu da buldun
mu?"

"Beni buraya Ana getirdi," dedim. Buna da şaşırmış görünmüyordu. "Büyü yaptığını biliyor muydun?" "Ben... bilinçsiz değildim," dedi. "Ama bildiğimi ona hiç söylemedim."

"Benim de bilmem gereken başka ne biliyorsun?"

Yükseltilmiş bir kaş. "Yapabilirim söyle ve
aynı hakkında Sen. Tüm bunları keşfedip
sır olarak saklamadın mı?"

"Sana şimdi söylüyorum," dedim. Her zaman istediğim gibi. "Ben de aynısını söyleyebilirim."

Gergin bir sessizlik içinde birbirimize baktık.

"Burayı bildiğini Ana'ya da söylemedin mi?" "Hayır," dedi. "Ama o çok dikkatli."

Onun yerine merak ettiğini söylememesi tuhafıma gitmişti.

"Ona güveniyor musun?" diye sordum.

"Sadede gel."

"Peki bu ne ölçüde?"

"Ana'nın kendi gündemi var," dedi Adrian. "Her zaman benimkiyle örtüşmüyor."

"Ravenna ile çalıştığımdan mı endişeleniyorsun?"

Bu düşünce Ravenna'nın saldırısından hemen sonra aklımdan geçti ama bunun tek nedeni Ana'nın büyü karşılarında şaşırmış olmamdı. O zamandan beri, onun sadece meraklı olduğunu fark ettim. Ayrıca, bir silah olarak kullanılmamakta ısrar etmişti ve Ravenna ile herhangi bir ittifak onu sadece bu hale getirecekti.

"Hayır, daha önce bize ihanet etmiş olsa bile, Isla'nın ölümünden sonra sadakati değişecektir.

"Ve bu sizi ilgilendirmiyor mu?"

"Hâlâ işe yarar olduğum sürece olmaz," dedi. İşte yine o kelime: işe yarar. "Cevabımı beğenmedin," dedi.

"Birisi ne kadar faydalı görünürse görünsün ihaneti kolay kolay affedemem.

Adrian kıkırdadı ve bir adım daha yaklaşarak elleriyle yüzümü kavradı.

"Eğer en büyük arzuna ulaşmana yardımcı olacaksa, o zaman öğreneceksin," dedi ve eğilip beni alnımdan öptü. Dudakları tenime değdiğinde yüzüm ısındı ve geri çekildiğinde gözlerinin içine baktım.

"En büyük dileğiniz var mı?" diye sordum.

"Evet," dedi başparmağını dudaklarımı okşamak için hareket ettirerek. "Peki şimdi ne arıyorsun?" diye fısıldadım. "Bizi daha güçlü kılacak herhangi bir şey" dedi. Sonra beni öptü ve ben de ona açıldım, beni masanın üzerine kaldırmadan önce üzerime eğilirken dili ağzımı okşadı. Eteğimi avuçlarken ellerine uzandım ve onu durdurdum.

"Sana söyleyecek daha çok şeyim var," dedim.

"Seni nasıl becermemi istediğinle mi ilgili?" diye sordu boynumu öperek. Başımın yana düşmesine izin vererek ona izin verdim.

"Hayır," diye nefes aldım.

"O zaman duymak istemiyorum," dedi.

"Bence bunu duymak isteyeceksin," dedim.

Sonunda durdu ve bakışlarımla buluşarak uzaklaştı.

"Ana ve ben kızıl sis için bir sınırlama büyüsü yapacağız," dedim. "Hazırlanmak için çok az zamanımız var. Yarın gece büyü yapmalıyız.

Bir an için beni inceledi. "Açıkla."

Ona Ana'yla planımızı nasıl yaptığımızı ve ay ışığı altında suyun üzerinde nasıl atış yapmamız gerektiğini anlattım. Ayrıca ona Lothian ve Zann'ın sisle ilgili teorisinden ve bunun nasıl kan vebasına dönüşmüş olabileceğinden bahsettim, ki beklendiği gibi bunu zaten biliyor gibiydi.

"Nerede atış yapacaksınız?" diye sordu.

Sanki çoktan onaylamış gibi konuşması dikkatimi çekti. Ana, bir kaynaktan beslenen bir göl olduğunu söylüyor.

"Galat," dedi, sanki bir anısını hatırlıyormuş gibi duraklayarak. "Biz ona renginden dolayı Yeşil Göl derdik. Gal'e yakın.

"Sence güvenli mi?" diye sordum. "Göl mü yoksa senin planın mı?"

"Sanırım her ikisini de merak ediyorum".

Başımı arkaya yatırdı. "Yanında bir refakatçi olmadan Galat'a gitmene izin vermeyeceğim.

"Sensiz gitmeyi beklemiyordum," dedim.

Rahatlamış görünüyordu ve sanırım bir tartışma çıkacağını tahmin etmişim ama Ana ve Violeta yanımda olsa bile bunu Adrian olmadan yapmak istemiyordum.

"Planınıza gelince, işler ters giderse bunun sonuçları olacak mı?"

"Gerçekten yanlış gidemez. Sadece başarısız olabilir -Özellikle de üçümüzün arasında Ravenna'nın büyüünü bize çağırarak kadar güç yoksa, dedim. "Ama... eğer iyi giderse... o zaman sisi ve muhtemelen kan vebasını da kontrol etme yeteneğine sahip olabilirim."

Bununla birlikte, sihrin bir kez içerildiğinde nasıl çalışacağını söylemek zordu.

Buna rağmen, özellikle Adrian'ın bir gece önceki sözleri göz önüne alındığında, bu fikir beni hâlâ heyecanlandırıyordu.

Burada seni koruyacak başka kimse yok.

Ravenna'nın büyüüne sahip olsaydım ve tek bir düşünceyle değişmeyi öğrenseydim, bir daha asla korunmaya ihtiyacım olmazdı. Bunu umutsuzca istedim.

Adrian bir an sessiz kaldı, sonra başparmağını yanağıma dokundurdu ve hâlâ kalçalarımın arasına sıkışmış bir şekilde bana doğru bastırdı.

"Ben de bunu senin için istiyorum," dedi.

Bakışlarıyla karşılaştım ve düşüncelerimi duyması konusunda onunla yüzleşmeden ağzı bir kez daha benimkinin üzerine kapandı.

Bu sefer onu durdurmadım.

On sekiz

Isolda

Yesenia olarak bir büyü hakkında emin olmadığım bir zamanı hatırlamıyordum ama son iki gün boyunca kendimizi hazırlamak için çok şey yapmış olmamıza rağmen bu büyü hakkında emin değildim. Meditasyon yaptık, ilahi söylerken bedenlerimize sıcak enerji çektik, kelimelerimizi ve ritmimizi iyi prova edilmiş bir şarkı gibi birleştirdik. Pratik yaptıkça Violeta ve Ana'nın umutları ve kendilerine güvenleri artıyordu.

Teknik açıdan hazırдық ama gün batımına yaklaştıkça bir şeylerin yanlış gittiğini daha çok hissettim. Hislerimi paylaşmadım çünkü neden böyle hissettiğimi tam olarak belirleyemiyordum. Belki de sadece endişeydi ama içimdeki korku güneş batmaya başladıkça daha da derinleşti.

Adrian odama girdiğinde botlarımı bağlamaya yeni başlamıştım.

Siyah giyinmişti, paltosuna altın işlemler yapılmıştı ve saçları ensesinde toplanmıştı. Yüzünün açıları sıcak ışıktaki sert görünüyordu. Ciddi ifadesi şaşkınlığımı daha da arttırdı.

Belki de bunun işe yaraması için çok çaresizdi.

Adrian diz çöktü ve botlarımı bağlamayı üstlendi, parmakları hızla çalışıyordu.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Çılgınca, diye düşündüm.

"Ya bu işe yaramazsa?" diye sordum.

"O zaman başka bir şey deneyelim," dedi, sözlerimi yineleyerek, ancak bunun o kadar basit olduğundan emin değildi. Büyümüzde başarılı olsak bile,

Ravena misilleme yapar mıydı?

"Ya durduramazsak?" diye sordum.

Muhtemelen Ravenna'nın elinde meclisimin kemikleri vardı ve onları büyüğü için, ordusunun gücünü artırmak için kullanacağını biliyordum; bu ordu kelimenin tam anlamıyla her şey olabilirdi: başka bir sis, başka bir canavar, başka bir hastalık ya da henüz görmediğimiz başka bir şey.

"Eğer bunu yapmamız gerektiğini düşünmüyorsan..." "Büyüden şüphe etmiyorum," dedim çabucak.

Kaşları çatıldı. "O zaman bu ne?"

Ona baktım, nasıl hissettiğimi açıklayacak kelimeler bulmaya çalıştım ama bulamadım.

"Bilmiyorum," diye fısıldadım.

Adrian'ın eli saçlarıma dolandı ve başı benimkine yaslandı, "Her şey yoluna girecek."

Dudaklarımız buluştu ve bu basit bir dokunuş, yumuşak bir okşamaydı. İkincisi daha sert, üçüncüsü daha derindi. Bacaklarımın arasında akışkan, tanıdık bir sıcaklık toplanmıştı ve ben onları birbirine bastırmak istesem de Adrian onları birbirinden ayırdı, beni öperken vücudu bacaklarımın arasında sıkışmıştı. Yüzünü göğüslerimin arasına gömerken, gömleğimi öpüp ısırırken gömleğini çekti. Sonra aniden ayağa kalktım, ağzını ateşime bastırırken parmaklarım saçlarına dolandı ve kıyafetlerimin kumaşından şişmiş klitorisimi emdiğini hissettiğimde nefesim kesildi.

Adrian yerde diz çöktüğü yerden bakışlarımı karşıladı ve ikimizin de üzgün olduğunu biliyordum. Bunu gözlerinde görebiliyordum: nasıl hissettiğimi anlayabiliyordu ama bu çaresizliği umursayacak kadar vicdanım vardı. Sanki hayatımda bir daha böyle bir an yaşamayacakmışım gibiydi.

Adrian'ın tutuşu sıkılaştı ve önce karnıma, sonra kalçama, sonra da uyluğumun iç kısmına bir öpücük kondurdu. Ellerimi başının üzerinde tutmuş, kısa ve mutlak bir deliliğe kapılmaya hazırlanıyordum ki kapı çalındı.

Dondum kaldım ve normalde bir başkasının varlığından rahatsız olmayan Adrian bile dondu kaldı.

-Kraliçem," diye seslendi Violet kapının diğer tarafından. "İçeri girebilir miyim?

Adrian ve ben kısa bir süre birbirimize baktıktan sonra ayağa kalktı, beni alnımdan öptü ve sırtını kapıya döndü.

Boğazımı temizledim ve cevap verdim: "Evet, Violet".

Odaya girdiğinde yüz ifadesini gördüğümde onun da aynı şekilde endişeli olduğunu anladım.

Reverans yaptı.

"Böldüğüm için özür dilerim,"

dedi. "Sen değilsin," dedim.

Adrian boğazını temizledi ve ben de ona baktım ama bize bakmıyordu. Pencereye doğru ilerlemişti ve solmakta olan alacakaranlığa bakıyordu.

"Ben... sana bir şey vermek istedim," dedi.

Odanın karşısına geçti ve elini uzattı. Avucunda bir kolye vardı. Kolye hem şekli hem de büyük kırmızı bir taşı çevreleyen telkari işlemesiyle bana bir feneri anımsattı.

"Bu Evanora'nındı," dedi. "Odaklanacak bir şeyiniz varsa, gücü çağırmanın daha kolay olduğunu okumuştum. Belki bu gece sana yardım edebilirim diye düşündüm.

-Violet, ben...

"Lütfen al," dedi elini bana doğru uzatarak. Evanora bunu senin almanı isterdi.

Bundan pek emin değildim ama o kadar samimi görünüyordu ki kolyeyi aldım.

Evanora'nın bir parçasının hâlâ mücevherlere bağlı olduğunu hissedebileceğimi ummuştum ama mücevherlerde Violet'ın enerjisi dışında tanıdık hiçbir şey yoktu. Parmaklarımı kolyenin etrafına kapattım ve hiçbir uyarıda bulunmadan genç kadını kollarıma çektim.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

O da bana sarıldığında, sanki Evanora'nın kendisine sarılıyormuşum gibi hissettim.

Adrian, Violeta ve ben avluya girdiğimizde Ana, Sorin ve Daroc çoktan atlarımızla birlikte bizi bekliyorlardı. Ana ciddi görünüyordu ve kendi düşünceleri içinde kaybolmuş gibiydi, ancak sadece ısınmaya odaklanmış olması da mümkündü. Sıcaklık sabahtan bu yana önemli ölçüde düşmüştü ve kalın yünler giymiş olmasına rağmen hâlâ titriyordu.

"Kar yağacak," dedi yanımda duran Violeta. Ona baktığımda başı açık gökyüzüne dönüktü ve görünürde tek bir fırtına bulutu yoktu, yine de tahmininden şüphe etmedim.

"Umalım da o zamana kadar evde olalım," dedim, "fırtınaya yakalanmak istemem ve bu büyü için ay ışığına ihtiyacımız var."

Etrafımızda buz gibi bir rüzgâr kükredi. Galat Gölü'ne ulaştığımızda olacaklardan korkarak pelerinimi daha sıkı çektim. Büyü suya girmemizi gerektiriyordu ve bu yüzden dönüş yolculuğunu ıslak kıyafetlerle yapmak zorunda kalmamak için soyunmayı planladık.

Dikkatimi şirketimizin geri kalanına çevirdim. Daroc ve Sorin birbirlerine yakındılar ama onlar da hem bizden hem de birbirlerinden uzak görünüyorlardı. Sorin'in benimle konuştuğu meselelerden herhangi birini ele almaya çalışıp çalışmadığını merak ettim. Eğer öyleyse, ikisinin de acı çektiğinden hiç şüphem yoktu. - Sen de bizim gibi soğuğa aldırıyor gibisin Daroc," dedim.

"Zaten çok frijit olduğu için," dedi Sorin ve şaka yaptığını bilmesine rağmen Daroc'un çenesi bu yorum karşısında gerildi. Sorin fark ettiğinde gülümsemesi soldu ve garip bir sessizlik oldu.

"Hazır mısınız?" diye sordu Adrian, Ana ve Violeta'ya baktım, ikisi de başını salladı ama tam binmek üzereyken

Atlarımızdan biri Killian'ı taşıırken diğeri dörtnala kapıdan içeri girdi. Nefes nefese kalmıştı ve gözleri kocaman ve vahşiydi.

"Kral Adrian, benimle gelmelisiniz," dedi. "Solaris'in iki gün önce hayata döndürdüğü o adam... ailesini öldürdü.

Kendimi uyuşmuş hissediyordum ve bunun soğukla hiçbir ilgisi yoktu. "Ailen mi?" diye sordum.

Killian başını salladı ve yüz ifadesinde bir boşluk vardı. Her ne gördüyse... asla eskisi gibi olamayacaktı.

"Karım ve iki çocuğum.

Boğazımın arkasındaki safra yükseldi. "Şu anda nerede olduğunu biliyor muyuz?" diye sordu Adrian.

Killian konuşurken yüz hatları sertleşmişti. "Hayır. Ceset parçalarını Yıldızsız Orman'a kadar takip eden bir arama ekibi var.

"Siktir," dedi Adrian sessizce ve ona baktığımda çenesinin sıkılmış olduğunu gördüm.

"Git," dedim, "iyi olacağız."

"Yalnız gidemezsin," dedi sinirli bir şekilde.

-Sorin hızla, "Kraliçeye gideceğim," dedi ve Efram'ın ardında bıraktığı dehşetten kaçınmak için gönüllü olup olmadığını merak ettim. Onu güvende tutacağım. Hepinizi güvende tutacağım.

Adrian bir an sessiz kaldı ve sonra gecenin içinde bir çığlık korusu çınladı. Kanım dondu.

"Git!" diye emrettim.

Adrian yanıma geldi ve Daroc'la birlikte atlarına binip Killian'ın önderliğinde avludan çıkmadan önce beni sertçe öptü.

Onun gidişini sessizlik izledi. Beni iliklerime kadar donduran çığlıklar kesilmişti ve şimdi tek ses rüzgârın uğultusuydu. Karanlık onları yutana kadar izledim ve sonra dönüp Reverie'ye bindim.

"Gel, gidelim," dedim, kelimelerim kısa kesilmişti.

Adrian, Killian ve Daroc'un yüzleşmek üzere oldukları şey hakkında çok fazla düşünmekten korkuyordum. Eğer düşünseydim

göle gitmek isteyeceğini düşündüm. Bu onları sonsuza dek rahatsız edecek bir şeydi ve Solaris'in telefonu kapatacağını umuyordum. "Violet, benimle gel," diye talimat verdim.

Sorin ve Ana atları Meri'ye bindiler ve Kızıl Saray'dan doğuya doğru, ay ışığında parlayan karla kaplı bir patikayı takip ederek ayrıldık. Önde Sorin vardı ve bu yolu Adrian'la sadece iki gün önce almış olmasına rağmen, gecenin içinde çok farklı görünüyor ve hissediyordu. Belki de soğuktandı. Violet'in belime ölümüne sarılması da yardımcı olmadı.

"Daha önce hiç ata bindin mi?" Üzerimdeki baskısını azaltmasını umarak sordum. Konsantre olabildiğim tek şey buydu.

-Hayır," dedi dişlerini gıcırdatarak.

Isıran rüzgârı engelleyen ağaçlık bir vadiye indiğimiz bir an geldi ve bu yolculuğa başladığımızdan beri ilk kez kendimi soğuğa karşı korumak zorunda olmadığımı hissettim ve rahatlardım, parmaklarım çok ağrıyordu. Onları Reverie'nin dizginlerinden çözdüm. Violet'in de aynı şeyi hissetmesini isterdim ama o Galat Gölü'nü görünceye kadar beni tutmaya devam etti.

Büyük bir su kütlesi değildi, bu da onu amaçlarımız için ideal kılıyordu ve etrafımız ağaçlarla çevrili olmasına rağmen, hiçbirisi gölü örtmüyordu ve yüzeyinde yansıyan ayı görebiliyordum.

"Eskiden burayı çok severdim," dedi

Sorin. "Eskiden sever miydim?"

Burada yüzerdik. Daroc, Adrian, arkadaşlarımız," dedi sesinde bir özlem notasıyla. "Bu çok uzun zaman önceydi."

Bir an için o dünyayı hayal etmeye çalıştım ama artık var olmadığı için bir anlamı yoktu.

"Violet, attan inebilirsin," dedim, benim de inebilmem için onun attan inmesini istiyordum. Biraz çaba sarf ederek ayaklarını yere basmayı başardı ve ben de onu takip ettim.

Sonra göle yaklaştık, durgun suya bakıyorduk. Arkamızda bir ışık yandı ve arkamı döndüğümde Sorin'in toprağa saplamayı başardığı bir meşale yaktığını fark ettim.

"Sıcak tutmak için," dedi bizi izlediğini görünce. "Ağaçların arasında olacağım, izleyeceğim... hepinizi izlemeyeceğim... nöbet tutacağım yani."

Gülümsememeye çalıştım. "Sorun değil, Sorin. Erkeklerden hoşlandığını biliyoruz."

Boynunun arkasını ovuşturdu ve sonra hareket ederek karanlığa doğru uçtu.

Ana, Violeta ve ben birer tarafa geçip kıyafetlerimizi çıkarmaya başladık. Arkamda Sorin'in meşalesi hâlâ yanıyordu ama pelerinimi çıkarırken hiçbir ısı hissetmiyordum. Soğuk acımasızdı ve her parçamı geceye maruz bırakırken, önümüzdeki ayinden daha da korktuğumu hissettim.

Çırılçıplak kaldıktan sonra suya girdik, sivri taşlara bastık ve belimize kadar sümüksü kumda kaydık. Soğuğa aldırmıyor gibi görünen Ana'ya baktım. Kolları yanlarındaydı ve saçları omuzlarının üzerine düşerek göğüslerini örtüyordu. Violeta kambur duruyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

"Hazır mısın?" diye sordu Ana.

Emin değildim ama başımı salladım.

Gözlerini kapattı ve ben de onu takip ederek kollarımı avuç içlerim yukarı bakacak şekilde suyun üzerine bıraktım. Derin bir nefes aldım ve nefesimi verirken vücudumun her parçasının gevşemesine izin verdim. Kendimi ağır ve topraklanmış hissettim ve benden ve tenime dokunan sudan başka hiçbir şeye odaklanmadım. O ana kadar ne kadar acı çektiğimi düşününce, içimdeki huzura bu kadar çabuk ulaşmanın ne kadar kolay olduğuna şaşırdım ama bu huzur tanıdık ve vahşi bir hırıltıyla çabucak bozuldu.

Yakınlarda bir aufhocker vardı.

"Sorin?" Seslendim, gözlerim hâlâ kapalıydı, umutsuzca bedenime giren sükûnete tutunmaya çalışıyordum ama daha şimdiden adrenalin pompalayarak titreştiğimi hissediyordum.

"Her şey kontrolüm altında," diye bağırdı, ancak bir başka homurtu ilkinde katıldı ve Sorin'in dövüş sesleri boşluğu doldurdu.

Gözlerimi daha sıkı kapattım ve konsantre olmaya çalıştım. Ana şarkı söylemeye başladığında, Violeta ve ben de ona katıldık ve dünya dağılmış gibi göründü. Ruhumda hafızası olan bir dilde konuşuyorduk. Kelimelerin derimin altında hareket ettiğini, midemin çukurunda kıvrıldığını hissedebiliyordum. Büyümün kükreyerek canlandığını hissettim, beni açan bir enerji akımı.

Hıçkırmaya, titremeye, çığlık atmaya başladım.

Sonra kafama sert bir darbe aldım ve en az darbe kadar şok edici olan suyun içine düştüm. Yüzeye çıktığımda Violeta ve Ana'nın çığlıklarını duymak için saçlarımı geriye doğru çektim.

Diğer iki kişi kollarımdan tutunca nefes nefese kaldım.

"Çıkarın onu dışarı!" diye emretti sert bir erkek sesi.

Sudan dışarı sürüklendim, kaburgalarım sivri kayalara çarparak çatırdadı.

"Lanet olası cadı!" diye tükürdü bir başka korkunç ses.

Altımdaki toprağı hissettiğimde, saldırganlarım ellerimi bıraktı ve vücuduma vurmaya başladı. İlk darbe karnıma gelen bir tekmeydi. Nefesimi kesip midemi bulandırdı ve kendimi korumak için yuvarlanıp çaresizce nefes almaya çalışırken, sırtıma inen bir başka darbe beni yere düşürdü. Ondan sonra vücudumun her yerine tekmeler yağmaya başladı. Kan tadı aldım ve sonra hiçbir şey hissedemedim.

Ama beni en çok korkutan şey bu değildi; aniden içime dolan huzurdu. Bunu daha önce Dragos'un adamları ayaklarımın dibindeki çırayı ateşe verdiği de hissetmiştim. Bedenim gevşedi, toprağa gömüldüm. Acı hissetmiyordum. Nefes almaya bile ihtiyacım yoktu.

Yan döndüm ve bunu yaparken Ana'yı sadece birkaç adım ötede gördüm, hırpalanmış yüzü fener ışığında parlıyordu.

Birden başka bir zamanda, aynı ormanda, ayaklarımın altındaki engebeli zeminde, tenime çarpan ağaç dallarında koşuyordum. Nefesim kesildi, ciğerlerim yandı.

"Ana!"

Adı ağzımdan boğuk bir çığlık olarak çıktı. Bunun onu durduracağını umdum ama o sadece daha hızlı koşuyor gibiydi.

"Ana!" diye yalvardım, soluk soluğa adını söyleyerek. "Anna, lütfen!" Tökezleyip düştü ve d ü ş t ü ğ ü yerde kaldı, vücudu hıçkırıklardan titriyordu. Dizlerimin üzerine çöktüm ve ona sarıldım.

Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sadece korkunç olduğunu biliyordum çünkü onu kaleden kaçarken yakalamıştım, hırpalanmış ve morarmıştı. Orada ne kadar oturduğumuzu bilmiyordum ama sonunda ayağa kalktı, yüzü o kadar şişmişti ki beni görebileceğini sanmıyordum. Yanağında bir kesik, kırık bir burun ve yarılmış bir dudak vardı. "Ana," dedim, gözyaşlarımdan görüşüm bulanıklaşmıştı. Yüzüne dokunmak istedim ama bunun onu sadece inciteceğini biliyordum, bu yüzden onun yerine ellerini tuttum. Elleri morarmıştı, tırnakları kırılmıştı. "Ne oldu?"

Konuşmaya çalıştı ama ağzını her açtığında boğazından şiddetli bir hıçkırık dökülüyordu. Bu kısır döngüde ilerlerken bekledim ve izledikçe, kırılmasının acısını hissetmemek için kendi kalbimi oymayı daha çok istedim.

"Kral Dragos'un Kızıl Saray'ın zindanında bir zevk evi var," diye açıkladı. "Buranın lordları için olduğunu söylüyor, tohumlarını dökecekleri bir yer olursa daha iyi performans göstereceklerini söylüyor."

Kanlı dişlerini sıkarak konuştu, tiksintisini güçlkle bastırdı.

"Lordlar her ay yeni bir çocuk getirdikleri sürece istedikleri zaman gitmekte özgürler. Yüzlercesini kaçırdılar ve ben sadece birkaçının kaçmasına yardım ettim ama bu gece bir kızı kurtarmaya çalışırken yakalandım."

Sesi kesildi ve titredi, gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. Ellerini benimkilerden çekti ve yüzünü silmeye başladı ama onu dururdum.

Bu sadece onun daha çok ağlamasına neden oldu.

"Tecavüze uğradım," diye fısıldadı ve sonra nefretle titreyerek tekrar mırıldandı. "Her. Centilmen."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı döküldü. Söyleyecek sözüm yoktu.

Bunun intikamla bile tesellisi yoktu, çünkü travma kurbanlarına demir bir yumrukla yapışan bir kâbustu.

"Yani onu öldürdüler," dedi ve sonra ağıt yaktı. "Onu benim yüzümden öldürdüler.

Kollarıma yığıldı ve ikimizde de öfkeden başka bir şey kalmayana kadar ona sarıldım ve onunla birlikte ağladım.

On dokuz

Isolda

Ağlayarak uyandım.

Önce Ana'yı hatırladığım için, sonra da kendim için ağladım.

Adrian yanıma uzandı ve ben ona döndüm, yüzümü göğsüne gömdüm, daha çok ağladım. Beni nazıkçe tuttu ve saçlarımı öperken bana aşkını fısıldadı. Konuşmam, vücudumu sarsan hıçkırıkların ötesinde kelimeler bulmam biraz zaman aldı ve sanki birinin beni ondan almasından korkuyormuşum gibi Adrian'a daha sıkı sarıldım.

Ne kadar ağladığımı bilmiyorum ama dudaklarıma sözcükleri getiren şey, Violet'in kolyesini hâlâ takıyor olduğumu fark etmem oldu.

"Ana nasıl?...Violeta?"

Adrian konuştuğunda sesi sakın, sıcak ve acılıydı. "Ana iyileşti ama henüz uyanmadı.

Ya Violeta?

Sessiz kaldım ve bakışlarıyla buluşmak için hareket ettim.

Adrian. Sesim titredi. Violeta nasıl?

Her zamankinden çok daha solgun görünüyordu ve konuşmadan önce yutkundu, kelimeler renksiz dudaklarından bir fısıltı halinde kaçtı. "O başaramadı.

Başımı salladım. "Olmak zorundaydı.

Ana ve ben başardıysak bunun başka bir açıklaması olamazdı, o öldüyse biz neden hayattaydık?

Bunu anlayamadım, kabul edemedim, yapmadım.

-Isolde," dedi Adrian yumuşak bir sesle.

"Hayır-" Sesim kesildi ve bir kez daha gözyaşlarına boğuldum.

Adrian beni kendine çekti ve zaman, ağıladığım, sonra uykuya daldığım, yorgunluktan bitap düştüğüm ve bir kez daha ağlayarak uyandığım o çalkantılı şekilde geçti. "Bizi nasıl öğrendi?" diye sordum.

Konuşmak için o kadar uzun süre bekledi ki bana anlatacağını düşünmedim ama sonra başladı. -"Sorin," dedi, "beni Cel Ceredi'de buldu. Hepsini koruda bıraktı, cadılara karşı adalet dağıttıklarını sanan Gal köylüleri tarafından kuşatılmışlardı.

Bir mide bulantısı dalgası boğazımın arkasını ekşitti.

Bu Solaris'in hatasıydı.

"Neden böyle söylüyorsun?" diye sordum, "Neden bizi terk ettiğini söylüyorsun?"

Kendimi savunmada hissettim. Aufhocker'ların alçak hırıltılarının bizi rahatsız ettiğini ve Sorin'in savaş seslerini duyduğumu hatırlıyordum ama bunun ötesinde hiçbir şey bilmiyordum çünkü o zamana kadar saldırıya uğramıştık. Köylülerin Sorin'e saldıran canavar ya da canavarlardan nasıl kurtulduklarını merak ettim.

"Çünkü yaptığı şey buydu," dedi Adrian.

"Elinde değildi," dedim, "çok kalabalıktı. Sanki orada olacağımızı biliyorlardı."

Adrian altımda gergindi. Yardıma gitmek zorunda kaldığı için Sorin'i suçladığını sanmıyordum, orada hiç bulunmadığı için kendini suçladığı kadar.

Sorin nasıl? diye sordum.

Adrian, "Yıkılmış," diye cevap verdi ve ben onun çenesini sıkarak konuştuğunu fark ettim. "Bir hırıltı duyduğunu ve bunun bir aufhocker olduğunu düşündüğünü söylüyor. Sonra bir tane daha duymuş ve bunun bir sürü olabileceğini düşünmüş. Hareket ettiğinde etrafının köylüler tarafından çevrildiğini fark etmiş ve o zamana kadar hepiniz saldırıya uğramışsınız. Pusuda bekliyorlardı.

Eğer bu doğruysa, nereden biliyorlardı? Küçük çemberimiz dışında kimseye sisi engelleme büyüğü yapma planlarımızdan bahsetmemiştik. Tamamlayamadığımız bir büyü.

Onca emek ve zaman boşa gitti.

"Köylülere ne oldu?"

"O gece ölmeyenler bugün ölecek" dedi. Daha azını beklemiyordu.

Bunu takip eden sessizlikte gözlerim bir kez daha yaşlarla doldu. Bu kez, sadece halkımıza yardım etmek, onları Ravenna'nın büyüünden korumak için nasıl motive olduğumuzu düşündüm. Ama bunların hiçbirinin önemi yoktu; hepsi fark edilmedi.

Belki de başkaları için savaşmaya devam etmekle aptallık ettim ve sadece kendim için savaşmalıyım.

Bir ara tekrar uyandım ve Adrian gitmişti.

Yataktan kalktım ama onu pencereden dışarı bakarken buldum. Beni duyunca döndü ve odanın öbür ucundan bana doğru yürüdü.

"Buradayım," dedi yatağın kenarına oturarak. Giyinmişti ve ölümlü bir fatih ve kraliyet kralı gibi görünüyordu. Cübbesi inceydi ve karmaşık desenlerle özenle dokunmuştu. Saçları dümdüzdü ve yarısı köşeli yüzünden geriye doğru tutturulmuştu. Beni şefkatle inceleyen gözleri dışında ifadesi sertti. Sonra yanağımı okşamak için elini kaldırdı ve ben ürperdim.

Gözleri büyüdü ve elini hızla bıraktı. Ne yaptığını anladığım anda ona yaklaştım.

"Ben-" demek istemedim.

"Her şey yolunda," dedi çabucak. "Her şey yolunda."

Boğazım duygularla dolmuştu. Verecek bir şeyim kalsaydı yine ağlayabilirdim ama yoktu.

Onun yerine avucunu yüzümün yan tarafına doğru kaldırdım ve gözlerimi kapatıp sıcaklığına odaklandım. Sonra yavaşça elini bıraktı ve onun yerine parmaklarını benimkilere doladı.

Kafamda anılar ve kelimeler yuvarlanırken ellerimize baktım. Sonunda konuştum: "Gölde ne olduğunu anlamıyorum.

"Bunu anlamamanın hiçbir yolu yok," dedi Adrian. "Çünkü bu nefret ve nefret sebepsiz yere var olabilir."

"Biz sadece korktukları şeyin defedilmesine yardımcı olmaya çalışıyorduk," dedim.

"Öyleydin," dedi. "Ve bunu hak etmediler."

Bu geceden önce aynı fikirde değildim ama artık dünyanın kanımı ya da gözyaşlarımı hak etmediğini düşünmeye başlamıştım. "Bu kadar korkutucu olan neydi biliyor musun?" diye sordum. Sesimi alçak tuttum. Belki de söylemek üzere olduğum şeyin acısını hafifleteceğini düşünmüştüm. "Ölümü kabulleneceğim noktaya gelmiştim," dedim ve aniden daha fazla gözyaşı dökebilme yeteneğini buldum. "Onu hissedebiliyordum. Bedenimi kapladı, sıcak, tanıdık bir kucaklama... ve eğer ben yenilseydim, sen de yenilecektin."

Ölüme daha önce hiç olmadığım kadar yakındım ve bu beni çok etkiledi. En zayıf olmaktan, herkesin Adrian'a karşı intikamının hedefi olmaktan bıkmıştım.

-Isolde," dedi, ismim dudaklarında yumuşak bir yakarışa dönüşmüştü.

-.

Şu anda bunu düşünmemi istemediğini biliyordum.

Elini bıraktım ve dizlerimin üzerine çökerek kollarımı boynuna doladım ama bana dokunmadı. Onun yerine ellerini yumruk yapmış ve yatağın üzerinde, yanında duruyordu.

"Değiştir beni," dedim, sesimde bu kâbustan uyandığımdan beri kullanmayı başardığımdan daha büyük bir güçle.

"Isolde-"

"Yapmalısın! Çok geç olmadan. Bu kadar kör olamazsın. Bu tekrar olacak.

"Bu şekilde değil," dedi. Şimdi elleri hareket etmişti; sanki beni itmeye hazırmıŐ gibi bedenimi tutuyorlardı. "Seni bu şekilde deęiŐtirmeyeceęim."

"Beni dönüŐtürmekle ilgili bir fantezin olduğu için mi?"
Gözlerinde  fkeli bir Şaşkınlık parladı ve çenesini sıkarak benden uzaklaştı.

"Senin için en iyi olanı yapmak istiyorum," dedi. "Daha deęiŐimi kabullenmeyi ya da deęiŐimde ustalaŐmayı bile baŐaramadın. Hayatında başka bir deęiŐiklikle başa çıkmak zorunda kalmadan önce zamana ihtiya ın var."

" l m nden ben sorumlu olamam," dedim. "Olamam."

"Olmayacaksın." Benim sahip olmadığım bir inançla konuşuyordu. Beni hazırlamak için elini bir kez daha, bu sefer yavaŐa kaldırdı ve yüzümü okşarken öne doğru eğilip onu öptüm. Yumuşak bir öpücüktü, neredeyse öpücük bile sayılmazdı ama tatlılığı acımızı, korkumuzu ve aŐkıımızı anlatıyordu.

"Banyo yaptıracağım," dedi. " nfazlar için hazırlanmalıyız."
Adrian hizmet inin zilini çaldı ve kapı ilk kez çalındığında kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Diğer tarafta bekleyen Violet olmalıydı, küveti suyla dolduran diğer hizmetçileri yönlendiriyordu. Onun yerine, odaya kova kova sıcak su taŐıyan, zar zor tanıdığım bir dizi insan geldi.

Vesna nerede? Ben sordum.

Adrian bakışlarımla buluşarak, "Banyodan sonra gelecek," dedi. "Ben... bu zamanı seninle geçirmek istedim."

Onunla daha fazla zaman geçirmeyi umursamadım.

Hizmetçiler gittikten sonra geceliğimin bağlarını çözdüm ve Violet'in kolyesini bırakarak banyoya girmeden önce ayaklarımın dibine bıraktım. Adrian suya dalarken beni izledi ama bakışları farklıydı, arzuyla değil ama garip bir yoğunlukla parlıyordu. Muhtemelen morarmış, kırılmış ve kanlar içindeki bedenimi son kez görmek için kendini hazırlamaya çalışıp çalışmadığını merak ettim.

Ben suya batıncaya ve küvetin yanında diz çökünceye kadar yaklaşmak için bekledi.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu, ben de başımı salladım. Bir fanilaya sabun sürdü ve sırtımı okşamaya başladı, fanilayı cildimin üzerinde nazik daireler çizerek gezdirdi. Dokunduğu yerler ağrıyordu, kaslarım sızlıyordu ve o bunların üzerinde gezinirken ben de nefes alıp dudaklarımın arasından yavaşça bırakıyordum. Omuzlarıma ve kollarıma geçtiğinde ifadesi sert, ağzı sıkıydı. Elimi yüzüne götürdüm, tenimden su damlıyordu. Söyleyecek hiçbir sözüm yoktu ama bakışlarımı karşıladı, gözleri donuklaşmıştı.

-Bitirmelisin," dedi ve elini yüzümden çekip bana mendili uzattı.

"Pekâlâ," dedim, sesim kısıktı, elini göğüslerimin üzerinde gezdirirken nefesimi tutuyordum.

-Isolde," dedi Adrian kararlılıkla.

"Şşşt," dedim ve alnımı onun kine yasladım, elini karnımdan aşağıya ve kalçalarımın arasına doğru hareket ettirdim. Dudakları benimkilere yaklaştı ve nefes alış veriş düzenlenmişti ama bana daha fazla dokunmaya çalışmadı. Hayal kırıklığına uğradım, kalçalarımın arasındaki sıcaklık dayanılmazdı.

"-Adrian," diye fısıldadım ve gözlerini sıkıca kapattı. "Seni seviyorum." Beni sertçe öptü, boştaki eliyle kafatasımın tabanını kavradı. Kollarımı boynuna doladım ve beni küvetten çıkardı, ama tenime bastırıldığında ona doğru eğildim, ağzımdan bir acı şoku kaçtı. Dondu kaldı, ellerini bıraktı.

"Özür dilerim. I-"

"Sorun yok." Yüzünü ellerimin arasına aldım ve onu bana bakmaya zorladım ama onu tekrar öpmeye çalıştığımda geri çekildi ve bu canımı yaktı.

- "Vesna'yı arayacağım," dedi,

"Adrian".

"Artık seni incitmekten sorumlu olmayacağım," dedi.

"Yapamam."

Ellerimi göğsümde birleştirdim, kendi kocamın önünde kendimi garip bir şekilde açıkta ve gülünç hissediyordum. Ondaki nefret ediyordum. Kapı zilini çalmak için odayı geçti ve ben saklanmak için çaresizce sabahlığıma uzandım.

İkisi de konuşmadı ve kapı çalındığında, beklediğimi bilmeme rağmen Vesna'yı görmeye hazır değildim. Belli ki ağlıyordu; gözlerinin kenarları kızarmış ve şişmişti. Odayı geçip yanına gittim ve ona sıkıca sarıldım. Giyinmeme yardım ederken bile birlikte ağladık, ikimiz de bunun Violet'in rolü olduğunun farkındaydık. Adrian oturdu ve izledi. Elleri yumruk halindeydi, biri kalçasında diğeri de ağzına bastırılmıştı.

Elbise siyahtı ve dantel kaplaması boynumun yakasına güzel bir desen bastırıyordu. Annemin inci tacını takmayı seçtim çünkü ağırlığını seviyordum, bir şekilde ellerini üzerime koyan oymuş gibi davranmayı seviyordum.

Burada olsaydı hayatımın nasıl farklı olacağını merak ettiğim zamanlar oldu. Göldeki saldırıdan sonra ne yapardı? Bana sarılır mıydı? Adrian'ın yaptığı gibi bana sevgisini fısıldar mıydı? Benim gibi kindar hisseder miydi?

Adrian bana pelerinimi getirdi ve önünü ilikledi.

Violeta haklı mıydı? "Daha fazla kar yağdı mı?" diye sordum. Adrian başını salladı. "Hava çok soğuk ve biz de Yıldızsız Orman'a gideceğiz."

Nedenini sormadım çünkü sormama gerek yoktu. Adrian'ın niyetinin ne olduğunu biliyordum: Beni incitenleri, Ana'yı incitenleri, Violet'i öldürenleri, kız kardeşlerimin iki yüz yıl önce asıldığı ağaçlara asmak.

Odamızdan çıkıp kalabalığın toplandığı avluya yürüdük, çoğu bizimle birlikte idama katılacak olan insanlardı: Tanaka, Adrian'ın soylularından geriye kalanlar, Iosif, Vlad ve Iker ve iyi görünmeyen Sorin. Çok solgundu, gözlerinin altındaki deri çok koyuydu. Ona yaklaşmak istedim ama gözlerimin içine bakmadı ve biz görüldüğümüzde hepsi eğildi ve Adrian ve ben Gölge'ye binene kadar diz çökmeye devam ettiler.

Sonra Yıldızsız Orman'a doğru yola çıktık ve avluda bekleyen herkes bizi takip etti. Adrian yapmadı

Acele ediyordu, benim memnun olduğum yavaş bir tempo tutturmuştu. Rüzgâr, Sombra'nın dörtlüyle koşuşundaki ivme olmadan da çoktan ısırmaya başlamıştı.

Adrian Cel Ceredi'nin merkezine doğru yürüdü ve biz geçerken sokak diz çöken köylülerle doluydu. Bunun bana nasıl hissettirdiğini anlayamıyordum. Neredeyse bu şatafata güvenemeyecektim çünkü bu köylüler beni, özellikle de Yeni Yıl Arifesi'nde hoş karşılarlarken, sözde cadı avcısı Solaris'i de kutlamış ve bize saldıranları hoş karşılamışlardı. Gölde olanlar için her şeyden çok Solaris'i suçluyordum.

Solaris'in Efram'ı diriltmesinin yarattığı dehşet bir şeyi değiştirmiş miydi? Merak ettim.

"Dün gece ne oldu? Killian'la ne zaman ayrıldınız?"

Adrian, Shadow'un dizginlerini elinde oynattı ve ben bunu rahatsızlığının bir işareti olarak aldım.

"Efram'ı bulduk ve onu yaktık," dedi Adrian. Ayrıntıya girmeye çalışmadı ve ben de bunun dehşeti tekrar yaşamak istemediğinden kaynaklandığını düşündüm, bu yüzden sadece cevaplanmasını en çok istediğim soruyu sordum.

"Solaris nerede?"

"Cezalandırılmayı bekliyorum," diye yanıtladı Adrian. "Bu idam değil mi?"

Adrian'ın yanıt vermesi çok uzun sürdü, bu yüzden onun yerine ben konuştum. "Yaptıklarından sonra onu hâlâ yararlı buluyor musun?" "Bunu şimdi konuşmamalıyız," dedi.

"Hala onu dönüştürmeyi mi planlıyorsun?"

"Bu konu hakkında şimdi konuşmayacağımı söyledim." Sesi sertti ve beni susturdu ama bunun tek nedeni öfkem çok büyük olduğu içindi. Ne söyleyeceğini biliyordum, daha önce söylediklerinin aynısını, bunun politik olduğunu, stratejik davrandığını, bu adamın bir çıkarı olduğunu.

Yıldızsız Orman'ın saçakları altında yolumuza devam ettik. Bu orman nefretin yükünü taşıyordu. Ağaçlar bunun hatırasıyla yüklüydü ve daha önce sadece hissedebildiğim zamanların aksine, bugün onu gördüm: yüzlerce ruh bu ağaçlardan sarkıyordu, her yaştan yüzlerce kadın. Zar zor görülebiliyorlardı, parıldayan, ruhani enerji dalgaları olarak var oluyorlardı.

Onları neden şimdi gördüğümü merak ediyordum.

Ayaklarının altından geçtik ve onlara bakmak için boynumu büküm, heyecandan boğazım düğümlendi.

"Can you onları gördün mü?" Adrian sordu sonra gelen Bir dakika.

"Yapabilir mi?" diye sordum.

"Hayır," dedi. "Ama onları duyuyorum." "Ne söylüyorlar?"

"Büyü konuşuyorlar," dedi. "Tek yaptıkları bu." Küçük bir ağaç korusuna ulaştık ve Adrian atından inerek bana yardım etti. Korunun ortasındaki yerimizi alırken botlarım kara battı, soğuk eteğimin altından sızıyordu.

Daroc ve birkaç muhafız saldırganları infaz için çoktan hazırlamıştı. Hazır bulunanlar arasında Killian da vardı. Onu görmek vücudumda kalan azıcık sıcaklığı da çaldı. İfadesi sertti ve o ıstırap dolu gözleriyle bakışlarımı karşıladığında gözleri buğulandı.

Onun duygularını hissettim ve benim içimde de kabardı. Onun için ve Violeta için, ölmeden önce sahip oldukları ve yaşasaydı olabilecekler için derinden ağladım.

Kadın ve erkek karışık on beş mahkûm vardı. Elleri önlerinden bağlıydı, vücutları yara bere içindeydi ve dövülmüşlerdi. Bazıları şişmiş gözlerle bana bakıyordu; diğerleri ise bakışlarını ayaklarından ayırmıyordu. Onlara bakmaktan kendimi alamıyordum, içimde karmakarışık bir sürü duygunun birbirine karıştığını hissediyordum. Cevaplar talep etmek istiyordum ama nefretlerini açıklamalarını da dinlemek istemiyordum.

Her mahkum tahta bir kütüğün üzerinde duruyordu ve her birinin boynunda bir ilmik vardı, düğüm kulağının ve alt çenesinin önünde sabitlenmişti.

Muhafızlar ve Daroc ayaklarının altındaki her kütüğü tekmelemek için ileri atılırken ne bir tantana, ne bir uyarı sözü, ne de bir protesto çılgılığı vardı; sadece sessizlik vardı. İpler gıcırdadı, bedenler sallandı ve bazı boğuk sesler duyuldu ama en önemlisi, bedenler sarsıldıkça, sarsıldıkça ve sarsıldıkça sessizlik oldu.

şiddetle. Yüzleri şişti; gözleri şişti; dilleri ağızlarından dışarı çıktı. Buna tanık olmak korkunçtu ve sallanmaları durana kadar izledim.

Kaleye döndüğümüzde, Violet'in cenazesi için avluda bir odun yığını inşa ediliyordu.

"Yanmak zorunda mı?" diye sordum Adrian'a, körlemesine ilerleyişi izlerken.

"Yapılacak en güvenli şey bu," dedi.

Bunu biliyordum ve nedenini de biliyordum: gömülü bedenler yeniden diriltilebilirdi ve Violet için bunu istemesem de, onu küllere ve kemiklere indirgemek yanlış görünüyordu.

"Onu nasıl ziyaret edeceğim?" diye fısıldadım, görüşüm bulanıklaşmıştı.

Adrian elimi dudaklarına götürdü ve beni öperken tükürüğümü yutarak ona baktım.

"Neden küllerini bahçeye gömmüyoruz?" dedi. "Belki Lara'ya geri döndüğümüzde annenin çiçeklerinden biraz getirebilirsin."

Gözlerimde daha fazla yaş birikti.

"Onu görmek istiyorum," dedim.

Adrian dondu kaldı. "Isolde-"

"Beni götürmek zorunda değilsin. Yalnız gideceğim," dedim. Bir an bana baktı. Tereddütünün iyi bir yerden geldiğini biliyordum ama o istediğini istiyordu. Hayal görmüyordum. Onu görmenin zor olacağını biliyordum. Hayatımın geri kalanında onu bu şekilde hatırlayacağımı biliyordum ama veda etmem gerekiyordu.

Adrian beni Violeta'ya götürdü.

Eski mabette olmasını bekliyordum ama odasında cenazesi için hazırlanmıştı.

"Bütün şatonun aval aval ona bakmasını istemedim," diye açıkladı, ama ben bunu belirtmedim. Nedenini tahmin edebildiğimi düşünsem de odasına girdiğimde hâlâ hazır değildim. Tepeden tırnağa siyah bir kefenle örtülü olmasına rağmen vücudu morarmış ve şişmişti.

Baş döndürücü bir duygu dalgası gözlerimi yeniden yaşarttı ve göğsümde bir sıkışma hissettim. Bir nefes aldım ama bu beni kızgın bıraktı, ağzım titredi.

Yanına oturdum ve kefenin altındaki yüzüne baktım.

"Bir hiç uğruna öldü," dedim. Büyüyü bitirmeyi bile başaramadık. "Ona asla sormamalıydım."

"Onların yardım etme kararı için kendinizi suçlayamazsınız". "Belki de karşı büyü yapabileceğimizi düşündüğüm için kendimi suçlamalıyım," dedim.

Adrian, "Ya da Violet'i onurlandırabilir ve bunun inanılmaz derecede cesurca bir şey olduğunu kabul edebilirsiniz," dedi.

Titreyen bir nefes aldım ve örtüyü indirdim.

Odasının ışığında yaralarını gördüğümde hissettiğim fiziksel acıyı tarif edemezdim. Violet'e hiç benzemiyordu; gözleri şişmiş, yanakları kesilmiş ve morarmış, ağzı çökmüş ve yırtılmıştı.

Ona veda öpücüğü verebileceğimi düşündüm ama sadece yüzünü tekrar örtecek gücüm vardı.

Hızla ayağa kalktım ve yüzümdeki yaşları silerek Adrian'la yüzleştim.

"Cesurdu," dedim.

Ve bugün onun ölümünden sorumlu olanları asmış olmamıza rağmen, en çok suçladığım iki kişi serbest kaldı: Solaris ve Ravenna.

"Solaris'in cezalandırılmayı beklediğini mi söylediniz?"

"Öyle," diye cevap verdi Adrian, yüz ifadesi gittikçe sertleşiyordu. Benimle tartışmaya hazırlandığını biliyordum.

"Bırakın onu infaz edeyim," dedim.

Adrian bana baktı, değerlendiriyordu. "O n u cezalandıracak mısın yoksa öldürecek misin?" diye sordu Adrian.

Baktım ve öfkem tenimi yaktı. Yanından geçip Violet'in odasından çıktım.

Isolde! Adrian arkamdan yaklaştı ve kolumdan tutarak beni kendisine doğru çevirdi. Kendimi geri çektim.

"Halkımızın değeri ne zaman sizin gündeminizin değerini aşacak? Benim değerim ne zaman onu aşacak?"

Adrian ürperdi.

"Solaris de o koruda olabilirdi, bizi dövebilir, dövebilir ve öldürebilirdi. O başka bir cadı avına ilham verirken bir kenarda duracak mısınız?

Adrian aramızdaki mesafeyi kapattı, elleri omuzlarımdaydı. Mırıldandı, gözleri öfkeyle parlıyordu.

"Bu ne cüret?" diye hırladı, "Bu ne cüret?"

Söyleyebildiği tek kelimeler bunlar gibi görünüyordu. Sonra beni bıraktı ve öfkeyle titreyerek bir adım uzaklaştı. "Eğer seni mutlu edecekse, onu bugün öldüreceğim," dedi. "Ama eğer söyledikleri doğruysa, eğer Dis'in bir eseriye, bil ki acı çekeceğim."

Onu inceledim, yüzü kıpkırmızıydı, boynundaki ve alnındaki damarlar şişmişti.

"Ne diyorsun sen?"

"Benim Dis tarafından yaratıldığımı unutmuş görünüyorsunuz," dedi. "Sonuçları olmadan istediğimi yapmakta tamamen özgür değilim. Bu sonuçlardan birinin sen olmasını istemiyorum.

Onu inceledim ve sonra gözlerimi kısıtım. "Senin üzerinde ne kadar kontrolü var?"

Göğsü ağır bir şekilde inip kalkıyordu ve bir şey söylemek istemediğini biliyordu ama uzun bir duraksamadan sonra konuştu. "Her geçen gün daha da fazla.

"Bana hiç söyleyecek miydin?"

Hiçbir şey söylemedi. Bunu itiraf etmek istememişti, bunu bir zayıflık olarak görüyordu.

"Seni nasıl serbest bırakacağız?" diye sordum, sesim sanki Dis'ten saklayabileceğim bir fısıltı gibiydi.

Gözlerini kaçırdı, tükürüğünü yuttu ve sorumu duymazdan geldi. "Gel, Solaris'in ceza vakti geldi.

Adrian bana zindanlara, işkence aletleri ve silahlarıyla donatılmış bir odaya kadar eşlik etti. Her birini merakla inceledim. Çivilerle kaplı bir kutu, iki sütun tarafından desteklenen üçgen bir giriş, bilekler ve ayak bilekleri için kayışları olan bir askı vardı. Sonra bir de

daha küçük aletler: çivili tasma, metal dizginler ve makas gibi çeşitli keskin aletler.

"Bunlar Dragos'a mı aitti?" diye sordum, "Hayır," dedi Adrian, ama ayrıntı vermedi.

Ona döndüğümde ateşin üzerine demir bir çubuk koyuyordu.

"Bu da ne?" diye sordum.

"Koter demiri," dedi Adrian. "Bir şey mi kesiyoruz?" diye sordum. "Kesiyorsunuz," dedi.

"Ne kesiyorum?"

Adrian cevap veremedi. Daroc ve Sorin bize katıldı. Biri Solaris'in kollarından tutarak aralarında yürüdüler ve onu yuvarlak, düz bir taş parçasının önünde diz çökmeye zorladılar.

Çok daha öfkeli görünmesini bekliyordum ama gözlerinde teslimiyet vardı. Bize bakıp bekledi. "Gücünü körü körüne kullandın," dedi Adrian. "Krallığıma gelip yardım teklif ettin ama karımı ve kuzenimi neredeyse öldüren ve bir çocuğun ölümüyle sonuçlanan bir cadı a v ı n a ilham verdin.

Dirilişi, kendini bir kral olarak sunmak için kullandın.

kurtarıcı a a adam kim gerekir ölü kalmalıydı. Şimdi tüm ailesi ve onu durdurmaya çalışacak kadar cesur olanlar öldü.

Adrian konuşurken Solaris'in başı utançla öne eğildi. Tepkisi beni bir kez daha şaşırtmıştı. Mücadele etmesini, aldığı ceza karşısında meydan okumasını bekliyordum.

"Bunun için," diye devam etti Adrian, "cezalandırılmalısın. Söyleyecek bir şeyin var mı?"

Solaris başını kaldırdı ve gözleri hafifçe büyüdü. "Sadece bunların hiçbirinin olmasını istemediğimi söyleyebilirim," dedi.

"Peki ne demek istediniz?" diye sordum, "Çünkü benim bakış açıma göre kararlarınız çok kasıtlı görünüyordu. Mahkemeye geldiniz ve panik içinde bir cadı avcısı olduğunuzu açıkladınız.

"Bu benim hatamdı," dedi. "Sizin için değilse bile, halkınız için değerli olmaya çalıştım."

"Neden?"

"Çünkü intikam almak istiyorum," dedi. Ravenna'dan bile değil, her ne kadar öldüğünü görmek istesem de. Dis'ten intikam almak istiyorum. Bu el.... Karımın ve çocuklarımın hayatı için yalvardığımda bana ne bahsettiğini bilmiyordum."

Ne yaptığını sormama gerek yoktu. Onları hayata döndürdüğünü biliyordu.

"Madem dirilişin dehşetini biliyordunuz, neden bunu burada yaptınız?"

"Bu sefer farklı olabileceğini düşünmüştüm. Tehlikeli ve aptalcaydı." Durakladı ve sonra sesi titreyerek dişlerinin arasından konuştu. "Ama neden? Getirdiği tek şey dehşetken, neden bahsettiği hediye bu olsun ki?"

Adrian, "Senin hatan bunun bir hediye olduğunu düşünmekti," dedi. Solaris başını eğdi; gözleri donuklaştı.

"İnanması zor olabilir," dedi. "Ama o adamın bir canavara dönüştüğünü görmek gibi bir arzum y o k t u ."

Adrian, "Burada niyetin bir önemi yok," diye cevap verdi.

Solari başını salladı. "Buraya ilk geldiğimde, elimi kesersen sana ne verebileceğimi sormuştun. Denedim. Sadece tekrar büyü."

Adrian, "O zalim bir hanımefendi," diye cevap verdi ve sonra duvardaki çeşitli silahların arasında asılı duran bir baltayı eline aldı. Hilal şeklinde bir bıçağı ve demir bir sapı vardı.

Silahı bana uzattı ve bu kadar hafif olmasına şaşırdım.

"Diğer elini tut," dedi Adrian.

Daroc ve Sorin bağlarını kestiler. Solaris'in sağ kolunu taşın üzerine koyması için zorlanmasına gerek yoktu. Titremesine rağmen bunu kendisi yaptı. Cezasını kabul etme isteğine hayran kaldım ve içimde küçük bir parça bunu yapmakta tereddüt etti ama bu acı onun bilerek yaptığı şeyi telafi etmedi. Adrian'a devam etmesi için baltayı vermeyi düşündüm ama söyledikleri göz önüne alındığında Dis'in misilleme yapabileceğinden endişelendim.

Pozisyonumu aldım ve duruşumu ayarlayarak baltayı bileğinin üzerinde gezdirdim. Vücudu

Solaris kaskatı kesildi ve kendini acıya hazırlamaya çalışırken yanaklarına hava doldu.

Sapını iki elimle kavradım ve üzerine boşalttım. Bıçak o kadar keskindi ki deriyi ve kemiği zahmetsizce kesiyordu. Solaris bembeyaz olmuştu ve boğazından hırıltılı bir inilti kaçtı. Daroc ve Sorin yaklaşıp Adrian dağlama demirini alırken onu sabit tutmak için taşa doğru ittiler. Düz, sıcak ucu Solaris'in bileğine bastırduğunda, şiddetli çığlıkları odayı doldurdu.

Yirmi

Isolda

Violet, siyah kefenine sarılmış halde avludaki odun ateşine götürüldü.

Daha önce Solaris'e karşı bir miktar sempati duymuş olsam da, onu tekrar gördüğüm anda bu sempatim sönmüştü. Onun gelişinin Gal'in insanlarına bize saldırmaları için ilham verdiğinden hiç şüphem yoktu ve dikkatsizlikleri yüzünden sonuçlarla, acıyla ve suçluluk duygusuyla baş başa kalmıştık.

Ailesi önümüzde toplanmış, birbirlerine sokulmuş, hıçkıra hıçkıra ağlıyorlardı. Bir annesi, bir babası, iki erkek kardeşi ve bir kız kardeşi vardı. Her birinde ondan bir parça gördüm. Bakmamaya çalıştım ama dökülen her gözyaşından kendimi sorumlu hissederek bakmaktan kendimi alamadım.

Avluda başkaları da toplanmıştı: onunla birlikte çalışmış olan hizmetkârlar, onu seven köylüler ve Killian da dâhil olmak üzere bize en yakın hizmet edenler.

Etraflarına sırayla çiçekler koyduk: lavantalar, zambaklar, bahçede kar altında ölmemiş olan her şey. Sıra Killian'a geldiğinde onu dikkatle izledim. Yüz hatları sertti ama gözleri hüznüydü ve elini kaldırdı, parmaklarını paramparça dudaklarına götürmeden önce tereddüt etti. Ağzı hareket etti ama ne dediğini duyamadım ve bir noktadan sonra izlemek için fazla samimi geldi.

Sıra bana gelene kadar başka tarafa baktım. Avucumu alnına dayadım. Dokunuşumun altında yumuşacıktı ve safra

Boğazım.

"Özür dilerim," diye fısıldadım ve onu öpmek için eğildim, gözyaşlarım yüzüne düşüyordu.

Geri çekilip Adrian'ın yanına döndüm ve onlar ateşi yakarken elimi Violet'in kolyesine götürdüm, acıyana kadar elimde sıktım, şimdi ona yapışanın onun özü olduğu için minnettarım çünkü Ravenna'ya karşı intikamımı körükleyecekti.

Violeta'nın cenazesinden sonra Ana ile uzun süre oturdum. Küçük odasındaki yatağında hareketsiz yatıyordu. Her nefes alışında midesinin yükselişini izledim, her an duracakmış gibi korkuyordum.

Çok sessizdi.

Bir ara Adrian da bana katıldı ve Anne'in yatağının diğer tarafına oturdu. Yorgun ve yıpranmış görünüyordu; gözlerinin arasındaki çizgiler derinleşmiş ve yüzünün çukurları gölgelenmişti. Daha önceki konuşmamız aklıma takıldı ve ona Dis'i sormak istedim. Hayatımıza yeni bir karmaşık unsur eklediği için hayal kırıklığına uğramıştım ve bunun sona ermesini istiyordum ama onun hakkında konuşmak için doğru zaman olmadığını biliyordum.

Onun yerine Ana'ya odaklandım. Ağlamaktan çok yorulmuştum. Gözlerim yaşarmıştı ve yüzüm acıyordu ama duramıyordum, bu yüzden gözyaşlarımın yüzümden serbestçe akmasına izin verdim.

"Neden uyanmıyor?" diye sordum, "Onu iyileştirdin.

Neden uyanmıyor?

"Bilmiyorum," dedi. "Euric bunu daha önce de gördüğünü söylüyor ve kızın kendine geleceğini düşünüyor ama günler sürebilir."

Euric, kızıl sisin ele geçirdiği bir çocuk bana saldırdıktan sonra yaramı saran vampirdi. Şifacı olmadığını, bu unvanı cadılara bıraktığını iddia etmişti, ancak bazı sanatlarda yetenekliydi.

Uzun bir süre sessiz kaldık, ikimiz de Ana'ya bakıyorduk. "Dragos'un zevk evinden haberin var mıydı?" diye sordum. Adrian hâlâ Ana'ya bakıyordu.

"Hepimiz biliyorduk," dedi. "Bilmemek mümkün değildi." "Neden hiçbir şey yapmadınız?"

"Hiçbir şey yapmadığımı mı varsayıyorsun?" diye sordu bana bakarak. Yaptığımı varsaydım. "Özür dilerim."

Başını iki yana salladı. "Muhtemelen yeterince şey yapmadım," dedi. "Dragos'u öldürmeye odaklanmıştım. Eğer başarırsam, yaptığım her kötülüğün ortadan kalkacağını düşündüm. Ana'dan sonrasına kadar fark etmedim..." Durakladı ve boğazını temizledi. "O zamana kadar... o zamana kadar ne kadar korkunç hale geldiğini fark etmemiştim."

"Dragos'u öldürmeyi mi planladın? Ben ölmeden önce bile?"

"Onun muhafızlarına katılmamın tek nedeni buydu," dedi Adrian. "Kolay değildi... çok sadıkmış gibi davranmak."

"Sana ne yaptı?"

Adrian yutkundu ve gözlerini kucağında sıkıca kavuşturduğu ellerine dikti.

"Ailemi yok ettiği için onu suçluyorum. Revekka bir zamanlar çok küçüktü ve Dragos daha fazla toprak, daha fazla güç istiyordu. Diğer üç ülkeye savaş ilan etti. Onlara Bren, Kazan ve Oksana deniyordu. Babam savaşmak için çağrıldı ve geri döndüğünde aynı adam değildi. Öfkeliydi, içki içiyordu ve bu onu şiddet yanlısı yapıyordu. Bir gün ormana gitti ve kendini kılıcına sapladı. Onu ben buldum. Ben daha çocuktum. Ondan sonra annem de içmeye başladı ve beni beslemek yerine ona destek olmak için fahişelik yaptı.

Bir an durdu, ellerini sandalyesinin kollarına dayadı ve pencereden dışarı baktı.

"Bir gün eve gelmedi. Cesedini nehirde buldular. O zamanlar bir şeyler yapabilecek yaşıyordum. Onu öldüren adamı bulmak zor olmadı. Herkes bunun hakkında konuşuyordu çünkü kimse onun ölmüş olmasını umursamıyordu. Ben hariç, gerçi beni doğurmak dışında intikamımı hak edecek hiçbir şey yapmamıştı.

"Annemin katilini öldürdükten sonra Revekka'dan Keziah'a kaçtım. Canlı ve savaşçı bir halktır. Onlarla birlikte eğitim aldım ve Kızıl Saray'a sadece Kral Turnuvası için geldim. Dragos, ringdeki yeteneğimi gördükten sonra öldürmüş olmamı umursamadı ve muhafızlarının bir parçası olmak istememin tek sebebinin onu öldürebilmek olduğunu bilmiyordum.

"Hiç bilmiyordum," dedim. "Neden bana söylemedin?"

"Gerçek bir kez söylendiğinde, her zaman hedefini buluyor gibi görünüyor." Bir an sessiz kaldı. "Ancak, bir zamanlar, uzun zaman önce, seninle dağların altında huzurlu bir yaşam sürebileceğimizi düşündüğümde, intikamımın o kadar da önemi yoktu."

Son gecemizi geçirdiğimiz kulübenin yakınındaki ormanda, ulaşamayacağımız kadar uzakta olan ve artık sadece bir kabus olabilecek bir gelecekten bahsettiğimiz konuşmamızı hatırladım.

"Belki de hatamız böyle şeyler için yaratıldığımızı düşünmekti," dedim.

Ama Adrian başını salladı. "Seninle rüya görerek geçirdiğim zamanları asla unutmayacağım. Onlar benim en parlak anılarım.

Ana'nın yatağından kalktığımızda saat çoktan geç olmuştu. Genellikle idamlardan ve cenazelerden sonra sarayda kutlamalar yapılırdı ama bu gece öyle değildi. Bu gece koridorlar sessizdi, Violeta için ciddi bir anma töreni yapılıyordu.

Sabah nasıl bıraktığımızı düşünerek odamıza geri dönmekten endişe ediyordum. Şu anda seks hakkında düşünmek neredeyse yanlış geliyordu ama dünyanın kontrolünü bu şekilde ele geçirmiştim ve ne kadar karanlık ya da korkutucu olursa olsun buna ihtiyacım vardı. -"Sana ihtiyacım var Adrian," dedim başımı kaldırıp ona bakarak.

Yavaşladı ve gözlerimin içine baktı. "Ben buradayım."

Yani benimle sevişmeni istiyorum.

Bakışları yumuşadı. "Isolde, ben..."

"Bana beni sevmediğini söyle," dedim, koridorda kalmamıza, odamızdan ve yatağıımızdan uzakta olmamıza rağmen ona yaklaşarak. Ellerimi göğsüne koydum, göğsünün üzerinde gezdirdim ve

Karnından aşıya, bir tanesini uyarılmasına dokunmak için bıraktı. Bir nefes aldı ve dudaklarının arasından yavaşça bıraktı.

"Asla öyle bir şey değil," dedi. "Öyle olmadığını biliyorsun. "Yeterince iyiyim," dedim, "Şu anda beni incitmenin tek yolu beni reddetmek."

Yalan değildi.

Bir an için beni izledi, tereddütlü olmaktan çok anlayışlıydı.

Parmak uçlarında durdum ve çenesine bir öpücük kondurdum, dilimi ve dişlerimi boynunun sütunu boyunca gezdirdim, derisini ısırđım, ağzıma çektim. Bir elini kafatasımın tabanına doladı ve keşfetmeme izin verdi.

Kontrolünün elimden kayıp gittiğini hissettim. Parmaklarını saçlarımda sıktıkça, elimin altında daha da sıkılaşıyordu.

Sonunda ara verdi ve dudaklarımı dudaklarına bastırdı, diğer eli göğsüme gitti ve sıktı. Nefesim kesildi ve dilini dudaklarımın arasından geçirerek duvar arkama gelene kadar bana rehberlik etti. Orada, benim onu keşfettiğim gibi onun ağzı da beni keşfetti ve dokunuşunun altında ürperdim.

Ellerimi boynuna doladım ve Adrian'ın elleri kıcıma doğru hareket etti, uyarılmışlığı karnımın alt kısmına bastırdı.

"Sevişmekten ne anlıyorsun?" diye sordu Adrian.

"Seninle her şeyi," dedim.

Boğuk bir iç çekti ve beni öptü, beni duvara doğru çevirmeden önce ona sıkıca sarıldı. Adrian eteklerimi kaldırırken ellerimi ona doğru uzattım. Eli kalçalarımın arasına daldı, parmakları sıcaklığıma battı.

"Siktir," diye nefes aldım, başım geriye düştü.

Adrian boşdaki eliyle göğsüme dokundu ve parmaklarını içimde gezdirerek boynumu öptü. Sonra diz çöktü ve ağzı üzerimdeydi. Zevkten bayılacağımı sandım.

"Adrian-" diye uyardım onu, bacaklarım titriyordu.

Ayağa kalktı ve beni kendine çekti, sırtımı göğsüne yasladı, kulağıma konuştu. "Yatak odası. Şimdi."

Beni bıraktı ve yüzümü ona döndüm, vücudum sıcak ve şehvet doluydu. Onu öptüm, aceleyle odamıza gitmeden önce alt dudaklarını ağzıma aldım. Elbisemin bağlarını gevşetmek için arkamdan uzanırken onu kızdırarak önünden yürüdüm. Kapalı kapılar ardına geçtiğimizde, Adrian elbisemi aşağı itti ve keten kaşkorsemin yakasından tutarak, ağzı tekrar benimkine değmeden önce ikiye ayırdı. Bacaklarımın arkası yatağa değene ve ben doğrulana kadar beni aşağı itti.

Ben pantolonunun düğmelerini açarken o ceketini çıkarıp tuniğini başının üzerine çekti. Çırılçıplak kaldığında sikini elime aldım ve ağzımı tepesine kapatıp emmeden ve yalamadan önce uzun uzun öptüm. Üstümde inledi, ben onu ikna ederken saçlarımı ellerinin arasına aldı.

Bir noktada artık yettiğine karar verdi çünkü başımı ellerinin arasına aldı ve beni öptü, sırtüstü yatırıp kalçalarımın arasına yerleşti. Yumuşak, yavaş öpücüklerle vücudumu ve bacaklarımın arasındaki hassas deriyi okşarken gözlerinde muzip bir parıltı vardı. Altında kıpırdandım ve eğildim, ağzını, parmaklarının dolgunluğunu, içimde kurduğu baskıyı azaltacak herhangi bir şeyi arzuluyordum.

Dili bana tekrar dokunduğunda neredeyse boşalıyordum, ama bir kez daha başladığında rahatlama kısa sürdü, parmakları ve ağzı çaresizce katılımımı talep ediyordu. Ellerimi yatak örtülerine, Adrian'ın saçlarına doladım, topuklarımı yatağa gömdüm, kalçalarımı yüzüne doğru daha sert bastırdım. Daha derin olmasını istiyordum, geldiğini hissedebildiğim serbest kalmayı istiyordum. Vücudum çok gerilmişti, gerginlik çok fazlaydı, tek ihtiyacım olan onun sabit ritmiydi ve çözüldüm, ama bundan çok daha zordu. Tam bir kopuştu. Vücudumdaki tüm enerjiyi tüketen ani bir hücum. Birdenbire kendimi ayakta tutacak gücüm kalmamıştı, bacaklarımı bile. Bacaklarımı açtım, dizlerimi yatağa koydum, utanmadan.

Adrian yüzünde bir sırıtışla bedenime doğru uzanırken aldırmadı. Beni yavaşça öptü, vücutlarımız birlikte ısı yayıyordu.

-"Sana şarkı söyletmeyi seviyorum, Serçe," dedi, aramıza gerildi, kendini girişime yönlendirdi, ama istediğim gibi içime itmek yerine, horozunun başının ıslak sıcaklığımdan kaymasına izin verdi. Seçim uzuvlarımı bir kez daha hayata döndürdü ve bacaklarımı onun etrafına sardım, topuklarım kışına gömüldü. Taşaklarının bana dayandığını hissedene kadar onu içeri çektim.

İkimiz de inledik, alınlarımız birbirine değdi, dudaklar havada asılı kaldı.

"Bunu seviyorum," dedim, vücudunun üzerimdeki ağırlığının, içimdeki hissinin tadını çıkararak. "Seni seviyorum." Yüz ifadesini göremiyordum, çok yakındık ama önemli olan tek şey sözleriydi. "Gökyüzündeki tüm yıldızlar, Sparrow."

Beni sertçe öptü ve sığ ve daha derin itişler arasında dönüşümlü olarak hareket etmeye başladı. Her itiş nefesimi kesiyor ve sadece bir kısmı geri geliyordu. Ellerimin onun yaralı, kaslarla dolu sırtında dolaşmasına izin verdim ve vücutlarımızdaki gerilim birbirine karışana kadar onun her parçasının benim her parçama dokunmasına konsantre oldum. Onu tuttum, sadece Adrian boşaldığında bıraktım.

Yirmi bir

Isolda

Ertesi sabah Ravenna'yı çağtırmaya ve büyüsünü bağlamaya kararlı bir şekilde uyandım ama Anne hâlâ uyuduğu için yardıma ihtiyacım vardı.

Lothian ve Zann'ı kütüphanede buldum. Birinci kattaki yuvarlak masanın arkasındaydılar. Lothian önünde açık bir kitapla tezgâha yaslanmıştı, Zann ise yakınında durmuş, kollarını yardımcısının iki yanına dayamıştı.

Ben içeri girdiğimde ikisi de başını kaldırdı ve Zann Lothian'a döndü.

"Kraliçem," dediler hep bir ağızdan, önlerinde masa varken ellerinden geldiğince eğilerek.

"Bu kadar iyi olduğunuzu görmek bizi rahatlattı," dedi Lothian.

Sadece hızlı ve gönülsüz bir gülümsemeyle yetinebildim.

"Yardıma ihtiyacım var" dedim, "Beni takip eder misin?"

"Elbette," dedi Zann.

Onları gizli kütüphaneye götürürken ikisi de beni takip etti. Yüzen merdivenlerden inerken, Lothian duyulabilir bir nefes verdi.

"Biliyordum," diye fısıldadı Zann.

Onlar küçük odaya girerken ben merdivenlerin dibinde duruyordum. Zann'ın parmakları renkli dikenlerin üzerinde geziniyordu. Lothian yerdeki kitap yığınının başlıklarını okumak için eğildi. "Bunu ne zaman buldun?" diye sordu Zann.

"Ana buldu," dedim, "Ben... Bana söylemeden önce ne kadar zamandır bildiğinden emin değilim."

Adrian'ın ne zamandır bildiğinden bile emin değildim.

"Yardıma ihtiyacım var," dedim, "bir çağırma büyü ve bir bağlama büyü bulmam gerekiyor. Kendi başıma yapabileceğim büyüler olmalı ve güçlü olmalılar."

Lothian odayı tarayarak, "Hiçbir şey bizi daha fazla memnun edemez," dedi. "Ben bu köşeden başlayacağım."

Her birimiz kütüphanenin bir bölümünü aldık ve kitapları, parşömenleri ve uzun parşömenleri incelemeye başladık. Saatlerce çalıştık, el yazısıyla yazılmış metinleri okuyup deşifre ettik, ne Lothian'ın ne de benim anladığımız dilde olmayanları Zann'a deşifre etmesi için teslim ettik. Bu arada kütüphanecilerim bilgileri düzenlemeye, kategorilere ayırmaya ve buna göre dosyalamaya başladılar. Büyüyü yöneten yasaları detaylandıran birkaç parşömen, hem cadıların günlük yaşamlarını hem de bazı büyüleri detaylandıran sıra sıra deri günlükler vardı. Ayrıca Yüksek Meclis üyelerinin ve kendi meclislerinin kapsamlı tarihçeleri de vardı.

"Görebilir miyim?" diye sordum.

Lothian, "Evet, her ne kadar çok öznel olarak okunsa da," dedi. "Bunu her kim yazdıysa sadece bir gözlemciydi."

Adıma gelene kadar sayfayı taradım.

Yüksek Meclis'in güçlü bir kahini vardır, ancak Cel Ceredi'nin başına bir dizi talihsizlik geldiği için henüz yeteneğini kanıtlayamamıştır. İnsanlar, dünyevi kökenleri göz önüne alındığında hiçbir edep göstermeyen kadından şüphelenmeye başladı. Kaleden uzaklaşıp ot ve çiçek topladığı bilinmektedir.

Zehir üretmeye niyetli olduğuna dair söylentiler dolaşıyor.

Anaerkil kabilesinin tarzı bu olsa da vahşi yöntemleri var. Onunki en önde geleni, Xaneth. Eğer o, üreten kadınların bir ölçüsüyse, harekete geçmemiz gerektiği açıktır, çünkü onun meydan okuması taç için bir tehdittir.

Parşömeni yuvarladım.

"Aranızda Aroth'un hikayesini bilen var mı?"

"İyi bir şey değil," dedi Zann. "Duymak istediğine emin misin?"

"Evet, dedim. Artık herhangi bir şeyin beni şaşırtacağından emin değildim, özellikle de Dragos ve onun derebeyleri söz konusu olduğunda.

"Kadınlar tarafından yönetilen bir kabile ulusuydular. Erkekleri savaşçı ve koruyucuydu ama sahiplenme anlamında koruyucu değillerdi; bu erkekler kadınlarını kutsal olarak görüyorlardı. Zamanla her taraftan tehditlerle karşılaştılar; Vlasca, Zenovia, Elin ve tabii ki Revekka. Genç nesiller, bir fetih olarak görülmelerinin tek sebebinin onları yöneten kadınlar olduğunu düşünmeye başladılar. Bir isyan çıktı ve erkekler yönetimi ele geçirdi. O güne dair iki hikaye okudum. Biri yönetici anaerkillerin sürgüne gönderildiğini, diğeri ise öldürüldüklerini iddia ediyor".

"İsyan ne zaman oldu?" diye sordum.

Sanırım Burning'den yaklaşık iki yıl sonraydı.

"Birçoğumuz... öldürüldü".

Artık cadılardan bile bahsetmiyordum, kadınlardan bahsediyordum. Rulo halindeki parşömeni ateşe doğru kaldırdım. Bu bilginin benim hakkımda daha fazla var olmasını istemiyordum. "Erkekler bu kadar korkarken bizim zayıf olduğumuzu iddia etmeleri çok garip."

Gece geç saatlere kadar çalıştık. Lothian ve Zann ne zaman bir çağırma büyüsü bulsalar, kontrol etmem için onu bir yığına ekliyorlardı. Ne aradığımdan tam olarak emin değildim ama bulduğumda anlayacağımı hissediyordum. Ravenna'yı seçtiği yüzeye çekecek bir şeye ihtiyacım vardı, Dis Kitabı'na sahip olduğundan beri gücünün artma potansiyelini dengeleyebilecek bir şeye. Bağlanmaya gelince, onu çağırdığım her yerde tuzağa düşürmeyi umuyordum.

Bir noktada Lothian ve Zann'ı ekarte ettim. İkisi de beni terk etmekte tereddüt etti ama onlara iyi olacağıma dair güvence verdim ve

Yarın tekrar başlamadan önce ne bulduklarını okumak istedim.

Ancak onlar gittikten sonra okuduğum şeye konsantre olamadım, birinin hıçkırdığını duyduğumdan emindim ama uzak ve boğuktu. Bir an için bunun benimle alay etmeye gelen Ravenna olabileceğini düşündüm ama burada ne ayna, ne pencerelerde yansıma, ne de su vardı. Sesi odanın içinde en yüksek olduğu yere kadar takip ettim ve gölgelerin arasında bir kapı buldum.

Düğmeyi çevirdim ve ittim. Birkaç kez denedim ama sonunda yol verdi, açılırken inledi ve havaya toz püskürttü. Kendimi taş bir koridorda buldum. Soğuk ve karanlıktı, duvardaki apliklerden sadece birkaç meşale sarkıyordu. Önümde uzanan uzun koridoru aydınlatmak için pek bir şey yapmadılar ama yine de devam ettim, kalın demir parmaklıklı hücrelerin yanından geçtim. İlk başta gürültülü olan ağlama sesi şimdi daha sessizdi, sanki sorumlu kişi sesi boğmaya çalışmış gibiydi. Yine de takip edebildim ve hücrelerden birinde bir kadının önünde durdum.

Çıplaktı ve yan yatmış, titriyordu. Sırtı bana dönüktü, omurgasının kemikleri sanki derisi etrafında büzülmüş gibi çıkıntılıydı.

"Sapphira?" diye fısıldadım.

Kımıldamadı ya da beni duymuş gibi davranmadı.

Adrian ona sadece birkaç gün zindanda kalmasını emretmiş olmasına rağmen, neredeyse bir aydır buradaydı. Bu, yalan yere onunla yattığını iddia ettikten sonraydı. Bu cezayı onaylamıştım ama şimdi onu o halde görmek, hiçbirimizin onun bir an önce salıverilmesini sağlayamamış olmamızdan dolayı kendimi suçlu hissetmeme neden oluyordu.

"Muhafızlar!" Seslendim.

"Çeneni kapalı tut!" diye bir ses yankılandı zindanda. Her kim aradıysa araştırmaya çalışmadı. Acaba bu Sapphira'nın taleplerde bulunmasına alıştığım anlamına mı geliyordu? Şaşırmazdım, ama onu böyle görmek, onu kırıp kırmadığımızı merak etmeme neden oldu.

"Sana emrediyorum, hemen gel!"

"Seni küçük orospu," diye hırladı gardiyan ve birden koridorda bir gürültü koptu ve ağır ayaklar taş zeminde yankılandı. Bana patronluk taslayacak kadar küstahsın. Köşeyi döndü ve gölgelerle örtülü olmasına rağmen beni görünce durdu. "Sen de kimsin?" diye sordu, beni daha iyi görebilmek için gözlerini kısarak.

"Ben sizin kraliçenizim," diye ağzımdan kaçırdım. "Aç şu lanet kapıyı." "Kraliçem!" diye mırıldandı, dizlerinin üzerine çökerek.

"Bu kapıyı açın dedim. Bir daha emir vermeyeceğim. İleri doğru koştu ve bir dizi anahtarı karıştırdı.

Kapı açılır açılmaz içeri girdim.

Sapphira düz olmayan taş zeminin ortasında yatıyordu. Kirliydi, saçları keçeleşmişti ve derisi yer yer yaralara neden olacak kadar pürüzlüydü.

Ayrıca idrar kokuyordu ve burnumu yakıyordu. Onu buradan çıkarmak istedim.

Safira, benimle gel.

"Lütfen beni yalnız bırak," dedi, hâlâ hıçkırıyordu ama bu sefer daha sakindi. Bir topun içine kıvrıldı, dizlerini göğsüne dayadı. O anda bana Violet'i hatırlattı, küçük ve genç.

Suçluluk duygum yeniden filizlendi. Yere diz çöktüm ve taşlar dizlerime saplandı.

"Sana zarar vermeyeceğim," diye fısıldadım.

"Gitmene izin vereceğim." "Ölmek mi?" Sesi titriyordu.

"Banyo yapmak için," dedim.

Sonunda bakışlarımla karşılaştı, temkinli ve şaşkındı.

"Neden?"

"Seni burada bırakmak istemiyorum," dedim, "bu cezaya karşı çıkmalıydım. Yaptığın şey... buna değmezdi.

Bana baktı ve sonra yüzüne karanlık bir ifade geldi, geri adım attı ve yüzüme tükürdü.

Cevabımı almıştım: henüz kırılmamıştı.

"Orospu!" Arkamdaki muhafız ilerlemeye başladı ama yüzümdeki tükürüğü silmeden önce onu durdurmak için elimi uzattım.

Sonra bileklerinden tuttum ve onu ayağa kaldırdım.

"Dinle ve iyi dinle," dedim, sesim alçak ve tehditkârdı. "Sana teklif ettiğim şeyi kabul etmen için sana bir şans daha vereceğim. Eğer reddedersen, seni sonsuza dek burada tutacağım. Tıpkı bunun gibi yaşlanacaksın, çıplak ve yalnız ve her gün sana bu hücrenin dışında bir dünya sunduğum bu geceyi düşüneceksin. Şimdi ne olacak, Sapphira?"

Beni tutuşunu gevşetti ve ben de bıraktım ama çabası kısa sürede kayboldu. Omuzları çökmüştü ve çok yorgun görünüyordu. "Banyo teklif ediyorsun," dedi. "Başka?" Dudaklarım kıvrıldı. "Pazarlık mı yapıyorsun?"

"Bu hayatı başka bir hayatla takas edeceksem, ne elde edeceğimi bilmek isterim".

"Bir nedime daha fena olmazdı," dedim.

Violet'in yerini asla dolduramazdım ama Sapphira'da çok keskin bir şeyler vardı. İyi bilgi sahibiydi ve saray dedikodularının nabzını tutuyordu, bu da bana büyük fayda sağlayacaktı. Kaşları kalktı. Neden beni leydiniz olarak istiyorsunuz? Ben senin düşmanımın.

"Kocamla yatmak isteyen bir kadın onu düşman yapmaz, Sapphira. Bu onu sinir bozucu yapar.

Kollarını göğsünde kavuşturdu, teslim olmuştu.

Bir adım uzaklaştım. "Sen de gel." Hücreden dışarı adım attım ve Sapphira itiraz etmeden beni takip etti.

Geç de olsa ona banyo yaptırdım ve o buharlı suyun içinde oturup cildini ovarken ben de kütüphaneden getirdiğim büyü kitaplarından birini okudum. Zann'ın benim için ayırdığı bir kitaptı ve farklı büyü türleri için çeşitli enerji türlerini kanalize ettiği söylenen bir dizi geometrik şekil içeriyordu.

Parmağımınla bir tanesinin izini sürdüm: üçgenler ve dairelerden oluşan bir koleksiyon.

"Kral Adrian seni hâlâ dönüştürmedi mi?" diye sordu

Sapphira. Parmağım sayfanın üzerinde dondu kaldı.

"Yapmadı," dedim, gözümü kitabımdan ayırmadan. "Yine de, istemediği için değil."

Gerçi son seferinde Adrian'a beni değiştirmesi için yalvaran bendim. Göldeki saldırıdan sonra neden hayır dediğini anlamıştım. Son zamanlarda

aufhocker formumun kullanımını kabul ediyordum, ancak bu kabul henüz değişmeme yardımcı olmamıştı.

"İkna olmayan sen misin?" diye sordu Sapphira. "Ölümsüzlüğü arzulamıyor musunuz?"

Bir an durakladım ve kitabımdan başımı kaldırdım. Derisini ovmayı bırakmıştı ve şimdi dizlerini göğsüne doğru çekiyordu. "Ben yenilmezlik diliyorum," dedim. "Bu daha pratik görünüyor."

Görünüşe göre artık garanti edilmese de.

Kitabımı bir kenara koydum.

"Neden bana kim olduğunu söylemiyorsun?" dedim. Sapphira doğruldu, "Ne demek istiyorsun?"

"Sen de benim gibi kızgınsın," dedim, "Neden?"

Nereden geldin? Nasıl bir vasal oldun? "Sanırım ben o Ben gibi herhangi biri kim sadece bu dünyada hayatta kalmak istiyor" dedi.

"Bu ne anlama geliyor?"

Omuzlarını silkti. "Ailem çok fakir ve buraya gelip geri göndermek için para kazanabileceğimi düşündüm. Ve bir süreliğine kazandım da.

"Bir kez daha vassal olmayı isteyecek misiniz?" diye sordum.

Bakışları benimkine döndü. "İzin var mı?"

Neden yapmayacağınızı anlamıyorum. Leydimin hizmetçisi olarak rolünüzü engelleyecek bir şey değil," dedim.

Başını iki yana salladı. "Neden beni seçtiğini hâlâ anlamıyorum."

"Çünkü bir işe yarıyorsun," dedim ve sandalyemde öne doğru eğildim. "Taç giyme törenimden önce, bu şatodaki biri beni zehirledi. Daha birkaç gün önce Adrian'ın balıkları da zehirlendi. Bu duvarların içindeki biri hain. Onları bulmanızı istiyorum.

Adrian ve benim, onun en yakın dört danışmanından birinin ihanetinden nasıl şüphelendiğimizi açıklamamaya karar verdim çünkü Sapphira'nın dökülen kanı ya da sonuçlarını bilmesini istemiyordum. Ona güvenmediğim bir bilgiydi bu.

"Bu kapıların dışında bilgi toplayacak ve herhangi bir ihanet belirtisini takip edeceksiniz. Yalnız bana rapor vermelisin.

Ben, başka kimse değil. Adrian bile. Anlaşıldı mı?

Böyle bir olayda, gerçeği ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi olur diye düşündüm. Adrian'ın daha önceki sözlerini düşündüm: Gerçek bir kez söylendi mi, her zaman hedefini bulur. Adrian'dan neden habersiz kalmak istediğimi sormasını bekliyordum ama bu onu ilgilendirmiyordu.

"Bana güveniyor musun?" diye sordu. "Bunu yapmak için mi?"

"Hiç de değil," dedim kitabımla birlikte ayağa kalkarak.

"Güvenimi böyle kazanıyorsun."

Safira banyosunu bitirdi, ben de ona geceliğini verdim ve geceyi geçirmesi için koridordaki misafir odalarından birine gönderdim.

O gittikten sonra yatağıma yerleştim ve büyü kitabını, özellikle de büyü çağırmak ve bağlamak için kullanabileceğim çeşitli yolları incelemeye başladım.

Her şeklin bir frekansı, atanmış bir enerjisi vardır. Tek başına bir daire, bir oval, bir üçgen kutsal sembollerdir. Birlikte, bir büyü oluşturan bir dildirler.

Bu dil, formların üst üste binmesine ve iç içe geçmesine dayanan bir güç yelpazesine sahipti. Bu tür bir dökümde kelimelere gerek yoktu. Okumaya devam ederken kendimi havadaki şekillerin izini sürerken buldum: önce bir daire ve içinde birkaç üçgen.

"Bir çağırma büyüğü," dedi bir ses. "Pek de acemi sayılmazsın."

Başımı kaldırdım ve aynamda asılı duran Ravenna'ya baktım. Onda değişiklikler aradım: saçının rengine bir farklılık, yüzünde yaşlılık, körelmiş bir uzuv, Dis Kitabı'ndan büyüler yapmış olabileceğine dair işaretler, ama hemen hemen aynı görünüyordu: kızıl saçlar ve dar gözler. Cildi çillerle doluydu.

"Sen." Sesim titredi ve yatağımdan kalkıp yan masadan kılıcımı kaptım. Beni silahlandırırken güldü.

"Kemiklerinden bir taht inşa etmeyi planlıyorum," dedim.

"Belki de seninle ve Yüksek Meclis'in geri kalanıyla yapmam gereken şey budur."

"Bizim büyümüze ihtiyaç duyman mantıklı. Hiç bu kadar güçlü olmamıştın.

Ravenna gülümsedi, gözlerini kıstı ve aniden boynumda bir kavrama hissettim ve yerden kaldırıldım. Boğazıma çarpan darbe kusmak istememe neden oldu ama denesem bile yapamazdım. Yavaş yavaş boğuluyordum. "Sanırım şu anda kimin iktidarsız olduğunu unuttun," dedi.

Hâlâ kılıcımı tutuyordum ve ellerimi boynuma doğru kaldırdım, beni tutmak için kullandığı büyüü bıçaklamayı umuyordum. Ama tutacak, çekecek hiçbir şey yoktu.

"İstedikleri şeyin bu olduğunu biliyor musunuz? Hepimiz bölünmüş, birbirimizle savaş halindeyiz. Herkes savaşırken bir hedefe ulaşmak zordur.

Kelimeleri bir araya getiremiyordum; ağzım tükürükle doluydu ve dilim şişmişti.

Birdenbire beni bıraktı ve yere yığıldım, öksürüyor ve aynı zamanda nefes nefese kalıyordum.

"Kendi kendine konuşmak eğlenceli değil," dedi.

"Siktir git," dedim sert bir sesle ama kelimeler boğuk boğuk çıkıyordu. "Ne istiyorsun?"

"Dünyadaki dengeyi yeniden tesis etmek için" dedi.

Öne doğru süründüm ve oturdum, yutkunurken yüzümü buruşturdum, bıçak hâlâ elimdeydi. "Peki bu ne anlama geliyor?"

"Bu, insanların ölmesi gerektiği anlamına geliyor," dedi.

"Barış kimseyi güçlü kılmaz Isolde. Yüce Meclis bile bunu biliyordu. Sonunda bizi ayıran da bu oldu."

"Bizi ayırdın.

"Vada bizi ayırdı," diye tükürdü Ravenna. "Bizi Cordoba'ya, saraylarında krallara hizmet etmeye gönderen oydu, çünkü güç istiyordu. Bu bizim için sonun başlangıcıydı.

Vada yaşlı bir adamdı. Başka bir renk giymeme izin vermesi için ona yalvarmama rağmen bana kırmızı giysili Dragos'u verdi. Yaptığı işten gurur duyarak bana kaşlarını çatmıştı.

"Ama sen çok güzelsin," demişti.

"Bu renk halkım arasında ahlaksızlıkla ilişkilendiriliyor," diye karşı çıktım.

"Ama Revekka'da gerçek bu değil. Onların geleneklerine saygı duymalısınız.

"Ya da benimkine saygı duyabilirler," dedim. Gerçek güce sahip olan bendim.

Yesenia. Vada yüzümü soğuk, buruşuk ellerinin arasına aldı. Avuçları benimkilerden daha yumuşaktı. Her zaman yleydiler. Vada hiçbir zaman kendi otlarını ekmemiş ya da hasat etmemişti. "Evcilleşmezsek hayatta kalamayız."

Peki, hayatta kalmaya değer mi? Ben sordum.

"Uğruna yaşayacağınız biri varsa, hiçbir fedakârlık çok büyük değildir," demişti.

Ama sonra gücümüzden, zerkliğimizden, hayatlarımızdan vazgemiştik ve sevdiklerimizi yine de kaybetmiştik.

Ravena, "Sadece bir tahtta oturduğunuz ve bir ta taktığınız için gerçek bir güce sahip olduğunuza inanamazsınız," dedi.

"Adrian bana eşitiymişim gibi davranıyor," dedim.

"Evlendiğin adamı tanı mıyorsun," dedi. "Adrian tıpkı hayatına girmesine izin verdiği herkes gibi senin de işine yarayacağını düşünüyor. Sadece seni beceriyor."

"Neden bahsettiğini bil miyorsun," dedim, parmaklarım kılıcımın kabzasını sıkıca kavrarırken. "Sence o Adrian istiyor olmak ücretsiz gelen Dis?" diye sordu. "Gerçekten istediği şey onun yerini almak."

"Tanrı olmanın nesi yanlış?" diye sordum.

"Sorun tek olmak değil; onun oraya ulaşması için kimin ölmesi gerektiği." Durakladı ve sonra şöyle dedi: "Ama bunun tehlikeli olduğunu biliyorsun. Ya da en azından sen biliyordun, kitabı bu yüzden yarattın.

-Yalan söylüyorsun," dedim ama sözlerinin etkisi sırtımı dikleştirdi ve ne kadar samimi hissettirdiklerinden nefret ettim.

Gülümsedi ve başını salladı. "Birçok şey olabilirim ama asla yalancı olmadım Yesenia.

-Zaman insanları değiştirir, Ravenna," dedim, geri adım attım ve bıçağı ona doğru ittim, ama geçen seferkinin aksine, ayna sadece darbemin altında paramparça oldu.

Kahkahası odamda yankılandı ve gitti.

Yirmi iki

Isolda

Adrian'ın odasına gitmek için odamdan çıktım. Ravenna'nın ziyaretinden sonra orada kalmak istemiyordum. Sözleri zihnimde büyük bir ağırlık oluşturuyordu, özellikle de Adrian hakkında söyledikleri. Evlendiğiniz adamı tanıımıyorsunuz... Bu yüzden bu kitabı yarattınız.

Hatırlayamıyordum, hayal edemiyordum ve ona inanmıyordum. Büyü kitabını daha sıkı kavrayarak Adrian'ın odasına girdim ve onu yatağın kenarında, başı ellerinin arasında otururken buldum.

Hemen endişelenerek durdum. "İyi misin?" diye sordum. "Sadece başım ağrıyor," dedi ama başını kaldırıp bakmadı. Kitabımı masanın üzerine bıraktım ve odayı geçip lavaboya gittim, Adrian'a götürmeden önce bir bezi soğuk suyla ıslattım.

Ben yaklaşırken başını kaldırdı, gözlerini kısmişti ve bezi önce yanağına sonra alnına bastırdım.

"İyi olmadığın için üzgünüm," dedim.

"Bu senin hatan değil," diye yanıtladı küçük bir gülümsemeyle. Sonra elimi çekştirerek yatağa doğru düştü ve ben de onu takip ederek üstüne düştüm.

"Nerelerdeydin?" diye sordu.

"Çağırma büyüsü arıyordum."

Aramızdaki hava ağırlaşmıştı ve bunun ona söyleyecek şeylerim olduğu için olduğunu biliyordum ama bunu daha da arttırmak istemiyordum.

onların sorunları.

Başındaki bezi düzelttim. "Senin başının ağrıdığını hiç görmemiştim."

Ağzımın kenarına dokundu ve kaşlarımı çattığımı fark ettim. "Endişelenecek bir şey yok tatlım. Bir büyü mü buldun?"

Başımı göğsüne yasladım. "Semboller buldum," dedim ve sonra durdum. Ravenna hakkında ne hatırlıyorsun?

Gerçekten hangi bilgiyi aradığından emin değildim ama sözlerini merak ediyordum.

"Pek değil," dedi. "Sadece senin ölümünden sonra dikkat ettim. Revekka'yı işgal edene kadar Dragos'un yanında durduğunu gördüm ve onu öldürdükten sonra peşine düştüm ama sanki yeryüzünden kaybolmuştu. Kıpırmızı sise kadar ondan hiçbir iz görmemiştim. Neden soruyorsunuz?"

"Sadece onu neyin motive ettiğini merak ediyorum," dedim.

"Bu dünyada çoğumuzu neyin motive ettiğini tahmin edebiliyorum" dedi.

"Peki bu nedir?" diye sordum.

"Hayatta kalmak."

"Bence bunun ötesine geçti," dedim. "Senin için değil mi?"

"Hayır," dedi. "Neden olduğum kişiyi sevdiğimi düşünüyorsun?"

Bir çılgılık beni uykumdan uyandırdı. Doğruldu, kalbim hızla çarpıyordu ve rüya görmediğimi düşünmemin tek nedeni Adrian'ın da uyanık olmasıydı.

"Neyi duydun mu?" diye sordum. Başka bir bağırış.

Yataktan fırladık, karanlıkta giysilerimizi aradık. Sorin'le yüz yüze geldiğimde henüz sabahlığımı giymiş ve kapıyı açmışım.

"Kale saldırı altında," dedi. "Koridorlarda dolaşan vârcolacılar var."

Vârcolaci bir tür kurt adamdı. İri yapılydılar ve arka ayakları üzerinde durup savaşabiliyorlardı.

pençeli elleri. "Nasıl?"

"Bu değil o Bilmiyoruz, ama Hayır girildi
üzerinden herhangi bir olağan yollarla,"
dedi Sorin.

Adrian kılıcını çekti ve ben de dönüp ona baktım. Üstü çıplaktı ve üzerinde sadece karanlıkta bulmayı başardığım pantolonu vardı.

"Lütfen kal," dedi alnımdan öperek. "Sorin, ona göz kulak ol."

Sonra Adrian gitti.

Koridora çıkıp ona baktım, şatoda daha fazla çığlık yankılanırken omuzlarındaki kaslar gerilmişti.

Sorin'e baktım. "Sanırım içeri nasıl girdiklerini biliyorum." "Nasıl?"

"Ravenna," dedim, onu çağırdığımı, daha önce kurduğum bağlantının tamamen kapanmadığını tam olarak kabul etmek istemiyordum. "Gitmek zorundayız!"

Koridordan odama doğru koştum.

Sorin beni durdurmak için hiçbir girişimde bulunmadı; onun yerine yanımda koşarak beni takip etti. Salonuma vardığımızda durdum ve odamın kapısını harabeye dönmüş halde buldum. Bir kısmı menteşelerinden sarkıyordu, bir kısmı sanki uçup karşı duvara çarpmış gibi görünüyordu ve her yerde tahta parçaları vardı.

-"Isolde," diye tısladı Sorin ben yaklaşıırken. Ona dönüp baktım ve parmağımı dudaklarıma götürerek ona baktım.

Silahlarım odadaydı ve onları istiyordum ama kapıya yaklaşıp parçalanmış çerçeveden baktığımda odamın hâlâ bir vârcolac tarafından işgal edildiğini gördüm.

Beni hissetmiş olmalı çünkü parlayan kırmızı gözlerini bana çevirdi ve çığlık gibi bir kükreme çıkardı.

Geriye doğru tökezledim, arkamı döndüğümde sendeliyordum.

"Kaçın!" Le Bağırdım. a Sorin ne
zaman ve yaratık odamdan dışarı uçtu. Duvarı
sıçrama tahtası olarak kullandı,

havada uçtu, önümüze düştü ve kaçmamızı engelledi.
Sorin kılıcını kaldırdı.

"Değişmen için harika bir zaman olurdu Isolde," dedi dişlerini sıkarak.

"Belki daha iyi bir öğretmenim olsaydı," diye cevap verdim.
Vârcolak tekrar kükredi ve arka ayakları üzerinde şaha kalkarak üzerimizde yükseldi. Sorin'e doğru hamle yaptı, jilet gibi keskin pençeleri kılıcına dolandı.

Kılıcımı almak için odama koştum ama tam elim kabzaya geçecekken, yerdeki kırık aynadan başka bir vârcolak yükseldi.

"Siktir, siktir, siktir, siktir!"

Hiç tereddüt etmedi. Vârcolak beni bir av olarak değerlendirmeye bile çalışmadı; boğazının derinliklerinden gelen korkunç bir hırıltıyla saldırdı. Kılıcımı kaptım ama yaratığın herhangi bir saldırıda başarılı olmam için çok yakın olduğunu biliyordum. Yoldan çekilmeyi başardım ama aynı hızla vârcolak döndü ve saldırdı.

Bu sefer kılıcımı iki elimle kavrayarak savurdum. Kılıç vârcolacın bacağını kesti ama koparmadı. Kabzama ve ellerime kan sıçradı ve kılıcımı kurtarmaya çalışırken vârcolak bana vurdu. Isırığından kaçmak için yere düştüm ve süründüm ama beş keskin pençesi sırtıma saplanan dev bir pençe tarafından ezildim. Çığlık attım ve dönerek hançerimi koluna sapladım.

Kulaklarımda yankılanan yüksek sesli bir çığlık attı ve ben de ayağa kalkıp koşmaya başladım. Sendeleyerek kapının pervazına çarptım ve koridora ulaştığımda Sorin iki vârcolacının önündeydi, arkamdaki de beni takip etmişti. Duvara yaslandım, güçsüzdüm ve Sorin'i ve seanslarımızı düşündüm. Aklıma geldiler ve söylediği birkaç kelimeye tutundum.

Bu sihir, demişti. Sadece ona ulaşmalısın.

Ormandaki büyü sırasında nasıl hissettiğimi hatırladım. Sanki rahmim açılmış gibi hissetmişim ve ışıkla dolmuştum, büyüyle dolmuştum, sihirle dolmuştum.

Sıcaklık, bana umut vermişti ve sonra sanki benden alınmış, benden koparılmış gibi hissettim. Nefret. Ama öyle değildi. Sadece bastırılmıştı.

O korkuyordu, tıpkı benim şimdi korktuğum gibi.

Bu baskının tasarımıydı.

Başımı vârcolak'a doğru çevirdim ve boğazımda bir hırıltı titreşti. Canavarın beni değerlendirmek için durduğunu ilk kez görüyordum. Duvara yaslandım ve daha yüksek sesle hırladım; hayvani, ilkel bir sestti. Sonra koridordan aşağı fırladım, bacaklarım beni her zamankinden daha hızlı taşıyordu.

İçimin değiştiğini hissettim ve acı çok keskindi. Uzamış olan dişlerimi gıcırdatmama neden oldu. Pençelerim parmak uçlarımda patlarken kan yere döküldü ve yer değiştirirken Sorin'in karşısındaki iki vârcolacıya doğru hamle yaptım. Ağır kan kaybediyordu, kılıcını sadece bir elinde tutuyordu, diğer kolu ise yanında gevşek duruyordu.

Vârcolacılardan biriyle çarpışırken boynuna saldırdım ve sertçe ısırdım, yere düşerken çekiştirdim. Diğer yaratık bana çarptı ve yerde uçarak merdivenlerin korkuluklarına çarptım ama boğazımda bir hırıltı gümbürdeyerek ayağa fırladım. Ben sıçradım ama vârcolak da sıçradı ve havada birbirimize dolandık, birbirimizi ısırdık ve kamçıladık. Bir yığın halinde yere düştük ve yakın dövüşe devam ettik. Yaratık omzumu ısırdı ve pençeleri karnıma battı. Yüzüne doğru çığlık attım ve sonra burnunu ısırdım ve bırakmadım, pençelerim yanlarına battı, sadece bana olan tutuşunun azaldığını hissettiğimde yarattığı serbest bıraktım. Bunu yaptıktan sonra, tıpkı diğerine yaptığım gibi boğazını parçaladım.

Sorin'in bağıışı dikkatimi çekti ve son vârcolac'a bakmak için döndüğümde, iz sürücü koridordan aşağı atılmıştı. Sırtı duvara çarptı ve hareketsiz bir şekilde yere yığıldı.

Hırladım ve canavara ateş ettim. **Vücutlarımız** sert bir şekilde çarpıştı ve nefesim kesildi,

kaburgalarımı kırdı. Ayaklarımın üzerine düşüp vârcolac'la yüzleştüğimde, içime bir acı saplandı ama yine de saldırdım. Dişlerimiz birbirimizin omuzlarına battı ve yere indiğimizde yuvarlandık. Öne geçmeyi başaramadım ve yaratığın altına uzandım, pençeleri içime batıyordu. Çenemi canavara kilitlemeye çalıştığımda, boğazımdan kükreyerek acı fışkırdı ve bıraktım.

Ama sonra ıslak bir ses duyuldu ve kan vücuduma sıçradı. Vârcolac tutuşunu azalttı ve sonra yere, yanıma düştü. Başımı çevirdiğimde kanlı kılıcıyla ayakta duran Sorin'i gördüm.

Ona ismiyle hitap etmek istedim ama bu şekilde konuşamazdım ve nasıl geri adım atacağımı bilmiyordum. Bana baktı ve yüzünde korkunç bir şey vardı, gözlerinde bir karanlık.

"Özür dilerim Isolde," dedi ve kılıcını kaldırdı.

Kılıcı göğsüme saplandığında şok içinde donakaldım. Çığlık attım ve çığlığımınla birlikte yeniden değiştiğimi hissettim. Gözlerimden yaşlar süzüldü ve Sorin yanımda dizlerinin üzerine çökerek beni göğsüne bastırdı.

"Çok özür dilerim," dedi. O da ağlıyordu.

Bana dokunmasını istemedim. Bana neden sarıldığını anlayamıyordum.

"Neden?" diye sordum, ağzım titreyerek.

"Çünkü ölmek zorunda," dedi Sorin. Adrian bizi yok edecek Isolde. Hiçbirimiz onunla savaşılamayız. Anlamak zorundasın. Bir zamanlar anlamıştın.

Başımı salladım.

"Dis'in Kitabı," diye devam etti. O büyülerini onun için sen yazdın.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye fısıldadım. Ravena bana az önce söylemişti.

"Düşündüğünüzden çok daha fazlasını biliyorum".

"Sen bir hainsin," dedim, "Hain olan sensin. Ravenna'ya kan döküldüğünü söyledin."

Sorin'in kaşları düştü. "Ben pek çok şeyim," dedi.

"Aralarında bir hain de var ama Ravenna'ya hiçbir şey söylemedim."

"Sana inanmıyorum," dedim.

"Bir tarafı diğereine tercih etmiyorum".

"O zaman zayıfsın," dedim ve yüzünü buruşturarak bir saniyeliğine gözlerini kapattı. Gözlerini tekrar açıp bana baktığında, ihaneti beni daha çok incitti çünkü görmek istediğim nefreti göremedim. Pişmanlık, keder ve derin, çok derin bir üzüntü gördüm.

"Adrian her geçen gün daha fazla canavara dönüşüyor," dedi. "Bana işaretleri görmediğinizi söyleyin. Gözlerindeki beyaz parıltıyı, başındaki ağrıyı. Dis kontrolü ele geçiriyor. Dis onunla konuşuyor.

"Dis olduğunu nereden biliyorsun?" diye fısıldadım, ağzım titriyordu. Bunun sıkıntımından mı yoksa şoktan mı kaynaklandığını bilmiyordum.

-Isolde," dedi Sorin başını sallayarak.

-Yapma," dedim kanlı dişlerimin arasından. "Adımı söyleme. Sorin başını salladı ve sonra konuştu. "Bir gün sana zarar verecek ve o zaman anlayacaksın.

"O bunu asla yapmaz," dedim sesimde büyük bir inançla. Ağlamaya başladım.

"Seni gerçekten seviyorum," dedi Sorin. "Keşke hatırlayabilsen... bu daha büyük bir iyilik için."

Bu kelimeler.

Babam onları kullanmıştı.

"Kendimi öldürmemi mi istediniz?" Alınarak sordum.

"Kimin için? Fedakârlığım yüzünden bana sırtını dönen bir krallık için mi?

"Bu daha büyük bir iyilik için!" dedi.

"Çık dışarı,"

dedim, "ben çok-"

"Sana git dedim!" Ağzımdan kanlar fışkırarak bağırdım.

"Defol!"

Sorin'in yüzünden yaşlar süzüldü ama ayağa kalktı, kılıcını kaptı ve kaçtı.

Bir noktada bayılmış olmalıyım çünkü Adrian'ın öfke dolu çılgılığıyla uyandım. Gözlerimi açtım ve beni kollarının arasına çekerken ona baktım.

Adrian. Adını fısıldadım ve kanlı elimi yüzüne doğru kaldırdım.

"Ne oldu? Sorin nerede?" diye sordu.

"Bunu Sorin yaptı" dedim, "Sorin bir haindir".

"Hayır." Daroc'a ait olduğunu anladığım başka bir ses duydum ama ona bakmak için başımı çeviremedim.

Gözlerim ağırlaşmıştı ve elim Adrian'ın yüzünden düştü, bir damla kan bıraktı. Adrian ona uzandı ve avucumu tekrar yanağına bastırdı.

"Seni iyileştireceğim.

"-Adrian," diye fısıldadım ona gülümseyerek. "Bunu sen bile tedavi edemezsin.

Adrian'ın zehri güçlüydü ama aufhocker ısırığında öğrendiğimiz gibi sınırları vardı.

"Tabii... beni değiştirmek zorunda kalmazsan," dedim.

Bunun sonuçları olduğunu kabul ettim, ancak hiçbiri ölüme yaklaşmadı.

Adrian'ın gözleri yüzümde dolaştı, sanki bunu ne kadar istediğimi değerlendiriyordu. "Emin misin?"

"Ya öyle olacak ya da öleceğim," dedim, "artık serçe olmak istemiyorum." Ondan sonra hiç tereddüt etmedim.

Beni başımı omzuna yaslayacak şekilde konumlandırdı ve boynumu ısırды. Önce normal geldi, sonra dişlerini daha derine batırdı ve sanki damarlarıma ateş enjekte etmiş gibi hissettim. Ama çılgılık atmadım; sadece ona olabildiğince sıkı tutundum.

"İç, Isolde," dedi Adrian.

Dudaklarıma bir şey dayadığında ve ağızıma metalik bir tat dolduğunda ancak yarı yarıya fark edebildim. Kandı, benimkinden farklıydı. Bir şekilde daha güçlüydü.

İçmeyi başarabildim mi bilmiyorum ama öyle bir an geldi ki kendimi yıldızlarla dolu bir karanlıkta süzülüyormuş gibi hissettim.

Yirmi üç

Isolda

Boğazım yandı ve gözlerimi açtığımda inledim.

-Adrian usulca, "Kalk," dedi, elleri omuzlarımdaydı ama her hareket başımın dönmesine neden oluyordu. Yüzümü altımdaki yumuşak battaniyeye gömdüm ve gözlerimi sıkarak kapattım.

"Yapamam," dedim, sesim kısıktı ve acıyla irkildim.

-Adrian, "İçmelisin," dedi ve ben başım dönerek doğrulduğumda inledim.

Kendimi çok kötü hissettim ve siyah noktalar görüşümü bozdu.

Adrian beni hareket ettirdi. Bacaklarımı vücudunun iki yanına yerleştirerek beni kendine çekti ve başımı boynunun kıvrımına yasladı.

"İç," dedi.

Ve garip bir şekilde, bundan daha fazla teşvike ihtiyacım yoktu. Derisini ısırđım.

Düşündüğümde daha kolay oldu ama bunun nedeni dişlerimin arkasında büyüyen sivri dişlerdi.

"Siktir," diye inledi Adrian, ellerinden biri saçlarımı sıkarken. "Evet tatlım. Daha sert em.

Kanı ağızıma ve boğazıma dolduğunda yanma hissi azaldı ve kafam rahatladı. Başka şeylerin farkına vardım: çıplak bedenlerimizin birbirine nasıl uyduğunu, Adrian'ın dolu sikinin bacaklarımın arasında nasıl hissettirdiğini ve ne kadar tahrik olduğumu. Kanından uzun yudumlar alırken ona yaklaştım, başparmağımı kalın bir damla dölün üzerinde gezdirdim ve başının tepesine bulaştırdım.

Adrian dişlerinin arasından nefes aldı ve sonra onu serbest bırakıp boynundan çekildim, kalçalarımı onun boyuna doğru salladım, ağzım onunkinin üzerine kapandı. Sikişmek için garip, vahşi bir ihtiyaç duyuyordum. Her zamanki arzusunun ötesindeydi. Tarif etmekte zorlanıyordum ama kemiklerimi titretiyor, içimi ısıtıyor ve beni hareket etmeye, kendimi kandan daha fazlasıyla doldurmaya teşvik ediyordu.

"Kimse senin kanını almadı mı?" diye sordum, konuşurken dudaklarım onun kileri okşuyordu. Beni tutarken elleri kaburgalarımın üzerinde gezindi, başını bakışlarımla buluşmak için yukarı kaldırdı.

"Asla," dedi. "Seni bekledim."

Ağızlarımız tekrar çarpıştı ve Adrian beni sırtüstü yatmaya zorladı, eliyle göğüslerimi kavradı, meme ucumu ağzına almadan önce sıktı. Diğerine geçti ve parmaklarım saçlarının arasından geçerken kalçalarım onun etrafında sıkılaştı. Artık ona ulaşamadığımda, ayağımı sikinin üzerinde gezdirdim. Adrian bakışlarımı karşıladı, gözleri benimkileri yakıyordu.

"Sen de bana dokunmak ister misin, Sparrow?"

Bu düşünce ağzımı sulandırdı. "Evet."

Beni yalamak için eğilirken bakışlarımı tuttu ve iç çekti, bir uğultu içimi titretti. Kaslarım gerildi, kendimi ağzının getireceği zevke hazırladım ama sonra hareket etti, vücudumda bir kez daha ilerledi, ağız benimkinin üzerine kapandı, dili altımda olduğu gibi ağzımı okşadı.

Geri çekildiğinde, "Em beni" dedi. Sırt üstü uzandı ve ben yerime geçmeye başladığımda elleri kalçalarıma kapandı.

"Öyle değil."

Ayağımı vücudunun üzerinden geçirdi, böylece sırtım yüzüne gelecek şekilde ona yaslandım ve ellerim ve dizlerim üzerinde yükseldim, parmakları etimi ayırırken dili horozunun tepesinde kayıyordu. Arada bir tenimi emiyordu ve her seferinde boğazımdan gırtlaktan bir ses çıkıyordu.

"Bu iyi hissettiriyor mu?" diye sordu her nazik çekişin arasında.

"Evet," diye inledim, ağızımla onu memnun etmeye devam edemiyordum. Tek yapabildiğim sikini okşamaktı. Başımı kalçasına yasladım ve her bir ağır torbayı ağızıma almadan önce dilimi testislerinin üzerinde gezdirdim.

Duyamadığım kelimelerle tısladı ve aniden bacaklarımı yana iterek beni sırtüstü yatırıp yüzümü ona çevirdi. Vücudu benimkini yatağa hapsetti, beni tekrar öpmeden önce şehvetli gözleri benimkileri tuttu. Eli bacaklarımın arasından kaydı ve o kadar kaygandı ki sesini duyabiliyordum.

"Sana ihtiyacım var," dedim.

-Isır," diye emretti, bileğini ağızıma dayayarak. İtaat ederken ona yapıştım ve dişlerim derisine battığında, o da bana battı.

"Siktir," diye inledi. "Siktir, çok iyi hissediyorsun."

Adrian ondan içmeme izin verdi, diğer elini başımın üstüne götürdü, hareket ederken kendini hazırladı, göğsü benimkine yaslandı. İlk hamleleri yavaş ve derindi, sikinin her çıkıntısını hissediyordum ama sonra hareketleri sığlaştı, daha konsantre oldu ve lezzetli bir sürtünme beni ele geçirmeye başladı. Onun pençesindeyken bedenimi kontrol edemiyordum.

Boğazımın arkasından bir inilti yükselirken Adrian'ın bileğini bıraktım ve tam vücudumdaki gerilimin zirveye çıktığını hissettiğim anda boynumun etini ısırdı.

Küfrederek boşaldım, parmaklarım Adrian'ın saçlarını sıkıyordu ve o da beni sıcaklığıyla doldurarak onu takip etti. Yemeğini bitirdiğinde altında gevşedim ve terden ıslanmış saç tellerini yüzümden uzaklaştırarak çekildi.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Hâlâ nefesimi kontrol etmeye çalışıyordum ama sorusunu düşündüm. En büyük fark boğazımda bir yanmayla uyandığım zamandı ama Adrian'ın kanını aldığımdan beri aynı şeyi hissediyordum.

"Farklı hissedip hissetmediğimi mi soruyorsun?"

Soruyu merak etmiş gibi başını eğdi ve ağzının kenarını kaldırdı.

"Sadece nasıl hissettiğini bilmek istiyorum.

Nefes vererek cevap verdim. "Yorgunum ama sadece fiziksel olarak değil... zihinsel olarak da." Adrian'ın bakışlarını tuttum ve sonra "Sonunda kaç kişi bize ihanet edecek?" diye sordum.

"Sanırım herkesin bunu yapmasını beklemeliyiz," dedi. "Bu üzücü bir varoluş."

"Ve yine de bizimdir".

Beni öptü ve sonra yan yatarak beni kendine doğru çekti.

"Uyu," dedi. "İhtiyacın olacak."

Ona ne demek istediğini sormayı düşündüm ama vücudum sıcaktı ve gözlerim ağırlaşmıştı. İlgimizi gerektiren o kadar çok şey olmasına rağmen konuşmak istemiyordum ve kendimi karanlığa bıraktım.

Kıvrandım, sırtım kamburlaştı, ayaklarım yatağa doğru kaydı, kendimi destekleyemedim. Açlık midemi kemiriyordu. Adrian karşımdaydı ve bileğini tekrar ağzıma götürdü.

"Isır beni, serçe".

Bu sefer kanının kokusunu alabiliyordum. Değiştiğimde farklı kokmasını bekliyordum ama metal gibi kokuyordu, güçlü ve acı ve içimde onu arzulayan bir şey vardı. Adrian'ın bileğini tuttum ama birkaç kez çekiştirdikten sonra çekip aldım ve üzerine çıktım. Uyarılmıştı, boyu kalçalarımın arasına yerleşti ve kanına duyduğum açlık, boşalmasına duyduğum arzuya dönüştü.

"Ne istiyorsun tatlım?" diye sordu.

"Bana neler olduğunu bilmiyorum," diye fısıldadım.

"Dönüyorsun," dedi. "Açsın. Değişimin kök salana kadar bir süre daha aç kalacaksın."

"Bu ne kadar sürecek?"

"Tüm güçlerini geliştirmek için mi? Aylar."

Hayal kırıklığı göğsümde kabardı ve bir süre tam potansiyelimi bilemeyeceğimden endişelendim.

"Böyle mi olacak - kan ve seks?"

"Beni ne sıklıkta beslemen ve becermen gerektiğini mi soruyorsun?"

Ellerimi göğsüne koyarak ona baktım. "Bu pratik bir mesele, Adrian.

Gülümsedi.

Gülümsemesini seviyordum. Daha sık gülümsemesini istiyordum ama bu odanın dışında gülümseyecek pek bir şeyimiz yoktu.

Kalçalarımı kavradı ve kalçalarını bana doğru bastırdı.

"Bu uzun sürmeyecek," dedi. "Yine de bunu yaparken eğleneceğim."

Ellerini tuttum ve göğüslerime götürdüm.

"Daha önce hiç kimsenin kanınızı almadığını söylemişsiniz. Değiştirdikleriniz nasıl beslendi?"

Adrian'ın gözlerinde kızgınlık parladı, ama cevap verdi:

"Onlara kanımı verdim, ama onlar için akıttım.

"Peki ya seks? Kendini kaç kişiye verdin?"

"Bu soruya gerçekten bir cevap istiyor musun?"

Doğrusu, bilmiyordum. Kıskançlığın göğsümde yoğun ve sıcak bir şekilde biriktiğini hissedebiliyordum.

"İçlerinden biri seni ısırmaya çalıştı mı?" Ona doğru eğildim, dudaklarım dudaklarına yaklaştı.

"Hem de çok," dedi.

"Onlara ne oldu?"

Bir kaşını kaldırdı. "İki yüz yıl içinde dönüştürdüğüm yüzlerce vampirle ilgili binlerce soruya cevap vermemeyi tercih ederim."

Sonra yuvarlandı ve ben sırtüstü yatmış, vücudunun altında sıkışmışım.

"Birdenbire artık seni becermekle ilgilenmemeye başladım," dedim.

"Hayır mı?" diye sordu, dili önce bir sert meme ucunun, sonra diğerinin üzerinde dönmeden önce bir an için bakışlarımı tuttu. Vücudumun verdiği tepkiye engel olamadım, gerildim, genişledim, sıkılaştım. Kıkırdadı ve sonra arkasına yaslanıp beni karnımın üzerine çevirdi. Kalçalarımı sürükleyerek

ayağa kalktı, tenime şaplak atmadan önce avuç içini kışımnda gezdirdi.

"Çok güzel," dedi, parmakları arkadan etime daldı. "Beni becermekle ilgilenmiyorsun, değil mi?"

Adrian.

Neden onun adını söylediğimden emin değildim, yarı uyarı, yarı yalvarış gibiydi. Söylediklerimde ciddi olmadığını biliyordum ve şimdi bana bir ders vermek niyetindeydi. Bunu istiyordum. Bacaklarımı bile açtım ve elini sırtımdan saçlarıma doğru kaydırırken kıkırdadı, saçlarımı çekti, başımı geriye yatırdı, boğazım sıkıldı.

"Çok nadiren kontrolüm altında," diye fısıldadı. "Seni böyle seviyorum." Parmaklarını geri çekti ve kendini bana doğru yönlendirmeden önce belime bir öpücük kondurdu. Hâlâ saçlarımı tutuyordu ve ivme kazandıktan sonra beni serbest bıraktı ve elini sırtımın üst kısmına koyarak beni yatağa doğru itti. Hareketleri kaba ve sertti ve ben bunu sevdim, daha fazlasını istedim.

Nefes nefese, hırıltılı ve çiğ bir şekilde kaldım ve bu konuda nefret ettiğim tek şey yüzündeki zevki göremememdi. Elini klitorisime götürdü, öfkeyle ovdu ve aniden tamamen üzerime eğildi, tüm vücudum yatağa yaslandı. Beni boynumun çukurundan ısırды ve tamamen yere yığıldım.

İşini bitirdiğinde bir tarafa yuvarlandı ve kolunu belime doladı. Hareket edemeyecek kadar yorgundum.

Beni öptü ve sonra bu gece tekrar tekrar kanımı aldığı boynuma sokuldu.

"Sen benim ışığımsın," dedi karanlığa doğru inerken.

Harika olduğunun farkındaydım. Henüz gözlerimi açmamış olsam da fark ettim. Bir parçam ihanetten sonra o günle yüzleşmek istemiyordu.

Sorin'in. Bugün bunun hakkında konuşmam ve acısını hissetmem gerekecekti ama bu sadece benim acım değildi. Adrian'ın ve Daroc'un da acısıydı.

"Uyanık olduğunu biliyorum," dedi Adrian.

Gözlerimi açtım ve yatağın yanında çıplak bir şekilde duran kocama baktım. Vücudu kurumuş kanla lekelenmişti.

"Bizim için bir banyo hazırlattım," dedi ve elini uzattı.

Doğrulduğumda başım dönüyordu ve ayağa kalkarken onun yardımını kabul ettim. Önce vücuduma sonra da yatağımıza baktım, her yer kan içindeydi.

Adrian küçük bir gülümseme sundu. Yeni vampirler çok dağınık.

Bana metal küvete kadar eşlik etti ve buna sevindim çünkü ayaklarımın üzerinde tam olarak dengede hissetmiyordum.

Buhar etrafımda kıvrılırken suya daldım. Adrian da beni takip ederek arkama yerleşti. Ben göğsüne yaslanmadan önce birkaç dakikayı tenimizdeki kanı silerek geçirdik, kollarını vücudumda kavuşturdu, koruyucu ve rahatlatıcı bir şekilde ve sonra konuştu, sesi yumuşak ve ciddiye.

"Bana neler olduğunu anlat. Her ayrıntıyı."

Düşüncelerimi toparlamak ve Sorin'in ihanetini nasıl anlatacağıma karar vermek için birkaç dakika bekledim. Yaptıkları hâlâ kafamı karıştırıyordu. Beni vârcolacılardan kurtarmış ama kendi kılıcını bana saplamıştı. Şüpheleri mi vardı? Peki ya dolunay gecesi ormandayken? Sonunda infaz ettiği işi köylülerin yapmasını mı bekliyordu?

"Sanırım vârcolaci'nin kaleye girmesinden ben sorumluyum," dedim duraksayarak, ama Adrian'ın bedeninde bir değişiklik yoktu, söylediklerimden rahatsız olduğunu gösteren bir belirti yoktu. "Ben... odamdaki ayna aracılığıyla Ravenna'yı çağırdım ve onu kırdığımda, sanırım yaratıkların bir şekilde içeri girmesine izin verdim."

"Bunu bilemezsiniz," dedi. "Ravenna onları kendi başına göndermiş olabilir."

Söyledikleri doğru olsa da yorumunu kabul etmedim.

"Ne olduğunu anladım ve Sorin bana odama kadar eşlik etti. Aufhocker formuma geçtikten sonra bile yanımda savaştı.

Üstümü değiştirmemden bahsedince Adrian'ın kolları bana daha sıkı sarıldı.

"Beni vârcolacılardan birinden kurtardı... ve sonra... beni bıçakladı ve ondan sonra bile gitmedi".

Kafam çok karışık, bana ve halkıma olan her şey için ağlamaktan çok yorulmuştum. Şu anda ağzımın titremesinden nefret ediyordum.

"Bana sarıldı ve bunun daha iyisi için olduğunu söylemeye çalıştı. Bu sözlerden nefret ettim.

Sadece Lara'da değil, tüm Cordoba'da ünlü olacaksın, demişti babam beni daha büyük bir iyilik için ölmeye ikna etmeye çalışırken, ki bu sadece Adrian ve benim var olmadığımız bir dünya anlamına geliyordu.

Sorin de görünüşe göre aynı şeye inanıyordu.

Bu acı vericiydi çünkü bana yaşadığı travmayı anlatırken onunla vakit geçirmiştım. Eğitim odasının zemininde ona sarıldım ve hayatının benimki gibi aniden değişmiş olmasından dolayı pişmanlık duydum. Belki de tüm bunların en korkunç yanı, hiç kimsenin Adrian'ın ölmesini istedikleri kadar onun ölmesini istemiyor gibi görünmesiydi, ama en kolay hedef bendim.

Artık değil.

"Daha iyi olan nedir?" diye sordu Adrian.

"Sensiz bir dünya," dedim, sessiz ve üzgün.

Metal küvetin kenarından tuttum ve Adrian'la yüzleşmek için arkamı döndüm. Beni kendine doğru çekti, dizlerim belinin iki yanında duruyordu.

"Ne istiyorsun?"

"Sen," dedi ıslak parmaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirirken.

"-Adrian," diye fısıldadım. "Ne istediğimi biliyorsun.

"Y Ben cevap veriyorum," dedi ki. "Benim hedef asla hiç değişmedi. Córdoba'yı sen yanımdayken yöneteceğim.

"Hedef bu. Oraya nasıl gideceksin?"

Uzun bir süre bana baktı ve sonra cevap verdi: "Sen".
Verdiği yanıt karşısında şaşırarak başımı geriye attım. "Ben mi?"

"Ben özgür olamam... özgür olamam," dedi. "Senin sihrin olmadan." Tükürüğümü yutarak izledim. Çelişki içindeydim. Adrian'ın Dis'ten kurtulmasını istiyordum ama onun beni bu özgürlüğün anahtarı olarak gördüğünü hiç fark etmemiştim.

"Ne demek istiyorsun?"

"Vampirler büyüyle savaşılamaz. Bunu kendin söyledin," diye açıkladı Adrian. Sonra sanki kimsenin duymasını istemiyormuş gibi fısıldadı, "Ama daha da önemlisi, cadılar Dis'in yarattıklarıdır; sen onun büyüünden yararlanıyorsun. O halde, büyüü ona karşı kullanabilmen akla yatkın görünmüyor mu?"

Benim yeteneklerimle bu pek mümkün değildi ama itirafı canımı acıtmıştı. Ravenna'nın söylediklerinde doğruluk payı olduğunu, Adrian'ı gerçekten tanımadığımı, beni işine yaradığım için getirdiğini düşünmeme neden oldu ve haklı olmasından nefret ettim.

"Ya büyüm olmasaydı?" Bir şey söylemedi ama ben biliyordum.

"Ana," diye fısıldadım ve bunda aldatma gibi hissettiren bir şey vardı. "Kendimi böyle mi işe yarar hale getiriyorum?" Adrian çenesini sıktı ve sanki kaçacağımdan korkuyormuş gibi elleri etrafımda kenetlendi. Hâlâ bunu düşünüyordu.

"Ben asla öyle bir şey demedim."

"Bu ima edilmiyor mu?"

"Yapamazsan seni dışarıda bırakacağımı mı sanıyorsun?" diye sordu öfkeyle.

Konuşmadım ama yine de daha önce konuşmamış olmam canımı acıttı.

"Seni gerçekten başka bir sebep olmadan sevdiğimi mi düşünüyorsun?" "Neden bana daha önce sihrime ihtiyacın olduğunu söylemedin?" diye sordum. Birbirimize karşı her konuda o kadar dürüsttük ki, bu neden farklı olsun ki?

"Çünkü büyü yaptığına dair hiçbir belirti göstermedin ve neden lanetimin yükünü sana yükleyeyim ki?"

Dudağımı sertçe ısırđım ve kendime ve bu duruma sinirlenerek ondan uzağa baktım.

"Ravenna Dis'in Kitabı'nı seni yok etmek için yazdığımı söyledi," dedim ona. Kelimeler boğazımı tırmalayan jiletler gibiydi ama yine de Adrian hiç şaşırmış görünmüyordu.

Parmaklarını çenemde hissettim ve bakışlarımı onunkilere doğru zorladım.

"Yaptığınızdan hiç şüphem yok," dedi. "Adrian-"
Ne diyeceğimi bilemedim.

"Eğer beni yok edersen, bu Dis için olacak," dedi.

"Hatırlayacaksın,
değil mi?"

"Ne diyorsun sen?"

"Artık tanrıçanın yarattıklarının sevgilisi olmadığımı söylüyorum".

Daha fazlasını istemek için konuşmaya başladım ama kapı çalındı ve Adrian onları içeri aldı. Vesna ve Safira'yı bekliyordum, bu yüzden Tanaka odamıza girdiğinde çok utandım. Bir nebze olsun alçakgönüllülüğümü korumak için Adrian'a yaklaştım, Adrian'ın bu hareketi komik bulduğu belliydi çünkü kıkırdadı.

Tanaka'nın gergin mi yoksa utanmış mı olduğunu ya da odalarımıza ulaşmak için kendini fazla mı zorladığını anlayamadım. Her iki durumda da yüzü kızarmıştı ve boğazını temizlemek için durakladı. Tanaka eğilerek,
"Majesteleri," dedi. "Gavriel Lara'dan geldi. Acil haberler getiriyor.

Çıplaklığımı gizlemek için g ö s t e r d i ğ i m tüm çabalara rağmen Adrian'dan uzaklaşıp doğruıldum.

"Ne haberi?"

"Korkarım ülkeniz saldırı altında," dedi. "Kim tarafından?" diye sordum.

"Hela'lı Alaric," dedi Tanaka'nın arkasından giren Gavriel. Zırhlı ve kirliydi; normalde sarı olan saçları bile neredeyse kahverengi görünüyordu. Onun aniden odamızda belirmesiyle irkildim ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Gece istila ettiler.

Sanırım babanın uzun süreli yokluğunu bir davet olarak algıladılar. Yine de en kötüsü bu değil.

"En kötüsü ne?" diye sordum.

"Alaric din değiştirdi," dedi. "Ordusu da öyle."

Adrian ve ben birbirimize baktık. İkimiz de kimin sorumlu olduğunu biliyorduk.

Julian

Başvurabileceğim onca kral varken Alaric'i beklemiyordum. Adrian'dan hiçbir zaman bir istekte bulunmamış ve babamın teslim olmasından duyduğu hoşnutsuzluğu açıkça dile getirmişti.

Adrian banyodan ayağa kalktı, derisinden su damlıyordu.

"Bize bir dakika izin verin," dedi. "Gördüğünüz gibi, bu haberi değerlendirecek durumda değiliz. Sizinle kısa süre içinde konsey odasında buluşacağız. Daroc'u çağırdı. "Ve Killian," diye ekledim.

Tanaka, "Elbette Majesteleri," dedi.

Selam verdiler ve yaşlı adam ayrılmadan önce Gavriel'e kızgın bir bakış attı.

"Şaşırdın mı?" dedi Adrian ben ayağa kalkarken. "Alaric'ten böyle bir davranış beklemiyor muydun?"

"Hayır, hiç de değil. O hiçbir zaman vampirleri desteklemedi. Babam size teslim olmaya karar verdiğinde, buna en çok karşı çıkan oydu.

"Görünüşe göre Julian onu ikna etmiş," dedi Adrian ve sustu.

"Ya da zorla," dedim. "Julian'ın Alaric'i kullandığını mı düşünüyorsun?" "Evet. Hela o a ülke büyük

ile a büyük Ordu. Julian muhtemelen

Alaric'in ondan bıkana kadar liderlik etmesine izin verecektir. Sonra onu öldürecek. Ama o zamana kadar beni avlayacak kadar büyük bir ordusu olacak.

Adrian'ın sözlerinin aramızdaki sessizlikte kalmasına izin verdim. Tek düşünebildiğim onu Lara'da durdurmamız gerektiği idi.

"Ne yapacağız? -diye sordum, ancak hızlı bir cevap beklemiyordum. Revekka sadece Ravenna'nın büyülerini yüzünden değil, aynı zamanda halkının değişen sadakatleri yüzünden de kırılgan bir durumdaydı.

her gün liderliğimize güvenmiyorlardı. Yine de krallığımı savunmak zorundaydım. Lara benim hakkımdı ve Dokuz Hane'nin bir kralının benim olanı aldığına şahit olursam lanetlenirdim.

Adrian bana baktı, parmak uçları yanağımı okşuyordu.
"Tahtın için savaşacağız".

Yirmi dört

Adrian

Konsej odasına doğru ilerlerken bakışlarım Isolde'ye kaydı. Onun için ve bu kadar kısa sürede gördüğüm tüm değişimler için endişelendim. Tüm bunların katalizörü bendim, ama o yanımda duruyordu, metanetli, gururlu ve güzeldi, zihnindeki iç kargaşadan hiçbir iz bırakmıyordu, düşünceleri Lara'dan Sorin'e, Ana'dan Ravenna'ya, büyü üzerindeki kendi gücünden değişim üzerindeki gücüne ve bir vampir olarak potansiyelini tam olarak ne zaman bileceğine doğru sürüklenirken onu dinledim.

Beni önemsiyordu ve Dis'i önemsiyordu.

Ona, yanından ayrılmayacağım dışında bir teselli sunamazdım ama bu Dis'in ne kadar süre... ben olmama izin vereceğine bağlıydı.

Sahip olabileceği kontrolü düşündükçe dişlerimi o kadar sıktım ki çenem ağrıdı. Zaman zaman onun etkisini hissedebiliyordum, zihnimin kenarlarıyla alay ediyordu. Benden memnun olmadığını bu şekilde anladım: Beni daha önce hiç kontrol etmeye çalışmamıştı, ama hoşuna gitmeyen bir şey yapmıştım, tam olarak ne olduğu bilinmese de.

Gavriel, Tanaka ve Killian konsej odasında bekliyorlardı.

"Daha önce olanlar için özür dilerim," dedi Tanaka içeri girer girmez.

"Seni odamıza davet etmemiş değildim Tanaka," dedim, gözlerim

Gavriel, özür dilemeyen biriydi. Belli ki karımın görüntüsü hoşuna gitmişti.

Gavriel bakışlarını Isolde'ye dikerek, "Kraliçenin memleketinin durumunu bir an önce öğrenmek isteyeceğini düşünmüştüm," dedi. Killian vampire bakmıyor olsaydı, onun aşırı korumacı davrandığını düşünebilirdi.

"Bu haber ne kadar acil olsa da, sanırım hepimiz giyinikken vermenin en iyisi olduğu konusunda hemfikiriz," dedim. Gavriel yutkundu ve gözlerini kaçırdı.

Başka bir şey söyleyemeden Daroc geldi ve onun varlığı tüm sözlerimi durdurdu.

Yıkılmış görünüyordu.

Onu tanımlamak için aklıma gelen tek yol buydu. Yüzü, gözlerinin altında toplanan ve yanaklarının çukurlarını oyan gölgelerle çizilmişti ama en rahatsız edici olan ifadesiydi. Genelde duyarsız ya da kızgın görünürdü ama bakışlarında artık bedenine sahip olmadığını düşündüren tam bir duygu eksikliği vardı.

Bize yaklaştı ve sessizdi, ama ben yine de temkinli bir şekilde onu izledim ve ceketindeki kanı fark ettim. Sinirini bir şeyden, muhtemelen bir duvardan çıkarmıştı ve kesikler iyileşmiş olsa da kıyafetlerinde hala bunun izleri vardı.

-"Bize neler olduğunu anlat, Gavriel," diye sordu Isolde, konuşamayacak kadar dikkati dağılmışken.

Alaric'in Lara'ya saldırısını anlatırken onu dinledik. Üç gece önce olmuştu. Hızlı olmuştu ve Fiora Kalesi çabucak düşmüştü. Isolde'nin Killian'la nasıl endişeli bakışlar attığını fark ettim.

"Hazırlıklı değildik. Hazır olsaydık bile böyle bir orduyla savaşacak sayımız yoktu. Alaric açıkça kontrolden çıktı... saflarında kadınlar ve çocuklar vardı.

"Tanrıça adına," diye mırıldandı Killian.

Dudağımı büken tiksintiye engel olamadım. Hiçbir zaman bir çocuğu dönüştürmemiştim ve dönüştüren herkesi öldürmüştüm.

yaptı. Vampir olmak bir seçim olmalıydı. Sorin bunun en iyi örneğiydi.

"Kaç kale var?" diye sordum.

"En az yetmiş bin," dedi Gavriel.

Şüphelendiği gibiydi. Alaric ya da daha doğrusu Julian, Cordoba'nın kontrolünü ele geçirmek için bir ordu kuruyordu. Ama büyük bir hata yapmışlardı ve bunun farkında bile değillerdi. Alaric ve Julian ordularını kurmaya başladıklarında sadece gücü düşünmüşlerdi, dünyaya salınacak binlerce yeni canavarın sonuçlarını değil. Bir kaos yaratmışlardı ve bu kontrol altına alamayacakları bir kaostu.

İki vampire karşı yürümekten başka seçeneğim yoktu. Bu Lara'yı kurtarmaktan daha fazlasıydı.

"Ordumuz ne olacak?" diye sordu Isolde bana bakarak.

"Emrimde yüz elli bin asker var," dedim. Bunların bir kısmı zaten önceden belirlediğim bölgelere yerleştirilmişti.

fethedildi at Cordoba: Jola, Elin, Siva, Lita. Bazıları düzeni sağlamak, diğerleri yeniden inşa etmek için kaldı ve köylülerin saldırmak için örgütlendiği nadir durumlarda ayaklanmaları bastırdılar, ancak bu isyanların hiçbiri vampirler tarafından yönetilmedi.

"Lara'ya kaç tane gönderebilirsiniz?" diye sordu Isolde.

"Yarısı," dedim, "en yetenekli savaşçılarımdan bazıları da dahil.

"Revekka'yı terk etmeye niyetiniz yok, kralım," dedi Tanaka. Genel valime, benim yerime hüküm süren adama baktım. Hiçbir şekilde bir savaşçı değildi ama zeki ve bilgeydi ve tavsiyelerini sık sık takdir ederdim.

"Revekka'dan ayrılmak niyetindeyim," dedim, "Bu büyük bir tehdit ve ordumu bu tehdidi karşılamaya götüreceğim.

"Revekka'nın sana ihtiyacı var," diye karşı çıktı. "Halkın bu kadar baskı altındayken senin krallığını terk ettiğini görünce ne yapacak?"

"Belki de toprakları savaş alanı olmayacağı için seviniyorlardır".

"Birden fazla türde savaş var, Adrian," dedi Tanaka. "Ve senin halkın bununla savaşıyor. Bundan korkuyorlar ve sen onların tek savunma hattısın."

"Askerleri Lara'ya götürmeme izin verin," dedi Daroc. "Ben onların generaliyim."

Daroc benim generalim ve ikinci komutanımdı, ancak şu anda bırakın bir orduyu yönetmeyi, karar verecek konumda bile değildi.

"Ben sizin kraliçenizim. Onlara ben liderlik edeceğim," dedi Isolde.

"Sen hiç ordu yönetmedin," dedim ve ona baktım. "Ve yalnız gitmiyorsun."

"Yalnız olmayacağım. Killian yanımda olacak," dedi.

Hayır, ben orduma liderlik edeceğim," dedim, başımın arkasında bir ağrı oluşurken ve o tanıdık acı yankısıyla birlikte korku da geldi. Kahretsin. Buna hazırlıklı değildim. Alaric'in ordusunu yok edeceğim, Julian'ı bulup canlı canlı derisini yüzeceğim.

Peki Ravenna konusunda ne yapacağız?" diye sordu Tanaka. "Kızıl sis ve kan vebasası ne olacak? Tüm bu canavar saldırıları ne olacak?"

"Kızıl sisi kovmaya çalıştık," dedi Isolde, "ve bu yüzden ölesiye dayak yedim."

"Yani birkaç kişinin yaptıkları yüzünden Revekka'nın geri kalanını cezalandıracak mısınız?"

"Kimseyi cezalandırmıyorum," dedi. "Daha önce de açıkça söylediğim gibi, Ravenna'yla savaşmanın tek yolu büyü yapmak. Sende var mı Tanaka?"

"Solaris'in var," dedi.

"Onda büyü yok," dedi Isolde, sesi o kadar sertti ki odanın içinde yankılandı.

"Gücü ne olursa olsun," diye homurdandı Tanaka, bakışlarını bana çevirerek, "halkın ona, senin yönetimine boyun eğdiklerinden daha hızlı boyun eğiyor, Adrian."

"Solaris'i ben kullandım," diye ağzımdan kaçırđım. Baş ağrım her geçen saniye daha da şiddetleniyordu, kafatasımın önünde zonklayan bir ağrı. Yakında göremez hale gelecektim. "Benim yokluğumda soylularımla birlikte hüküm süreceksin ve halkımıza, görevlerini güçlendirmeleri için talimat vereceksin."

Evlerine dönecekler, büyük şenlik ateşleri yakacaklar, köylerinden öteye gitmeyecekler. Ve Anne, baktığı insanlar tarafından dövüldüğü derin uykudan uyandığında, ona Ravenna ile ne yapacağını sorabilirsiniz. Anlaşıldı mı?"

Ardından gelen sessizliği kabullenme olarak algıladım.

"Tanaka, emirlerimi soylulara götür. Gavriel ve Daroc, ordumu hazırlayın. Isolde'ye baktım ve ekledim: "Akşam karanlığında ayrılıyoruz.

Dis'in ilk saldırısı beni dizlerimin üzerine çökertmeden önce stüdyoma ulaştım.

"Kahretsin!"

Başımı öne eğdim ve sandalyemden kalkmak umuduyla masama doğru sürünmeye çalıştım ama başım çarpıyor, gözlerimin arkasında basınç oluşuyor ve göremiyordum.

Kahkahasını duydum zihnimde, çan sesine benziyordu, kötülüğüne yakışmayacak kadar güzeldi ve sonra konuştu.

"Adımı söylemiyor olman ne yaptığını bilmediğim anlamına gelmez, evcil hayvanım".

Başıma bir acı daha saplandı ve hareket edemeyerek yere düştüm.

"Seni ben yaratmışken benden nasıl kurtulabileceğini düşündüğünü söyle bana," diye tısladı ve sanki kulağımın içindeymiş gibi hissettim. Başımı onun sesine doğru çevirdim ve hiçbir şey göremesem de orada olduğunu biliyordum çünkü o karanlıktı. O, dünyanın üzerine çöken gece ve yıldızların arasındaki mürekkepli gökyüzüydü.

"Sana her şeyi verdim, sevgilini bile. Onu geri vereyim mi?"

"Buna cesaret edemezsin.

"Buna cesaret edebilirim," dedi. "Beni yok etmek için planlar yaparken anlaşılmamızın benim için bir anlamı olduğunu mu sanıyorsun? O ölürse, ölür ve sen onu takip etmezsin. Bu dünya senin cehennemin, Adrian. Onu sen yarattın.

"Eğer ona dokunursan..." diye başladım ama sesim titredi, yapmak istediğim tehdidi gerçekleştiremedim.

"Ne?" diye patladı Dis, karanlığı saçlarıma battı ve geri çekti. "Ne yapacaksın, Kanlı Kral, Asha'ya benden intikam alması için yalvaracak mısın? Korkarım o kendi yolunu buldu."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Bir enkarne yaratabilen tek kişi ben değilim, Adrian," dedi.

"Gerçekte ne olduğunu unuttun mu? Bu dünya üzerindeki elim. Benim sana vermediğim hangi güce sahipsin?"

Cevabım yoktu ve ona olan nefretim daha da derinleşti.

"Benim için dua et Adrian, ben de seni bir uyarıyla bırakayım."

Dişlerimi sıktım. Keşke fiziksel bir bedeni olsaydı da onu nasıl öldüreceğimi hayal edebilseydim.

"Reddedersen sevgiline bir hediye bırakırım."

Dizlerimin üzerine çöktüm, ellerim titriyordu.

-"Söyle," diye emretti. "De ki, 'Sana yalvarıyorum, Tanrıça Dis, kanımın koruyucusu. Günahlarımı bağışla ve beni günaha girmekten koru, çünkü sen benim karanlıktaki ışığımsın."

Sözlerini incitmek için seçmişti ve muhtemelen benim şiddetimi kışkırtmayı umuyordu, ama ben kıpırdamadan durdum, tırnaklarım avuçlarıma battı ve her bir kelimeyi dişlerimin arasında zorlayarak cümlesini tekrarladım.

Bitirdiğimde yine güldü.

"Bu sözleri unutma, Adrian. Yakında onlara tekrar ihtiyacın olacak.

O gitmişti ve acısı da gitmişti, sanki zihnime ulaşmış ve onu serbest bırakmıştı. Görüşüm netleştiğinde, hala yerde olduğumu ve Daroc'un üzerimde gezindiğini fark ettim.

"İyi misin?" diye sordu.

"Hiç alakası yok," dedim ayağa kalkarken.

Beni bu kadar çaresiz görmesinden nefret ediyordum. Sessizlikte gözlerini üzerimde hissettim.

"Dis mi?" diye sordu.

Cevap vermedim. Adını duymak bir yana, söylemek bile hoşuma gitmiyordu.

"Bana anlatabilirsin," diye devam etti Daroc.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," dedim. Sonunda ona baktım, "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Konuşmak için ağzını açtı ama tereddüt etti ve Sorin hakkında konuşmaya geldiğini anladım.

"Bilmiyordum," diye bařladı. "Sana yemin ederim. Ben-" "Senin bildiđini hiç dūřünmemiřtim," dedim.

Daroc, "Onu aramak için izninizi istiyorum," dedi.

Sessizdi, onu inceliyordu, sevgilisinin ihanetinden bu kadar kısa bir süre sonra yapması gereken seçimin bu olup olmadığından emin değildi.

"Peki onu bulduğunuzda ne yapacaksınız?" diye sordum.

Daroc sertçe yutkundu. Gözleri o kadar kızarmıştı ki kanla dolmuş gibi görünüyorlardı.

"Onu öldüreceğim.

"Benim için mi?" diye sordum. Yoksa senin için mi?

Konuşmak için ağzını açtı ama onun yerine nefesini tutmuş gibiydi.

"Sevgilini öldürdükten sonra gerçekten bu dünyada var olmak ister miydin?" diye sordum.

Sorin'in intikamının alınacağını biliyordum ama Daroc'un bu işe kalkışması bana doğru gelmiyordu ve bunu ondan asla istemezdim.

"Eski sevgilim," dedi sesinde acı bir tonla. "Yine de," dedim, "onu seviyorsun."

Ağzı titredi.

"Keşke yapmasaydım," dedi dişlerini sıkarak.

Çünkü o zaman bu acıyı hissetmek zorunda kalmazdım. Yüksek sesle söylemediği şeyleri duydum, kelimeler kalbime bir bıçak gibi saplandı. Bu umutsuzluğun bir versiyonunu biliyordum çünkü Yesenia öldüğünde bunu hissetmiştim.

"Bunu yapman senin için sorun değil," dedim ve bana baktığında neredeyse ürperdim. Daroc'u yüzlerce yıldır tanıyordum ve onu hiç bu kadar yıkılmış görmemiştim. Ve sonunda yıkıldı, ağzından bir hıçkırık döküldü.

"Beni öldürmeliydin," dedi dizlerinin üzerine çökerek ve boğazından bir çığlık daha geldi. "Yıllar önce onu dönüştürdükten sonra beni öldürmeliydi."

Yanına diz çöktüm ve elimi omzuna koydum. "Bunu yapmadığına sevindim."

Duygu dalgaları onu sarsarken Daroc bir süre yerde yattı. Akli karmakarışıkta, Sorin'i avlamakla ölmek arasında gidip geliyordu.

Hiçbir seçeneği kabul edemezdin.

"Şimdilik cevabım hayır, ama bir süre yas tuttuktan sonra bana tekrar sorabilirsiniz.

Daroc yenilgiyle başını eğdi, ama tereddüt ettiğini biliyordum, acaba ilk kez emirlerime karşı gelip yine de gidecek miydi? Önce o ayağa kalktı ve ben de bakışlarını tutarak onu takip ettim.

"Onu ben öldürmezsem, sen öldürecek misin?" diye sordu.

"Sanırım hangimizin önce göreceğine bağlı," dedim.

Sorin'in Isolde'ye yaptıklarından sonra bile kolay bir infaz olmayacaktı. Uzun zamandır bizim kahkaha ve eğlence kaynağımızdı. Revekka'da hiç sahip olmadığımız güneş ışığıydı. En önemlisi, onu bir dost olarak görmüştüm.

İşte bu yüzden sayıları bu kadar azdı.

Isolde sadakat yerine kullanıma olan ilgimi eleştirdi ama sadakat kaprisliydi. İmparatorluğum ordularımın ve onları yönetenlerin yararlılığı üzerine kurulmuştu. Aynı zamanda bana ihanet edenlerin kanı üzerine de kurulmuştu.

"Sence tüm bunların sonunda yönetecek bir dünyam olacak mı?" diye sordum.

Soru karşısında Daroc'un kaşları kalktı. "Evet. Başka ne için çalışıyoruz?"

Başımı yavaşça salladım ve Daroc'un bakışlarıyla karşılaştım. "Bazen hatırlayamıyorum.

Yirmi beş

Isolda

Ana'nın yanına oturdum. Hiçbir ilerleme kaydetmemişti ve uyandığına dair hiçbir belirti göstermiyordu. Uyanıp uyanmayacağını, artık bu hayatla yüzleşmek istemediğine karar verip vermeyeceğini merak ediyordum.

Eğer kararı buysa onu suçlayamazdım. Çok fazla dehşet görmüştüm ama yine de beni terk etmesini istemiyordum. Onu terk etmek üzere olmaktan nefret ediyordum. Ya uyandığında gitmiş olsaydık? Travmamızla tek başına yüzleşmek zorunda kalacaktı.

Bu düşünce gözlerimi yaşarttı ve ona doğru eğilip solgun yüzüne baktım ve "Lütfen geri dön" diye fısıldadım.

Sonra onu alnından öptüm.

Çıkmak için ayağa kalktığımda ayağımın altında bir şey hissettim. Yan tarafa geçtiğimde yerde küçük siyah bir kitap buldum. Kitabı alıp yatağının yanındaki masaya koymaya gittim ama dokunur dokunmaz bunun bir büyü kitabı olduğunu anladım. İçinde belirgin bir enerji vardı, soğuk ve biraz karanlıktı, Anne'in elinde olduğu düşünüldüğünde bu beni şaşırttı.

Kitabı açmaya başladım, Ana'ya bakarken bir an tereddüt ettim. Bu bana neredeyse bir istila gibi gelmişti ama kitabı gizli kütüphaneden almış olması muhtemeldi. Ben de kitaplar almıştım ve belki de Ravenna'ya karşı denemeye değer olduğunu düşündüğü bazı büyüler bulmuştu. Büyüyü tekrar denemeye hazır olduğumu söyleyemezdim. Suçlu hissediyordum ve

Hem Ravenna'ya zarar vermediği hem de Vârcolaci'nin kaleye girmesi için kapıyı açık bıraktığı için aynalarla olanlardan utanıyordu.

Yine de merak ediyordum.

Kitabı açtım. Açtığımda sararmış sayfalar ve soluk yazılar ortaya çıktı. İlk birkaç sayfada şifa ve arınma ritüelleri ayrıntılı olarak anlatılıyordu ama sayfaları çevirdikçe büyümlü sözler... daha karanlık bir hal alıyordu.

Nasıl tarif edeceğimi bildiğim tek yol buydu. Bu sayfadaki kelimeler korkunç bir şey için kullanılmıştı ve tüylerimi diken diken etmişti.

Kapı tıkladı ve kitabı kapattım. Kitabı göğsüme bastırdım ve Adrian'ın odaya girişini izledim.

"Veda etmeye mi geldin?" diye sordu, bakışları benim yüzümden Ana'nınkine kayarken. Yatağının yanında durdu ve bir elini başının üzerine koydu.

Onu terk etmek zorunda kalmaktan nefret ediyorum.

"Tanaka onunla ilgilenecek," dedi. "Onun için bir baba gibidir."

Bu rahatlatıcıydı ama şu anda benden memnun olduğundan emin değildim. Adrian'ı Revekka'dan uzaklaştırıyordum ve halkımızın bize Lara'da benimki kadar ihtiyacı olduğu doğrudu.

Adrian elini çekti ve bana baktı.

"Solaris'i getireceğim," dedi. "Halkımızın bize karşı dönmesi için onu burada bırakmaktansa göz kulak olmayı tercih ederim."

Bizim yanımızda olmasından hoşlanmıyordum ama bunu onu Revekka'da bırakmaya tercih ederdim. Dis'e olan öfkesi uçucuydu ve bize karşı kullanılabilirdi.

"Belki eli işe yarar," dedim gönülsüzce. "Umalım da bize daha fazla sadakat gösterecek," dedi Adrian. "Hazır mısınız?"

"Başka seçeneğim yok," dedim.

Adrian kaşlarını çatarak bir süre beni inceledi.

"Halkım din değıştirmeden önce Lara'ya zamanında ulaşamazsak ne yapacaksın?" diye sordum.

"Eğer benim kurallarına uymak istemiyorsanız, ölmek zorunda kalacaksınız.

Avluda durup aşağıda toplanan ordumuzu izlerken soğuk gözlerimi yakıyordu: kırmızı, altın rengi ve siyah giyinmiş sıra sıra kadın ve erkekler. Başlarında Daroc emir veriyordu; boğuk bağırışlarını duyabiliyordum ama söylediği tek kelimeyi bile anlayamıyordum. Bu yeteneğin bir kısmının yeni olduğunu biliyordum. Din değiştirmeden önce, Kızıl Saray'ın üssündeki alanda söylenen hiçbir şeyi duymam mümkün değildi.

Bu gelişme beni biraz şaşırttı. Önümüzdeki aylarda işitme duyumun daha ne kadar gelişeceğini merak ettim ve düşüncelerim daha çok ormanda dolaşan kötülüğe ve halkıma saldıran canavarlara yöneldi. Sonra Lara'yı ve benim değişim kararımı nasıl karşılayacaklarını düşündüm. Hain, kötü, zayıf.

Kullanacakları kelimeleri biliyordum ve her biri, düğün gecemizde Adrian'ı öldürmediğimi anladıkları anda beni nasıl reddettiklerini derin ve acı verici bir şekilde hatırlatıyordu. Denemiş olmamı boş verin. Şimdi gerçekten bir vampir ordusu tarafından istila edildiklerine göre, Adrian ve beni kötünün iyisi olarak görüp görmeyeceklerini merak ediyordum. Gelişimizi bir kurtarma olarak mı yoksa başka bir kuşatma olarak mı göreceklerdi?

Birinin yaklaştığını hissettim ve Revekka renklerinde giyinmiş olan Killian'a baktım.

Killian şaşırdığını söyledi.

Küçük bir gülümseme sundu ve ceketini düzeltti.

"En iyi zaman olmayabilir," dedi. "Ama sen benim kraliçemsin ve ben de senin komutanınım."

Boğazımda bir kalınlık birikti. Bazen Lara'yı kutsamadan bırakmış olmak beni çok rahatsız ediyordu.

Ya da onları korumak için yaptığım bir fedakârlık için halkımdan aldığım övgüyü, hala desteğim olduğunu unutmuşum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Gülümsedi ama hüzünlüydü. Devasa orduya baktı. "Bana teşekkür etmenize gerek yok kraliçem. Her zaman sizin için savaşacağım."

Killian'ın kraliçesi olarak bana olan sadakatini hiç kaybetmediğini biliyordum ama bu farklıydı. Çevremdeki herkes arasında o benim dostumdu ve bunu defalarca kanıtlamıştı.

Elini aldım ve tuttum. Bu hareketim onu şaşırttı ve bakışlarımı karşıladı.

"Yanımda olduğun için sana minnettarım" dedim. Gözlerim buğulandı ve ağlamamak için nefes aldım. "Bu hayatta sensiz var olmak istemiyorum, Killian. Sen ve Nadia... Siz benim tek ailemsiniz. Durakladım ve sonra bakışlarına karşılık verdim. "Asillerimden biri olmayı düşünmeni istiyorum."

Beni inceledi, gözleri tam olarak ne demek istediğimi anlamaya çalışıyordu.

"Benden vampir olmamı mı istiyorsun?" "İstiyorum," dedim. "Seni kendim değiştireceğim."

Killian elini benimkinden çekti ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Seni değiştirdi mi?"

Şaşkınlığını ve hatta acısını hissedebiliyordum. İhanete uğramış hissediyordu.

"Sen... sen farklı görünüyorsun."

Zayıf olmaktan yorulmuş, Killian.

"Sen zayıf değilsin," dedi öfkeyle. "Yenilmez olmaman zayıf olduğun anlamına gelmez."

Bu dünyada öyleyim ve bu zayıflığın hedefi olmaktan yorulmuş. En azından artık beni öldürmeleri daha zor olacak. Keşke senin için de aynısı olsaydı.

Sessizdi, ancak verdiği tepkinin şiddetine rağmen, umduğum mesafeyi hissetmiyordum. Değişimin bana olan sadakatini etkileyip etkilemeyeceği konusunda zorlandığını biliyordum. "Bir düşün," dedim, "Sen benim ilkim olacaksın."

Yürüyüşe başladık.

Adrian ve ben yan yana gidiyoruz, yanımızda Daroc, Solaris, Killian ve Gavriel var.

Miha ve Isac, Sorin hariç, atanmış korumalarım olarak yakınımnda duruyordu ve onların ortak ihanet ve kafa karışıklığı duygusunu hissedebiliyordum.

Arkamızda Cel Ceredi köylüleri toplanmıştı ve gecenin karanlığında ayrılışımızı izlerken onları terk ettiğimizi düşünüp düşünmediklerini merak ettim.

Solaris'e sadıklarsa, en azından o bizim tarafımızda diye düşündüm.

Yolumuza devam ederken kendimi boynumu bükmüş, gökyüzünde Sorin'den bir iz ararken buldum. Daroc da bunu yapıyordu ama çok daha incelikli olmaya çalışıyordu.

"O burada değil," dedi Adrian ve ona baktığımda dümdüz önüne bakıyordu.

"Nereden biliyorsun?" diye sordum.

Sorin aptal değil. Onu bulurlarsa öleceğini biliyor."

"Belki de istediği budur," dedim.

"Eğer bu doğru olsaydı, kaçmazdım".

Adrian'ın yorumu kendimi bir kez daha ihanete uğramış hissetmeme neden oldu ve Sorin'in tüm davranışlarını, hatta Daroc için duyduğu kederi bile aldatıcı olarak değerlendirmem gerektiğini fark ettim. Neyin gerçek ve samimi, neyin bir oyun olduğuna karar vermeye çalışırken yeniden bıçaklanmış gibiydim.

Önümüzde birkaç gözcü at sürerek orman boyunca yayıldı. Canavarların ve Ravenna'nın izlerini aramak ve gün ışığında nerede kamp yapacağımıza karar vermek için önden gönderilmişlerdi. Bir noktada sıradaki yerimiz değişti; Adrian ve Daroc önden giderken ben de iki yanımda Killian ve Gavriel ile onları takip ettim. Miha ve Isac benim arkamdaydı.

Gavriel ile henüz tanışmamıştım ya da Lara'daki gözlemlerinin tamamını öğrenmemiştim ve konuşmak için zaman ayırdı.

"Sizin için bir bilgim var kraliçem," dedi Gavriel. "Asha Tapınağı hakkında."

"Lütfen söyle bana," dedim.

"Asha'nın kendisine kurtuluşuna dair bir vizyon gönderdiğini iddia eden rahibenin adı Imelda. Enkarne olan kadının sadece Kanlı Kral'ınkiyle eşleşen büyük bir güce sahip olduğunu söylüyor.

Imelda ile tanıştım. Asha Tapınağı'nın baş rahibesiydi. Adrian ve benimle evlenmişti, ama bunun dışında onunla tek etkileşimim Lara'nın prensesi ve tek varisi olarak daha iyi bir örnek oluşturmadığım için beni azarlama girişimleriydi.

Bir gün bana, "Baban da halkı gibi tanrıçaya tapıyor," demişti. "Kraliçe olduğunda da böyle kafirce bir örnek mi olacaksın?"

"Tanrıçayla mı konuşuyorsun rahibe?" diye sordum. "Elbette," dedi kibirli bir şekilde.

"O zaman ona annemin neden ölmek zorunda olduğunu sor." Imelda'nın ifadesi soğuktu. "Asha'nın senin için yaptığı planı kasten görmezden geliyorsun," dedi. "Belki de annenin ölmesi gerekiyordu, böylece baban seni yetiştirebilecek ve başarılı bir kraliçe olmanı sağlayacaktı."

"Ne diyorsun, Imelda?" Hayatımda pek çok erkeği bıçaklamıştım ama hiçbir kadını bıçaklamamıştım ama o an onu bıçaklamak istemiştım.

"Ben sadece annenizin sizi babanızdan çok daha iyi yetiştirebileceğini söylüyorum. Onun nazık bir yaratık olduğu bir sır değil, krallar arasında yer alabilecek bir kadın olduğu da pek söylenemez."

"Annem hakkındaki düşüncelerinizi bilmek güzel," dedim ve rahibe memnun olmuş gibi başını eğdi. "Belki annem tarafından yetiştirilmiş olsaydım, bu konuda seni affetmeye daha meyilli olurum ama ben babam tarafından yetiştirildim ve onun gibi ben de sadece beni küçümseyenleri cezalandırmakla ilgileniyorum.

Söylemeye gerek yok, Imelda Lara'nın tahtını alamadığımı görmek için her şeyi yapardı.

"Hâlâ Asha'nın kurtuluşunun vücut bulduğunu mu iddia ediyor?" Gavriel'e sordum.

"Evet, Vela'da bu kadının mucizeler yaratarak yeryüzünde dolaştığına dair söylentiler var".

"Ne tür mucizeler?"

"Birkaç şey," diye yanıtladı. "Bazıları basit, hastalıkları iyileştirmek ve ölmekte olan dünyaya hayat vermek gibi. Diğerleri ise çok daha endişe verici. Sadece birkaç kelimeyle kızıl sisi kovabildiğine, elini sallayarak bir vampirin canını aldığına dair bir iddia var.

Kaşlarımı indirdim. Bu güçlerden bazıları Solaris'inkilere çok benziyordu ama aynı zamanda Ravenna'nın da yapabildiği şeylerdi. Planı her zaman Cordoba halkı için bir kurtarıcı gibi davranmak mıydı?

Endişelendim ve alt dudağımı dişlerimin arasına aldım.

"Ve Lara halkı bu şeylere inanıyor mu?"

"Yapmak zorundalar," dedi Gavriel. "Artık tehdit altındalar. Imelda onlara hayatta kalmak için tek umutlarını verdi."

Onların umudu olmam gerekirken halkımın Asha'ya dönmesine kızmıştım. Şu anda bile, onları güce aç bir kralın adaletsiz yönetiminden kurtarmak için bir orduyla yola çıkmıştım. Onun övgüsünü almalıydım. Babamın yönetimi altında var olmaya devam edebilmeleri için geleceğimi feda eden bendim. Ama bu asla kabul edilmeyecek bir fedakârlıktı. Öğrendikçe, sadece kendim ve Lara tahtındaki hakkım için değil, halkım için savaşmaya daha az meyilli hale geldim.

Hızla ilerledik ve gözcüler tarafından çoktan kurulmuş siyah çadırlardan oluşan bir deniz olan Jola sınırı yakınlarında durduk. Yarın, kızıl gökyüzünün örtüsünün ötesinde olacaktık. Vampir olduğumdan beri bunu düşünecek vaktim olmamıştı ama kampa girdiğimizde aydınlanan ufka baktım. Güneşteki zamanım sona ermişti.

"Kraliçem mi?"

Aşağı baktığımda Gavriel'i atımın yanında buldum.

"İyi misin?"

"Evet," dedim hızla ve bacağımı sallayarak Reverie'den indim. Gavriel'in daha önce bana dokunma cüretini nasıl gösterdiğini hatırlayarak gerildim ve tekrar deneyebileceğinden korktum ama ayaklarım yere basar basmaz dizginleri eline aldı.

"Senin için sulayacağım," dedi. "Teşekkür ederim," dedim ve o da başını salladı.

Atımı yönlendirirken bir süre onu izledim, yardımı hakkında ne hissedeceğimi bilemiyordum. Bu sadakat miydi yoksa başka bir şey mi?

Eldivenlerimi çıkardım ve Adrian'ın dükkanına girdim, bizim dükkanımıza. Zaten içerideydim, etrafta dolaşıyordum.

Bu iyiye işaret değildi.

"Seni rahatsız eden ne?" diye sordum.

"Bana rahibeden ne zaman bahsedecektin?" diye sordu.

Tereddüt ettim, "Ben... Ben şimdiye kadar bunun önemli olduğunu düşünmemiştim," dedim.

"Ne zamandır tanıyorsun?"

"Gavriel'i Lara'ya gönderdiğimden beri," dedim.

"-Kahretsin," diye mırıldandı Adrian. Hâlâ bana bakmak zorundaydı ve ben gittikçe daha fazla sinirleniyordum.

"Bu sizi neden rahatsız ediyor?" diye sordum, "Gerçek olup olmadığını bilmiyoruz".

"Bu konuda bazı gerçekler var," dedi.

"Nereden biliyorsun?" diye sordum gözlerimi kısarak.

"Bana söylemediğin neydi?"

Volta atmayı bıraktı ve sonunda bana baktı. Gözlerinin etrafındaki beyaz halkalar daha kalınlaşmış, daha parlak hale gelmişti.

"-Adrian," diye fısıldadım.

"Dis benimle konuşmaya başladı çünkü planlarımı biliyor," dedi. "Söylediği şeylerden biri de Asha'nın kendi yolunu bulduğuydu. Sanırım bu onun bir enkarnasyon yarattığı anlamına geliyor. Ben de bir enkarneyim. Biz onun bu dünyadaki eliyiz.

"İki yüz yıldır gücünüze denk bir düşmanınız olmadan buradasınız. Neden şimdi birini gönderiyorsunuz?"

"Keşke bilseydim," dedi. "Kahretsin."

Acı çekiyormuş gibi avuçlarını alnına dayadı.

"Adrian," dedim, bir adım daha yaklaştım ama elini uzatarak beni durdurdu.

"Yapma," dedi.

Bekledim, izledim. Gözleri kapalıydı, çenesi sıkıca kenetlenmişti, elleri titriyordu.

"Bu o, değil mi?"

Sert bir iç geçirdi ve sonra dizlerinin üzerine çöktü.

"Adrian," diye fısıldadım, bir adım daha yaklaşarak. Sonra başını kaldırıp bana baktı, gözlerindeki beyazlık kaybolmuştu ve parlıyordu. "Adrian?"

-Koş," diye bağırdı, boynundaki damarlar şişmişti.

Tam saldırdığı anda döndüm ama yere çarpmadan önce fazla uzaklaşamadım. Yuvarlandım ve onu tekmelemeye çalıştım ama çoktan üstüme çıkmış, beni yere yatırmış, parmakları bileklerimi ısıırıyordu.

"Adrian, lütfen!"

Ona karşı mücadele ettim ama beni daha sert yakaladı.

"Bunu ona sen yaptın!" Ses Adrian'ınkine benziyordu ama o olmadığını biliyordum. Kontrol Dis'teydi. Sen dönene kadar benden kurtulmak gibi bir arzusu yoktu ve seni bir hediye olarak verdiğimi düşünüyordu.

Döndüm ve karnına diz çöktüm. Tutuşunu gevşetti ve ben de dirseğimle yüzüne vurdum. Kan akmasına yetti ama onu itmeye yetmedi.

Eli boynuma gitti, eğildi ve kulağıma doğru konuştu, kanı yüzüme damlıyordu.

"En sevdiğiniz adamın ellerinde öleceğinizi bilmek nasıl bir duygu?"

Tutuşunu sıkılaştırdı ve hava almayı bıraktım. Yüzüm sıcak ve şişmiş, dilim kalınlaşmıştı. Göğüslerimizin arasına sıkıştırdığı ellerimi kurtarmaya çalışarak mücadele ettim ama onu bıçaklamak için hareket edemiyordum. Demek istediği buydu: Onu öldürmek için bir kitap yaratmış olmama neden şaşırمامıştı.

Eğer beni yok edersen, bu Dis için olacak. Bunu hatırlayacaksın, değil mi?

Gözlerindeki ışık gözyaşlarımla bulanıklaştı ve sonra üzerimize bir gölge düştü ve birdenbire

Adrian'ın saldırısı çadıra doğru uçarken. Nefes nefese kaldım ve diğer tarafa sürüklendim.

Isolde. Daroc'un yüzü benimkinin üzerinde geziniyordu ve tek yapabildiğim öksürmek ve ağlamaktı. "Her şey yolunda. Seni tuttum."

Beni kollarının arasına aldı ve çadırın gölgesinde çömelerek bana sarıldı. Önümüzde, Adrian'ın gözleri kararmıştı. Kendini yeniden kontrol altına almış gibi görünüyordu ama Dis'in olan biten her şeyin farkında olduğundan emin olduğunu söyleyebilirdim. Yüzündeki ifadeyi tarif edemezdim. Sadece yıkılmış olduğunu ve ayağa kalktığında çok öfkeli olduğunu söyleyebilirim.

Yirmi altı

Isolda

Uyuyamadan çadırın tavanında dans eden ışık ve gölgeyi izledim. Başımı bir sandalyede oturan ve sırtı bana dönük olan Adrian'a çevirdim.

Dis onu daha önce kontrol altına aldığından beri konuşmamıştı.

Ben de bilmiyorum.

Hiçbir şey söylemeye cesaret edemedim, açlıktan boğazımın yandığını ona söylemeye bile. Sert sesimi dinlemek zorunda kalmasını istemiyordum, kendinden zaten nefret ettiğinden daha fazla nefret etmesini istemiyordum.

Hâlâ olanları düşünüyordum: Adrian'ın onu ne kadar çabuk kontrol altına aldığını, onun yaptıklarına karşı koyabilecek gibi görünmediğini. Boğazım sıkıştı ve şişti ve bunun Adrian-Dis'in daha önce yaptıklarıyla hiçbir ilgisi yoktu. Şimdi Ravenna ve Sorin'in haklı olabileceği korkusuydu.

Adrian Dis'i kontrol edemezse, kendini ondan kurtaramazsa, o zaman gerçekten dünyayı yok edebilirdi.

Yataktan kalktım, sabahlığımı ve botlarımı giydim, bıçağı aldım ve çadırdan çıktım. Adrian'ın beni takip etmeyeceğini biliyordum, en azından çok yakından.

Kamp hâlâ sessizdi ve gün ışımasına rağmen gökyüzü bulutlarla doluydu ve hava yağmur kokusuyla ağırlaşmıştı. En azından karın Revekka sınırının ötesine ulaşmamış olmasına sevinmiştim.

Yatağımın rahatlığını terk etmiştim çünkü uyuyamıyordum, çünkü o kapalı alandan çıkmak istiyordum, çünkü Adrian beni duymadan ağlama özgürlüğü istiyordum. Kontrol edebileceğim bir şey olmamasına rağmen, sorumluluğun onda olduğunu bilerek beni dinlemek zorunda kalacağı düşünmesine katlanamıyordum.

Hava soğuktu ve ciğerlerimi doldurarak açlığımın acısını hafifletti. Siyah çadırların arasında dolaşıp kampın kenarına yaklaşırken uzakta yüzen küçük hayalet küreler fark ettim. İlk başta bunun sadece sis olduğunu düşündüm ama çok yuvarlak ve çok sıkıydılar.

Bir iz oluşturmuş gibiydiler.

Normalde onları takip etmezdim ama kıpırdamadan oturmalarını, dönüp durmalarını izledim ve kendimi kamptan ayrılıp ormanın içinde onları takip ederken buldum. Sarp arazide ilerlerken tek ses ayaklarımın altında çıtırdayan yapraklardı. İlk sisli küreye ulaştığımda solmaya başladı. Kaybolana kadar onu izledim, sonra kampa doğru baktım. Hâlâ görüş alanımdaydı, uğursuz görünüyordu, yerden yükselen bir dizi siyah tepe.

Başka bir küre etrafımda dönerken gözüme çarptı. Onu takip ettim ve arkama bakmadım, her küre kaybolduğunda da durmadım.

Ne kadar yürüdüğümü bilmiyordum ama üzerine daha fazla kürenin yerleştiği bir göle geldim. Hayalet yansımaları tam merkeze doğru ilerledi ve sonra durdu.

Tuniğimi ve botlarımı çıkardım, suya adım atmadan önce kılıcımı yığının üstünde bıraktım. Galat Gölü'nde olduğu gibi soğuk olmasını bekliyordum ama bu... bu sıcaktı ve tenime sızan bir enerji hissettim. Karanlık ama aynı zamanda hafifti, hayatın kendisinden daha tehlikeli değildi.

Göz hizamda yüzen son sisli küreye ulaştığımda su omuzlarıma kadar gelmişti. Duman gibi kaybolmaya başladı ve artık göremediğimde

gözlerimi kapattım ve gölün yüzeyinin altına daldım. Her şey bembeyaz oldu.

Biri mırıldanıyordu ve ses tenimde titreştiğinde şarkıyı tanıdım, annemin söylediği bir ninniye.

Yukarıda ay, aşağıda dünya. Sözcükleri dile getirdim ama yüksek sesle söylemedim. Sonra parmaklarımın saçlarımın arasından geçtiğini fark ettim. Gözlerimi açtım ve doğruldum, annemin kara gözlü bakışlarıyla karşılaştım. Gözyaşlarına boğuldum ve ağzımı kapattım ama bedenimi istila eden duygu seline engel olamadım. Titriyordum, anlaşılmasız duygularla eziyet çekiyordum.

Bu olamaz. Bu bir büyü olmalıydı, bana zarar vermek için kullanılan bir çeşit büyücülük.

Başımı salladım, gözyaşlarım gözlerimi yakıyordu.

"Ağlama çocuğum," dedi yumuşak, nazik bir sesle.

Yüzümü yumuşak elleriyle tuttu ve gözyaşlarımı sildi. Keşke hayatım boyunca bunu yapmak için burada olsaydım.

"Sen gerçek değilsin," diye fısıldadım.

"Ben herhangi bir rüya kadar gerçeğim," dedi.

-Bu bir teselli değil," dedim ve o da gülümsedi.

Hâlâ yüzümü tutuyordu ve ben onun dokunuşunu her zaman hissetmek isteyerek bileklerine yapıştım.

"Çok gurur duyuyorum.

"Gururlu mu? Gururunuzu hak edecek hiçbir şey yapmadım.

"O senin nereden geldiğini biliyor," dedi annem ve sesi sertti.

"Ama ben kimden geldiğimi bilmiyorum," dedim.

Halkımız hakkında hiçbir şey bilmiyorum...

Ellerini yüzümden çekti ve benimkileri kendi ellerinin arasına aldı. "Sen güçlü bir soydan gelen güçlü bir kadınsın. Köklerin bu toprakların derinliklerine uzanıyor ve büyüünü oradan alıyorsun."

Başımı salladım. "Anlamıyorum."

"Sen de tüm kadınlar gibi cadıların kızıydın," dedi ve bir tutam saçımı yüzümden uzaklaştırdı. "Büyü senin içinde

Kanımızda ve kemiklerimizdedir; ayaklarımızın altındaki topraktır; soluduğumuz havanın ta kendisindedir".

"Ama büyüü zar zor kullanabildim." Bir şeyi doğru yapmayı başardığı tek zaman şans eseri olmuş gibi görünüyordu. "Kelimeler büyüdür çocuğum, ne kadar basit görünürlerse görünsünler." Durakladı ve sonra benden uzaklaşıp etrafına baktı.

Yüz ifadesi çok huzurlu, çok mutluydu. Ve çok güzeldi. Bana benziyordu ama aynı zamanda farklıydı: burnu daha geniş, dudakları daha dolgun, elmacık kemikleri daha yüksek, saçları daha kalın, daha koyu renkliydi. Ona daha çok benzemek ve babama daha az benzemek istiyordum.

"Seni buraya sen getirdin," dedi annem ve ben gözümü kırptım. Ona o kadar odaklanmış, her yerini ezberlemiştim ki, tam olarak nerede olduğumuza bakmaya zaman ayıramamıştım.

Gözlerimi açtığımda annem dışında fark ettiğim tek şey etrafımızın parlak bir ışıkla çevrili olduğuydu. Şimdi fark ettim ki bu sadece güneşin üzerimize vurması, en güzel kumun ve en berrak suyun yüzeyine vurmasıydı. Arkamızda sık bir orman perdesi vardı, bitki örtüsü mavi gökyüzüne karşı parlıyordu.

"Burası neresi?"

"Burası benim evim," dedi. "Nalani."

Bir kez daha gözyaşlarım gözlerimi bulanıklaştırdı. "Çok güzel," dedim nefes nefese.

"Hep seni buraya getirmeyi hayal etmişim," dedi annem.

"Ve bak, bu gerçekleşti. Hayaller harikadır, değil mi çocuğum?"

Bakışlarıyla tekrar karşılaştım ve kalbim derin ve acı verici bir hayal kırıklığına yol açarak battı. "Demek bu bir rüya," diye fısıldadım.

Gülümsemesi sıcaktı ama başını salladı. Bunun soruma bir cevap olup olmadığından emin değildim.

"Büyü o kadar da ciddi bir şey değil," dedi. "Birçok şeydir, yeryüzündeki her şeye hayat ve enerji veren bir özdür. Yeterince bilinçli olursan bu enerjiyi kullanabilirsin, ama büyülere, kelimelere, şekillere o kadar kaptırmışsın ki kendini. Gücünüzü çağırmak için bunların hiçbirine ihtiyacınız yok."

"Ama... ben hep böyle yaptım," dedim.

"Hayır," dedi. "Sen, hangi enkarnasyonda olursan ol, her zaman zahmetsiz dünyadan ilham aldın. Sen sadece kadınların kendi potansiyellerini anlamalarına yardımcı olmak için büyüler yaptın.

Bana söylediği şeyi nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim olmadığını söylemek istedim ama sanki beni dinliyormuş gibi konuştu.

"Kendine güven Isolde," dedi. "Ruhun konuşuyor ve sen dinlemiyorsun."

Neredeyse azarlanıyormuşum gibi hissediyordum ama ellerimi sıktı ve ben onun yumuşak, sıcak ve gerçek dokunuşuna konsantre oldum.

"Bu senin suçun değil" dedi. "Bu dünya güçlü kadınlardan korkuyor".

Burning'den daha büyük bir örnek yoktu. Travmamız hayatları kesiştirmişti. Kanımızdaydı; havada ve yerde yaşıyordu; karanlıkta fısıldıyordu.

Bizi çok uzun süre susturmuştu. "Sana güveniyorum," dedi annem. "Ben de öyle."

Koyu renk gözlerini inceledim, ona sonsuza dek sahip olmayı diledim.

-Sana ihtiyacım vardı," dedim sesim çatlayarak.

Gülümsedi ve gözleri nemlense de aynı fikirde olmadığını hissettim. Elimi kaldırdı ve avucuma bir tohum yerleştirerek parmaklarımı onun etrafında sıktı.

"Uçağınıza geri döndüğünüzde," dedi.

"Bu da ne?" diye sordum ama elleri benimkilerin etrafında gevşemeye başlamıştı bile ve içimde bir panik duygusunun büyüdüğünü hissettim.

"Sakın bırakma," dedi.

"Anne!"

İçinden çıktım ve su yüzüne çıktım, yalnız olduğumu görünce şaşırdım. Sanki o kadar sert çekilmişim ki yanımda başka birinin daha olması gerektiğinden emindim. Sessiz ormanda etrafıma bakındım ama dünyada ürkütücü bir durgunluktan başka bir şey yoktu ve yapabileceğim tek şeyin bu olduğunu biliyordum.

kaosa sürüklenmek üzere olduğumuz anlamına geliyordu. Elimi sıkmıştım ve parmaklarımı açtığımda annemin bana verdiği tohumu buldum. Başparmağımın tırnağı büyüklüğündeydi ve avucumun içinde bir ağırlık gibi hissediyordum. Neredeyse bir kez daha gözyaşlarına boğuluyordum. O gerçektir. Aslında onu ziyaret etmiştim. Sudan çıktım, giyindim ve kampa geri koştum.

Çadıra döndüğümde alacakaranlık çökmüştü ve Adrian gitmişti, ancak masanın üzerinde tahta bir fincan fark ettim. Kontrol ettiğimde, onun kanıyla doluydu. Hem düşünceliliği hem de iması karşısında kalbim bir an durdu. Ona dokunmamı istemiyordu.

Ben içmedim.

Annemin bana verdiği tohumu bir kenara koydum ve Adrian'ın beni arama ihtimaline karşı hemen daha sıcak giysiler giydim. Ama onu çadırdan sadece birkaç metre ötede iki izcisiyle konuşurken buldum.

Yaklaştığımı hissetti çünkü kaskatı kesildi. Bu beni inciten ve öfkeliendiren bir sözdü. Rahatsız olması gereken biri varsa o da bendim.

İzciler konuşmayı bırakıp beni selamladılar, "İyi akşamlar kraliçem," dedi biri.

"İyi akşamlar," dedim, "Bir haber var mı?"

Hava kararmaya başladığı için öyle bir şey olduğunu sanmıyordum ama merak ve endişe içindeydim. İkisi de Adrian'a baktı. "Gidebilirsin," dediler. Git buradan,

dedi dedi Adrian, y benim

gözler daraldı, yüzüm hayal kırıklığıyla

ısındı. İkisi de tekrar eğildi ama ben Adrian'a baktım.

"Benim sorumu da mı geçiştireceksin?" diye sordum. "Ben sadece Sable ve Lucia'ya talimat veriyordum," dedi Adrian.

Onlar ata binecek devam et için

gözlemlemek a Lara. Sabah rapor

vereceğim.

Yalan söylediğini düşünmüyordum ama soğukluğu hoşuma gitmiyordu.

"Gelecekte bana böyle mi davranacaksın?" diye sordum.

Adrian'ın sert gözleri benimkilerle buluştu. Bir gece öncesinden beri bana ilk kez yan gözle bakıyordu.

"Sana nasıl davranıyorum?" diye sordu.

"Sanki sana olanlar için beni suçluyorsun," dedim. Konuşurken nefesim daralıyordu çünkü bu sözlerin canımı yakacağını biliyordum ve söylemek için tüm gücümü harcadım. "Belki de bana kızgın olan Dis değildir; belki de sensindir.

Adrian'ın gözleri büyüdü. "Sana kızgın değilim," dedi, gerçi şimdi kulağa öyle geliyordu.

"Ne yapıyorsun..." dedim ona bakarak. "Kapatmak, beni kovmak, Dis'in istediği bu. O da herkes gibi aramızı açmak istiyor. Bunu yapmasına izin mi vereceksin?

Adrian, "Bunun onunla hiçbir ilgisi yok," dedi. "Bu Yaralandım".

"Hatırlatmaya ihtiyacım yok," dedim. Bunu duymak bile midemi bulandırıyor. "Ama onun kontrolü altında olmadığında kim olacaksın?"

Adrian dişlerini sıkarken çenesi düştü.

"Beni korkutmamışsın gibi davranmayacağım. Olanlardan dolayı yıkılmamışım gibi davranmayacağım, ama şimdi çekip gidersen, ben de çekip giderim ve mahvoluruz.

Adrian bir adım daha yaklaştı ve elini yavaşça kaldırarak parmaklarını yanağımda gezdirdi. Kısa bir dokunuştı ve sonra geri çekti.

"Öldür beni," dedi.

Kaşlarım düştü. "Ne?"

"Eğer beni tekrar alırsa, eğer sana tekrar zarar veririm," dedi, "öldür beni."

Başımı sallamaya başladım. "Bana ne sorduğunu bilmiyorsun." "Biliyorum," dedi çabucak. "Seni öldürmüş olmanın suçluluğuyla yaşamama izin verme."

"Yani bununla yaşamamı mı tercih ediyorsun?" diye sordum. Kelimeler dişlerimin arasından öfkeyle döküldü. Hiçbir şey söylemedi ama ben cevabını zaten biliyordum.

Kampta büyük bir hareketlilik vardı. Çadırların çoğu toplanmıştı ve ateşler için için yanan közlerden başka bir şey değildi. Reverie'nin yanında durup yola çıkmayı bekledim ama aynı zamanda Anne'in küçük büyü kitabını incelerken onu bir kalkan olarak kullandım. Annemin büyüler ve formlarla sihre başvurmaya gerek olmadığına dair sözlerine rağmen hâlâ onu okumaya istek duyuyordum. Gerçekte, kendime daha fazla güvenene kadar muhtemelen her iki araca da ihtiyacım olacaktı.

"Bugün iyi misiniz kraliçem?" diye sordu Daroc.

Hızla başımı kaldırdım ve kitabı kapattım.

Bir gün öncesinden daha iyi görünmüyordu, kara gözleri ve dağınık saçları vardı ama ona minnettardım. Bizi bulmasaydı neler olabileceğini düşünmek bile istemiyordum.

"Ben... şeyim," dedim, yalan gibi gelse de. "Sen mi?"

"Şey," diye cevap verdi ve bunun kesinlikle yalan olduğunu biliyordum. Bir süre sessiz kaldık ve ben ayaklarımın üzerinde kaydım. Kendimi rahatsız hissediyordum. Daroc benimle bırakın konuşmayı, hiç sohbet bile etmemişti.

"Dün için teşekkür ederim," dedim sonunda.

"Bana teşekkür etmenize gerek yok," dedi Daroc.

"Biliyor muydun?" I Ben sordum. Hayır. Söyle ona. Ben verdim. daha fazla bağlam a Ama Daroc ne sorduğumu biliyordu.

Çenesi gerildi, "Bu kadar çabuk tırmanmasını beklemiyordum."

Yutkundum ve titreyerek başka tarafa baktım.

"Sorin için üzgünüm," diyerek konuyu değiştirdim, ancak bu daha iyi değildi.

"Özür dileycek bir şey yok," dedi Daroc. "Ondan sen sorumlu değilsin.

Ben de ona aynı şeyi söylemek istedim. Sorin'in yaptıkları kendisine aitti ama Daroc için artık çok geç olduğunu biliyordu. Sorin'i dönüştürdüğü an çok geç olmuştu. O gün onun gitmesine asla izin vermemeye karar vermişti.

Daroc eğildi ve yanımdan ayrıldı. Kitaba dönmeye başlamıştım ki Solaris'in yavaşça heybesini toplamaya çalıştığını gördüm. Adam hakkındaki hislerim hâlâ karışıktı ama yine de ona doğru yürüdüm.

"Yardım ister misin?" diye sordum.

Sesimi duyunca sıçradı ve bana bakarak küçük, gergin bir kahkaha attı.

"Teşekkür ederim Kraliçe Isolde," dedi. "Sizden isteyemezdim." "Size teklif ediyorum," dedim.

Şimdi bana tamamen bakıyordu ve sadece birkaç hafta önce taht odasında onunla ilk karşılaştığımda ne kadar soğuk görüldüğünü hatırladım. Şimdi onu bir kalkan olarak tanıyordum.

"Bunu kendim yapmayı öğrenmek zorundayım" dedi.

Sözleri sert değildi ama küçümseyiciydi ve bir utanç dalgası yüzümü ısıttı. Elbette yardımımı kabul etmeyecekti; şu anda savaşmasının sebebi bendim.

"Elbette," dedim ve arkamı dönmeye başladım.

"Yalan söylemediğimi biliyorsun," dedi ve sesi dikkatimi tekrar yüzüne çekti. "Cadıları avladığımı söyledüğimde. Avlıyorum. Ama Dis'in üzerime koyduğu bu laneti bozabilecek her cadıyı kabul ederim.

Sadece bir kez başımı salladım ve sonra ondan uzaklaşarak Reverie'nin yanına çekildim. Onun ve Adrian'ın sözlerini düşünmeden edemiyordum. İkisi de bir cadının Dis'in üzerlerindeki etkisini kırabileceğine inanıyordu ama bu büyü'nün büyük bir bedeli olacaktı, muhtemelen bir hayat.

Atlarımıza bindik ve kamptan ayrıldık.

Jola'ya ulaşmamız uzun sürmedi ve kırmızı gökyüzü güvertesinden çıktığımızda kaşlarımızı çatarak yukarı baktım.

Kaşlarımı çattım. Görmeyi umduğum yıldızlar yoğun bulutlar tarafından gizlenmişti ve havada hâlâ yoğun bir yağmur kokusu vardı. Kısa süre sonra yağmur yağmaya başladı. Kapüşonumu taktım ama beni ıslaktan ya da soğuktan korumak için pek bir işe yaramadı; parmaklarım Reverie'nin dizginlerinde donmuştu.

Yolculuğumuz sırasında bir kez durduk ve bunun tek nedeni Jola ve Lara'dan geçen nehirlerden birinin yağmur nedeniyle taşması ve geçit vermemesiydi. Jola'nın başka bir adı olup olmadığından emin değildim ama biz ona Argis adını verdik.

Akıntının hızını izledim ve eve ne kadar yakın olduğumuzu görünce irkildim. Hava, alacakaranlıkta uyandığımızda savaşa girmemiz gerekeceği bilgisiyle yoğun ve ağır hissediyordu.

Killian, "Arkamızda bir ordu ve önümüzde bir savaşla Lara'ya bu şekilde dönmemiz gerçekçi görünmüyor," dedi.

Adrian'dan önce bile Lara'nın tahtına yükselmemin kolay olacağını hiç düşünmemiş olmama rağmen, bu bana çok gerçekçi gelmişti. Yine de Killian'ın ne demek istediğini biliyordum.

"Eminim birkaç hafta önce babamla ayrıldığınızda çok farklı bir şey bekliyordunuz," dedim.

"Bundan daha doğru bir söz olamaz," diye yanıtladı.

Yağmur duracak gibi görünmüyordu, biz de erkenden kamp kurduk. Gecikmeye rağmen yarın gece Lara'ya ulaşacaktık. Çadırın açıklığına yakın, kampa dönük bir yerde durdum. Üşümüştüm ve ıslandığım için yorgundum ama Adrian'ı aradım. Kampa vardığımızdan beri hâlâ gelmemiştir. Daha önceki konuşmamıza rağmen mesafesini koruyor muydu yoksa Dis ile kontrol mücadelesi mi veriyordu bilmiyordum. Her iki durumda da yokluğunun kalbimi sızlattığını hissediyordum. Bunu görmezden gelip başka bir şeye, herhangi bir şeye konsantre olmak istedim ama bu imkansızdı ve böyle hissetmekten nefret ediyordum.

İç çekerek yatağa doğru ilerledim. Sırt çantamdan Ana'nın büyü kitabını çıkardım ve yatağımızın sıcak kürklerine sokulmadan önce botlarımı çıkardım.

Anne'in bu kitabı kendisinin yazdığını düşünmeye başlamıştım. Bana bu izlenimi neyin verdiğinden hâlâ emin değildim ama büyüleri telaffuz ederken kullandığı ritimle bir ilgisi vardı. Beni daha çok endişelendiren şey ise bu küçük kitabın içinde ne kadar çok güç olduğuydu. İllüzyonlar yaratmak, diriltmek ve portallar açmak için büyüler vardı ama bunlar sadece yeryüzünde değil, Dis'in alemi olan Ruh da dahil olmak üzere diğer düzlemlere erişim sağlıyordu.

Bana tohumu verdiği zaman annemi düşündüm.

Uçağınıza geri döndüğünüzde, demişti.

Başka bir dünyaya gitmeyi başarmış mıydım ve geri dönebilir miydim?

Ölmeden Dis'in krallığına girmek mümkün müydü?

Sertçe yutkundum, annemi tekrar göreceğim düşüncesi göğsümü sıktı. Boğazımı temizledim, bu düşünceyle gözlerimi tehdit eden yaşları tuttum ve kitaba yoğunlaştım, tanıdık gelen bir büyüye geldiğimde durdum. Bu, Ana'nın bize dolunay gecesi acımasızca saldırıya uğramadan önce söylemeyi öğrettiği bir büyüydü. Bunun bir kontrol altına alma büyüğü olduğunu söylemişti ama bu... bu ayrıntılı bir diriltme büyüğüydü.

Kaşlarımı çattım, kafam karışmıştı.

Belki de yanılmıştım ve kelimeler biraz farklıydı. Hafızamdan karşılaştırmaya başladığımda Adrian dükkâna geldi.

Kitabı kapattım ve gözlerinin içine baktım ama bana bakmıyordu. Onun yerine eldivenlerini çıkarmaya odaklanmıştı. Sırılsıklamdı; giysilerinden su damlıyordu ve saçları başına yapışmıştı. Sert olmasına rağmen güzel görüldüğünü düşündüm ve üşüyeceğini bilsem de yine de ona yakın olmak istedim. Ona annemden ve söylediği şeylerden bahsetmek istiyordum ama onda bir gariplik vardı. Gözlerinde herhangi bir ışıltıyla bana bakarsa kaçmaya hazırlanırken içimi kaplayan suçluluk duygusuna engel olamıyordum ama iç çekti ve bana döndüğünde gözleri her zamanki gibi donuktu.

"İyi misin?" diye sordum, büyü kitabını bir kenara bırakarak. "Sable ve Lucia geri döndü," dedi. "Görünüşe göre Gavriel, Alaric'in ordusunu çok hafife almış."

"Ne kadara?"

"Şu anda emrinde neredeyse yüz elli bin asker olduğunu söylüyorlar," diye cevap verdi, bu Adrian'ın ordusu kadar büyüktü, ancak biz sadece yarısını getirmiştik. "Yani o ve Julian daha fazla insanı mı dönüştürdüler?" diye sordum.

"Benim halkımı."

Adrian başını salladı.

Hiçbirini kurtarmak için Lara'ya zamanında ulaşamayacağımızı tahmin etmeliydim. Kimin gönüllü olarak, kimin zorla döndüğünü merak ediyordum. "Onlara karşı bir şansımız var mı?" diye sordum.

Ordumuz çok daha yetenekli ve bildiğiniz gibi vampirlerin güçlerini geliştirmeleri zaman alır.

Aradığım cevap bu değildi ama Adrian'ın haklı olduğunu biliyordum. Dönüştüğümünden beri neredeyse hiç güç geliştirmemiştim. En büyük değişiklik susuzluğumdu. Bu savaşta aufhocker formumla savaşmam her şeyden daha iyi olurdu.

Alaric'in istilasını duyduğumuzdan beri aklımda olan bir fikirdi bu. Vârcolac'la savaşırken bu şekilde güç ve kudreti tatmıştım ve hiçbir şey kıyaslanamazdı.

"Ama yine de endişeleniyorsun," dedim.

Adrian'ın endişelenmesinden hoşlanmazdım. Genelde kendinden çok emindi, fazla emindi. Ateşin yanında durup aleve bakarken parmaklarını masanın yüzeyine vuruyordu.

İfademi yanıtlamadı ve yanıtlamasına da gerek yoktu, gerçeği biliyordum. Onun yerine soyunmaya başladı ve sırlıklam kıyafetlerini ıslak, sert vücudundan çıkarmasını izlerken içimde lezzetli bir sıcaklık kaynadı.

Çıplak olarak yatağa yaklaştı ve oturduğunda ona döndüm.

"Yarından önce hepimizin karnını doyurması gerekecek" dedi.

"Bunu sanki kötü bir şeymiş gibi söylüyorsunuz".

"Bu kötü bir şey değil," dedi parmaklarını yüzümün yan tarafında gezdirerek. "Benden korkuyor musun?"

"Senden hiç korkmadım," dedim ona. Senden nefret ettiğim zamanlarda bile.

Yalan söylüyordu, ama sadece biraz. Dis yönetimi ele geçirdiğinde korkmuştum. Ama Efram'ın dirildiği gece yönetimi ele geçirmeye çalıştığında da korkmuştum. Bunları yüksek sesle söylemezdim ve eğer öğrendiyse, aklımı okuduğu için olmalı.

Gülümsedi ve öne doğru eğilerek alnını benimkine dayadı.

"Seni seviyorum," dedi.

Gülümsedim ve avucumu yanağına koydum. "Neden veda ediyormuşsun gibi hissediyorsun?"

"Sadece bilmeni istiyorum," dedi. "Her zaman bilmeni istiyorum. Ne yaptığımı biliyordum, bu bir ne olur ne olmaz meselesi değildi, bu kontrolü kaybettiğim zaman meselesiydi.

Bir an onu izledim, onu istiyordum: dölünü, kanını, aşkını. Bunlar onu benim yapacak, Dis'in kontrolünün önünde hatırlayacağım şeylerdi. Adrian'ın gözlerinin şehvetle kararmasını takdir ederek kaşkorsemi başımın üzerinden geçirdim.

Çırılçıplaktım, ona sarıldım ve ben onun büyük uyarılmışlığının üzerine yerleşirken elleri kıcıma saplandı. Bakışlarımı tutmak için başını geriye doğru eğdi ve dudaklarına fısıldadım, "Öp beni.

Elleri sırtımda ve omuzlarımda yukarı doğru hareket etti ve ağzı ağzımı bulduğunda kendini bana doğru bastırdı, dili ona karşı hareket ettiğim ritme uyuyordu. İnledim ve onu geri itmeye başladım, ama önce o hareket etti ve beni yatağa itti.

Eli vücudumda dolaştı ve ben de dokunuşunu hissetmek için çaresizce bacaklarımı açtım. Şişmiş, sıcak ve tamamen boştum ve elini ateşimin üzerinde gezdirdiğinde inleyerek öpüşmemizi kestim.

"Çok ıslak," dedi ve bir parmağının içeri girmesine izin verdi, sonra diğerinin. "Kahretsin."

Bana sokulurken kendini tutarak arkasına yaslandı. O beni izlerken, elimi şişmiş, hassas klitorisime götürdüm, önce onunla alay ettim, ama kısa süre sonra sürtünme arttıkça kendimi bu hissin içinde kaybettim.

Topuklarımı içeri soktum. Başımı geriye attım, dudaklarımdan gırtlaktan gelen bir çığlık çıktı ve sonra parmakları içimde hareket ederken Adrian'ın ağzı üzerimdeydi ve her itişinde, dilinin her yalayışında kendimi kırılmış hissettim. Bunu bana nasıl yapabildiğini, vücudumun içinde nasıl bu kadar topraklanmış hissedebildiğimi, göğüslerimin ağırlığını ve içimdeki sıcaklığı, kaslarımdaki gerginliği ve dokunuşunun verdiği zevki nasıl hissedebildiğimi bilmiyordum ama zihnim ya da ağızımdan çıkan kelimeler ve sesler üzerinde de hiçbir kontrolüm yoktu.

Parmaklarım saçlarına dolandı, ben çekerken tırnaklarım kafa derisini sıyırdı. Canımın yanması umurumda değildi; gırtlaktan gelen bir hıçkırıkla boşalana kadar bu zevki yaşarken tutunacak bir şeye ihtiyacım vardı. Bedenim gevşerken, çadırın ne kadar sıcak olduğunun farkına vardım. İnce bir ter tabakasıyla kaplanmışım ve saçlarım boynuma ve yüzümün kenarlarına yapışmıştı.

Adrian geri çekildi ve ağzı benimkine değmeden önce vücudumda bir yol öptü ve yana doğru hareket edip sırtımı göğsüne yaslariken parmaklarını ağızıma soktu. Onları utanmadan emdim, döllerimin tadını çıkardım.

"Bunun sikimin etrafına boşalmasını istiyorum," dedi ve sonra beni öptü ve ona ulaşmak için boynumu eğmek zorunda kaldım. Bacağımı onunkinin üzerinden geçirerek beni genişçe açtı ve serin hava sıcaklığımızı hafifletmek için hiçbir şey yapmadı. Sikini ıslaklığımın içinden geçirirken inledim, içeri girene kadar benimle alay etti.

Başım kolunun kıvrımına yerleşti ve içimde hareket ederken, göğüslerime dokunurken ve diliyle ağızımı okşarken bakışlarını tuttu. Onun iradesine boyun eğmekten başka çarem yoktu: Sırtım ondan uzaklaştı, başım omzuna yaslandı. Mücadele ettim

Ben kıvranırken nefes almakta zorlanıyor, sikinin her darbesinde bana verdiği zevkin içinde kayboluyordum.

Ne zaman yaklaştığını anlayabiliyordum çünkü ritmi değişti ve penisi kadar şişmiş hissettiren klitorisimi okşadı. Bana dokunduğunda dudaklarım sessiz bir çığlıkla ayrıldı ve o da bu fırsatı değerlendirerek dilini bir kez daha ağzıma soktu. Geri çekilirken çenemi kavradı, parmakları boynumun sütununa yayıldı, daha sert ve daha hızlı itti ve içimde patladığında boynumu ısırıldı.

Bu çığlık sessiz değildi. Boğazımdan yırtıldı, zevk ve acının baş döndürücü bir karışımıydı, ancak Adrian bileğini ağzıma soktuğunda sakinleşti. Bedenlerimiz ve gözlerimiz ağırlaşana ve uyku bizi karanlığa boğana kadar birbirimizden beslendik.

Şimşek gökyüzünü aydınlattı ve yağmur şiddetli kovalar halinde yağdı, ama perdenin arkasından, her kristal berraklığındaki yağmur damlasının arasından, karanlığın içinde askerlerin ordumu beklediği ağaç sırasını görebiliyordum.

Gecenin içinden kalbime doğru bir ok fırladı ve ben onu yakaladım, ama ucu beni kanatmadan önce değil.

Savaşın başlangıcıydı ve bacaklarım beni doğal olmayan bir hızla taşıyarak ileriye doğru koştum: kemiklerim kırıldı ve seğirdi ve aufhocker formuma dönüştüğümde çığlıklarım ulumaya dönüştü, pençeli ayaklarım toprağı kazarak tarlada karanlık ağaç ormanına doğru koştum.

Gözlerim kıpkırmızı kesilmişti, ağaçların arasında hareket eden adamları gördüğüm karanlığa odaklanmıştım; onlara o kadar odaklanmıştım ki etrafımda patlayan ateşin gürültüsü çok geç olana kadar fark edilmedi. Saçlarım alev aldı ve feryatlarım önce iniltiye sonra da çığlığa dönüştü.

Yerde solup ölmek için insan formuma dönüştüm.

Gözlerimi açtım.

Uykudan uyanıklığa geçiş yoktu: bedenim canlıydı ve ben de oturmuş, büyüdü denecek kadar elektrikli olan bu enerjinin içinde yaşamak için bir an ayırmıştım.

Cevap rüyamdan gelmişti, gelecek olanın ve şimdi yapmaya çağrıldığım şeyin bir tezahürü.

Yanımda uyuyan Adrian'a baktım ve onu öpmek için eğildim. Dudaklarım onunkilere dokunduğunda, vücudumdaki tüm sıcaklık yeniden kalçalarımın arasında toplandı. Doyumsuz. Ona sarıldım ve o da altımda uyandı, ereksiyonu bana doğru sertçe bastırıyordu.

İnledi, elleri kalçalarımın duruyordu, parmakları beni kavriyordu, onun üstüne kaydım.

"Lanet olası kraliçe," dedi ben ona sert ve hızlı bir şekilde binerken, içimde bir fırtına oluşurken boşalmak için çaresizdim. Serbest bırakıldığında, sihrimi çağırabileceğimi ve geleceğini bilmenin verdiği güvenle gelen farklı bir güç kullanacaktım.

Sarsıntılar bedenimi sarsarken yavaşça Adrian'ın yanından kalktım ve çadırdan dışarı doğru yürümeye başladım.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu, sesinde bir endişe notasıyla.

Dönüp omzumun üzerinden ona baktım ve bakışlarımdaki bir şey ona kalmasını söylemiş olmalıydı çünkü yataktaki yerinden kıpırdamadı.

"Bir ordu toplayacağım," dedim, "sizinle Lara sınırında buluşacağım.

Alacakaranlığa çıplak bir şekilde girdim, görünmeyen bir güç tarafından ormana çekildim, içimde derin bir yerden gelen bir çağrı. Tanıdıkta ama yine de uzaktı, gücümün uzun zamandır kullanmadığım bir parçasıydı ve yine de kampta koşarken, gözlerim ve kulaklarım açıkken, görünmez bir gücün çağrısını hissettim, içimde derin bir yerden gelen bir çağrı.

ayaklarım soğuk, yumuşak toprağa vururken, bunun doğru olduğunu biliyordum: Benim için belirlenen yoldaydım.

Onu görmüştüm.

Aufhocker formumu alıp çevredeki ormana doğru koşarken acı keskin ve bıçak gibi saplanıyordu, boğazımı yırtan bir uluma, benim gibi diğerlerine bir çağrı. Hızlandıkça yalnız olmadığımı hissettim ve sağıma soluma baktığımda diğer aufhocker'ların silüetleri yanımda koşuyordu.

Onun varlığı sadece daha çok koşmamı ve daha yüksek sesle ulumamı sağladı, inlemeleri benimkilere katıldı. Herhangi bir insanı dehşete düşürecek unutulmaz bir şarkıydı.

Ama artık bu formdan ya da onunla yapabileceklerimden korkmuyordum.

Üzerimde yükselen ve uçuşumu engelleyen kayalık bir uçuruma gelene kadar devam ettim, ancak tepede dişlerini gösteren daha fazla aufhocker yaklaştı. Üzerlerindeki gökyüzü mavimsi beyaz şimşeklerle doluydu. Arkalarında parlıyor, vahşetlerini arttırıyordu.

Yavaşladım ve döndüm, etrafım aynı kırmızı gözlü canavarlarla çevriliydi. Kaslarım gerildi, yürüyüşüm yırtıcı, yürürken meydan okuyucumu bekliyordum. Sürü gerginlikle doluydu, liderleri karanlık ormandan çıkarken bedenler beklentiyle titreyordu. Benden büyük değildi ama çok daha yaşlı ve yorgundu. Nasıl bildiğimi bilmiyordum ama aramızdaki havada bir bilgi vardı.

Birbirimizin etrafında döndük, çok sayıda hırlama ve tiz uluma sesiyle çevrelenmiştik, dövüşü teşvik ediyorduk. Dişlerini sıkarak ayaklarımı ısırды ve ben de hırladım, ben hazır olmadan beni bir saldırıya kışkırtmaya çalıştığımda içgüdülerime hâkim oldum. Çemberimiz daha da daraldı ve boynumu ısirmaya çalışarak hırladı ama ben hareket ettim ve ağızlarımız kilitlendi, keskin dişler gıcırdadı. Acıttı ama sadece ağzımı kesti. Birbirimizi ittik ve tekrar birlikte zıpladık. Vücutlarımız birbirine çarptı ve yere düştük, dişlerimiz kilitlenmişti, pençelerimiz birbirimize batıyordu.

diğerini. İkimiz de kıpırdamadık, homurtular derinleşti.
Sonunda omzumu ısırarak için ağzını oynattı.
Uludum ve pençelerimi daha derine soktum. Birbirimizden uzaklaştık, çamurda yuvarlandık, sadece ayağa kalkıp tekrar daireler çizdik.
Bu sefer, çenemi boynuna kilitleyerek saldırdım. Kıvrınmaya başladı ve ben de sırt üstü düştüm. Birden dişleri boğazıma battı. Çığlık attım ama sesim daha çok bir ciyaklama gibi çıktı ve pençelerimi kaburgalarına geçirdim. İnledi ve ben de onu ayaklarımla itebildim.
Aufhocker uçtu ve taş duvara çarptı, kafası geriye doğru döndü. Bir gümbürtüyle yere düştü ve hareket etmedi. Uzandım, burnumla ona dokundum ve buraya kadar geldiğim için bir suçluluk hissettim.
O ölmüştü.
Onun yanına yere çöktüğümde yağmur yağmaya başladı. Başımı onun kine yasladım, bu bir bağışlanma ricasıydı ve sahip olduğum zaman ve gelecek olanlar göz önüne alındığında toplayabileceğim tek özürdü.
Etrafımda bir uluma korosu patlak verdi, gittikçe daha yüksek sesle. Yas tutuyorlardı ama aynı zamanda beni sürülerinin bir parçası olarak karşılıyorlardı.
Artık onun kraliçesiydim.

Yirmi yedi

Isolda

Onları bulduğumda ordum Lara sınırına yaklaşmıştı. Önce onları duydum, daha doğrusu yağmurun zırhlarına vuruşunu duydum ama şimdi onları gördüm, mükemmel saflar halinde toplanmış, silahlanmış ve önlerindeki savaşa hazırdılar.

Bu haliyle bile korku hissettim.

Sürümün ulumaları dikkatlerini çekti ve birçoğu sesle birlikte kaskatı kesildi, kollarını kaldırdı ama bana döndüklerinde hareket ettim ve kalabalığın ortasından çıplak bir şekilde geçip, yaklaştığımı görmek için dönmüş olan Adrian'a doğru yürürken kalabalıktan duyulabilir bir soluk geldi. Gözleri karanlık bir şekilde parlıyordu ve yeterince yaklaştığımda beni kendine çekti, ruhumda hissettiğim bir çaresizlikle beni öptü.

O uzaklaşırken sandalyesinden bir takım kıyafet çıkardı ve ben de hızla giyindim.

"Kılıçlarım mı?" diye sordum.

Bir kaşını kaldırdı. "Üstünü değiştirirken bunu giyebilir misin?" Doğrusu hiçbir fikrim yoktu.

Benim için önceliğin aufhocker formumda kalmak olduğunu bilerek, -Kalsınlar o zaman," dedim. Lara'nın krallığına ve askerlerin saklandığı karanlık ağaç perdesine bakmak için döndüğümde, karışık duygular hissettim. Killian'ın söyledikleri

Doğruydu, vatanıma karşı yürüdüğümüz gerçek gibi görünmüyordu.

Sağıma ve soluma baktım: ilk sırada Daroc, Killian, Miha, Isac ve Solaris vardı.

"Yaylarınız hazır," dedi Adrian. "Ve gölgeler ağaçların arasında ilerliyor."

O konuşurken, gölgeliklerin altından bir sıra piyade çıktı. Kaç kişi olduklarını bilemiyordum ama bir araya toplanmışlardı, kalkanları uzun bir metal duvar oluşturacak şekilde dizilmişti. Yerlerini aldıklarında, metalin üzerine tabakalar halinde düşen yağmurun sesi dışında her şey sessizleşti.

Sessizce bekledik ve sonra oldu: tek bir ok havayı yararak doğruca kalbime saplandı.

Yakaladım, ucu rüyamda olduğu gibi tenime zar zor değiyordu. Orta çizgiye doğru başımı salladım.

"Kamp alevler içinde kalacak," dedim.

Adrian'ın bakışlarını üzerimde hissettim ama hiçbir şey söylemedi. Bir süre daha sessizlik oldu ve ben saflardan ayrılarak orta mesafeye doğru yürüdüm.

"Ben Isolda Vasiliev, Revekka Kraliçesi," diye bağırdım.

"Ben Lara Hanedanı'ndanım, Nalani'li Elvira'nın kızıyım, cadıların kız kardeşiyim ve tacımı almaya geldim.

Ve sonra değiştim. Boğazımdan hain bir uluma çıktı ve sürümün cevap veren çağrıları gecenin içindeki uyarı çanları gibiydi. Kalkan hattı titredi.

Gecikmeden yükümü yükledim ve sırt çantam da onu takip etti. Tam beklediğim gibi, önümde bir ateş patladı. O kadar hızlı ve o kadar sıcak tutuştu ki gözlerim yaşardı. Aufhocker'lardan bazıları cehenneme dalmadan önce zamanında duramadı, ancak bazıları alevlerin üzerinden atlamayı başardı ve acı çığlıkları ve dehşet çığlıkları korosu cınladı.

Ve Lara için savaş o korkunç şarkıyla başlamıştı.

Arkamda Adrian emir verdi ve ordumuz ileri atıldı. Onlar arkamdayken, etrafımda döndüm ve ateşin üzerinden koşarak atladım, tam o sırada yüzlerce

Oklar üzerimize düşüyordu. Bir tanesi omzumu kesti ama sağ salım yere indim ve piyadelere doğru koştum. Birçoğu aufhocker'larım tarafından vurulmuştu ve onların ormanın ötesinde Alaric'in ordusunun etini parçalayıp sakatladıklarını duyabiliyordum.

Ya da en azından Alaric'in ordusunun çoğunluğunun öyle olmasını bekliyordum. Halkımdan kaç kişinin ona katıldığına dair hiçbir fikrim yoktu. Kaçının şimdiden kararından pişman olduğunu merak ediyordum.

Bir sıra adam bana doğru geldi, kılıçlarını çekmiş ve kalkanlarını kaldırmışlardı. Hırladım ve saldırdım, iki tanesini ağırlığım altında ezdim, birine pençelerimi geçirdim ve diğerine dişlerimi geçirdim. Kafamı kaldırdığımda, yalnız bir asker bana bakıyordu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve korkudan titriyordu.

Tökezledi ve sonra kaçmak için döndü, ancak yaklaşan bir askerin bıçağı tarafından delindi.

"Asker kaçağı," diye tükürdü onu itip bana doğru yürürken. Yere eğildim, fırlatmaya hazırlanıyordum ama adam kılıcını kaldıramadan aniden durdu ve kafası boynunun sütunundan kaydı. Başını koparan darbenin kanı yüzüme sıçradı ve adamın geri kalanı yere düştüğünde, Adrian onun yerinde duruyordu.

"Kaleyi alın," diye emretti.

Bakışlarını bir süre daha tuttum, gözlerindeki öfkeli ifadeyi fark ettim ve gördüğüm şeyin gözbebeklerinin akının parlaması olmadığını umdum.

"Git!"

Kendimi çok iyi bildiğim ormana attım, ancak ormanın dönüştüğü dehşetle yüzleştim: kan ve vahşet denizi. Aufhocker'larım hem vampirlerle hem de ölümlülerle savaşa kilitlenmişti. Ağaçlarda ve yerde ölümler vardı ve oklar üzerime yağmaya devam ediyordu. Onlardan kaçmak için elimden geleni yaptım ama bir tanesi omzuma saplanınca duraksadım. Sonra bir tane daha geldi ve ben acı içinde inlerken, kalbim korkuyla çarparak koşmaya devam ettim.

her şeyi tüketiyordu. Sonra arkamda toynak sesleri duydum.

Isolde! Tanıdık bir ses seslendi. Üzerimden bir rahatlama dalgası geçti ve Killian'ın sesiyle insan formuma geri döndüm. Tökezledim ve düştüm, oklar hâlâ sırtımdan çıkıyordu.

-Kıpırdama," dedi ama her bir oku çekerken sarsıldım, acı dolu homurtularım dişlerimin arasından geliyordu.

"Tanrıça adına," diye fısıldadı ve yaralarımın iyileşmesine tanık olduğumu biliyordum.

"Hoş karşılanmıyor," dedim ayağa kalkıp sendeleyerek atına doğru giderken. "Kaleye gitmeliyiz.

Killian'ın atına bindim ve o da beni takip etti.

Savaşın sıcaklığını arkamızda bıraktığımız bir an geldi ve ormanın içinden geçip Yukarı Kasaba'yı gördüğümde gözlerim yaşardı.

Home.

Bunu düşünmeden edemiyordum, gerçi bu noktada o duvarların içindeki herkesin beni düşman olarak görmesi mümkündü. Ama kalbim tahtımı geri alma düşüncesiyle ne kadar hızlı atıyorsa, Yukarı Şehir'in duvarlarına dizilmiş yüzlerce askeri görünce de o kadar hızlı atmaya başladı.

Killian en yakın kapıya doğru ilerlerken atını yavaşlatmadı.

Bir kavga bekliyordum, bizi gördükleri anda ölmelerini. Bu olanlardan daha mantıklı olurdu. Açık bir kapıdan girmemize izin verildi, muhtemelen bir tuzaktı.

Killian, onu uyarmıştım.

"Farkındayım," dedi kararlı bir şekilde. "Sadece... yeni yeteneklerinden bazılarını göstermeye hazır ol. İşler muhtemelen iyi gitmeyecek.

Kapılardan geçtikten sonra, hem yerden hem de yukarıdan kılıçlı ve oklu askerler tarafından kuşatıldık.

"Bu harika bir karşılama," dedim.

-Kraliçe Isolde," dedi bir ses ve bakışlarım tanıdığım bir muhafıza kayd: Nicolae. "Biz de sizi bekliyorduk.

"Biliyor musun, sınırdaki beni bekleyen ordu bana senin olabileceğini izlenimini verdi.

Nicolae gülümsedi, "İktidardan düşüşünüz karşısında hala çok kibirlisiniz".

-Her zamanki gibi biraz küstahça, Nicolae," dedim.

"Bu da bir şey değil mi?" dedi. "Sanki Kanlı Kral'ı becerdikten sonra geri dönüp kraliçemiz olabileceğini düşünmüşsün gibi."

"Sanırım kıskanıyor olabilirsin Nicolae," dedim.

"Kanlı bir fahişeyi mi kıskanıyorsun?" diye alay etti Nicolae. "Fu-" "Bu kadar yeter," dedi Killian. "Bizi Kral Alaric'e götür!"

-Nicolae, "Onu göremeyeceksiniz Komutan," dedi. kraliçe".

Gergin yay kırılganlığının gıcırtısı vardı. Bu bir tuzaktan daha fazlasıydı. Bu bir infazdı.

"Şimdi, Isolde!" diye bağırdı Killian ama onu bırakamazdım. Ve yeteneklerimle bile bu büyüklükte bir saldırıdan sağ çıkamazdım.

Ama çok geçmeden kimsenin hareket etmediğini fark ettim. Herkes hareketsizdi, donmuştu.

"Yürü!" diye bağırdı Solaris. Duvarı yeni tırmanmıştı ve her iki yanında da ordumdan askerler onu takip ediyor, duvarı hiçbir şey yokmuş gibi tırmanıyorlardı.

Killian atını ileri doğru mahmuzladı.

Solaris büyüsunü serbest bıraktığı anda geriye bakmayı başardım. Tüm askerlerin Killian'ı öldürmek için çektiği oklar Nicolae'yi çoktan delip geçmişti.

Şehri dörtmala geçtik ve biz ilerledikçe düşmanlarımız yaya olarak peşimizden koştu. Ama Killian ilerlemeye devam etti, Fiora Kalesi'ne yaklaştığımızda kılıcını çekti. Uzakta kapıları ve onu koruyan bir sıra askeri görebiliyordum.

- "Bırakın beni," dedim ve yavaşlayarak durdu.

-Isolde," dedi ben ondan uzaklaşmadan. "Bu teklifini kabul edeceğim. Senin soylu kadının olmaktan mutluluk duyarım.

"Söz mü?"

"Söz

veriyorum."

Gülümsedim, "Teşekkür ederim, Killian. Artık ölemezsin," dedim ve ondan uzaklaştım. "Söz vermiştin."

Killian bizi kaleye kadar takip edenlere bakmak için dönerken ben de döndüm ve koşmaya başladım.

Delici bir uluma sesi çıkardım, daha hızlı koştum ve kapılarımın önündeki muhafızlara yaklaştığımda kendimi havaya fırlattım, üzerlerinden uçtum ve karşı tarafa indim.

Büyük salonun kapısından içeri girdim.

Bu odada bulunmanın üzerimde herhangi bir etkisi olacağını düşünmemiştim. Donacağımı da düşünmemiştim ama babamın tahtına uzanan mavi halının bulunduğu kapı aralığında durduğumda hareket edemediğimi fark ettim.

Yaldızlı aynalar ve mavi bayraklarla çevrili bu salona en son geldiğimde, babam gökyüzündeki her yıldız bedel olduğumu iddia etmişti ve Adrian bana evlenme teklif ettikten sonra onunla neredeyse savaşa girecektim.

Bu düşünceler aklımdan geçerken bile gözlerimi Alaric'in oturduğu babamın tahtından ayıramıyordum. Uzun siyah saçları ve koyu, belirgin kaşları olan sert görünümlü bir adamdı. Gözleri delici bir griydi ve iri elleriyle tahtımın kenarına kıvrılmış, siyahlar giymiş ve taç takmış bir şekilde oturuyordu.

Julian'ın burada olmamasına şaşırmıştım ama çok geçmeden dikkatimi Alaric'in solunda, boğazında bir kılıçla onu rehin tutan bir muhafızın pençesinde duran Nadia çekti.

Ellerim yumruk olmuş halde insan formuma döndüm.

-"Kraliçe Isolde," dedi Alaric sesinde biraz şaşkınlık olsa da hâlâ derin ve tehditkârdı, "sizi bekliyordum."

"Herkes bunu söyleyip duruyor," dedim, "Eğer bu doğru olsaydı, bu noktaya gelmem daha kolay olurdu."

Güldü. Çok yetenekli olduğunu gösterdin.

"Bunu yeni mi fark ettin?" diye sordum.

"Sanırım biraz yardım aldın," dedi. "Bir aufhocker ısırığı, bir vampir ısırığı. Gerçek bir canavara dönüştün.

"Senden çok farklı değil," dedim. Başını eğdi, gülümsedi.

"Sanırım değil."

Bir adım öne çıktım ve Nadia nefes aldı, muhafız kılıcını boynuna dayamıştı.

"Nedir tüm bunlar?" diye sordum, "Topraklarımı fethetmek için beyhude bir girişim mi?"

"Nafile mi?" diye sordu Alaric. "Ben babanın tahtında oturuyorum."

"Tahtım," dedim, "Babam öldü."

"Hayır!" Nadia'nın dediğini duydum.

Bu aynalar gelen ve duvarlar başladı a titremeye başladı. Nadia ile bakiştık.

Tek düşüncem Ravenna'nın yakında olduğıuydu. Aynaların patlamasını bekliyordum ama onun yerine zemin çatlamaya başladı ve yerden ayna parçaları fırladı. Uzun ve sivriydiler ve bizi pürüzlü bir daire şeklinde çevrelediler.

Alaric ayağa kalktı ve çılgınca etrafımıza bakındı.

"Nedir bu büyücülük?" diye sordu ve gözlerini bana dikti.

"Sen."

Bana doğru yürümeye başladı ama sonra kasılmaya başladı ve gözleri kanlandı. Yüzünden akan kıpkırmızı gözyaşlarıyla dizlerinin üzerine çöktü. Nadia'yı tutan adam onu takip etti ve titremeye başlar başlamaz bıçağı ondan aldı ve göğsüne sapladı.

"Nadia!"

"Ah, Issi'm!" Birbirimize koştuk. Kollarını bana doladı ve ben de ona sıkıca sarıldım.

-Seni çok özledim," dedim gözyaşlarım yüzümden akarken.

"Seni özledim kızım," dedi ve benden uzaklaşırken önce omuzlarımı, sonra da yüzümü ellerinin arasına aldı.

"Çocuğum," diye fısıldadı. "Söylediklerinin doğru olmadığını söyle bana. Kral Henry aslında... öldü mü? Boğazımdan istemediğim bir hıçkırık geldi ve başımı salladım. "Bu doğru."

"Ah sevgilim." Bana sarıldı. "Ne oldu?"

"Bu şimdilik bir hikâye değil," dedim ve bu kez yüzümü ondan çevirdim. "Seni güvenli bir yere götürmeliyiz."

Ama gözlerinde beni huzursuz eden bir şey vardı, beni tedirgin eden garip bir bakış. Kaşlarımı indirdim. "Nadia?"

Eli benimkinin etrafında sıkılaştı.

"Çocuğum," dedi. "Ne hale geldin sen?"

Bir bıçağın kalbime doğru kaydığını hissetmeden önce cevap veremedim. Ağzımda kan birikti ve yüzümden akan sevinç gözyaşları acı ve hüznün karışımına dönüştü.

"Nadia." Adını söylediğimde yüzüne kan sıçradı. "Neden?"

"Sen artık benim oğlum değilsin," dedi. "Issi'm o canavarla evlenmek zorunda kaldığı gece öldü.

Bıçağı hâlâ göğsümde tutan ellerini kapattım. Bunun beni öldüreceğine inandığını fark ettim, bu da muhtemelen Adrian'ı öldürmeye çalışmam konusunda bana hiç güvenmediği anlamına geliyordu.

"İnsanları okumakta hiçbir zaman çok iyi olmadın, Issi," dedi.

Ellerim onunkilerin üzerindeyken onları geri çektim ve yaram iyileşirken pençelerim parmak uçlarımdan filizlenip Nadia'nın karnına battı.

Gözleri şaşkınlıkla açıldı ve bacakları tutmayınca yere düşmesine yardım ettim.

"Issi," diye fısıldadı, ağzından bir damla kan akıyordu.

Onu kendime yasladım, solgun yüzüne baktım, gözünden düşen tek bir damla yaş izledim, benim için döküleceği tek şey buydu.

Son nefesini verirken konuştum: "Hayır, Nadia. Ben senin Issi'n değilim," diye fısıldadım, ama gözlerim yaşlarla dolmuştu. O an hissettiklerimi sindirecek zamanım olmadı.

Göğsümü deldiler ve beni açtılar ama kendimi ham, açıkta ve tamamen yıkılmış hissettim.

Bu kadın bana bakmış ve beni önemsemişti; bir anne rolünü üstlenmişti ve ben de onu öyle görüyordum ama o benim değiştiğimi gördüğünde, ben onun gözünde sadece bir canavara dönüşmüştüm.

Nefesim sığılaştı, düzensizleşti ve boğazım yanana kadar, kulaklarım sesle çınlayana kadar, feryadım sessiz gözyaşlarına dönüşene kadar çığlık attım.

"Bu yıkıcı bir durum değil.

Ravenna'nın sesiyle donup kaldım ve başımı kaldırdım.

"Önce babanı kaybettin," diye devam etti. "Şimdi de sana bir kız evlat gibi davranan kadını."

Bakışlarım gözleri açık ve kocaman olan Nadia'ya kaydı. Gözlerini kapattım ve onu dikkatle yere yatırmadan önce alnına bir öpücük kondurdum. Sonra ayağa kalktım ve hâlâ aynalarla çevrili çemberin içinde dönüp Ravenna'ya baktım. Yerden çıkardığı büyük, sivri ayna parçalarından birini doldurdu. Kızıl Saray'daki aynalı salonda olduğu gibi etrafımda belirmesini bekledim ama öyle olmadı.

"Bana neden yardım ettin?" diye sordum.

"Sana yardım etmeye çalışıyordum," dedi. Seni Adrian hakkında uyarmıştım. Aynı amaç için savaştığımızı söyledim.

"Bunu söyleyip duruyorsunuz ama yine de halkımı öldürmeye devam ediyorsunuz," dedim.

"Erkekler," dedi. "Erkekleri öldürüyorum." "İvka bir erkek değildi," dedim.

Ravenna gülümsedi ama bu hüzünlüydü. "Talihsiz bir fedakârlık. Onun öldüğünü görmek istemezdim ama bu senin dikkatini dağıtırdı ve Nalani seni ilgilendirmez."

"Sen kim oluyorsun da konuşuyorsun?" Dişlerimi sıkarak sordum.

"Sen bu hayata Lara'lı Isolde olmak için gelmedin. Aroth'lu Yesenia olarak intikam almak için enkarne oldun.

intikam erkeklere karşı olmalı. Onlar seni incitti. "Beni incittin," dedim.

-"Onlar gibi değil," dedi ve sesinde sanki ikisini karşılaştırdığı için hakarete uğramış gibi bir ton vardı. Bazen yaşayamadığın hayat için ağladığını biliyorum ama yandığın gece senden alınan sadece hayatın değildi.

Midem çalkalandı ve bir lazımlığa kusarak yere yığıldım. Yüzüm sıcaktı ve kalbim göğsümde hızla çarpıyordu. Bu his o kadar aniden ortaya çıkmıştı ki başımın dönmesini zar zor engelleyebildim.

Kapı açıldı ve başımı kaldırdığımda Kızıl Saray'daki yatak odamda olduğumu fark ettim.

Yesenia, iyi misin? diye sordu Ana. Önümde diz çöktü, altın sarısı saçları omuzlarına dökülüyordu.

"Ben iyiyim," dedim. Mide bulantısı geçene kadar birkaç dakika ağzımdan nefes alıp verdim.

"Sana yardım edeyim," dedi ve elimi tuttu. Ayağa kalktım ve sonra yatağa oturdum. Ana komodinine doğru yürüdü ve bana bir bardak su doldurdu. Boğazımın arkasında ve dilimde hâlâ acı bir tat vardı.

"Ne oldu?" diye sordu bardağı bana uzatırken.

Dokunduğumda serindi ve içmek yerine başıma koydum.

"Bilmiyorum. Birdenbire kendimi iyi hissetmemeye başladım." "Hamile misin?"

Ana'nın sorusu beni şok etti ve yumuşak ve nazik bakışlarıyla karşılaşmak için başımı kaldırdım.

"Hayır," dedim hızla ve durdum, sakinleştim, "Olamam. I..." Öleceğim, diye düşündüm, hamile olma ihtimalimin çok yüksek olduğunu bilmeme rağmen ve eğer gerçek buysa, o zaman çocuğumun ölüm fermanını imzalamıştım.

Ayağa kalktım, titriyordum.

"Ana, hamile olamam."

"Pekâlâ olabilirsin, Yesenia."

"Anlamıyorsun-"

"Bunu daha önce de söylediğini biliyorum, öleceğini..."

"Öyleyim. Dragos dünyayı fethedip fethetmeyeceğimi sordu ve ben de bu girişiminin onun ölümüyle sonuçlanacağını tahmin ettim," dedim, "Beni öldürecek, Ana".

Dudakları kapandı ve çenesi gerildi. "O zaman kaçmalısın," dedi, sanki bu kadar basitmiş gibi.

Başımı salladım. Geleceği görmüştüm, kazıktaki ölümümü görmüştüm ama neden yaşamı görmemiştim? Göğsüm parçalara ayrılıyormuş gibi hissediyordum. Ellerimi karnıma bastırdım ve sonra kendime sarıldım, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyordu.

"Ben bu hayatı nasıl görmedim?" Sesim çatlayarak sordum. Ana ayağa kalktı ve ellerini omuzlarıma koydu. "Geleceğin gidişatını değiştirebilirsin Yesenia. Belki de bunu burada yaptın.

Ona inanmak istedim ve belki de aptalca bir şekilde, sözleri bana umut verdi.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," dedim.

"Adrian bunu halledecektir," dedi Ana. "Ama önce sen ona söylemelisin."

Ravena tekrar gözümün önüne geldi. Karşımda duruyordu ve ilk kez yüzünde kendini beğenmiş bir nefretin ötesinde bir ifade görüyordum.

O gecenin geri kalanını hatırladım. Adrian ve ben dağların altındaki kulübeye kaçmıştık ve orada son gecemizi birlikte geçirecektik. Adrian'ın Yüksek Meclis'in kemiklerini gömdüğü yerle aynı yerd. Yakalandığımız, Adrian'ın dövüldüğü ve Dragos'un bana tecavüz ettiği yerd.

-Ona hiç söylemedim," diye fısıldadım, şimdi Ravenna'ya bakıyordum. Adrian'a hiç söylemedim.

Bu vahiy kalbime saplanmış bir bıçak gibiydi. Bir yanımda yaşasaydık neler olabileceğini merak ediyordu. Kızım mı yoksa oğlum mu olacaktı? Seçtiğim isimleri kullanabilecek miydim?

"Dragos'un senden aldığı şey bu," dedi Ravenna. "Adamlar senden korktukları için sana bunu yaptılar. Onlara gerçekten korkacakları bir şey verelim mi?"

Ravenna elini uzattı ve ne istediğine dair hiçbir fikri olmamasına rağmen, eğer onu durduracaksa o geçide girmesi gerektiğini biliyordu.

Elini tuttum.

Aynanın içine adım atmak camın içinden geçmek gibiydi. Sanki binlerce iğne derimi kazıyormuş gibi canım yanıyordu ama içeri girdiğimde her yer ıslık ıslıldı. Zemin, tavan ya da duvarlar yoktu. Hiçliğin içindeydim ama burada yalnız değildim. Sadece önümdeki kadın Ravenna değildi.

"Ana?" diye nefes aldım.

Büyük salonu görmek için arkama baktım. Arkamı döndüğümde Ana hâlâ oradaydı, minyon ve gümüş saçlıydı.

"Anlamıyorum. Sen... Kızıl Saray'da değil misin?"

"Henüz uyanmadım ama uyanacağım... bundan sonra."

Bana hüzünle gülümsedi. "Çok mu yıkıldın?"

Konuşamıyordum ama taşlar yerine oturmaya başlamıştı.

"The aynalar göster ve Gerçek, dedi.

"Saklayamam Burada senden saklanamam.

"Lütfen söyleme," dedim başımı sallayarak.

"Beni hatırlamanı istedim," dedi Ana ve ben de gözlerimi onun gerçeğine kapadım. "Çok kötü, ama hatırlamadığında yalnız kalacağımı biliyordum.

"Bunca zaman sendin. Neden bu kadar kaos yarattın?"

Dis'in Kitabı mı? Onu alabilirdin.

"Kullandım," dedi. "Bir süredir kullanıyorum."

Başımı salladım.

"Yarattığınız büyüleri test ederek birçok canavar yarattım," dedi. "Özellikle kızıl sis konusunda ne düşündüğünü sık sık merak ettim."

Sis, diye düşündüm. Ada.

Ama bu, sevgilisini öldüren büyüü Anne'in yaptığı anlamına gelirdi.

Ancak en kötüsü, bu büyüleri yazan kişinin ben olmamdı.

"Anlamıyorum. Sisten benim sorumlu olduğumu mu söylüyorsunuz? sorumlu olduğumu mu söylüyorsun?"

"Dolaylı olarak," diye yanıtladı.

"Neden ben...?"

"Adrian Dis'in vücut bulmuş hali olarak seçilmeden önce, o seni seçmişti. Seni bu büyülerle besledi," dedi Ana. "Dünyaya denge getirecektin, ama tabii ki erkekler yoluna çıktı."

Benden nefret ediyor dedim.

"Adrian'ı sevdiği için senden nefret ediyor," dedi Ana.

"O zaman neden tekrar bedenlenmeme izin verdi?"

"Onu yanınızda tutmak için," dedi Ana. Gerçi bunun için artık çok geç olduğunu biliyorsun. Bu yüzden onu kontrol altına alıyor, ona bir piyon olduğunu hatırlatmak için".

"Dis'i yok etmek yerine Adrian'ı mı yok etmek istiyorsun?"

"Başka yolu yok Isolde," dedi.

"Sana

inanmıyorum.

" "Isolde-"

"Başka bir yolu olmalı!" diye bağırdım, acım ve öfkem göğsümü yırtıyordu.

"Adrian bu topraklarda Dis'tir ve biz güçlüyken, cadılar bu topraklara hükmederken, gücü kontrol edebilirdik ama çoğumuz uyuyor." "O zaman onları uyandıralım, Ana!"

Başını iki yana salladı. "Kendine bir bak, zamanımızın en güçlü cadılarından birisin ve zar zor uyanabiliyorsun. Çok korkmuşsun.

"Senden daha güçlü birini istemezsin," dedim.

Başını salladı. Onu gerçeği göremeyecek kadar çok seviyorsun.

"Şu anda görebildiğim tek gerçek bana nasıl ihanet ettiğin.

"Bir gün anlayacaksın," dedi. "Ve o zaman bu dünyaya denge getirmek için birlikte çalışabiliriz."

"Sizin denge anlayışınız Yüksek Meclis'in kemik büyüsünü başka yöne çevirmek mi?" diye sordum. "Bu bana pek denge gibi gelmedi."

"Oh, ama öyle," dedi. "Kemiklerinden kendim için büyü çıkarmadım Isolde. Kemiklerini Adrian'ı yok edebilecek tek canavarı yaratmak için kullandım: Asha'nın vücut bulmuş halini.

Hayır. Dişlerimi sıkıp ona saldırdım ama bir enerji patlamasıyla vurulup bir kez daha büyük salona fırlatıldım. Nadia'nın yanına sırt üstü düştüm, nefesim kesilmişti. Korkunç bir kırılma sesi koridoru doldurdu ve yan tarafıma yuvarlandım, ayna parçaları yağarken başımı kapattım.

Sözlerini bitirdiğinde ayağa kalktım ve yıkık salonun etrafına bakındım.

Isolde!

Gözlerim Adrian'ın durduğu açık kapıya kaydı, hiddetli, öfkeli ve güzeldi. Göğsümü hayatımda daha önce hiç hissetmediğim bir acı doldurdu. Ona bir sürü şey söylemek istiyordum ama tek yapabildiğim çaresizce hıçkırmaktı ve tam dizlerimin bağı çözülmüşken beni yakalayıp göğsüne sarıldı.

Oğlunu aldım, söylemek istedim. Bir çocuğumuz olacaktı. Kelimeler boğazımı ve ağzımı doldurdu ama dilimi ısırdım. Ona söylemek zorundaydım. Ona söylemem gerekiyordu ama söylersem onu Dis'e kaptırma riskiyle karşı karşıya kalacaktım.

Tamamen kaybetme riskini göze aldım.

Yazarın notu

Bugün 6 Eylül 2022 ve dört hafta önce bu kitabı yazma yeteneğimi ciddi bir şekilde sorguluyordum. Zor olacağını biliyordum, bazı yıkıcı anlar olacağını biliyordum ama bu kadarını beklemiyordum. Bana sık sık bir kitabın veya serinin nereye gittiğini bilip bilmediğim sorulur ve genellikle belli belirsiz bir fikrim vardır; Efsane ve Canavarlar Kraliçesi'nde de durum böyleydi.

Ama tamamen yanılmışım ve her şey beni şaşırttı.

Şaka yapıyorum (ve o kadar da şaka yapmıyorum) bu kitaba HERKESİN BİR HİKAYESİ OLAN KİTAP diyorum çünkü

Tanıdığımı sandığım tüm bu karakterlerin (Ana hariç... Onu hiç tanı mıyordum) yüzeylerinin altında çok daha fazlası gizliydi Bu kitaptaki herkes acı çekiyor ve bence işin zor kısmı birine gerçekten karşı olup olmadığınıza karar vermeye çalışmak çünkü herkesin kendine göre nedenleri var, ama bu ahlaki açıdan gri olmanın ilginç kısmı ve birçok yönden umarım yaparsınız. karar vermek için mücadele etmek.

Öncelikle, Adrian'ın bir karakter olarak Vlad III'ten esinlenmediğini açıkça belirtmek isterim. Vlad'ın hayatını ve iktidara nasıl geldiğini araştırdım çünkü halkı onu bir kahraman olarak görse de ülkesinin dışındakiler tarafından neredeyse "kötü" olarak algılanan bir hükümdarı incelemek istedim.

Bu kitabın Romanya, Slovenya, Almanya ve Rusya'nın mit ve efsanelerinden güçlü bir şekilde etkilendiği açıktır ve bu özellikle canavarlarını çevreleyen irfana kadar uzanmaktadır.

Vârcolac (veya vârcolaci) genellikle kurt adam olarak adlandırılır, ancak görünüŖe göre bir köpekten başka bir Ŗeye dönüŖebildiđi söylenir. Kökeni de çeŖitlilik göstermektedir. Efsane ve Canavarlar Kraliçesi'nde yaratığı kurt adam benzeri bir canavara dönüŖtürmeye karar verdim, böylece dik durabilecekti. Onu aufhocker'dan ayırmak için insan hareketlerini taklit edebilecek bir Ŗey istedim.

Aufhocker'lar da ilginç. Daha çok bir grim (ölümün habercisi olarak görülen siyah bir köpek) gibi görünüyorlar, ancak hiç de öyle davrandıklarını düşünmüyorum. İsimleri Cermen dilinden geliyor ve "üzerinden atlamak" anlamına geliyor; aufhocker'ların masum yolculara yaptıkları da bu. Kurbanlarını ölüme ya da evlerine dönene kadar sürükledikleri söylenirdi.

Aufhocker'lar ayrıca ruh veya cin benzeri yaratıklar da dahil olmak üzere çeŖitli Ŗekillerde ortaya çıkabilir. Kurbanlarının boğazlarını parçaladığı için vampir olarak kabul edilen bir versiyonu vardır.

Isolde'nin bu kitapta bir Ŗekil deđiŖtiren olacağına dair hiçbir fikrim yoktu ve çok zorlandım. Kurt adamların nesi var bilmiyorum ama onlara karşı hiçbir zaman bir yakınlığım ya da ilgim olmadı. Bununla birlikte, aufhocker dinamiğinin çok ilginç olduğunu düşünüyorum ve daha sonra Isolde'nin bir "köpek" dıŖında farklı formlara dönüŖmesini keŖfedebilmeyi seviyorum. (Bu terimi gerçekten tercih etmiyorum çünkü... formun çok daha sağlam olduğunu hissediyorum, ama başka ne kullanacağımı bilmiyorum).

Bahsetmek istediğim bir diğer unsur da Kış Arifesi'dir. Bazen Kurt Gecesi olarak da adlandırılan St Andrew's Eve'e dayanır ve 30 Kasım'da kutlanır. Büyünün esasen en güçlü olduğu gece olduğuna inanılır, bu da her türlü canavarın ve ölümsüzün bu gecede dolaŖabilmesinin bir nedenidir. Özellikle kurtların en güçlü olduğuna inanılır, çünkü muhtemelen Aziz Andrew onların koruyucusu olarak kabul edilir. Geceye hazırlanmak için sarımsak asmak da dahil olmak üzere çeŖitli ritüeller gerçeleŖtirilmiŖtir.

Belki de bu kitabın en zor unsuru sihirdi, ama aynı zamanda en çok söyleyeceğim şey de burada.

Lisa Lister'ın yazdığı, ataerkilliğin yükselişini ve bunun sonucunda kadınların baskı altına alınmasını, büyülerini ve büyücülüğün şeytanlaştırılmasını anlatan Cadı adlı kitabı okumaya başladım. Ayrıca Tanrı Kadıken adlı kitabı da okumaya başladım.

Bu kitap, önceleri kadınlara tapan bir dünyanın, şimdi kadınlar güçlü olduğu için haklarımızı elimizden almaya çalışan bir topluma dönüşmesini anlatıyor.

Dünyamız bizi zayıflatmayı ve susturmayı sevse de biz güçlüyüz. Sezgilerimiz genellikle bir his ya da aşırı duyarlılık olarak görmezden geliniyor. Doğum yapma ve bedenlerimizi kontrol etme yetimiz, dini bir silah olarak kullanan ve İncil'in baskı kurmak için uydurulmuş bir efsane olduğunu söyleyen hükümet adamları tarafından umursamazca ele alınıyor.

Her zaman merak etmişimdir, eğer insanlık ana dininin özü olarak farklı bir destan seçmiş olsaydı dünya nasıl bir yer olurdu diye, ki A Touch of Darkness'ın dünyasının nasıl geliştiğini yönlendiren fikirlerden biri de buydu.

Dünyanın sihrinin bir kısmının herhangi birimizin yapabileceği gibi hissetmesini istedim çünkü bunu yapabileceğimize inanıyorum. Sihir, içgüdülerimizi takip etmek için içimizde duyduğumuz o derin güven olan sezgi biçiminde gelir. Sihir, en çılgın hayallerimizin ötesinde bir yaşamı tezahür ettirebilecek konuştuğumuz kelimelerden gelir. Sihir, sembollerde anlam görmeyi seçmekten gelir.

Córdoba'daki büyü sisteminin temeli budur. Bazen, özellikle de travması nedeniyle kilit altında tutulduktan sonra bu farkındalığa sahip olmaya ve hissetmeye açılmaya çalışan Isolde için, bunu saptamanın zor olduğunu hissettim.

Bence şu anda kadınlar olarak hepimizin çıktığı yolculuk bu. Bazılarımız uyanıyor, bazılarımız ise her halükarda uykuda.

Sorun yok. Travma kanımızda yaşar ve hayatlarımızı kesiştirir. Uyandığımız ve bu hayatı yaşadığımız her günün iyileşme yolunda bir ilerleme olduğuna inanıyorum.

Son olarak, özür dilemeyen kraliçem Isolde'den bahsetmek istiyorum. Umarım okuyucularıma, özellikle de BIPOC okuyucularıma, kendilerini güçlü ve kararlı hissettiren bir kadın karakter vermişimdir. Isolde, mirasıyla olan çok karmaşık ilişkimle başa çıkmak zorunda kaldığım bir karakter. Muscogee Ulusu'nun "beyaz" bir üyesi olarak kendimi asla yeterince Amerikan yerlisi hissetmiyorum ve başkaları mirasımı sorguladığında bu durum daha da çileden çıkıyor.

Bu durum profesyonel ortamlarda bile her zaman yaşanır. Birinin ekibime "benim gerçekten yerli olduğumdan emin olup olmadıklarını" sorduğunu hiç unutmuyorum. Hepimizin farklı görüldüğünü, kabilelerimizle olan ilişkilerimiz kadar çeşitli olduğumuzu başka nasıl söyleyebilirim bilmiyorum. 2022'de Amerikan yerlisi olmak her vatandaş için farklı görünüyor ve bu sömürgeleştirilmemizin suçu ama bizi bölmemeli.

Deneyimlerimin birçoğunuz için geçerli olduğunu biliyorum ve bu duygularıyla, olmayı arzuladığım bir kadın olduğunu hissettiğim Isolde ile yüzleşmek istedim: olduğu kişi olduğu için asla özür dilemiyor; erkeklerin iradesine boyun eğmiyor; toplumun normlarına uymayı reddediyor.

Birçoğumuz gibi hayatta kalmak zorundaydı, onu fethederken görmek için sabırsızlanıyorum.

Yazar Hakkında

USA Today ve uluslararası çok satan yazar Scarlett St. Clair, Muscogee Ulusu vatandaşı ve Hades X Persephone Destanı, Hades Destanı, Savaş ve Kanın Kralı ve Yıldızlar Çıktığında kitaplarının yazarıdır.

Kütüphane ve bilgi çalışmaları alanında yüksek lisans ve İngilizce yazarlık alanında lisans derecesine sahiptir. Yunan mitolojisine, cinayet gizemlerine ve öbür dünyaya takıntılıdır. Kitaplar, turne tarihleri ve içerik hakkında bilgi için scarlettstclair.com adresini ziyaret edin.

.

Bu Sourcebooks e-kitabını okuduğunuz için teşekkür ederiz!

En sevdiğiniz kitaplar ve yazarlar hakkında özel teklifler ve ek içerikler almak ve haberdar olmak için posta listemize katılın!

**[KAYIT OLMAK İÇİN BURAYA
TIKLAYIN](#)**

kitaplar _ değişim _ Canlı _

"Isolde," Adrian said quietly,
and when I finally met his gaze,
his stare was gentle. "You are my light."

I took his face between my hands.
"You are my darkness,"
I said and kissed him.

ISOLDE, newly coronated queen, has finally found a king worthy of her in the vampire Adrian. But their love for each other has cost Isolde her father and her homeland. With two opposing goddesses playing mortals and vampires against one another, Isolde is uncertain who her allies are in the vampire stronghold of Revekka.

Now—as politics in the Red Palace grow more underhanded, inexplicable monster attacks plague the villages, and a deadly crimson mist threatens all of Cordova—Isolde must trust in the bond she's formed with Adrian, even as she learns troubling information about his complicated past.

bloombooks.com
Bloom *books*

Cover design by Regina Wamba

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.